

# Giới thiệu Vạn Cổ Chi Vương

Chắc hẳn bạn đọc có ấn tượng sâu sắc với các tác phẩm kinh điển của Khoái Xan Điểm như Vĩnh Hằng Chi Tôn, Chúa Tể Chi Vương thì càng không nên bỏ qua câu chuyện này, lời cuốn người đọc qua từng chi tiết nhỏ.

Câu chuyện xoay quanh về nhân vật chính là La Thiên chỉ là một thiếu niên bình dân, sở hữu tuyệt thế tư chất nhưng bị người đời nhận định là phế võ mạch. Hắn vô tình đạt được vô thượng Thiên Thư, mở ra chỉ có trong truyền thuyết Thần mạch, tu luyện Tạo Hóa Thần Quyết, siêu thoát phàm tục, chấn động vạn cổ.

Từ thế tục tầng dưới chót, đến Vạn Giới Chư Thiên, đạp lên toàn bộ thiên tài, tung hoành ngàn vạn tông môn, bề ngể thần thoại vạn tộc, thành tựu Chí Tôn Chi Vương bất hủ bất diệt vĩnh hằng siêu thoát Vạn Cổ!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Tạo Hóa Thiên Thư

Đông Thần đại lục là thế giới tu hành mệnh mông lấy võ làm chủ.

Võ giả trong truyền thuyết đạp phá hư không, dời núi lấp biển, tay hái mặt trăng mặt trời, Thôn Thiên Diệt Địa, để lại đủ loại Thần Tích.

Ở bên trên đại lục có rất nhiều quốc gia, đều là nơi lấy võ lập quốc, thành lập rất nhiều Võ phủ, Học phủ.

Thương Vân quốc.

Thanh Xương thành, ở chân núi phía sau Thanh Phong Học phủ.

Àm!

Một gã đệ tử thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi bay ra ngoài, đập trúng một khối đá lớn sâu thẳm màu xanh, phong cách cổ xưa.

Thiếu niên kia ngã xuống đất không dậy nổi, trên trán dính đầy vết máu.

- Không phải phế vật này chết rồi đó chứ?

- Mau rút lui!

Mấy tên đệ tử động thủ nhanh chân bỏ chạy.

Mấy hơi sau.

- Đau quá!

La Thiên khó khăn bò lên, khuôn mặt tuần tú có chút bầm tím.

Trên người thiếu niên này tràn ngập vết máu đỏ thẫm, rớt xuống dưới khối đá màu xanh sâu thẳm ở phía sau lưng.

- Đám khốn nạn Liễu Nguyên Hồ này! Mỗi một lần đều quần đấu với ta!

- Nếu như phụ thân vẫn còn ở đây, ta đã có thể mở ra Võ mạch, khi đó sao những người đã từng ngưỡng mộ ta có thể kiêu như vậy được chứ?

Hai nắm tay của La Thiên nắm chặt, trên mặt hiện lên vẻ phẫn hận.

Thiếu niên này tên là La Thiên, xuất thân từ một gia đình Võ đạo bình dân.

Lúc mười tuổi, hắn dùng thành tích luyện thể cảnh lực trọng ưu dị, thi vào Thanh Phong Học phủ.

Mười hai tuổi, hắn đột phá luyện thể cảnh cửu trọng, trở thành thiên tài được vạn chúng chú ý ở bên trong Học phủ, rất được người ta truy cầu.

Nhưng mà.

Tu vi của La Thiên ngừng lại ở luyện thể cảnh ba năm rưỡi, không tiến nửa bước.

Đơn giản là, hắn không có cách nào mở võ mạch ra được.

Võ mạch là một cái vòng mạch ẩn chứa linh tính bên trong thân thể người, là cầu nối cầu thông với linh khí thiên địa.

Không thể mở võ mạch ra thì sẽ không có cách nào hấp thu được linh khí thiên địa, tiến giai thành Khai Mạch cảnh ở đẳng cấp cao hơn, trở thành Võ giả chính thức.

Phụ thân của La Thiên từng nói, có khả năng hắn có được võ mạch Thiên Giai trong truyền thuyết.

Võ mạch từ cao tới thấp được chia làm bốn cấp bậc Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, mỗi một cấp bậc lại có phân chia Hạ, Trung, Thượng phẩm.

Võ mạch Thiên Giai, ở trên đại lục này đã mấy trăm năm khó gặp, là võ mạch tuyệt đỉnh ở trong truyền thuyết.

Nhưng mà từ trung cổ tới nay, linh khí thiên địa mỏng manh, càng là võ mạch cao đẳng thì lại càng khó có thể kích hoạt được.

Ba năm trước đây, phụ thân La Tiêu ra ngoài, tìm kiếm phương pháp mở mạch, đến nay vẫn im bất không có tin tức.

Sau khi phụ thân hắn rời khỏi gia hương,

Các thế gia quyền quý trong Thanh Xương thành còn ôm hy vọng với La Thiên. Trong vòng ba năm qua, tặng tài nguyên tiền tài không chút ràng buộc, muốn trợ giúp hắn sớm ngày kích hoạt võ mạch.

Nói chung, võ mạch càng khó có thể mở ra thì phẩm giai sẽ càng cao, tiềm lực tương lai sẽ càng lớn.

Sở dĩ những thế gia này giúp đỡ La Thiên, là muốn nhận được báo đáp sau này.

Nhưng ba năm qua đi, La Thiên vẫn không thể kích hoạt được võ mạch như cũ.

Điều này làm cho các thế gia của Thanh Xương thành thất vọng, cuối cùng đã nhận định, La Thiên là người có phế mạch cực kỳ hiếm thấy.

La Thiên có tốc độ tu luyện nhanh như vậy, ai có thể nghĩ đến hắn là người có phế mạch cơ chứ?

Những thế gia này làm mua bán thâm hụt tiền, cho nên căm thù La Thiên đến tận xương tủy, từng người một đến thăm nhà đòi nợ, phá nát tất cả mọi thứ.

Tất cả thứ đáng giá trong nhà La Thiê đều bị cầm đi gán nợ, nhưng vẫn còn xa không đủ.

Vì thế.

Ở bên trong Học phủ này hắn luôn bị các đệ tử thế gia bắt nạt.

Trong này, dùng Liễu Nguyên Hồ của Liễu tộc bạo ngược hung tàn nhất, hai ba ngày lại tìm tới một lần, hơi một tí là đánh đập tàn nhẫn.

Mà Liễu tộc kia là một trong tam đại thế gia ở Thanh Xương thành!

...

- Sao?

La Thiên đang ở trong hồi ức, nghe được âm thanh lạ đến từ khối đá màu xanh sẫm nằm ở sau lưng của hắn.

Roẹt!

Trên mặt tảng đá lớn, nơi vết máu của La Thiên bị hấp thu, trên bề mặt xuất hiện vô số vết nứt, tản ra ánh sáng thần bí mập mờ.

- Đây là?

La Thiên sinh lòng cảnh giác.

Phanh!

Khối đá màu xanh sẫm bỗng nổ thành bột mịn không hề có chút dấu hiệu, một đoàn ánh sáng hư vô xông vào trong cơ thể của La Thiên.

- A...

La Thiên cảm giác trời đất quay cuồng.

Bỗng nhiên.

Trong đầu của hắn có thêm một đám ánh sáng to lớn, hóa thành hàng vạn hàng nghìn sợi ánh sáng, di chuyển và đan vào nhau, toả ra một cỗ khí tức trấn áp thiên hạ.

Ngay sau đó.

Đám ánh sáng kia tụ tập vào giữa, một quyển sách cổ to lớn hiển hiện.

Bên trên quyển sách cổ to lớn, hiện lên bốn chữ cổ xưa tối nghĩa.

- Tạo Hóa Thiên Thư.

Hắn không biết bốn chữ này, thế nhưng lại có thể hiểu hàm nghĩa rõ ràng.

Rào rào Xoạt!

Quyển sách mở ra từng tờ một, toả ra một cỗ khí tức cổ xưa.

Những trang sách này, gần như đều âm đạm không có ánh sáng. Chỉ có tờ thứ nhất là có ánh sáng màu xám lờ mờ, sáng lên một phần ba khu vực.

- Trên thông thiên văn, dưới tường địa lý.

- Không gì không biết, không chỗ nào không hiểu.

- Suy diễn vạn vật, tạo hóa vô hạn.

Bên trên trang sách có một ít cổ văn huyền diệu nhảy lên, tràn ngập khí tức cổ xưa.

Ồ...ô...n...g!

Đột nhiên, một cỗ tin tức khổng lồ tràn vào trong ý thức của La Thiên.

Đó là một môn công pháp, tên là Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết.

Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết là một môn công pháp thần bí đoạt Thiên Địa tạo hóa, tu thần hồn số mệnh, có thể nhận được Vĩnh hằng bất diệt, chính thức siêu thoát khỏi thiên địa vạn vật.

- Công pháp? Vĩnh hằng bất diệt, siêu thoát thiên địa?

La Thiên hấp thu tin tức, con mắt trừng lớn, khó có thể tin được.

Ở trong Thanh Phong Học phủ, hắn chỉ tu luyện qua vũ kỹ trụ cột, không tiếp xúc được đến công pháp cao đẳng.

- Không gì không biết, không chỗ nào không hiểu tức là cái gì cũng có thể giải đáp sao?

La Thiên nhìn qua mấy hàng chữ trên trang sách, không khỏi tự nói.

Ồ...ô...n...g! Roẹt!

Bên trên trang sách, ánh sáng màu xám lóe lên, phác thảo ra một văn tự cổ xưa.

Đúng vậy!

Không ngờ cuốn sách này lại có linh tính, dùng văn tự để đáp lại.

La Thiên kích động không thôi, vốn hắn chỉ là mở miệng trong vô thức, không nghĩ tới Tạo Hóa Thiên thư lại thần kỳ như thế, có thể câu thông.

Đã như vậy, hắn sẽ thử lại một lần nữa xem.

- Thiên Thư! Vì sao mà ta không có cách nào mở vỡ mạch ra vậy?

Trong lòng La Thiên chờ đợi, vô cùng khẩn trương.

Tiếp theo, trong nháy mắt trên trang sách nổi lên một hàng chữ.

- U Long Thần Mạch Không trọn vẹn, phẩm chất Thần cấp, dùng linh khí thiên địa bây giờ, rất khó để mở ra được.

La Thiên đọc từng chữ, lập tức giật mình.

Trả lời xong vấn đề này, khu vực sáng ngời trên trang sách từ một phần ba, hạ thấp xuống một phần năm.

- Thần... Thần mạch?

La Thiên ngu ngơ, hít sâu một hơi.

Gần ngàn năm qua, toàn bộ Thương Vân quốc cũng không sinh ra được võ mạch Thiên Giai, chứ đừng nói chi là Thần mạch mới nghe thấy lần đầu.

- Khó trách, võ mạch của ta không có cách nào mở ra được!

La Thiên biết được chân tướng, trong lòng cuồng hỉ.

Ở trong thời đại linh khí thiên địa mỏng manh bây giờ, càng là võ mạch cao đẳng thì lại càng cần thời gian dài hơn để tắm bổ, độ khó mở ra cũng càng lớn hơn.

Nhưng võ mạch phẩm chất cao, một khi mở ra thành công thì sẽ tu luyện thần tốc, một bước lên trời!

- Ta... phải như thế nào mới có thể mở ra Thần mạch được chứ?

Trong lòng La Thiên đang cảm thấy bành trướng.

- Tu luyện Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết, có sự trợ giúp đối với việc mở Thần mạch.

- Ngoài ra, phương pháp mở ra...

Lúc này, khu vực sáng ngời trên trang sách, đột nhiên âm đạm và giảm xuống, chỉ còn lại không đến một phần mười.

Dường như lực lượng nào đó trên thiên thư đang nhanh chóng tiêu hao.

- Thiên Thư chi lực chưa đủ, không có cách nào suy diễn được.

- Tu luyện Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết, có thể thúc đẩy Thiên Thư khôi phục lực lượng.

Sau một hàng chữ viết âm đạm hiển hiện, Thiên Thư dừng trả lời.

Xoạt!

Cả cuốn sách cổ to lớn, chậm rãi khép lại, ánh sáng màu xám ở mặt ngoài tiêu hao hầu như không còn.

Tiếp theo, ý thức của La Thiên trở lại thực tế.

Hắn khẽ giật mình, rồi sau đó phát hiện ra nội dung của Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết vẫn còn ở đó.

Đây không phải là ảo giác!

La Thiên cúi đầu vừa nhìn, khối đá lớn sâu thẳm màu xanh dưới chân hắn giờ phút này đã hóa thành một đồng bột phấn chông chát, rồi biến mất theo gió.

- Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết? Thật sự có thể giúp ta mở ra võ mạch hay sao?

La Thiên ngồi xuống đất, thử tu luyện.

Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết là kỳ công tu luyện thần hồn số mệnh, chia làm chín tầng, tăng thêm một cửa nhập môn.

Chỉ riêng cửa nhập môn đã làm cho La Thiên có cảm giác vô cùng huyền diệu.

Nhưng mà vốn tư chất của hắn đã trác việt, mười hai tuổi đạt tới luyện thể cảnh cửu trọng, cửa nhập môn của Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết quả thực rất phức tạp, nhưng hắn vẫn thuận lợi tu luyện thành công được.

- Hay! Thật sự là hay!

Rất nhanh La Thiên đã tiến vào cảnh giới vong ngã.

Thế gian này lại có kỳ công trực chỉ Linh hồn huyền diệu như thế.

Một câu nói bên trong đều vượt quá nhận thức trước đây của hắn, làm cho hai mắt của hắn tỏa sáng, có cảm giác vô cùng kì diệu.

Chỉ chớp mắt đã đến gần tối.

La Thiên đã thành công nhập môn Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết.

Hắn mở mắt ra, lập tức ngây dại.

Suru suru! A a!

Động tĩnh gió thổi cỏ lay, lá cây xào xạc bốn phía vô cùng vang dội truyền vào trong tai của hắn.

Ánh mắt của hắn đã có năng lực nhìn ra xa vị trí hơn mười thước có hơn, một con kiến trên cây, thậm chí ngay cả đường gân trên lá cây cũng bị hắn nhìn thấy rõ ràng.

Hơn nữa, La Thiên còn phát hiện ra ý thức tinh thần của mình có thể rời khỏi thân thể.

- Thứ này, chẳng lẽ là Linh thức của những Võ giả cao giai kia mới có thể có hay sao?

Trong lòng La Thiên khiếp sợ.

Đường vô đạo, luyện thể cảnh là Võ Đồ.

Sau khi mở ra võ mạch, tiến vào Khai Mạch cảnh thì mới được tính là bước chân vào thế giới của Võ giả.

Ở phía trên Khai Mạch cảnh còn có Linh Hải cảnh, Địa Nguyên cảnh, Thiên Trì cảnh, tất cả đều là cảnh giới Võ Đạo. Thiên Trì cảnh gần như là tồn tại ở trong truyền thuyết, có khả năng bay trên trời.

Mà người có thể thai nghén ra Linh thức, ít nhất phải là Võ giả từ Địa Nguyên cảnh cao giai trở lên mới có thể có được.

Phanh!

Dưới phạm vi Linh thức bao phủ, La Thiên có thể nhìn thấy rõ sự vật bốn phía, phạm vi khổng lồ trong bốn năm thước.

- Lúc này Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết mới nhập môn mà đã có được lộ xác như thế.

Lúc này ngoài kinh ngạc vui mừng ra thì La Thiên lại không khỏi kỳ vọng, nếu như hắn mở ra Thần mạch thì không biết sẽ có tác dụng như thế nào.

...

Đúng lúc này, ở gần đó truyền đến tiếng bước chân.

Bốn gã thiếu niên vừa nói chuyện vừa cười đi tới, đều mặc y phục của Thanh Phong Học phủ.

- Các ngươi nói xem liệu phệ vật La Thiên kia có chết thật hay không?

Cầm đầu là một gã thiếu niên cao lớn, hai mắt nhấp nháy, trên người có một khí tức buu hãn.

Mà thiếu niên cao lớn kia chính là Liễu Nguyên Hổ, buổi sáng đã dẫn người quần đầu La Thiên, sau khi tan học, mấy người lại đi ngang qua gần đây.

- Khả khả. Coi như hắn chết thật thì cũng không thể trách chúng ta được, là chính bản thân hắn nghĩ quần, tự dâng mạng tới nha.

Bên cạnh, một gã đệ tử mặt đỏ cười xấu xa nói.

- Lại là mấy tên khốn nạn của Liễu tộc!

La Thiên nhìn thấy bốn người Liễu Nguyên Hổ, lửa giận bốc lên.

Mấy năm trước đó.

Liễu tộc là đại gia tộc rất tích cực nịnh bợ La Thiên, không nói tới việc giúp đỡ rất nhiều tài nguyên, mong muốn gã thiên kim gia tộc cho La Thiên, chỉ có điều lại bị La phụ cự tuyệt.

Bây giờ, Liễu tộc trở mặt, cũng là gia tộc chèn ép La Thiên kinh người nhất.

- La Thiên?

Bốn người Liễu Nguyên Hổ, cũng nhìn thấy La Thiên, tất cả đều sửng sờ.

- Hừ! Tên phệ vật nhà ngươi, không ngờ lúc trước lại có thể giả chết, lừa bịp bản Thiếu Gia!

Hai mắt Liễu Nguyên Hồ trừng lớn, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn.

- Tiểu súc sinh, còn không qua đây quỳ xuống, nhận sai với Hồ ca?

Tên đệ tử mặt rỗ ở bên cạnh quát lớn.

Thiếu niên mặt rỗ này có tu vi luyện thể cửu trọng, là tùy tùng của Liễu Nguyên Hồ.

- La Thiên.

- Nếu như ngươi quỳ xuống cầu xin tha thứ, tự và mười lần thì bản thiếu gia sẽ tha cho ngươi một mạng.

Liễu Nguyên Hồ chấp tay đứng ngạo nghễ, trên mặt hiện lên vẻ trêu tức.

- Nực cười! Chẳng lẽ máy tên chó săn của Liễu gia như các ngươi còn chưa ngủ tỉnh hay sao?

La Thiên cười nhạo một tiếng.

Cái gì!

Liễu Nguyên Hồ giận tím mặt, mấy người còn lại đều cảm thấy rất là ngoài ý muốn.

Trước đó La Thiên luôn ẩn nhẫn nhu nhược, từ lúc nào lại trở nên cứng như vậy chứ?

Sau khi La Thiên tu luyện thiên nhập môn của Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết, lực lượng tinh thần có tăng vọt về chất.

Mà lá gan và tâm tính của hắn cũng thuận theo đó mà lớn mạnh!

Chẳng biết tại sao, trong lòng của La Thiên cảm thấy khó hiểu, cũng không kiêng kỵ mấy người này giống như trước kia nữa.

- Hồ ca, xem ra tiểu tử này không nhớ rồi, cảm thấy ngứa da cần ăn đòn đây mà.

Thiếu niên mặt rỗ cười khẩy nói.

- Được được được! Lại dám chống đối bản công tử, đợi lát nữa ta sẽ tát nát cái miệng thói, cắt ngang chân của ngươi xem ngươi còn mạnh mẽ được như thế nữa không!

Trên mặt Liễu Nguyên Hồ hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Vừa mới nói xong thì bốn người của Liễu tộc đã hùng hổ tới gần La Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Tuyệt Dao

- Phế vật, nằm xuống cho ta!

Thiếu niên mặt rỗ luyện thể cửu trọng kia là người dẫn đầu xuất thủ.

Suru suru!

Một quyền kéo tới, cương mãnh ác liệt, sức gió tràn ra bốn phía.

Sắc mặt La Thiên ngưng trọng, người đã thương hắn lúc trước đều là luyện thể cửu trọng, cũng chỉ có sáu bảy thành chiến lực mà thôi.

Dưới áp lực này ý thức của hắn phản ứng, đột nhiên tăng tốc lên thêm vài lần, Linh thức cũng phóng ra ngoài.

Ồ!

Đột nhiên La Thiên phát hiện ra, động tác của mấy người thiếu niên mặt rỗ, Liễu Nguyên Hồ, trở nên chậm chạp, cứng nhắc, có cảm giác chậm chạp như là trẻ con vận động vậy.

Không chỉ như thế, ngay cả quỹ tích và chỗ sơ hở của chiêu thức cũng bị hần nhìn thấy rõ ràng.

- Cái này...

Trong lòng La Thiên chấn động.

Rất nhanh hần đã thấy rõ, đây là biến hóa do Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết mang đến.

Cho dù La Thiên chỉ tu luyện thiên nhập môn, thế nhưng Tinh Thần lực lại gấp bội người cùng bậc, huống chi lại có Linh thức gia trì.

Phanh!

La Thiên đánh ra một chưởng đánh vào cổ tay của thiếu niên mặt đỏ.

- Ai ôi!!!

Thiếu niên mặt đỏ kêu lên thảm thiết, đau tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa, không thể nâng nổi cánh tay bị trúng đòn.

Một chiêu đã bị đánh bại?

Mấy tên đệ tử Liễu tộc khác, chấn động.

Trong mắt bọn họ, dường như thiếu niên mặt đỏ đã dùng cổ tay nghiêng đón nắm tay, bị La Thiên đánh trúng một chưởng.

- Súc sinh! Xem ta dùng một chiêu đánh bại ngươi ra sao đây!

Liễu Nguyên Hổ thân thể cao lớn hét lớn một tiếng, đột nhiên nhào về phía trước.

Liệt Hổ trào!

Tay của hần hóa thành trào, bành trướng lên vài phần, toả ra một cỗ sóng khí nóng rực, đánh thẳng vào ngực La Thiên.

Uy lực của một trào này so với thiếu niên mặt đỏ luyện thể cửu trọng còn mạnh hơn gấp đôi!

Nếu như trúng đích, dù là hòn đá kiên cố cũng sẽ phải rạn nứt.

Thứ tu luyện Liễu Nguyên Hổ, cũng không phải là vũ kỹ trụ cột ở bên trong Học phủ, mà là vũ kỹ Nhập phẩm cao siêu hơn của Liễu tộc, tên là Liệt Hổ trào.

- Liễu Nguyên Hổ này đã sắp mở ra võ mạch rồi, đồng thời còn kém nửa bước nữa sẽ bước vào Khai Mạch cảnh, trở thành Võ giả chính thức.

La Thiên thầm nói trong lòng.

Linh thức của hần mơ hồ cảm ứng được võ mạch trong cơ thể Liễu Nguyên Hổ ít nhất đã mở ra được hai phần ba.

Suru suru suru!

Mắt thấy một trào của Liễu Nguyên Hổ sắp sửa đâm trúng ngực La Thiên.

- Chỗ sơ hở quá rõ ràng.

Ánh mắt của La Thiên lạnh lùng mà nghiêm nghị, bờ vai co rụt lại, đột nhiên bước ra nửa bước.

Suru suru!

Một trào chỉ mạng đến từ Liễu Nguyên Hổ xẹt qua sát bên người hần, rất là mạo hiểm.

Nhìn như mạo hiểm, nhưng ở trong ý thức của La Thiên, chuyện đã xảy ra ở trong thực tế dường như đã bị thả chậm đi vài lần.

Mà chuyện này vẫn chưa hết!

- Tránh ra cho ta!

La Thiên tránh thoát, đồng thời đột nhiên đưa tay ra.

Phanh một cái, tay hần bắt được cánh tay của Liễu Nguyên Hổ, thuận thế mượn lực kéo một phát.

- A!

Liễu Nguyên Hồ sợ hãi kêu lên một tiếng, cơ thể bị La Thiên mượn lực kéo một cái ném bay lên trời.

Một màn này làm cho mặt mày thành viên khác của Liễu tộc khiếp sợ phải biến sắc.

Àm!

Liễu Nguyên Hồ bay ra xa vài thước, trán đập vào trên một thân cây, máu tươi bắn ra, một lúc lâu sau cũng không dậy nổi được.

- Đơn giản như vậy sao?

Trong lòng La Thiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Vừa rồi lúc xuất thủ, hắn có cảm giác cơ thể nhẹ nhàng một cách khó hiểu, vận dụng đối với lực lượng cũng vượt xa trước đây vài lần.

La Thiên nghĩ lại, lại cảm thấy bình thường.

Linh thức là thứ mà chỉ có Võ giả Địa Nguyên cảnh mới có được.

Tinh Thần lực của hắn tăng lên gấp mấy lần, có Linh thức gia trì, trên phương diện cảnh giới Võ Đạo hoàn toàn nghiền ép được những người này.

- A!

Mấy người Liễu tộc cả kinh thất thố.

Lần này mới chỉ đối mặt mà thiếu niên mặt đỏ và Liễu Nguyên Hồ đều bị một chiêu của La Thiên đánh bại.

Nhất là Liễu Nguyên Hồ, Linh Mạch trong cơ thể đã được kích hoạt hơn nửa, thậm chí còn có tu vi được coi như là chuẩn võ giả.

Suru!

Thừa dịp mấy người ngây người, La Thiên như là hồ vào bầy dê, một trận quyền đâm cước đá xuất hiện.

Phanh phanh phanh phanh! Ba ba ba...

Sau đó là cảnh bụi đất tung bay, một trận tiếng gào khóc thảm thiết vang lên, vốn La Thiên mới chỉ hung ác đánh Liễu Nguyên Hồ một phen, lúc này mấy người cũng không thoát khỏi số phận như churcua mình.

Một lát sau.

Bốn người Liễu Nguyên Hồ mặt mũi bầm dập, nhìn như tên ăn mỳ nhìn La Thiên rồi khỏi nơi này.

Bóng lưng của thiếu niên kia đã khác xưa trước đây, có một loại khí chất lạnh lùng cao ngất, cao lớn thêm vài phần một cách khó hiểu.

- Tên tiêu tử này... Vẫn còn là phế vật không có cách nào mở ra võ mạch kia nữa hay sao?

Thiếu niên mặt đỏ bụm khuôn mặt đang sung lên, nỉ non nói.

...

Nhà của La Thiên ở trong khu bình dân của Thanh Xương thành.

Két..!

Cửa phòng mở ra, một khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần vô bì đập vào ánh mắt của hắn.

Trước cửa có một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, lông mi giống như núi xa, dung nhan đẹp như trong tranh, người mặc y phục màu trắng đơn giản, lại toả ra một cỗ khí chất xuất trần uyển chuyển hàm xúc mà lại đoan trang xuất hiện.

- Tiểu Thiên, lại bị bắt nạt khi tới Học phủ sao?

Đôi mi thanh tú của thiếu nữ này khẽ cau lại, lấy khăn tay ra, lau vết máu trên trán của La Thiên.

- Tuyết Dao, ta không sao...

La Thiên nhìn thiếu nữ mặt y phục màu trắng gần trong gang tấc, nhìn khuôn mặt không trang điểm và con mắt trong suốt như nước, trong mắt hiện lên vẻ thương tiếc nhẹ nhẹ.



Một mùi thơm tươi mát, thấm đẫm lòng người tràn tới.

Tiếng lòng của La Thiên run rẩy, cảm giác hồ thẹn, ái mộ, không cam lòng tuôn ra, tâm tình rất là phức tạp.

Thiếu nữ này tên là Ninh Tuyết Dao, so với La Thiên còn lớn hơn hai tháng, năm năm trước đã được phụ thân mang về nhà hấn ở.

Theo như phụ thân nói, bởi rằng nợ nhân tình của một trưởng bối nào đó trong nhà Ninh Tuyết Dao cho nên người mới dẫn nàng tới Thanh Xương thành tị nạn, lại nuôi nấng giống như nghĩa nữ vậy.

Năm năm trước, từ lần đầu tiên gặp Ninh Tuyết Dao, La Thiên đã bị sự lan tâm huệ chất của nàng hấp dẫn, trong lòng sinh ra ấn tượng khá tốt.

Chỉ là.

Ninh Tuyết Dao khác thiếu nữ bình thường, trời sinh đã có một cỗ khí chất xuất trần thánh khiết cao quý, làm cho người ta tự cảm thấy tự ti mặc cảm.

Hơn nữa, dường như Ninh Tuyết Dao luôn coi hấn như đệ đệ mà đối xử.

Một tia ái mộ trong lòng La Thiên luôn bị chôn sâu vào trong lòng, làm cho mỗi lần đối mặt với đôi mắt đẹp dường như có thể xuyên thấu tâm linh của Ninh Tuyết Dao thì hấn cũng không dám nhìn thẳng.

- Tuyết Dao, ta sắp mở ra được võ mạch rồi.

La Thiên vui vẻ nói.

- Được! Tiểu Thiên là thiên tài, đương nhiên có thể mở võ mạch ra rồi.

Con mắt trong suốt của Ninh Tuyết Dao như mỉm cười.

Hiển nhiên, nàng không coi lời của La Thiên là thật, nàng không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của thiếu niên này.

La Thiên chuẩn bị nói ra chân tướng, nhưng nghĩ đến sự thần kỳ của Tạo Hóa Thiên Thư cùng với Thần mạch của mình, hấn quyết định cứ giấu trước đã.

Coi như là võ mạch Thiên Giai cũng đủ để làm cho toàn bộ Thanh Xương thành thậm chí là Thương Vân quốc chấn động, chứ đừng nói đến Thần mạch?

Mà Tạo Hóa Thiên Thư được xưng là không gì không biết, không chỗ nào không hiểu, chỉ sợ giá trị sẽ càng lớn hơn.

Nếu như Tuyết Dao biết rõ những thứ này sẽ chỉ có hại đối với nàng mà thôi.

- Hai tháng sau, nợ nần sẽ được trả sạch, sẽ không có người nào bắt nạt được ngươi nữa.

Ninh Tuyết Dao mở miệng nói.

- Hai tháng sau?

Trong lòng La Thiên chấn động, nghĩ đến một việc, hấn lập tức áy náy phần hấn, nắm chặt hai nắm tay lại.

Hai tháng sau, Ninh Tuyết Dao sẽ bị bức bách gả cho thiếu chủ Đồ gia Đồ Văn Trình.

Đồ gia giống như Liễu gia kia, đều là đại gia tộc trong Thanh Xương thành, là một trong tam đại gia tộc.

Lại nói tiếp, chuyện này cũng là bởi vì La Thiên.

Bởi vì hấn không có cách nào mở võ mạch ra cho nên mấy tháng trước, Đồ gia đã từng giúp đỡ, đưa cho La Thiên một viên Khai mạch đan thượng phẩm, muốn giúp hấn khai mạch.

Khai mạch đan thượng phẩm là đan dược chuyên môn để cho người có võ mạch Địa giai trở lên sử dụng, trân quý bậc nào cơ chứ. Có giá trị hai vạn hoàng kim, ngay cả thiếu chủ của gia tộc nhị lưu trong Thanh Xương thành này cũng không có tư cách dùng.

Nhưng La Thiên vẫn thất bại.

Từ đó về sau, hấn được nhận định là phế mạch, đã định trước là người không có cách nào trở thành Võ giả được.

Các thế gia bên trong Thanh Xương thành tức thì trở mặt, Đồ gia còn có mấy lần đến thăm nhà đòi nợ.

Mãi đến một tháng trước.

Thiếu chủ Đồ Văn Trình của Đồ gia đến đây đòi nợ, kinh sợ vì nhan sắc của Ninh Tuyết Dao, ngay cả nước bọt cũng chảy ra.

Vì vậy.

Đỗ Văn Trình phát ngôn bừa bãi, nói chỉ cần để Ninh Tuyết Dao gả cho hắn, Đỗ gia sẽ không tính toán chuyện Khai mạch đan mà còn giúp trả hết những nợ nần khác.

Nếu như phụ thân La Thiên còn ở đây thì những người này tuyệt sẽ không dám lớn lối như vậy, chỉ tiếc phụ thân hắn đã rời khỏi đây mấy năm, xa ngút ngàn dặm không có một chút tin tức nào cả.

Cuối cùng, Ninh Tuyết Dao vì quan tâm tới an nguy của La Thiên mà đã đạt thành hiệp nghị với Đỗ gia.

Trong hiệp nghị có nói: Hai tháng, nếu không có biện pháp trả hết hai vạn hoàng kim nợ thì Ninh Tuyết Dao sẽ phải gả cho Đỗ Văn Trình!

- Tuyết Dao, ta không thể để cho nàng gả cho Đỗ Văn Trình, người này ở trong Thanh Xương thành là hoa thiếu nổi danh, không biết đã có bao nhiêu thiếu nữ bị hắn đùa bỡn giết hại rồi.

La Thiên trầm hạ quyết tâm, ánh mắt kiên định mà sắc nhọn.

Nếu như hắn có thể mở vỡ mạch, dùng tư chất Thần mạch trở thành Võ giả chính thức thì sẽ có khả năng thay đổi được vận mệnh.

- Đúng rồi, Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết của ta đã nhập môn, không biết bây giờ có thể dùng lực lượng của Thiên Thư hay không.

Trong lòng La Thiên khẽ động.

Việc cấp bách chính là mở ra Thần mạch ở trong cơ thể của hắn.

Trở về phòng.

La Thiên nhắm mắt lại, ý thức ở chỗ sâu trong óc, chạm vào quyển sách cổ to lớn kia.

Giờ phút này, mặt ngoài của Thiên Thư có một tầng ánh sáng màu xám so với phía trước còn sáng ngời hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 3: Thần mạch

- Quyển sách này, dường như đã khôi phục được một chút lực lượng.

Trong lòng La Thiên có chút vui mừng.

Xoạt Xoạt Xoạt!

Thiên Thư to lớn phong cách cổ xưa từ từ mở ra, một cỗ khí tức kinh người cổ xưa đập vào mặt hắn.

Tờ thứ nhất của Thiên Thư lại sáng lên được một phần năm.

Thế nhưng bỗng nhiên trên thiên thư có một tầng sương mù màu xám nhộn nhạo xuất hiện

- Ồ? Cuối cùng đã có người nhận được tán đồng, đã trở thành chủ nhân của Thiên Thư rồi sao?

Âm thanh khàn khàn mà thô lương vang vọng từ trong sương mù ánh sáng tối tăm kia.

- Người nào?

Trong lòng La Thiên căng thẳng, trên mặt hiện lên vẻ cảnh giác.

- Ta chính là Thiên Thư chi thần!

Trong âm thanh kia để lộ ra một loại uy nghiêm vô thượng, dường như không thể mạo phạm.

Thiên Thư chi thần?

Trên mặt của La Thiên hiện lên vẻ dị sắc, lại cảm giác được sương mù màu đen này có chút không hợp với phong cách của Thiên Thư.

- Ta đã là Thiên Thư chi chủ rồi sao?

La Thiên hỏi một câu thăm dò.

- Đúng thế!

Âm thanh lãnh đạm uy nghiêm truyền ra.

- Quyển sách này, rốt cuộc là vật gì?

La Thiên rất ngạc nhiên đối với thứ này.

- Tạo Hóa Thiên Thư chính là thứ được thai nghén mà thành từ Thiên Đạo chi lực và số mệnh thiên địa, trải qua ức vạn năm mới hình thành, chính là chí bảo vô thượng, chỉ có Thần mạch mạnh mẽ mới có thể kích hoạt được nó.

- Năng lực của Thiên Thư là suy diễn vô cùng vô tận, có thể giải đáp được tất cả nan đề trên thế gian này.

Thiên Thư chi thần nói.

La Thiên chấn động, Tạo Hóa Thiên Thư này cũng quá kinh khủng, không ngờ lại có thể suy diễn được kết quả của tất cả vấn đề.

- Vậy Thần mạch của ta phải mở ra như thế nào đây?

Trên mặt của La Thiên hiện lên vẻ chờ đợi, đây là vấn đề mà hắn muốn giải đáp nhất.

Thiên Thư chi thần cũng không trả lời.

Trái lại Thiên Thư đã có lời đáp lại.

Ồ...ô...n...g!

Bên trên tờ thứ nhất của Thiên Thư hiển hiện mấy hàng chữ.

- Muốn mở Thần mạch không trọn vẹn ra, phương pháp: Lấy Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết và Linh thức làm vật dẫn, kích thích tinh khí thần toàn thân, trước tiên phải luân phiên làm xối mòn tạp chất trong mạch, rồi sau đó tắm bổ...

Sau một khắc.

Bên trên thiên thư hiển hiện một phương pháp mở mạch đơn giản, sau đó tràn vào trong óc của La Thiên.

Phương pháp này là thứ tạo ra cho La Thiên, cần phải tu luyện Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết tới nhập môn, sau đó sinh ra Linh thức thì mới có thể làm được.

- Phải làm thế nào sao? Nhận được đáp án chưa, đây chính là lực lượng vô thượng của Thiên Thư!

Thiên Thư chi thần ngao ngễ nói.

Trong lòng La Thiên im lặng, đây là đáp án Thiên Thư đưa cho hắn, không ngờ người này lại coi như là thứ đối phương làm ra vậy.

Lúc này.

Ánh sáng trên trang giấy của Thiên Thư ảm đạm đến mức tận cùng, sau đó Thiên Thư khép lại.

- Đây là?

La Thiên nhìn về phía Thiên Thư chi thần, sao Thiên Thư lại khép lại cơ chứ?

-...

Thiên Thư chi thần trầm mặc, không trả lời, sau đó lại bỗng nhiên nói:

- Bản thân chính là trung tâm của Thiên Thư, chương quản rất nhiều quyền hạn, nếu như ngươi có thể làm cho bản thân rời khỏi Thiên Thư, như vậy, quyền sở hữu Thiên Thư sẽ thuộc về ngươi!

Có được quyền sở hữu Thiên Thư!

Tâm thần La Thiên kích động, chỉ bảo như thế, ai không muốn cơ chứ?

Thế nhưng hần mơ hồ có cảm giác, dường như thiên thư chi thần này có chỗ nào đó là lạ.

- Để cho ta ngẫm lại đã.

La Thiên suy tư.

- Thiếu niên, chuyện này mà còn cần phải nghĩ sao? Tận dụng thời cơ, thời cơ sẽ không đến lại một lần nữa đâu!

Thiên Thư chi thần lại nói, hơi có vẻ dồn dập.

Nghe vậy, La Thiên càng cảm thấy thiên thư chi thần này có chút không đúng!

- Thiếu niên, đây chính là chỉ bảo độc nhất vô nhị trong thiên địa. Ngươi đã nghe được câu người có được Thiên Thư, được thiên hạ chưa...

- Đợi ta nghĩ lại rồi sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục.

Ý thức của La Thiên rời đi.

- Thiếu niên, đừng có đi, ngươi trở lại đây, mọi người còn có thể ngồi xuống nói chuyện mà...

Thiên Thư chi thần vội vàng nói, lúc nói lời cuối cùng còn có một cổ lửa giận vô cùng bộc phát:

- Trở về... cho bản thân!

Đám sương mù tối tăm kia đột nhiên bành trướng, trong đó có một thân ảnh đạo không lồ vô biên đang như ẩn như hiện, giống như Thần Thú đến từ trong thần thoại Thái Cổ, hình thái giống như Khổng Tước, giống như Phượng Hoàng, cao ngạo, uy nghiêm, bá đạo, thần thánh, chấn nhiếp vạn linh trong thiên địa.

Nhưng ý thức của La Thiên trong khoảnh khắc này cũng đã rời khỏi nơi này.

Phốc!

Hư ảnh này tán loạn rồi biến mất, tất cả trở thành bóng đêm.

...

- Thật là đáng sợ, thiên thư chi thần này rốt cuộc là vật gì chứ?

Mặc dù La Thiên bình yên vô sự, nhưng hần vẫn cảm nhận được cổ khí tức kinh khủng vô biên này.

Suy tư một lát.

Trên cơ bản La Thiên đã xác định được, đám sương mù màu đen kia kia tuyệt đối không phải Thiên Thư chi thần.

Hần là sương mù màu đen kia đang muốn chạy thoát từ trong thiên thư ra ngoài, mà mình thân là Thiên Thư chi chủ, chiếm quyền chủ đạo, cho nên cũng không cần quá sợ nó.

Không suy nghĩ thêm những thứ này nữa.

La Thiên ngồi xếp bằng, sử dụng phương pháp mở mạch Thiên Thư đưa cho, vận hành tạo hóa quyết, thúc giục Linh thức, dẫn động tinh khí thần toàn thân.

Suru suru!

Một cổ sóng nhiệt khổng lồ ngưng tụ trong cơ thể của La Thiên, tràn vào chỗ lưng trong cơ thể, chỗ đó chính là chỗ tồn tại của võ mạch trong cơ thể Vô giả.

Phanh! Phanh!

Tinh khí thần biến thành sóng nhiệt khổng lồ va chạm vào chỗ sâu trên lưng, không ngừng làm tạp chất xói mòn và tẩy bỏ võ mạch.

Hai canh giờ sau.

Phanh!

Một tiếng nổ vang kỳ lạ và chấn động từ chỗ sâu sau lưng La Thiên truyền đến.

Bên ngoài thân hần bốc lên một mảnh sương mù nóng bỏng.

- Cái này... Võ mạch đang chấn động, có dấu hiệu thức tỉnh!

La Thiên kinh ngạc vui mừng và hưng phấn.

Lưng trên cơ thể hần như là con rồng ngủ say từ thời Thái Cổ, đang đóng đưa rất nhỏ ở trong bóng tối, mơ hồ nổi lên một tia ánh sáng u ám.

Đây là Thần mạch?

Chi!

Một tia khí tức thần bí như là dòng điện ở bên trong Thần mạch chảy ra, tràn vào tứ chi của hần.

Đồng thời.

Một cỗ lực lượng hào hùng sinh sôi từng chút một ở trong người hần, sau đó lớn mạnh, hơn nữa lại có xu thế càng ngày càng mạnh.

Thời gian chuyển dời.

Lúc này ở ngoài phòng, trời đã bắt đầu sáng.

A...!

Một tiếng rống như là rồng ngâm đến từ vạn cổ từ chỗ sâu trong Thần mạch của La Thiên truyền đến.

- Phanh!

Toàn thân La Thiên chấn động, Thần mạch trong cơ thể sáng lên một nửa, hiển hiện lên một tầng lân phiến, trên đó có ánh sáng lạnh lẽo nhấp nháy.

- Thành!

- Không ngờ ta đã kích hoạt được võ mạch! Không, là Thần mạch!

Thiếu chút nữa La Thiên đã hò hét thành tiếng, toàn thân run rẩy.

Mất thời gian hơn ba năm, hần dùng một loại phương pháp cấp thiết, tiêu hao rất nhiều tài phú thế nhưng vẫn không thể làm cho võ mạch có một chút dấu hiệu thức tỉnh.

Vì thế phụ thân hần đã mất tích mấy năm, Ninh Tuyết Dao lại công một cái hôn ước, mà hần ở bên trong Học phủ phải nhận hết nhục nhã.

Hôm nay.

Hần chỉ dùng một đêm đã kích hoạt được võ mạch, cho dù là mới mở ra được một nửa.

Phải biết rằng, chiều dài, thể tích Thần mạch của La Thiên so với võ mạch bình thường còn hơn gấp mười mấy lần, thậm chí là gấp mấy chục.

Đó là bởi vì trước kia La Thiên đã đánh bóng lâu như vậy ở Luyện thể cảnh, cũng đã phục dụng rất nhiều trân tài, bao gồm có viên Khai mạch đan thượng phẩm mà Đồ gia giúp đỡ hần.

- Võ mạch đã được kích hoạt, quá trình mở mạch còn lại sẽ dễ hơn rất nhiều.

La Thiên kiềm chế được sự hưng phấn của mình.

Mở được Thần mạch, vận mệnh nhân sinh của hần sẽ có bay vọt.

- Nghe nói sau khi kích hoạt được võ mạch, thân thể người sẽ có chút ít biến hóa. Một ít võ mạch mạnh mẽ thậm chí sẽ có dị tượng đặc thù.

Đột nhiên La Thiên nghĩ đến cái gì đó.

Giờ phút này.

Hần cảm giác được ngũ giác lục thức của mình càng ngày càng nhạy cảm, trong cơ thể tràn ngập một cỗ lực lượng cường đại mà thần bí.

Thử nhìn một chút xem!

La Thiên tìm một phiến đá trên trăm cân để thử.

Dùng lực lượng của hắn lúc trước, nhiều nhất chỉ có thể để lại dấu ấn sâu một tác ở trên bề mặt nó mà thôi.

- Không biết lần này ta sẽ có năng lực để lại dấu vết sâu như thế nào.

Trên mặt của La Thiên hiện lên sự kỳ vọng.

Phanh!

Vận đủ lực lượng, La Thiên đánh một chưởng vào trên phiến đá.

Tạch...!

Trong thoáng chốc, mặt ngoài phiến đá xuất hiện vết rạn rậm rạp chằng chịt, mà vết chưởng ở chính giữa chỉ ít cũng có mấy tác.

- Thật là mạnh mẽ!

La Thiên sợ hãi thần phục, uy lực của một chưởng này hơn vô số lần trước đây.

Có lực lượng này, không sử dụng Linh thức cũng đã đủ để nghiền ép đám đệ tử thế gia như Liễu Nguyên Hồ.

Lúc La Thiên đang chuẩn bị thu mất về thì...

Roẹt!

Bên trên phiến đá tràn ngập vết nứt kia có ngưng kết ra một tầng sương lạnh màu trắng nhạt, tỏa ra một cỗ khí tức lạnh như băng.

- Cái này, chẳng lẽ là...

Hai mắt của La Thiên tròn lên thật lớn.

Rắc rắc!

Phiến đá kia đột nhiên rạn nứt, hóa thành một mảnh băng vụn, hàn ý lạnh lẽo thấu xương.

- Quá mạnh mẽ!

La Thiên không khỏi hít sâu một hơi.

- Đây chẳng lẽ là năng lực thiên phú mà chỉ võ mạch Địa giai trở lên mới có thể có được? Chỉ là của ta là Thần mạch, mới xây dựng được một nửa, còn chưa hoàn toàn thành công mở ra mà.

La Thiên hưng phấn, lại có chút kinh nghi bất định.

Sau đó.

Hắn tiến hành kiểm tra các phương diện ở trong phòng, hắn phát hiện ra lực lượng, thể chất của mình, thậm chí là tính linh hoạt cũng đều tăng lên trên phạm vi lớn.

Thần mạch chỉ lực trong cơ thể, La Thiên cũng dần dần quen thuộc, có năng lực khống chế và vận dụng sơ bộ.

- Tiểu Thiên, mau ăn cơm, lát nữa còn phải tới Học phủ đó.

Âm thanh dịu dàng, giống như tiếng trời từ bên ngoài gian phòng truyền đến.

Một thiếu nữ mặc áo tơ trắng tinh khiết, như là tiên nữ trong tranh đã chuẩn bị một bát canh thịt lớn cho La Thiên.

Cảnh như vậy đã được hơn bốn năm năm.

Nhưng hai tháng sau, một thiếu nữ tựa thiên tiên như vậy, rất có thể sẽ phải gả cho thiếu chủ Đỗ gia đáng ghê tởm kia.

- Tuyết Dao. Rất nhanh ta sẽ mở ra võ mạch, tiến giai thành Võ giả. Sẽ trả hết nợ nần, khi đó nàng cũng không cần phải gả cho Đỗ Văn Trình để cứu ta nữa.

La Thiên nghiêm túc nói.

Những lời này, là lời hứa của hắn!

- Tiểu Thiên, ta tin tưởng lời nói của ngươi. Nhưng ngươi không cần phải có áp lực quá lớn như vậy...

Ninh Tuyết Dao khẽ mỉm cười, không coi lời nói của thiếu niên trước mắt là thật.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Liễu Nguyên Bá

Cơm nước xong xuôi.

La Thiên đi tới Học phủ võ đạo duy nhất ở trong Thanh Xương thành, Thanh Phong học phủ.

Thanh Phong học phủ đã được thành lập gần trăm năm, chia làm lớp sơ cấp, lớp trung cấp, lớp cao cấp.

Lúc mười tuổi, La Thiên dùng tu vi luyện thể lực trọng đã trực tiếp tiến vào lớp trung cấp.

Lúc mười hai tuổi luyện thể cửu trọng tiến vào lớp cao cấp.

Đệ tử lớp cao cấp hoặc là thiên tài có tiềm lực, hoặc là chính là người tự đột phá đến Khai Mạch cảnh, là nơi thiếu niên thiên tài trong cả Thanh Xương thành hội tụ.

Dọc đường.

Một ít đệ tử thiếu niên dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía La Thiên, trên nét mặt có chứa vẻ giễu cợt, thương cảm.

- Tên phế vật này, không ngờ lại còn ở lại lớp cao cấp?

- Ngươi đã nghe nói gì chưa, ngày hôm qua tiểu tử này đã đánh Liễu Nguyên Hồ một trận rất hung ác.

- Đả thương Liễu Nguyên Hồ? Chắc chắn, có trò hay để nhìn rồi! Tiểu tử này không chết thì cũng phải mất một lớp da.

...

La Thiên nhú mày, tiến vào phòng học lớp cao cấp.

Lúc này, hẳn lại cảm nhận được trong lớp có một ít ánh mắt thương cảm, cũng có chút hả hê.

Có vấn đề!

La Thiên thi triển Linh thức, làm cho cảm quan tăng lên nhiều, bắt đầu nghe lén tiếng thảo luận ở chung quanh.

- La Thiên này, lại dám đả thương Liễu Nguyên Hồ hay sao?

- Khả khả, ca ca Liễu Nguyên Bá của Liễu Nguyên Hồ chính là Võ giả Khai Mạch cảnh, chỉ là bình thường hẳn ta không tới đi học mà thôi.

Liễu Nguyên Bá?

Võ giả Khai Mạch cảnh?

Trong lòng La Thiên giật mình, hẳn không nghĩ tới Liễu Nguyên Hồ còn có một tên ca ca như vậy.

Điều này cũng không làm cho La Thiên cảm thấy quái lạ.

Bởi vì lớp cao cấp tổng cộng có hơn trăm người, hẳn luôn bị bài xích và vũ nhục, thuộc về nhân vật râu ria, cho nên hẳn không quen thuộc rất nhiều người.

Đặc biệt là một ít thiên tài Khai Mạch cảnh, bình thường có thể không đến đây học, nhiều nhất chỉ tới khi khảo hạch mà thôi.

Thiên tài như Liễu Nguyên Bá đều được trường bồi gia tộc chỉ điểm, thứ hẳn tu luyện là võ học Nhập phẩm của Liễu tộc.

- La Thiên, rút ra đây cho ta!

Một đạo thanh âm vang dội điếc tai từ trong phòng học truyền ra bên ngoài.

Trong phòng học.

Một ít học viên lập tức cảm thấy khí huyết sôi trào, thiếu chút nữa đã không đứng vững được.

- Là Liễu Nguyên Bá!

- Thực lực của Liễu Nguyên Bá này thật đáng sợ, thanh âm ẩn chứa chân khí, chấn nhiếp khí huyết và nhân tâm.

Nhiều đệ tử kinh hồn bất định.

La Thiên ngồi ở tại chỗ, không bị ảnh hưởng.

Hắn kích hoạt Thần mạch, lực lượng thể chất tăng lên nhiều, mà lực lượng tinh thần thì lại gấp mấy lần Võ giả cùng giai.

Bộp Bộp!

Một thiếu niên khô ngô người mặc chiến giáp, trên mặt hiện lên sát khí nghiêm ngặt cất bước đi vào.

- Liễu Nguyên Bá!

Không ít đệ tử kinh hãi lạnh mình, cơ thể không khỏi run rẩy mà đứng lên.

- Ngươi chính là La Thiên phế mạch kia hay sao, ta biết ngươi!

Ánh mắt của Liễu Nguyên Bá lạnh lẽo như băng.

- Có gì thì cứ nói.

La Thiên ngồi ở tại chỗ, không hề có chút sốt ruột nào cả.

Học phủ có quy định, ở trên Diễn Võ trường có thể luận bàn, trong phòng học thì lại nghiêm cấm đánh nhau.

- Ngươi, đi ra ngoài với ta!

Ngữ khí của Liễu Nguyên Bá cường thế, có cảm giác không thể làm trái.

Nói dứt lời, hắn quay người đi ra khỏi phòng học.

Ngươi cho rằng ta là kẻ ngốc sao?

Bảo ta ra ngoài thì ta phải nghe ngươi?

La Thiên cười nhạt một tiếng, căn bản không để ý tới chuyện này.

Liễu Nguyên Bá là Võ giả Khai Mạch cảnh, trong cơ thể đã xây dựng ra khí mạch, có được chân khí, muốn đối phó với luyện thể cửu trọng không khác gì bóp chết một con côn trùng cả.

Dù sao, luyện thể cảnh chỉ là nhập môn của Võ đạo, được xưng là Võ Đồ.

Võ đồ so với Võ giả chính thức?

Khoảng cách giữa hai cấp độ này từ xưa đến nay khó có thể vượt qua được, chỉ có một ít tuyệt đại thiên kiêu được ghi chép ở bên trong sách cổ thì mới có thể làm được.

Mà những tuyệt đại thiên kiêu kia, nhiều nhất cũng chỉ có thể vượt cấp chống lại, muốn thắng cũng là chuyện không có khả năng.

- La Thiên, ngươi cho rằng làm rùa đen rút đầu là có thể tránh được một kiếp hay sao?

- Mau ra ngoài cùng Bá ca, ngoan ngoãn quỳ xuống nhận sai, còn có thể bớt đi một ít nổi khổ da thịt.

Một ít học viên ở gần đó nhìn thấy vậy có chút hà hê.

- Nhón nháo cái gì mà nhón nháo!

Một đạo thanh âm hùng hậu truyền đến.



- Lâm lão sư.

- Lão sư...

Đệ tử ở trong phòng học cung kính nhường đường.

Người đến là một gã trung niên mặt chữ quốc, tên là Lâm Khiếu Phong, là lão sư của lớp cao cấp, chịu trách nhiệm lớp lý thuyết.

- Có ân oán gì thì ra ngoài, không được ồn ào ở trong phòng học.

Lâm Khiếu Phong trầm giọng nói.

Hắn đưa tầm mắt nhìn qua Liễu Nguyên Bá, hơi cảnh cáo, lại liếc mắt nhìn La Thiên một cái, nhũn mảy.

Hiển nhiên.

Lâm Khiếu Phong đã thấy mâu thuẫn giữa Liễu Nguyên Bá và La Thiên, nhưng không có ý định quản.

Đối với loại người có phé mạch như La Thiên, Lâm Khiếu Phong không có ấn tượng tốt.

Hừ!

Liễu Nguyên Bá lạnh lẽo nhìn La Thiên một cái, quay người rời khỏi phòng học.

Với tư cách là Võ giả Khai Mạch cảnh, bình thường hắn có thể không lên lớp, nhiều nhất khi khảo hạch mới phải tới mà thôi.

- Vào học đi.

Lâm Khiếu Phong chủ yếu dạy lớp lý thuyết.

La Thiên cúi đầu sụp mắt, lặng lẽ tu luyện Thiên Mệnh Tạo Hóa Quyết.

Ở thiên nhập môn chủ yếu là ngưng luyện Tinh Thần lực, bồi dưỡng Linh hồn, tăng cường Linh Giác của bản thân.

Thấy La Thiên không để ý tới việc nghe giảng, Lâm Khiếu Phong sinh lòng chán ghét, đệ tử như vậy hắn phải nghĩ biện pháp đuổi đi, để tránh phá hủy danh tiếng của lớp cao cấp.

...

Buổi chiều, khóa thực chiến đã bắt đầu.

Khóa thực chiến, đơn giản là một ít quyền pháp, bộ pháp cơ bản.

La Thiên chuyên tâm luyện tập, củng cố kiến thức cơ bản; rất nhiều vũ kỹ và công pháp cấp cao đều cần đạt tới tu vi Khai Mạch cảnh mới có thể tu luyện được.

Lúc sắp tan học.

La Thiên bỗng nhiên có cảm giác như bị gai nhọn chọc, hắn phát hiện ra có vài tên đệ tử Liễu tộc vụng trộm nhìn mình chằm chằm.

Đây là hiệu quả sau khi tu luyện tạo hóa bí quyết, Linh Giác tăng lên nhiều.

Bị theo dõi!

La Thiên rung mình, xem ra nhất định Liễu Nguyên Bá sẽ ra tay với mình.

- Thiên Thư.

Ý thức của hắn chạm vào Tạo Hóa Thiên thư.

Xoạt!

Thiên Thư chậm rãi mở ra, tờ thứ nhất mới chỉ vền vẹn khôi phục được một chút.

- Dùng thực lực bây giờ của ta, chống lại Khai Mạch cảnh, có mấy phần thắng?

La Thiên đặt câu hỏi.

Suru suru!

Trên thiên thư, đám sương mù màu đen kia lần nữa hiển hiện, chắn ở phía trước.

- Hừ, loại vấn đề này, còn cần hỏi Thiên Thư nữa hay sao?

- Ngươi đường đường là người có Thần mạch, tuy rằng chưa hoàn toàn mở ra, thế nhưng đối mặt với Khai Mạch cảnh nhất trọng thì việc gì phải sợ chứ?

Thiên Thư chi thần nói có vẻ khinh bỉ.

Lại là mặt hàng này!

La Thiên cẩn thận suy nghĩ.

Chỉ có điều, vốn hấn cũng không sợ Liễu Nguyên Bá, chỉ là hấn muốn xác nhận một chút mà thôi.

Thiên Thư chi thần nói như vậy làm cho trong lòng của hấn đã có chút ít tự tin.

- Thiếu niên, chậm đã, đừng đi gấp như vậy chứ!

Thiên Thư chi thần lập tức mất đi ngạo khí.

- Còn có chuyện gì nữa không?

Sắc mặt La Thiên lãnh đạm.

- Khả khả, ở chỗ bản thân có một biện pháp, có thể giúp ngươi thắng trận chiến kia, chỉ trăm lợi mà không có lấy một hại...

Thiên Thư chi thần cười khả khả.

- A?

La Thiên nghe phương pháp của Thiên Thư chi thần xong, ánh mắt sáng lên.

Biện pháp này thật sự là, quá khéo.

- Nhưng trước hết ngươi phải để cho bản thân thoát khỏi Thiên Thư đã.

Thiên Thư chi thần cười nói.

- Không thể, nếu như biện pháp này của ngươi là giả thì sao? Ta phải trước thử xem rồi hãy nói sau.

Sao La Thiên có thể để cho Thiên Thư chi thần ra ngoài đơn giản như vậy được chứ.

- Ngươi...

Thiên Thư chi thần thở hỏn hển.

Cuối cùng hấn không thể làm gì khác hơn là nói:

- Thiếu niên, ngươi không thể lừa gạt Thiên Thư chi thần ta, nếu không thì sẽ gặp sét đánh đấy!

Chẳng biết tại sao, khi nói ra hai chữ sét đánh, ngữ khí của Thiên Thư chi thần vô cùng ngưng trọng, thậm chí còn có một loại hận ý mãnh liệt.

- Ta sẽ không lừa gạt Thiên Thư chi thần ngươi đâu.

La Thiên dùng vẻ mặt chính nghĩa nói.

Trong lòng hấn, đám sương mù màu đen này nhất định không phải là Thiên Thư chi thần, chính là một đám sương mù màu đen có vấn đề.

Mặt trời chiều ngã về phía tây.

Cuối cùng hấn cũng rời khỏi Thanh Phong học phủ ra về.

La Thiên nghênh ngang, đi ra ngoài Học phủ.

- Tiểu súc sinh, chạy đi đâu!

Một tiếng gầm lên truyền đến.

Chỉ thấy một thiếu niên Liễu tộc mang theo một thiếu niên bị thương và mấy tòi tó đi tới.

La Thiên cảm thấy có chút quen mắt.

Nhìn kỹ, đây không phải là Liễu Nguyên Hổ ngày hôm qua bị mình hung ác đánh cho một trận hay sao?

- Chỉ bằng vào mấy người các ngươi sao?

La Thiên cảm thấy buồn cười.

- La Thiên, ngươi không trốn thoát đâu, ca ca ta đang ở sau núi chờ ngươi.

Thanh âm của Liễu Nguyên Hổ lạnh lẽo, dùng giọng uy hiếp nói.

Ánh mắt oán độc khiếp người kia làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

- Hừ, xem ra ngươi còn chưa biết điều.

Sắc mặt La Thiên lạnh lẽo, thân thể nhoáng lên một cái.

Phanh!

Một tiếng bạt tai vang lên, đánh trúng Liễu Nguyên Hổ đang băng bó, người hắn bị một cái tát đánh bay ra ngoài.

A!

Gần đó có vài tên thiếu niên Liễu tộc, cả đám kinh hô.

Dưới loại tình huống này mà La Thiên lại dám động thủ, lá gan quá lớn nha.

Chẳng lẽ, hắn không sợ Liễu Nguyên Bá trả thù sao?

- Liễu Nguyên Bá muốn tìm ta, bảo hắn quay lại đây! Đừng giở mấy trò vặt vãnh này.

La Thiên không coi ai ra gì, lập tức rời khỏi nơi này.

Liễu Nguyên Hổ bị một bạt tai đánh ngã xuống đất có cảm giác như là nằm mơ.

Về mặt hắn có chút phần hận, nhưng nhìn thấy gương mặt lãnh đạm vô tình của La Thiên lại làm cho hắn ngoan ngoãn nuốt những lời độc ác vào trong miệng.

- Tiểu súc sinh! Ngươi dám làm tổn thương đệ đệ ta sao?

Đúng lúc này, ở phía sau núi, một tiếng gầm từ xa truyền đến gần.

Suru!

Một gã thiếu niên buru hân người mặc chiến bào, nhanh chóng chạy tới, chính là Liễu Nguyên Bá Khai Mạch cảnh!

-Ồ, khá nhanh đấy.

La Thiên dừng bộ pháp lại, hơi có vẻ ngoài ý muốn.

- La Thiên, hôm nay ta sẽ làm cho ngươi biết chênh lệch giữa Vô đồ và Vô giả Khai Mạch cảnh, coi như là ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thì cũng vô dụng!

Hai mắt của Liễu Nguyên Bá như đuốc, lửa giận ngập trời.

Suru suru!

Trên người hắn có một cỗ khí lưu màu đỏ nhạt bốc lên, khí thế kéo lên như một đầu mãnh hổ sắp phát cuồng, làm cho vài tên thiếu niên Liễu tộc còn lại đều kinh hãi lạnh mình..

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Khai mạch thành công

- Ca ca, đệ muốn phé hần!

Giờ khắc này, Liễu Nguyên Hồ tự tin mười phần, có chút oán độc nhìn về phía La Thiên.

- Yên tâm. Ta sẽ dùng một chiêu bắt hần.

Liễu Nguyên Bá mỉm cười ngạo nghễ, chân khí màu đỏ nhạt trên người đột nhiên giống như là lửa vọt lên.

Phanh!

Mặt đất nổ ra tạo thành một cái hố cạn, Liễu Nguyên Bá đột nhiên lao ra, nhấc theo một con cuồng phong.

Sau một khắc đã có một đạo bóng đen cao lớn xuất hiện ở trước mắt của La Thiên.

- Tốc độ thật nhanh!

Nếu đổi lại là Võ đồ tầm thường, căn bản sẽ không phản ứng kịp được, sẽ bị một chiêu đánh bay.

Nhưng La Thiên tu luyện Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết, ngũ giác lục thức tăng lên nhiều, Linh thức được thả ra, thân thể động tác của Liễu Nguyên Long trong tâm mắt hần dường như đã chậm đi vài lần.

- Ca ca ta là Võ giả Khai Mạch cảnh! Giữa Võ đồ và Võ giả có chênh lệch không thể vượt qua, La Thiên, để ta xem ngươi sẽ cầu xin tha thứ ra sao!

Trong lòng Liễu Nguyên Hồ sáng khoái, dường như đã nhìn thấy tình cảnh La Thiên tùy ý để mình tra tấn.

- Long Hình Thủ!

Cánh tay của Liễu Nguyên Bá vẽ một cái, chân khí rực cháy màu hồng giống như là hình rồng bỏ tới, tán mát ra một cỗ uy thế vô cùng bá đạo.

Long Hình Thủ, võ học Nhập phẩm của Liễu tộc, vượt xa vũ kỹ cơ bản, chỉ có Khai Mạch cảnh mới có tư cách tu luyện.

- Quá mạnh! Long Hình Thủ của Bá ca đã tu luyện tới cảnh giới tiểu thành rồi.

- Một chương này đã đủ để đánh cho phé vật kia nằm sấp rồi!

Vài tên thiếu niên Liễu tộc, nhao nhao hò hét.

Đối mặt với Võ giả Khai Mạch cảnh La Thiên không dám lãnh đạm mà vận dụng lực lượng toàn thân, ngăn cản một kích kia.

Phanh phốc!

Lực lượng mạnh mẽ nương theo một cỗ chân khí bá đạo có tính xâm lược, xông vào trong cơ thể của La Thiên.

- Đây là chân khí của Khai Mạch cảnh? Chương lực thật là bá đạo!

Cánh tay của La Thiên run lên, thân thể pháp phòng bất định.

Ồ...ồ...n...g!

Bỗng nhiên, U Long Thần mạch trong cơ thể hần toả ra khí tức màu xanh, ăn mòn và hấp thu cỗ chân khí này.

- Hả?

Lông mày của Liễu Nguyên Bá nhăn lại, một chiêu của mình không thể đánh sụp được tiểu tử kia sao?

Võ giả Khai Mạch cảnh có năng lực câu thông linh khí thiên địa, chân khí sinh ra trong cơ thể có lực phá hoại rất mạnh.

Mà vừa rồi.

Chân khí của hần công kích lại bị dẫn dắt một cách khó hiểu, dường như bị bọ biển hấp thu vậy.

- Ba chiêu ta sẽ đánh bại ngươi!

Liễu Nguyên Bá ngạo nghễ nhìn xuống, chiêu vừa rồi hắn cũng không dùng hết toàn lực.

Nếu như đối phó với một Võ Đồ luyện thể mà lại không thể nhanh chóng chấm dứt chiến đấu thì quả thực là làm bản tôn nghiêm của Võ giả.

Suru suru!

Hai tay Liễu Nguyên Bá toả ra chân khí màu đỏ nhạt, sau đó mạnh mẽ nhảy lên cao, cánh tay đỏ thẫm giống như bùng cháy, khí thế càng thêm hung hãn hơn so với trước đó.

Phanh! Phanh!

Liên tiếp hai đạo công kích được đánh ra, sóng bụi tràn ra.

Lúc này.

Thân thể của La Thiên hơi nhoáng một cái, chống lại công kích, vẻ mặt thoải mái hơn, khoe miệng nở một nụ cười.

- Phương pháp xử lý của Thiên Thụ chi thần quả thực có thể dùng được, Thần mạch của ta lại mở ra thêm được vài phần...

Trong lòng La Thiên mừng thầm.

Trước đó, Thiên Thụ chi thần nói cho hắn biết một loại kỹ xảo, lợi dụng lực lượng chân khí của Khai Mạch cảnh để trợ giúp mình khai phá Thần mạch!

Chuyện này cực kỳ nguy hiểm.

Không có khí lực vững chắc thì sẽ không chịu nổi được chân khí xâm nhập.

Không có Tinh Thần lực và lực cảm giác mạnh mẽ thì cũng không có cách nào thuận lợi dẫn dắt Chân khí được.

Thế nhưng trùng hợp là hai cái này La Thiên đều có.

Ba chiêu vừa rồi, La Thiên đã thành công dùng chân khí của đối phương khiến cho Thần mạch trong cơ thể xây dựng tiến thêm một bước, đạt tới hơn sáu thành.

- Ngươi... Không ngờ lại chặn lại được hết sao?

Liễu Nguyên Bá giật mình, khó có thể che giấu được, trong lòng mơ hồ cảm giác được có chút không đúng.

- Khả khả! Ba chiêu đã qua, Võ giả Khai Mạch cảnh, cũng chỉ như vậy mà thôi.

La Thiên cười nhạo, mở miệng kích thích.

- Tự tìm lấy cái chết!

Liễu Nguyên Bá nổi giận, tôn nghiêm của Võ giả há lại để cho Võ Đồ khiêu khích cơ chứ?

Long Hình Ngũ trào!

Hắn thi triển thế tấn công càng hung mãnh hơn nữa, hai tay liên tục đánh ra, chân khí lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Nhưng mà.

Ở dưới thế tấn công như cuồng phong mưa rào của Liễu Nguyên Bá, La Thiên vẫn vững như thái sơn, và lại còn ngày càng nhẹ nhõm hơn nữa.

Theo giao phong, La Thiên lần lượt dẫn dắt chân khí của đối phương nhập vào cơ thể, trùng kích Thần mạch trong cơ thể.

Thần mạch liên tiếp được xây dựng!

Năm thành... Sáu thành... Bảy thành... Tám thành.

Lại là mấy chiêu sau.

La Thiên đã xây dựng được Thần mạch đạt tới chín thành!

Chỉ còn thừa lại một tia gông cùm xiềng xích cuối cùng.

- Không đúng, chân khí của ta thâm nhập vào trong cơ thể của hân, làm sao hân lại không hề bị một chút ảnh hưởng nào chứ?

Liễu Nguyên Bá càng đánh càng cảm thấy không đúng, chân khí hân đánh ra dường như là đá chìm đáy biển, tác dụng quá nhỏ.

Trái lại La Thiên thì lại càng đánh càng mạnh!

- Liễu Nguyên Bá, ngươi chỉ có chút năng lực ấy thôi sao?

La Thiên như mở cờ trong bụng, ra vẻ ngạo mạn nói.

- Xuyên Vân Long Thủ!

Liễu Nguyên Bá hét lên một tiếng giận dữ, thi triển ra sát chiêu Xuyên Vân Long Thủ trong Long Hình Thủ!

Trao của Liễu Nguyên Bá đỏ sậm, từ trên trời giáng xuống.

Một kích này, cho dù là một đầu cự hùng thì cũng sẽ bị đục thủng đầu.

Phanh phanh!

Bụi bặm nổi lên bốn phía, cơ thể La Thiên có chút uốn lượn, đón đỡ Xuyên Vân Long Thủ của đối phương.

- Để xem ngươi có thua hay không!

Về mặt của Liễu Nguyên Bá hung ác, chân khí toàn thân điên cuồng bộc phát.

- Ha ha, Liễu Nguyên Bá.

- Hôm nay, ta cần phải cảm tạ ngươi, ngươi đã giúp ta giúp một tay.

Một tiếng cười khê truyền đến.

Oanh!

Ở chỗ sâu sau lưng La Thiên truyền ra nổ vang và chấn động kỳ lạ.

U Long thần mạch to lớn trong cơ thể hân có biến hóa, bề mặt có từng khối lân phiến u ám, có hàn quang lóe lên, toả ra một cỗ Long uy âm hàn và chí cao vô thượng.

Thần mạch sắp hoàn toàn mở ra, đã xây dựng được chín thành chín!

- Đáng giận! Ngươi đang lợi dụng chân khí của ta để mở võ mạch sao?

Cuối cùng Liễu Nguyên Bá đã phát hiện ra, chân khí mình đánh ra đã bị La Thiên dẫn dắt đến võ mạch của Võ giả.

- Tiểu súc sinh, tức chết ta rồi.

Liễu Nguyên Bá nổi trận lôi đình, sắp tức nổ phổi.

Hân vội vã thu chiêu, hân không thể giúp La Thiên hoàn toàn mở ra võ mạch được!

- Đã chậm rồi!

La Thiên cười cười khà khà, thúc giục Thần mạch, lòng bàn tay bắn ra ra một cỗ lực đạo kinh khủng, nổi lên một đạo ánh sáng lạnh lẽo.

Phanh! Đập đập đập!

Liễu Nguyên Bá lùi lại liên tiếp ba bước, khí huyết sôi trào, một cánh tay đã bị đông cứng, đã gần như mất đi tri giác.

- Làm sao lại như vậy chứ?

Liễu Nguyên Bá khó mà tin được, chẳng những sát chiêu của mình không đánh bại được La Thiên mà còn bị Hàn lực cổ quái trong cơ thể đối phương làm tổn thương.

- Thành!

La Thiên mừng rỡ như điên, kiểm chế sự kích động trong lòng.

Dưới sự trợ giúp của Liễu Nguyên Bá xuống, Thần mạch hoàn toàn thức tỉnh, đã xây dựng được tới chín thành chín.

Nếu như không phải La Thiên áp chế, Thần mạch đã hoàn toàn mở ra rồi.

Hắn đứng lặng tại chỗ, ánh sáng quanh thân tối tăm, không khí đóng băng, mơ hồ truyền đến tiếng Long ngâm.

- Thiên Thư chỉ thần nói, lúc Thần mạch hoàn toàn mở ra sẽ có dị tượng kinh người, ta không thể khai mạch ở chỗ này được...

La Thiên dè nén Thần mạch.

Một khi Thần mạch lộ ra ngoài, cũng không phải là chuyện gì tốt.

La Thiên lần nữa nhìn về phía Liễu Nguyên Bá, thân thể nhoáng một cái đã tới gần.

- Làm sao có thể? Tốc độ của ngươi!

Liễu Nguyên Bá chấn động.

Tốc độ của La Thiên lại tăng lên gấp đôi so với so với trước đó.

Đồng thời, hàn ý thấy lạnh cả người bao phủ toàn thân Liễu Nguyên Bá, cơ thể phát lạnh, máu tươi ngừng chuyển động.

Phanh!

La Thiên thúc giục Thần mạch, một chưởng đánh trúng ngực của Liễu Nguyên Bá.

A! Âm!

Liễu Nguyên Bá kêu thảm một tiếng, cơ thể bay ra ngoài, ngực có mấy cái xương vỡ vụn, còn có một cổ hàn ý lạnh như băng, xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Liễu Nguyên Bá vừa mới đứng lên thì miệng phốc một cái, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Sau lưng đám người Liễu Nguyên Hồ, từng người một sợ ngây người.

Liễu Nguyên Bá đã thất bại?

Võ giả Khai Mạch cảnh bị luyện thể cảnh cửu trọng đánh bại?

- La Thiên, xem như ngươi lợi hại, hôm nay ta đã thua trong tay ngươi rồi.

Liễu Nguyên Bá cắn răng, chùi vết máu ở khóe miệng.

- Nhưng mà ngươi đừng đắc ý, đại tiểu thư Liễu Từ Yên của Liễu tộc ta hai năm trước đã đột phá Khai Mạch cảnh, được danh sư ở Quận thành thu làm đồ đệ, chờ lúc đại tiểu thư trở lại, hừ hừ...

Sắc mặt Liễu Nguyên Bá âm trầm, để lại một câu ngoan độc rồi dẫn người bỏ chạy.

- Liễu Từ Yên?

La Thiên hừ lạnh một tiếng.

Ba năm trước đây.

Gia chủ Liễu gia đã mang theo nữ nhi Liễu Từ Yên thiên sinh lệ chất đến nhà La Thiên cầu hôn.

Chỉ có điều.

Liễu gia cầu hôn đã bị phụ thân La Thiên cự tuyệt trước!

Chuyện này làm cho Liễu Từ Yên không nể mặt, trong lòng mang theo sự oán hận, tuyên bố ngày sau sẽ trả thù.

Trước đây, lúc La Thiên ở bên trong Học phủ, bị đệ tử Liễu gia bắt nạt, nghe nói là đến từ sự gợi ý của Liễu Từ Yên.

- Đợi Thần mạch của ta mở ra thì sẽ một bước lên trời. Không quan tâm tới Đỗ Văn Trình hay là Liễu Từ Yên, tất cả đều bị ta siêu việt...

Trong lòng La Thiên cười lạnh, nhìn đám người Liễu Nguyên Bá hốt hoảng bỏ chạy.

...

- Việc cấp bách là tìm chỗ một không có ai!

La Thiên áp chế Thần mạch, chạy ra ngoài thành.

Rốt cuộc dị tượng Thần mạch được xây dựng lớn có bao nhiêu, La Thiên không dám khẳng định, vì vậy hắn dứt khoát ra khỏi thành.

Ngoài mười dặm phương Bắc của Thanh Xương thành chính là Hắc Yêu linh.

Nghe nói, bên trong Hắc Yêu Linh này có Yêu thú ẩn hiện, có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt trong thiên địa để tu luyện.

Lão sư lớp cao cấp là Lâm Khiếu Phong đã từng khuyên bảo, chưa tới Khai Mạch cảnh thì không nên đi vào Hắc Yêu linh.

La Thiên lại không quản tới những thứ này, người ở Hắc Yêu linh thừa thót, rất thích hợp để hắn mở mạch.

Hai canh giờ sau.

Ở bên ngoài Hắc Yêu linh, bên cạnh một chỗ vách núi.

La Thiên khoanh chân ngồi xuống, buông áp chế đối với Thần mạch ra.

Rống suru suru!

Giống như có một tiếng rống ngâm đến từ vực sâu địa ngục, nương theo đó là một cỗ cảm giác tối tăm lạnh lẽo khuếch tán ra.

Ở bên trên lưng hắn có phác thảo một cái Long mạch màu lam tràn ngập ánh sáng, như vừa sống lại bình thường, tản mát ra khí tức chấn nhiếp sinh linh vạn vật.

Suru suru!

Quanh thân La Thiên có một tầng hàn vụ màu lam bốc lên, trong đó dần dần có một hư ảnh Cự Long tối tăm hiện ra, dữ tợn mà lại uy nghiêm.

Uy thế như thế có thể nói là kinh thế hãi tục.

Ở bên trong phạm vi vài dặm có rất nhiều Yêu thú Trùng Nghi, cả đám run rẩy phát ra từ bản năng, sau đó nhao nhao thối lui.

Nếu là ở bên trong Thanh Xương thành thì đã sớm dẫn tới chú ý.

La Thiên cảm nhận được có một cỗ lực lượng lạnh lạnh không lồ đã chảy khắp kinh mạch toàn thân, tẩy rửa toàn thân của hắn.

- Thần mạch, mở!

Hắn khẽ quát một tiếng, nương theo một tiếng Long ngâm chấn động tâm hồn, Thần mạch trong cơ thể hắn chiếu rọi, tạo thành một mảnh ánh sáng mập mờ, sau đó hóa thành một đạo cột sáng, xông lên phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 6: Tiến giai Võ giả

Hắc Yêu linh ban đêm yên lặng một cách thần kỳ.

Suru suru!

Trong lúc đó có một đạo cột sáng rét lạnh mang theo khí thế bề ngễ vạn vật xông vào vòm trời, rồi sau đó chậm rãi tiêu tan.

Ở bên ngoài vài dặm có hai bóng người từ từ đi về phía trước.

- Ban đêm Hắc Yêu linh sẽ càng nguy hiểm hơn nữa.

Một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn nói, trên khuôn mặt trắng nõn để lộ ra vẻ ngưng trọng.



Ánh mắt của nàng lướt qua thiếu niên anh tuấn bên cạnh, trong lòng có cảm giác bình yên không hiểu, nàng nói:

- Có Cao Hiền học trưởng ở đây, ta không cần quá lo lắng.

Lúc này, ở phương xa có một đạo ánh sáng xông thẳng vào bầu trời, nương theo đó là linh khí thiên địa chấn động rất rõ ràng.

Hả?

Thiếu niên anh tuấn Cao Hiền kia có ánh mắt lạnh lùng mà nghiêm nghị, lúc này lập tức nhìn về nơi xảy ra động tĩnh.

- Đó là cái gì?

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn khẽ kinh hô.

- Không giống như là động tĩnh chiến đấu... Chẳng lẽ là dị tượng bảo vật xuất thế?

Ánh mắt thiếu niên anh tuấn Cao Hiền lập tức có vẻ tham lam.

Ở bên trong Hắc Yêu lĩnh có rất nhiều hung thú, nguy cơ trải dài tứ phía, lại còn có Yêu thú mạnh mẽ.

Nhưng đồng thời ở nơi này nguyên khí thiên địa cũng nồng đậm, khả năng thai nghén ra được một ít thiên tài địa bảo càng lớn hơn!

- Chỗ đó, dường như ở gần Nguyên khí Linh quả.

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn nói.

Nửa tháng trước, ở vách núi nào đó trong Hắc Yêu lĩnh, hai người đã phát hiện ra một khóa Nguyên khí Linh quả còn chưa thành thực.

Đối với Võ giả Khai Mạch cảnh mà nói, Nguyên khí Linh quả cực kỳ trân quý, nếu như có tu vi và nội tình đầy đủ thì sẽ có năng lực trực tiếp làm cho bản thân đột phá lên một trọng.

- Không sai. Theo như ta suy tính, Nguyên khí Linh quả sẽ thành thực vào tối nay. Nhưng phải qua rạng sáng thì mới tới lúc hái.

- Lúc này còn cách rạng sáng mấy canh giờ, chúng ta đi trước nhìn xem, xem là thiên tài địa bảo gì dẫn ra dị tượng, không chừng là một thu hoạch càng lớn hơn nữa!

Cao Hiền tinh táo phân tích, trong mắt hiện lên một tia lửa nóng.

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn gật đầu, Cao Hiền là đệ tử thiên tài của Hoành Quang Học phủ, anh tuấn bất phàm, thực lực cũng mạnh mẽ, mình chỉ cần nghe theo hắn là được.

...

- Thần mạch, hoàn toàn mở ra!

La Thiên phấn chấn và kích động, hư ảnh cự long và hàn vụ lạnh lẽo sau lưng hắn cũng chậm rãi thu vào trong cơ thể.

Mở mạch từng là nan đề lớn nhất quấy nhiễu hắn.

Từ khi đạt được Tạo Hóa Thiên thư, trong hai ngày vấn đề khó khăn này đã được giải quyết xong, thật sự là thế sự khó liệu.

Luyện thể cảnh mở ra võ mạch thì chỉ có thể coi là chuẩn võ giả mà thôi.

Chỉ có khi nào sinh ra chân khí, trong người xây dựng ra một cái khí mạch thì mới có thể tính là Võ giả chính thức.

- Chỉ có một mạch, mau xây dựng khí mạch!

La Thiên tu luyện.

Võ mạch là cầu nối thân thể người cầu thông thiên địa.

Mở võ mạch ra là có thể hấp thu linh khí thiên địa.

Suru suru!

U Long Thần Mạch trong cơ thể La Thiên chậm rãi di chuyển, tản mát ra một cỗ hấp lực cường đại, hấp thu linh khí thiên địa từ bốn phương tám hướng.

Trong phạm vi trăm thước, linh khí thiên địa bắt đầu khởi động, liên tiếp hội tụ đến.

- Không hổ là Thần mạch, tốc độ tu luyện lại nhanh như vậy!

La Thiên kinh hãi không thôi.

Linh khí thiên địa rót vào trong cơ thể, La Thiên chợt cảm thấy toàn thân sảng khoái dễ chịu.

Thời gian dần trôi qua, gần Thần mạch của hắn thai nghén ra một cỗ chân khí cường đại.

- Cái này là chân khí vốn có của Liễu Nguyên Bá, hiện tại ta cũng có!

Trong lòng La Thiên trầm nghĩ.

Hắn cảm giác nếu so chân khí của mình với Liễu Nguyên Bá thì được ngưng luyện mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Lúc này hắn mới vừa mới mở mạch thành công, còn chưa tấn chức Võ giả.

Đã có Chân khí, La Thiên bắt đầu xây dựng khí mạch.

Lấy võ mạch làm căn cơ, thân thể người cũng sở hữu chín đại khí mạch.

Hiện tại, La Thiên bắt đầu xây dựng cái thứ nhất.

Xi xì!

Khí mạch trong cơ thể bị xúi mở rộng từng chút một, hiệu suất nhanh tới kinh người.

La Thiên đã ở luyện thể cảnh cửu trọng ba năm, sau khi Thần mạch mở ra, tốc độ tu luyện của hắn đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn vượt xa lúc trước.

Hơn nữa, khí mạch mà La Thiên xây dựng như rồng như ngựa xà, so với khí mạch của Võ giả phổ thông còn tráng kiện hơn gấp mười lần!

Ồ...ô...n...g suu suu!

Khí mạch trong cơ thể hắn liên tiếp truyền ra tiếng vang nhỏ bé, giống như sóng to tiến vào dòng sông khô cạn, nhanh chóng xây dựng khí mạch dọc theo người hắn!

Liên một mạch!

Đầu khí mạch thứ nhất được khai thác một phần ba mới chậm rãi ngừng lại.

Tiến độ này hơn Võ giả phổ thông vài lần.

Thành!

Trong cơ thể La Thiên truyền đến một trận trầm đục như sấm, đó là chân khí đang toán loạn ở trong khí mạch.

- Khai Mạch cảnh nhất trọng! Cuối cùng ta đã bước vào cánh cửa Võ giả.

La Thiên mừng rỡ như điên, hét dài một tiếng.

Hắn thúc giục chân khí bên trong khí mạch, ngưng tụ vào trong lòng bàn tay, nó lập tức hình thành một tầng khí lưu màu lam, cảm giác lạnh lẽo lan tràn ra bốn phía.

La Thiên đánh ra một chưởng bắn trúng mặt đá ở bên cạnh.

Phanh. Rắc rắc.

Mặt đá tức thì rạn nứt, mảnh đá bay tán loạn, để lại một cái hố lõm.

Suu suu!

Một cơn gió lạnh vô hình lao đến, hàn ý dày đặc, cỏ cây ở gần đó đều bị ngưng kết ra một tầng sương lạnh.

Đột phá mở mạch bước vào nhất trọng, thực lực của La Thiên đã có tăng vọt về chất.

Thần mạch hoàn toàn mở ra, thể chất của hắn tăng lên nhiều, ngoài ra lại có chân khí phụ trợ, công kích càng cường đại hơn và sắc bén hơn!

- Ô? Đó là cái gì?

La Thiên nhìn thấy ở bên ngoài hơn mười thước, ở bên trong một cái hố có bốn năm hoa cỏ có ánh sáng màu vàng.

- Linh tài!

La Thiên lập tức nhận ra.

Loại Linh tài này bình thường sinh ra ở chỗ linh khí thiên địa nồng đậm, ẩn chứa linh khí thiên địa tinh thuần, có thể cung cấp cho Khai Mạch cảnh tu luyện.

La Thiên có thể xác định được, khi hắn vừa tới cũng không có những trân tài này.

- Chẳng lẽ là lúc ta tu luyện đột phá, Thần mạch tự tập linh khí thiên địa, làm thúc đẩy mấy gốc linh tài này thành thực hay sao?

Về mặt của La Thiên kinh ngạc và vui mừng, trong lòng thầm suy đoán.

Hắn vừa mới đột phá Khai Mạch cảnh, mấy gốc Linh tài này có thể sử dụng để củng cố căn cơ, giúp hắn tiết kiệm được hơn nửa tháng tu hành.

La Thiên vừa mới ngắt lấy hết Linh khí cây cỏ.

Ô...ô...n...g suu suu!

Bỗng nhiên, Thiên Thư trong đầu hắn mở ra, tuôn ra một cỗ hấp lực.

Sau một khắc.

Mấy gốc linh thảo ẩn chứa linh khí trong tay hắn dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được khô héo đi, trong vòng mấy hơi thở đã biến thành mấy cây cỏ khô.

- A! Đó là cái quỷ gì vậy...

Tay La Thiên cầm mấy cây cỏ khô, cơ thể cứng ngắc.

Mấy gốc linh thảo này đối với Võ giả vừa mới đột phá Khai Mạch cảnh mà nói, vẫn có tác dụng không nhỏ.

Huống chi hiện tại La Thiên mắc nợ rất nhiều, cho nên thật sự rất thiếu tu luyện tài nguyên.

Kết quả, mấy gốc linh thảo này lại để cho Thiên Thư ăn mất.

Ý thức của La Thiên va chạm vào Thiên Thư.

Giờ phút này, trên tờ thứ nhất của Thiên Thư có ánh sáng tràn ngập một nửa khu vực, lúc trước nó vẫn vẫn chưa tới một phần năm.

- Hoá ra, Thiên Thư có thể hấp thu Linh tài để khôi phục lực lượng.

La Thiên chuyển buồn thành vui.

Lực lượng của Thiên Thư thần kỳ thế nào hắn thấu hiểu rất rõ, bây giờ sức tích được nửa trang lực lượng cũng đã không lỗ rồi.

Suu suu!

Trong thiên thư, một đám sương mù màu đen hiển hiện.

- Thiếu niên, rút cuộc ngươi đã tới rồi!

- Sao rồi? Phương pháp xử lý của Bản thân đã làm cho ngươi thành công mở mạch rồi chứ?

Thiên Thư chỉ thân ra vẻ ngạo nghễ nói.

- Hiện giờ đã có thể cho bản thân thoát khỏi Thiên Thư hay chưa...

Thiên Thư chỉ thân mới nói được một nửa thì ý thức của La Thiên đã rời khỏi Thiên Thư.

- Thiếu niên, ngươi đừng đi... tiểu tử, ngươi nói chuyện không giữ lời gì hết, ngươi lại dám lừa gạt bản thân, lương tâm của ngươi để đi đâu hả...

Thanh âm của Thiên Thư chỉ thân dừng lại, tất cả lại rơi vào bóng đêm.

- Thiên thư chi thần này, vẫn không thể thả ra một cách đơn giản được.

Trên mặt La Thiên hiện lên vẻ suy tư.

Thiên thư chi thần này hẳn không biết nguồn gốc, thực lực nhìn qua cũng rất không đơn giản, không có cách nào dự đoán được hậu quả sau khi thả ra.

Đúng lúc này.

Trong đêm tối của Hắc Yêu lĩnh lại có một nam một nữ đến gần.

Thiếu niên kia có khuôn mặt anh tuấn, khí chất lạnh lùng; thiếu nữ thì đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng nõn non mềm, vừa nhìn đã biết là người phú quý.

- Người của Hoành Quang Học phủ?

La Thiên thông qua phức súc của đối phương mà đã nhận ra lịch của họ.

Ở gần Thanh Xương thành có một tòa thành thị, tên là Hoành Quang thành, Hoành Quang Học phủ ở chỗ đó.

- Đêm tối Hắc Yêu lĩnh rất nguy hiểm, hai vị nên mau trở về thì hơn.

La Thiên nhắc nhở một câu, chuẩn bị về nhà.

- Nơi này Linh khí nồng đậm, cái hồ kia rõ ràng đã bị lật qua lật lại một phen, nhất định bảo vật xuất thế vừa rồi đã bị người này cầm đi!

Trong lòng thiếu niên anh tuấn Cao Hiên kia đã có phán đoán.

Hai mắt của hắn ở dưới ánh trăng trở nên lạnh lùng, quát lên:

- Tiểu tặc! Giao ra thiên tài địa bảo!

- Thiên tài địa bảo?

La Thiên hơi có vẻ kinh ngạc.

Thứ đối phương chỉ chẳng lẽ là linh tài hay sao?

Mấy gốc Linh dược kia dính ánh sáng của La Thiên cho nên mới sinh ra trường như thế.

Về tình về lý, đều là đồ của La Thiên.

Huống chi, linh dược đã bị Thiên Thư ăn mất.

- Các hạ có tu vi Khai Mạch cảnh nhị trọng, chẳng lẽ nhất định muốn vì vài gốc linh dược mà muốn động thủ với ta hay sao?

La Thiên Linh thức cảm ứng được, trong cơ thể của Cao Hiên có hai cái khí mạch chấn động.

Mấy gốc linh dược này đều là thứ vừa mới thành thực, dược niên không cao, có lẽ không có lớn hấp dẫn như vậy đối với Khai Mạch cảnh nhị trọng.

Trong lòng La Thiên buồn bực.

- Linh dược? Lừa gạt trẻ con ba tuổi hay sao?

Cao Hiên dùng vẻ mặt khinh thường cười lạnh.

Dị tượng vừa rồi rất là bất phàm, làm sao có thể là vài gốc Linh dược được chứ?

Cao Hiên phỏng đoán, ít nhất là trận bão có tác dụng đối với Khai Mạch cảnh cửu trọng, thậm chí là Linh Hải cảnh. Không ngờ tiểu tử này lại nói dối vụng về như thế, thật sự là ngu xuẩn!

- Người đã không muốn giao ra, vậy thì đừng trách Cao mỗ không khách khí!

Phanh...!

Vẻ mặt Cao Hiên lạnh lùng, rút ra một thanh bảo kiếm hàn quang lạnh lẽo, hiển nhiên không phải một thanh binh khí phổ thông.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 7: Người có thể không cỡi y phục

Lợi kiếm trong tay Cao Hiên run lên, băng tuyết xuất hiện, trong mắt lộ ra sát cơ, muốn động thủ.

- Cao Hiên học trưởng, chỉ là Khai Mạch cảnh nhất trọng, học trưởng cần gì phải xuất thủ cơ chứ?

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia cười dịu dàng mà nói.

- Được rồi.

Cao Hiên không phản đối.

Hai người có năng lực nhìn ra được chân khí trên người La Thiên tiết ra ngoài, rõ ràng vừa mới đột phá Khai Mạch cảnh.

- Ha ha, để cho ta nhìn xem tiêu chuẩn của học viên Thanh Phong Học phủ ra sao.

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn vui vẻ nói, trong giọng nói tràn ngập vẻ khinh thường.

Thanh Phong Học phủ và Hoành Quang Học phủ là Học phủ võ đạo ở hai thành thị liền nhau, giữa song phương có quan hệ cạnh tranh.

Chỉ có điều.

Tổ chất đệ tử của Hoành Quang Học phủ luôn áp chế Thanh Phong Học phủ một đầu.

- Người không phải là đối thủ của ta.

Về mặt La Thiên lãnh đạm, nói thẳng.

Trước lúc hắn không đột phá mở mạch là đã có thể đánh bại được Liễu Nguyên Bá Khai mạch nhất trọng.

Hiện tại hắn tiến giai, chiến lực cũng đã mạnh hơn trước đó vài lần!

- Cuồng vọng!

Trên khuôn mặt của thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn hiện lên vẻ giận dữ.

Phốc!

Thiếu nữ kia tiến lên, giống như đóa hoa nở rộ, chân đá ra.

- Nhất trọng đỉnh phong.

La Thiên phát hiện ra tu vi của thiếu nữ cao hơn nửa tiểu cảnh giới so với mình.

Hắn không nhanh không chậm, dùng một tay cứng rắn chụp vào bàn chân của thiếu nữ.

Thấy vậy trên mặt thiếu nữ hiện lên vẻ thương cảm và mĩa mai, Cao Hiên ở bên cạnh cũng lắc đầu.

Chân của thiếu nữ này nhìn như bay bổng, kì thực ẩn chứa chân khí âm nhu, coi như là một viên gạch cũng có thể bị nghiền nát như là đậu hũ.

Nhưng mà.

Lúc chân của thiếu nữ đá đến tay của La Thiên...

- A!

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn hét lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt, toàn thân từ trên không trung rơi xuống.

Một cước kia của nàng dường như đá vào trên người Man Thú vậy, tay của La Thiên lại như móng vuốt bằng thép, chụp trúng chỗ uy hiếp của nàng.

- Oánh muội!

Sắc mặt của Cao Hiên xem cuộc chiến ở bên cạnh đại biến.

Bằng hữu của hắn là Khai mạch nhất trọng đình phong lại bị La Thiên dùng một chiêu đánh bại.

Tiểu tử này, không phải vừa mới đột phá Khai Mạch cảnh hay sao?

Suru suru!

La Thiên không chút thương hương tiếc ngọc ném thiếu nữ kia ra xa mấy thước, đập vào trên vách núi đá.

- Ngươi tự tìm lấy cái chết!

Cao Hiên tức giận, nhanh chóng tới gần La Thiên. Lợi kiếm trong tay vẽ ra một đạo vòng cung sáng như bạc, đâm về phía La Thiên.

- Đến thật tốt! Khai Mạch cảnh nhị trọng, rất thích hợp để ta luyện tay.

La Thiên cười nhạt một tiếng.

Hắn có được Thần mạch, lực lượng thể chất, thậm chí chân khí sinh ra đều vượt qua Võ giả cùng giai quá nhiều.

- Luyện tay?

Lửa giận trong mắt Cao Hiên bắn ra, chỉ là Khai Mạch nhất trọng, thật sự là nói khoác mà không biết ngượng.

Suru!

Một đạo kiếm quang bắn tới, bay nhanh như gió, chân khí mạnh mẽ của Khai mạch nhị trọng toàn lực bộc phát.

Một kiếm này làm cho La Thiên cảm nhận được một tia áp bách.

- Mở cho ta!

La Thiên đánh ra một chưởng, trong lòng bàn tay có chân khí lạnh lẽo màu lam nhạt.

Keng!

Một kiếm của Cao Hiên lại bị ngăn cản, hơn nữa còn có một cỗ lực vọt tới làm cho tay cánh tay hắn run lên.

- Làm sao lại thế được chứ?

Trong lòng Cao Hiên chấn động, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Chẳng lẽ là... Trôi sinh Thần lực?

Không chỉ như thế.

Cao Hiên còn phát hiện ra chân khí bộc phát từ trên lòng bàn tay La Thiên, rất mãnh liệt bá đạo.

Dáng vẻ này là vừa mới đột phá Khai Mạch cảnh hay sao?

Tật Phong Kiếm pháp!

Cao Hiên dùng toàn lực, từng đạo kiếm ảnh tạo thành hình quạt bỏ về phía La Thiên liên miên không dứt.

- Không hổ là Khai Mạch nhị trọng, kiếm pháp không tệ.

La Thiên cười to, bình thần tự nhiên không sợ hãi.

Đỉnh đỉnh đỉnh...

Hai tay của hắn vung vẩy, xuyên thẳng qua giữa hư ảnh kiếm quang, cùng triển đấu với Cao Hiên.

- Chuyện này... Làm sao có thể!

Bên kia, thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn hoảng sợ.

Một tiểu tử vừa mới đột phá khai mạch, lại có thể đánh tới mức khó phân thắng bại cùng Khai Mạch nhị trọng như là Cao Hiên.

Sau mười mấy chiêu.

La Thiên vận dụng chân khí ngày càng thuần thực, thế công được nâng cao một bước.

- Không... Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng!

Sắc mặt Cao Hiên trắng bệch, hần bị La Thiên đánh cho liên tiếp lui về phía sau, mu bàn tay càng bị đánh cho rách tả tơi.

- Cao Hiên học trường, chống đỡ không được rồi!

Sắc mặt của thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn đại biến.

Không thể nào!

Sóng mắt nàng chuyển đổi, khuôn mặt hiện lên vẻ âm tàn.

Sau một khắc.

Nàng ngừng thở, rón ra rón rén, đến gần lưng của La Thiên.

Đồng thời.

Thiếu nữ còn lấy ra một thanh chủy thủ nắm trong tay.

Mười thước... Năm thước... Ba thước...

Đến gần từng xiu một.

Cuối cùng, nàng chỉ còn cách La Thiên hơn hai thước mà thôi.

- Đi tìm chết!

Trên mặt thiếu nữ hiện lên vẻ lạnh lẽo, chủy thủ đâm về phía sau lưng của La Thiên.

Giờ khắc này.

Sắc mặt nàng hiện lên vẻ tàn nhẫn, nở nụ cười được như ý nguyện.

- Tốt! Rất tốt!

Cao Hiên đang đối chiến với La Thiên không khỏi âm thầm vỗ tay tán thưởng.

Khi hai người đắc ý, đang vui vẻ thì...

Phanh~ một tiếng.

Sau lưng La Thiên như có con mắt đang mở to, xoay người tát một cái, đánh vào mặt thiếu nữ.

- A! Làm sao ngươi biết được...

Thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia kêu lên thảm thiết, khuôn mặt trắng nõn bị đánh cho nở hoa, răng đã rơi ra mấy cái.

Không ngờ như vậy cũng thất bại!

Cao Hiên cũng quá sợ hãi, dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn về phía La Thiên.

Hừ!

La Thiên thì lại cười lạnh, trên mặt hiện lên vẻ trào phúng.

Hắn tu luyện Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết, có được Linh thức trước, có thể không chế phạm vi bốn năm thước.

Sau khi tấn chức khai mạch, phạm vi Linh thức của hắn có thể bao phủ đã là mười mấy thước.

- Đến phiên ngươi!

La Thiên hét lớn một tiếng, bỗng nhiên thúc giục Thần mạch trong cơ thể.

Suru suru suru~!

Hắn đánh ra một chuồng, hàn khí lạnh lẽo bộc phát, đánh cả người lẫn kiếm Cao Hiên bay ra xa vài thước.

- Ngươi... Không ngờ lại che giấu thực lực.

Khóe miệng Cao Hiên có vết máu tràn ra, toàn bộ cánh tay cầm kiếm đều có một tầng sương lạnh đang lan tràn ra.

Đây là lực lượng gì? Sao lại khủng bố như thế?

Hoá ra.

Lúc trước La Thiên chiến đấu không sử dụng Thần mạch, chỉ dùng chân khí và lực lượng thể chất đơn thuần cũng đủ để áp chế Khai Mạch cảnh nhị trọng.

-Ồ, thanh kiếm này không tệ.

La Thiên đi đến trước mặt Cao Hiên, nhặt bội kiếm của hắn lên.

Thanh kiếm này được chế tác tinh xảo, chất liệu cứng rắn, lại có tính bền dẻo, ít nhất có thể thừa nhận được chân khí của Khai Mạch cảnh tam trọng.

- Các hạ, chúng ta nhận sai, thanh kiếm này coi như là ta nhận lỗi với các hạ.

Cao Hiên cung kính nói.

Trong lòng của hắn cũng đang nhỏ máu, phẩm chất của thanh kiếm này thượng thừa, giá trị chừng hai nghìn ba nghìn Hoàng kim.

Nhưng mà, La Thiên không hề thỏa mãn.

Hắn rất thiếu tiền.

Nợ nần với Đồ gia, viên Khai mạch đan thượng phẩm kia cũng đã có giá trị hai vạn lượng hoàng kim.

- Hai người các ngươi, côi y phục ra.

La Thiên lãnh đạm nói.

- A.

Hai người Cao Hiên biến sắc, nhất là thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia, sắc mặt của nàng trắng bệch.

Suru!

Kiếm trong tay La Thiên chỉ vào cổ Cao Hiên.

- Côi y phục, lấy ra tất cả thứ đáng giá, mau.

La Thiên chẳng muốn động thủ soát người.

- Ta côi, ta côi...

Cao Hiên hơi thở dài một hơi, côi toàn bộ y phục, cuối cùng chỉ còn lại có một kiện đồ lót.

- Công tử! Không được! Người ta vẫn còn thân trong sạch.

Bên kia, sắc mặt thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia đỏ bừng, khóe mắt có nước mắt chảy xuống.

Dù sao nàng cũng là nữ nhân.

Trên mặt La Thiên hiện lên vẻ không kiên nhẫn, chỉ bằng vào chút tư sắc ấy của ngươi, so với Tuyết Dao vẫn còn chênh lệch cách xa vạn dặm.

- Công tử, nếu như ngươi thiếu tiền, chung quanh đây có một khoà Nguyên khí Linh quả, sắp thành thực...

Trong lúc kinh hoàng, thiếu này bắt đầu nói lung tung.

Nguyên khí Linh quả?

Ánh mắt La Thiên sáng lên, công dụng của thứ này quả rất mạnh, có thể tăng lên được một khoảng lớn tu vi Khai Mạch cảnh, nếu như nội tình đầy đủ thì



có thể trực tiếp đột phá được một trọng.

- Câm miệng!

Cao Hiên thì giận tím mặt, vội vã quát bảo nàng ngưng lại.

Đêm nay, hắc mang thiếu nữ này cùng đi ngắt Nguyên khí Linh quả cũng là chuẩn bị coi đây là mồi nhử để thu thiếu nữ này tới tay.

Không nghĩ tới, nữ nhân được hắc châm lại vì trong sạch của mình mà báo Nguyên khí Linh quả ra ngoài.

Phanh.

La Thiên đánh ra một cái tát đánh cho Cao Hiên phun máu, làm cho hắc tổn thương càng thêm tổn thương.

- Rất tốt, người báo vị trí của Nguyên khí Linh quả ra, nếu là thật, người có thể không cời y phục.

La Thiên dùng ánh mắt tán dương nhìn về phía thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Mới vào Võ thị

Trên thực tế.

Trước đó La Thiên nói cời y phục chỉ là thoát áo ngoài mà thôi.

Thiếu nữ kia nghe vậy cảm thấy như được đại xá, nàng lập tức nói vị trí của Nguyên khí Linh quả cho La Thiên.

Nhắc tới cũng rất là đúng lúc.

Nguyên khí Linh quả kia đang ở giữa một cái dây leo trên mặt đá gần đó.

- Quả nhiên là Nguyên khí Linh quả.

La Thiên ngắt một khỏa trái cây màu xanh chín mọng ở trên dây leo, ước chừng lớn cỡ nắm tay trẻ con.

Vốn trái cây này phải tới rạng sáng mới hoàn toàn thành thực, là thời gian tốt nhất để hái.

Chỉ có điều, bởi vì La Thiên mở ra Thần mạch cho nên đã dẫn động linh khí thiên địa gần đó hội tụ, thúc đẩy trái cây thành thực trước thời hạn.

Vừa mới hái Nguyên khí Linh quả xuống thì Thiên Thư trong đầu hắc bỗng nhiên mở ra, lập tức có một cỗ hấp lực vọt tới.

Ngừng cho ta!

La Thiên biến sắc, ý niệm khẽ động, để cho Thiên Thư đang mở ra khép lại, hấp lực lập tức dừng lại.

Suru suru!

La Thiên thầm lau mồ hôi lạnh, cũng may Thiên Thư không thể chống lại mệnh lệnh của người chủ nhân như hắc.

Giá trị của Nguyên khí Linh quả so với Linh thảo cao hơn quá nhiều, có năng lực tăng tu vi Khai Mạch cảnh lên một khoảng lớn, nếu như nội tình đầy đủ thì thậm chí có thể đột phá được một trọng.

- Cút.

Vơ vét hết chiến lợi phẩm, La Thiên dùng một chân đạp bay Cao Hiên đang không cam lòng hậm hực.

Hai người chặt vật, mang theo y phục không chỉnh tề chạy trốn.

- Đây không nên ở lâu.

Trong lòng La Thiên đột nhiên sinh ra một tia báo hiệu không tốt, hắc lập tức đứng dậy rời khỏi.

Hắn tu luyện Tạo hóa quyết, cảm ứng đối với vận mệnh vượt qua người thường.

Khi đạt tới cấp độ cao, thậm chí còn có năng lực tự động xem hung cát được.

La Thiên mới đi một lát thì...

Suru! Suru! Suru!

Mấy đạo thân ảnh mang theo khí tức mạnh mẽ chạy tới.

- Phía trước có linh khí thiên địa dị động, chính là chỗ này.

Võ giả áo đen cầm đầu nói.

Mấy người điều tra một lát, không có thu hoạch, cả đám có chút thất vọng.

Hừ!

Võ giả áo đen không vui, cách không đánh ra một quyền.

Oanh!

Quyền ảnh màu vàng nương theo thanh âm roẹt roẹt đánh vào vách đá, trên vách đá xuất hiện vết sâu có đường kính to năm thước, mảnh đá bắn tung tóe.

Ở gần vách đá chính là La Thiên vị trí tu luyện lúc trước.

...

Ba ngày sau.

Trong một cái hang nhỏ thuộc Hắc Yêu linh.

La Thiên khoan chân ngồi đó vận hành chân khí, khí tức trên thân ngày càng mạnh mẽ.

Trong người hắn có một cái khí mạch trắng kiêu như rồng, tràn ngập chân khí mênh mông, không ngừng cuộn cuộn.

- Đầu khí mạch thứ nhất đã được mở ra hai phần ba.

La Thiên mở mắt ra, ánh mắt rực rỡ như sao.

Lúc vừa mới vào Khai Mạch cảnh, khi đó hắn mới chỉ vội vàng mở ra khí mạch, cảnh giới bất ổn.

Mà trong ba ngày ngày hắn không chỉ củng cố vững chắc cảnh giới mà còn làm cho khí mạch mở ra được hai phần ba.

Đầu khí mạch thứ nhất, sau khi xây dựng đến cực hạn thì sẽ là nhất trọng đỉnh phong.

Khai mạch có cửu trọng, mỗi lần nhiều nhất là tăng lên một cái khí mạch, khi đó tu vi cũng sẽ tăng lên một trọng, chất và lượng của chân khí đều tăng lên một khoảng lớn.

- Mặc dù ở bên trong Hắc Yêu linh này có linh khí nồng đậm, nhưng lại tràn ngập nguy cơ.

La Thiên chuẩn bị về nhà, để tránh cho Tuyết Dao lo lắng.

Hắc Yêu linh, chính là địa bàn của Yêu thú, tu vi thấp nhất cũng có thể so sánh được với Khai Mạch cảnh.

Hắn từng nghe nói qua, ở chỗ sâu trong Hắc Yêu linh có Yêu thú Linh cấp có thể so sánh với Linh Hải cảnh, rất nhiều Võ giả mạnh mẽ đều chết ở bên trong.

...

Ngày hôm đó.

La Thiên trở về Thanh Xương thành, hắn cũng không nóng vội mà về nhà.

Hắn định mang theo chiến lợi phẩm thu được mang tới Võ thị.

Võ thị là khu vực giao dịch các loại tài nguyên cho Võ giả.

Nơi này không chỉ có năng lực giao dịch mà còn có thể tìm hiểu tin tức, trao đổi, luận bàn cùng các Võ giả khác.

Đây là lần đầu tiên La Thiên tới Võ thị.

Bởi vì, muốn tiến vào Võ thị, yêu cầu thấp nhất là phải có tu vi Võ giả.

Phanh! Phanh!

Ở bên trong Đấu võ trường của Võ thị, hai gã Võ giả đang luận bàn ở trên lôi đài, kinh khí bộc phát, uy lực không tầm thường.

Hai gã Võ giả đều có tu vi Khai Mạch cảnh tam trọng.

Một lát sau.

Một tên Võ giả trong đó thắng, lấy được tiền đặt cược là một ngàn lượng Hoàng kim.

La Thiên như có điều suy nghĩ.

Đánh bạc chiến, đây là một loại so tài của Đấu võ trường.

- Chắc chắn, tố chất của Võ giả trên đấu võ trường này càng ngày càng kém a.

Trên khán đài, một đạo âm thanh cao ngạo và chói tai truyền đến.

Là ai?

Lời trào phúng công khai này đã dẫn tới sự phẫn nộ của một số võ giả.

Chủ nhân của đạo thanh âm này là một gã công tử ca mặc cẩm bào, tai to mặt lớn, da mặt bóng loáng.

- Trời! Đó là thiếu chủ Đỗ gia, Đỗ Vân Trình!

Không ít người hạ giọng nói.

- Hấn chính là Đỗ Vân Trình, lớn lên khó coi như vậy sao?

- Nhỏ giọng một chút, ở bên trong Thanh Xương thành này không có mấy người có thể chọc vào được hấn đâu.

Vốn các Võ giả ở gần đó phẫn nộ, rồi sau đó lại có vẻ kiêng kỵ, vẻ mặt có chút sợ hãi.

- Đỗ Vân Trình!

Sắc mặt La Thiên lạnh lẽo, lửa giận bốc lên, nhìn về phía tên công tử mặt béo phì tai to mặc cẩm bào kia.

Một tháng trước.

Chính là Đỗ Vân Trình này đã nhìn trúng Tuyết Dao, dùng đủ loại thủ đoạn cứng mềm bức bách, thúc đẩy hiệp nghị hôn ước.

Cũng may.

Hiện tại La Thiên đã trở thành Võ giả, trong hai tháng sẽ gom được đủ hai vạn lượng hoàng kim, hẳn là có thể làm được.

Chiến lợi phẩm mà hấn theo vợ vét chỗ Cao Hiên gồm có bội kiếm, đồ trang sức, đoán chừng có thể bán ra được mấy ngàn lượng Hoàng kim.

Xoạt!

Lúc này chung quanh Đấu võ trường xôn xao một trận.

Chỉ thấy.

Đỗ Vân Trình tự mình lên đài, đang chiến đấu cùng một tên Võ giả.

- Kim Nguyên Chương!

Đỗ Vân Trình đánh ra một chiêu, khí mang màu vàng nở rộ, chiêu lực hùng hồn mà bá đạo.

- Không! Ngươi là Khai mạch tứ trọng...

Tên Võ giả kia kêu thảm một tiếng, bị một chưởng đánh bay, phun máu, xương sườn cũng gãy vài cái.

Võ giả này là Khai Mạch cảnh tam trọng đỉnh phong, không ngờ lại bị một chưởng giết chết trong nháy mắt.

Thật là mạnh mẽ!

Một số võ giả sợ hãi thán phục, lại có chút sợ hãi.

- Đỗ Vân Trình này quá vô sỉ, giấu giếm tu vi, bắt nạt người có tu vi thấp.

Mọi người giận mà không dám nói gì.

- Khả khả khả...

Bên trên Đấu võ trường vang lên một trận cười thoải mái.

Đỗ Vân Trình kia lại liên tiếp chiến thắng hai gã Khai Mạch cảnh tứ trọng.

- Đêm nay tới Hắc thị, nơi này chưa đủ nghiền.

Đỗ Vân Trình nhếch miệng cười cười, mang theo mấy tên tùy tùng, nghênh ngang rời khỏi đây.

- Hắc thị?

Trong lòng La Thiên khẽ động.

Mấy thứ chiến lợi phẩm mà hắn đạt được không rõ lai lịch, cũng cần đi tới hắc thị để thủ tiêu tang vật.

Nghĩ tới đây hắn đi ra bên ngoài mua một bộ áo đen, lại mua một cái mặt nạ rồi đeo lên.

Hắc thị tất nhiên là khu vực giao dịch ngầm, một số người vì giấu giếm thân phận cho nên sẽ mang mặt nạ đi vào trong đó.

Đương nhiên cũng có người như Đỗ Vân Trình vậy, không phải sợ hãi người nào cả.

Đổi một thân áo đen, đeo mặt nạ lên, tăng thêm La Thiên gần đây đã mở ra Thần mạch, thể chất đại biến, thân thể trở nên cao ngất to lớn, người quen cũng khó mà nhận ra được hắn.

Tiến vào hắc thị dưới mặt đất.

Đập vào mắt hắn là một mảnh đen tối, nhưng lại không ảnh hưởng tới ánh mắt.

La Thiên tìm một cửa tiệm, bán bội kiếm lấy được từ chỗ Cao Hiên cùng với mấy thứ đồ trang sức.

Tổng cộng hắn bán được ba bốn ngàn lượng Hoàng kim.

- Nguyên khí Linh quả có thể tạm gác lại để ta dùng khi trùng kích Khai Mạch cảnh nhị trọng.

La Thiên thầm tính toán trong lòng.

Ước định với Đỗ gia là trong vòng hai tháng trả hết nợ nần.

Tu vi càng cao năng lực kiếm tiền sẽ càng mạnh, La Thiên rất có lòng tin đối với mình.

Rống!

Lúc này, La Thiên nghe được tiếng thú hồng, còn có tiếng hoan hô của mọi người.

- Chẳng lẽ ở bên trong hắc thị dưới mặt đất lại có Yêu thú sao?

La Thiên đi vào.

Vừa nhìn đã biết, hoá ra ở bên trong hắc thị có một cái Đấu thú trường.

- A!

Một tiếng hét thảm truyền đến.

Rống!

Một đầu chiến thú sau lưng có gai nhọn mọc lên, cao ba thước, như là trâu nước đang xé nát một gã Võ giả Khai Mạch nhị trọng sống sờ sờ, sau đó nuốt vào bụng.

Tình cảnh máu tanh kia làm cho trái tim của La Thiên lạnh lẽo.

Chỉ là ở bên trong Đấu thú trường lại phát ra một trận tiếng hò hét hoan hô.

- Lại thất bại.

Ở xung quanh Đấu thú trường, một số người tiếc hận cảm thán nói.

- Trong đám Khai mạch tam trọng, nếu ai có thể đánh bại chiến thú Thiết Thứ Thủy Ngu của ta thì bản thiếu gia sẽ ban thưởng một môn vũ kỹ Phạm cấp thượng phẩm.

Một đạo âm thanh cao ngạo mà chói tai truyền đến.

Chân La Thiên dừng lại một chút.

Đạo âm thanh chói tai kia đến từ một tên thiếu niên tai to mặt lớn, không phải là Đỗ Văn Trình thì là ai được nữa?

- Đầu chiến thú này... Là của Đỗ Văn Trình?

Hai con người dưới mặt nạ của La Thiên nổi lên hàn mang.

- Thiên Thư.

Hai mắt của La Thiên hơi đóng, ý thức tiến vào Tạo Hóa Thiên thư trong đầu.

Mấy ngày trước đây Thiên Thư nuốt mấy gốc Linh thảo, cho nên đã tu bổ thêm được nửa trang lực lượng.

Mà giờ khắc này.

Tờ thứ nhất của Thiên Thư đã sáng được tám phần, so với trước đó còn nhiều hơn ba thành.

Ba thành này là tu luyện Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết, thúc đẩy Thiên Thư khôi phục lực lượng.

- Thiên Thư, có thể suy diễn tin tức của đầu Thiết Thứ Thủy Ngu này hay không?

- Có năng lực.

Bên trên trang sách phác thảo một loại văn tự cổ xưa.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 9: Đấu thú

- Trong đám Khai mạch tam trọng, nếu ai có thể đánh bại chiến thú Thiết Thứ Thủy Ngu của ta thì bản thiếu gia sẽ ban thưởng một môn vũ kỹ Phạm cấp thượng phẩm.

Đỗ Văn Trình đứng ở trên đài cao, vẻ mặt kiêu căng, điều võ dương oai.

Yêu thú và chiến thú đều là một loại giống nhau.

Hai thứ này khác nhau ở chỗ, một là hoang dã, một là được người ta thuần dưỡng.

Vừa mới nói xong thì.

Soạt!

Chung quanh ồn ào một trận, rất nhiều võ giả đều hưng phấn kích động, không ngừng chà xát tay mình.

- Vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm? Đây là thật sao?

- Ở Thanh Xương thành này chỉ có đại thế gia mới có vũ kỹ thượng phẩm, Võ giả tán tu không tiếp xúc được đến.

Ở phía trên võ học trụ cột chính là công pháp vũ kỹ Nhập phẩm.

Theo thứ tự là Phàm cấp, Linh cấp, Địa cấp, Thiên cấp, mỗi một đẳng cấp đều phân chia thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm.

Vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm, đây chính là thứ tương đương với Khai mạch thất trọng trở lên, uy lực không cần phải nói!

Vũ kỹ thượng phẩm?

La Thiên cũng có chút động tâm, thứ hắn tu luyện ở trong Học phủ vẫn là vũ kỹ trụ cột, sau khi tiến giai khai mạch, nhiều nhất cũng chỉ được lựa chọn một môn vũ kỹ Phàm cấp trung phẩm mà thôi.

Phàm cấp trung phẩm và Phàm cấp thượng phẩm, hai đẳng cấp này ở bên trên phương diện uy lực có khác biệt rất lớn.

- Đề ta đến!

Một gã nam tử mặc áo vải hơn hai mươi tuổi tiến vào Đấu thú trường.

Tên nam tử áo vải này là một gã Võ giả tán tu, tu vi là nhị trọng đỉnh phong, so với Cao Hiến mà La Thiên gặp phải còn có tu vi cao hơn nửa trù.

- A Ngưu, nghiền nát hắn.

Trong mắt Đỗ Văn Trình tràn ngập vẻ khát máu và hưng phấn.

Rống!

Chiến thú Thiết Thú Thủy Ngưu gào thét rống to, mặt đất run rẩy một trận, tốc độ mạnh mẽ đâm thẳng về phía nam tử mặc áo vải.

- Đợi ta luyện thành vũ kỹ thượng phẩm thì sẽ có khả năng báo thù thay cho phụ thân!

Nam tử mặc áo vải mang theo chiến ý ngập trời nghênh đón Thiết Thú Thủy Ngưu.

Xôn xao suru suru!

Nam tử mặc áo vải tránh thoát Thiết Thú Thủy Ngưu đang xông tới, lại đập ra một quyền.

Dương Cương quyền!

Một quyền xuất ra, chân khí nóng bỏng chuyển động, cương mãnh và mạnh mẽ.

Ầm!

Thiết Thú Thủy Ngưu bị đánh trúng, bên ngoài thân thể lổm một chút, lại không có vết thương quá rõ ràng.

- Lực phòng ngự thật mạnh!

Sắc mặt của nam tử mặc áo vải ngưng trọng, chuẩn bị kéo giãn khoảng cách.

Ồ ——

Thiết Thú Thủy Ngưu hét lớn một tiếng, thân thể to lớn hung hăng vọt tới chỗ nam tử mặc áo vải.

Phốc một tiếng.

Nam tử mặc áo vải chặt vật lẩn qua lẩn lại, lại bị xương ở trên lưng của Thiết Thú Thủy Ngưu đâm trúng.

Xương ở trên người chiến thú kia rất cứng, giống như là cương châm vậy.

A!

Máu tươi trên người nam tử mặc áo vải tuôn ra, thống khổ kêu lên thảm thiết.

- Ta chịu thua, ta đầu hàng!

Nam tử mặc áo vải quá sợ hãi.

Hắn vừa chạy, một mặt cầu xin tha thứ với Đỗ Văn Trình đang ở bên ngoài.

Chỉ cần Đỗ Văn Trình mệnh lệnh thì Thiết Thứ Thủy Ngưu sẽ dừng công kích.

- Hừ, nếu lên Đấu thú trường thì phải tuân thủ quy định của nơi này, chết hay sống không còn do ngươi nữa.

Đỗ Văn Trình lạnh lùng nói.

Oanh!

Đầu Thiết Thứ Thủy Ngưu kia không có ý dừng lại, thân thể cao lớn giẫm đạp qua thân thể của nam tử mặc áo vải.

Sau vài tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nam tử mặc áo vải bị giẫm thành bánh thịt, bị chiến thú nuốt mất.

- Khả khả, A Ngưu làm tốt lắm!

Đỗ Văn Trình thoải mái cười to.

Hắn nuôi đầu chiến thú này, hắn rất thích nó tàn nhẫn giết người.

- Còn có... người nào lên nữa hay không?

- Chiến thú của ta chỉ là nhất tinh cấp thấp, tu vi cũng chỉ tương đương với Khai Mạch tam trọng mà thôi.

Đỗ Văn Trình đắc ý nói.

Chiến thú hoặc là Yêu thú nhất tinh cấp thấp tương đương với tu vi Khai mạch nhất trọng đến tam trọng của nhân loại.

Nhất tinh trung giai, tương đương với Khai Mạch cảnh tứ trọng đến lục trọng.

Nhất tinh cao giai, tương đương với Khai Mạch cảnh thất trọng đến cửu trọng.

- Tuy rằng tu vi chiến thú của Đỗ Văn Trình chỉ tương đương với Khai mạch nhị tam trọng, nhưng trong cơ thể con thú này có một tia huyết thống của Thượng Cổ Man Ngưu, lại thêm huấn luyện cho nên có thể nói là vô địch ở dưới tam trọng.

Dưới trận, một gã Võ giả có tuổi phân tích.

- Đề ta đến thử xem

Một gã Võ giả Khai mạch tam trọng tiến vào Đấu thú trường.

Khai Mạch cảnh tam trọng, thực lực cường đại hơn rất nhiều.

Nhưng mà, tên Võ giả Khai mạch tam trọng này đấu mười mấy chiêu cùng Thiết Thứ Thủy Ngưu đã bị thương rồi lui về phía sau, miễn cưỡng giữ được một mạng.

- Ngay cả Khai Mạch cảnh tam trọng, cũng không phải là đối thủ của nó.

Ở bên ngoài Đấu thú trường, không ít người thờ dài nào.

Giờ phút này, trên cơ bản đám người vây xem bên ngoài đều buông tha ý tưởng lên đài.

Mọi người đều nhận định, trong vòng Khai Mạch tam trọng, có thể nói là Thiết Thứ Thủy Ngưu này vô địch.

- Đề cho ta tới.

Một người mặc áo đen đầu mang mặt nạ, chậm rãi bước lên Đấu thú trường.

Người này chính là La Thiên.

Trong mắt La Thiên tràn ngập chiến ý và kỳ vọng, hắn rất là động tâm đối với vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm. Làm cho Đỗ Văn Trình mất chút máu cũng là chuyện tốt.

- Bằng vào người? Chỉ có Khai Mạch nhất trọng thôi sao?

Đỗ Vân Trình khinh thường nói, trên người La Thiên chỉ có chân khí của một cái khí mạch chấn động mà thôi.

Bên ngoài, cả đám Võ giả đều nhao nhao lắc đầu.

Hành động của La Thiên ở trong mắt bọn hắn không khác gì là chịu chết.

Ngay cả Khai Mạch cảnh nhị trọng đỉnh phong cũng bị nghiền chết, Khai Mạch tam trọng cũng bị thiết hại nghiêm trọng.

Chỉ là Khai Mạch nhất trọng, không phải là chịu chết thì là cái gì?

- Đồ công tử, đừng nói chắc như thế, đợi lát nữa ta giết chết chiến thú của ngươi, khi đó ngươi không được đau lòng nha.

La Thiên đeo mặt nạ, cố ý dè dặt thanh âm

- Khả khả khả... Thật sự là trò cười lớn nhất năm nay!

Thiếu chút nữa Đỗ Vân Trình đã cười ra nước mắt, vẻ tàn nhẫn trên mặt ngày càng đậm.

- A Nguru, nghiền nát hắn!

Ồ! Sưu sưu!

Thiết Thứ Thủy Nguru chạy nước rút, mặt đất run lên, dùng xu thế cuồng bạo vọt tới trước mặt La Thiên.

- Tốc độ nhanh, nhưng rất nặng nề cồng kềnh.

La Thiên lãnh đạm đánh giá, đáng về từ tốn.

Giờ phút này, trên thiên thư trong đầu hắn hiển hiện một cuốn sách hướng dẫn bằng tranh, phía trên có một đầu chiến thú trông rất sống động, chính là Thiết Thứ Thủy Nguru.

Bên trên sách hướng dẫn bằng tranh có phân tích rõ ràng các hạng năng lực và điểm yếu của Thiết Thứ Thủy Nguru.

Mấy bộ vị yếu chút đều được biểu hiện bằng những điểm đỏ.

Hoá ra, trước khi La Thiên xuất hiện lên chiến đấu đã làm cho Thiên Thư suy diễn ra các hạng năng lực và điểm yếu của đầu Thiết Thứ Thủy Nguru này.

Lần này suy diễn đã tiêu hao Thiên Thư một phần tư lực lượng của trang.

...

Đầu thú trường.

Sưu một cái, ngay khi Thiết Thứ Thủy Nguru sắp sửa tới gần người một một chút thì La Thiên quẹo một cái thật nhanh.

Sưu sưu sưu!

Cơ thể của Thiết Thứ Thủy Nguru quá lớn, căn bản không kịp rẽ, cho nên thân thể không hãm được mà xông về phía trước một khoảng cách.

- Súc sinh!

La Thiên hét lớn một tiếng, dùng một quyền đánh trúng phần bụng của Thiết Thứ Thủy Nguru.

Phốc!

Chân khí trong một quyền kia bộc phát ra, hàn ý thâm thấu vào trong làm cho cơ thể của Thiết Thứ Thủy Nguru cứng một chút.

Ồ!

Thiết Thứ Thủy Nguru theo không cảm nhận được tổn thương rõ ràng, miệng hét lớn một tiếng, lấy xương thịt phần lưng đâm về chỗ La Thiên.

- Ta trốn!

La Thiên đánh xong một câu lập tức kéo giãn khoảng cách.

Dưới sự khống chế của Linh thức, mỗi một động của Thiết Thứ Thủy Nguru tác đều không trốn thoát khỏi sự khống chế của hắn.



Sau mấy hơi thở, Thiết Thứ Thủy Ngu lại lần nữa chạy nước rút tới đây.

- Ài, ta đã nói nguoi đần độn chưa nhỉ...

La Thiên lại làm như trước đó đợi cho tới khi chiến thú vọt tới trước mắt thì đột nhiên đột nhiên thay đổi vị trí.

Suru suru oanh!

Thê tích của Thiết Thứ Thủy Ngu quá lớn, sau mỗi lần chạy nước rút đều theo không kịp tiết tấu mà La Thiên đột nhiên thay đổi.

- Ta đánh!

La Thiên lại đánh ra một quyền, một cỗ lực lượng lạnh lẽo đánh vào phần bụng của Thiết Thứ Thủy Ngu.

- Ta trốn!

Sau khi đánh xong, La Thiên lại kéo giãn khoảng cách, tuyệt đối không ham chiến.

Mỗi lần tới gần hắn đều chỉ đánh một quyền.

- Nguoi quá ngu ngốc! Khai Mạch nhất trọng chỉ có thể giải ngựa cho A Ngu, đủ để làm cho nguoi một chết.

Đỗ Vân Trình cười nhạo.

- Ta đánh!

- Ta trốn!

- Ta đánh!

...

Ở bên trong Đấu thú trường, La Thiên lần lượt công kích.

Lúc vừa mới bắt đầu, rất nhiều người đều đang cười.

Nhưng mà, sau khi La Thiên liên tục đánh Thiết Thứ Thủy Ngu năm, sáu lần, vẻ mặt của rất nhiều người đều thay đổi.

- Hành động của Thiết Thứ Thủy Ngu đã chậm chạp đi gấp đôi.

- Thế công cũng hạ thấp xuống ba phần.

Một số võ giả dùng giọng không thể tưởng tượng nổi nói.

Người để tâm sẽ phát hiện ra, mỗi lần La Thiên công kích đều đánh vào khu vực phần bụng kia.

- Hừ! Bộ vị mỗi lần ta công kích đều gần tạng phủ của chiến thú nhất.

Trong lòng La Thiên cười lạnh.

Giờ phút này.

Ở vị trí phần bụng của Thiết Thứ Thủy Ngu ngưng kết ra một tầng sương lạnh, động tác càng ngày càng chậm chạp, đã không có cách nào tạo thành uy hiếp đối với La Thiên được nữa.

Lại đánh tiếp mấy quyền.

- Nổ tung!

La Thiên thúc giục Thần mạch, ở giữa nắm đấm nổi lên một đạo khí tức màu lam, thâm sâu.

Phanh Tạch...!

Phần bụng bị sương băng bao trùm của Thiết Thứ Thủy Ngu bỗng nhiên rạn nứt, máu tươi theo băng vỡ chảy ra.

Một kích chí mạng!

Thiết Thử Thủy Ngu phát ra một tiếng kêu gào kinh hồn.

- Không —— A Ngu!

- Ngươi dừng tay cho ta...

Đỗ Văn Trình nhảy dựng lên, gào thét và rống to.

Phanh! Phanh!

La Thiên không chút lưu tình nào cả, lại liên tục đánh ra hai quyền, đánh cho tạng phủ của Thiết Thử Thủy Ngu nhão nhoẹt.

Ồ ——

Thiết Thử Thủy Ngu hét lớn một tiếng, hai mắt biến thành màu hồng, cơ thể đột nhiên bành trướng, toả ra một cỗ khí tức nguy hiểm.

Trong chốc lát.

SUU...U...U! SUU...U...U! SUU...U...U!

Trên người Thiết Thử Thủy Ngu từng cây xương thịt phóng tới bốn phương tám hướng.

- Đó là công kích trước khi chết của Thiết Thử Thủy Ngu!

- Tự bạo Nguyên khí toàn thân tạo thành một kích, mỗi một xương thịt đều tương đương với một kích toàn lực của Khai Mạch tam trọng đỉnh phong.

Bên ngoài, những Võ giả kia hoảng sợ nói.

Đáng tiếc.

Có không ít người có vẻ tiếc hận lắc đầu.

Dường như mọi người đã tưởng tượng ra được cảnh tượng La Thiên bị bắn thành gai nhím.

Nhưng mà, chuyện xảy ra tiếp theo lại làm cho người ta càng giật mình hơn.

Trước khi xương thịt phát động trước, cơ thể La Thiên lăn một vòng ở dưới phản bệ của Thiết Thử Thủy Ngu.

Thiết Thử Thủy Ngu bộc phát ra xương thịt tuy rằng bắn ra bốn phương tám hướng, nhưng duy chỉ có dưới thân là góc chết của nó mà thôi.

Kết quả.

Tất cả xương thịt đều bắn vào khoảng không, kích thích ra một trận sóng gợn ở bên trên màn ánh sáng của trận pháp xung quanh Đấu thú trường.

- Quả nhiên.

Khóe miệng La Thiên nở một nụ cười nhạt.

Các loại năng lực và điểm yếu của Thiết Thử Thủy Ngu đã nằm trong lòng bàn tay của hắn từ trước.

- Đáng chết! Ngươi giết đã chết A Ngu, ta muốn ngươi sống không bằng chết!

Ở bên ngoài Đấu thú trường, Đỗ Văn Trình gào thét giận dữ, ánh mắt như muốn giết người nhìn chăm chăm vào La Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 10: Ngưng Tinh Kiếm chỉ

Đỗ Văn Trình giận dữ không thôi, miệng hét lớn.

Đầu chiến thú này của hắn, trong cơ thể có một tia huyết thống của Thượng Cổ Man Ngu, không biết đã phí bao nhiêu tâm huyết của hắn!

- Nếu lên Đấu thú trường thì phải tuân thủ quy định của nơi này, chết hay sống không do ngươi nữa.

La Thiên lắc đầu, lập lại một lần lời mà Đỗ Văn Trình đã nói trước đó.

Lúc trước, trước khi chết tên nam tử mặc áo vải kia cũng đã cầu xin tha thứ, Đỗ Văn Trình cũng không có một chút đồng tình nào cả.

- Ngươi...

Đỗ Văn Trình tức giận đến mức thịt mỡ co rút, lửa giận bắn ra, trong mắt tràn ngập sát cơ lạnh liệt.

Nếu không phải có quy củ của hắc thị dưới mặt đất thì nhất định hắn sẽ xông lên, chém người tiểu tử kia thành vạn đoạn.

- Hừ!

Đỗ Văn Trình cố nén lửa giận, phát tay áo rời khỏi nơi này.

Hôm nay, mặt của hắn đã mất hết, chiến thú mà hắn mang tới diều võ dương oai đã bị một tiểu tử Khai Mạch cảnh nhất trọng giết chết.

Người vây xem cũng nhao nhao cảm thán, trận đấu thú này rất đã ghiền, khác với dự đoán ban đầu của mọi người.

Một số người thì lại đang đoán thân phận của La Thiên.

- Đỗ thiếu gia, ngươi có quên cái gì không?

La Thiên cười cười, hắn thì lại nhớ vũ kỹ thượng phẩm của Đỗ Văn Trình.

Về mặt của Đỗ Văn Trình âm lệ, nơi này là hắc thị dưới mặt đất, coi như là gia chủ Đỗ gia tới thì cũng phải tuân theo quy củ của nơi này.

- Hừ, chỉ là vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm mà thôi, ở chỗ bản thiếu gia còn nhiều lắm!

Kì thực, vũ kỹ thượng phẩm có giá trị đắt đỏ, đối với Đỗ gia cũng không phải là thứ tầm thường. Nếu để cho phụ thân của Đỗ Văn Trình biết rõ việc này thì tuyệt đối hắn sẽ bị mắng mỏ một hồi.

Vốn Đỗ Văn Trình nghĩ rằng, chiến thú của mình sẽ không chiến bại cho nên mới nói ra loại lời khoác lác này.

- Cho ngươi!

Ánh mắt Đỗ Văn Trình oán độc nhìn chằm chằm vào La Thiên thật lâu, lấy ra một quyển sách từ trong lồng ngực, sau đó vung tay rời khỏi nơi này.

Vụt!

La Thiên thả người nhảy lên, tiếp nhận bí tịch.

- Ngưng Tinh Kiếm chỉ?

La Thiên cẩn thận đọc qua, kiểm tra phẩm giai của vũ kỹ.

Nhưng người ở bốn phía, sau khi nghe nói Ngưng Tinh Kiếm chỉ thì đã phát ra tiếng cảm khái.

- Không ngờ lại là Ngưng Tinh Kiếm chỉ, Đỗ Văn Trình này cũng thật là.

- Đây là một môn vũ kỹ không trọn vẹn, đã được truyền lưu rộng ở thị trường; bởi vì không hoàn chỉnh cho nên độ khó và nguy hiểm khi tu luyện rất lớn, trước đó có không ít Võ giả tu hành đều dẫn đến kết cục không chết cũng tàn phế!

- Ha ha, tuy nói Ngưng Tinh Kiếm là vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm, nhưng nhiều nhất đáng giá mấy ngàn lượng Hoàng kim, tiểu tử này thua thiệt lớn rồi!

...

Tiếng nghị luận bốn phía đều bị La Thiên nghe vào trong tai.

- Đỗ Văn Trình này đúng là đủ âm trầm vô sỉ!

La Thiên lạnh giọng mắng.

Vốn hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn, sao Đỗ Văn Trình lại hào phóng như thế, lại lấy vũ kỹ thượng phẩm làm tiền đặt cược.

La Thiên vừa mới nhìn một chút, Ngưng Tinh Kiếm chỉ chỉ có ba tầng trước, hơn nữa còn có chút không trọn vẹn, phần đằng sau chỉ vền vền có một vài lời mà thôi.

Nếu như tùy tiện tu luyện thì hậu quả khó liệu.

Bản về giá trị, vũ kỹ này còn không bằng vũ kỹ Phàm cấp trung phẩm.

- Hừ! Đồ Vân Trình! Ngươi cho rằng chỉ bằng vào vũ kỹ không trọn vẹn là có thể hại ta sao?

Khóe miệng La Thiên cười lạnh.

Tạo Hóa Thiên thư, có năng lực suy diễn vạn vật trên thế gian, một môn vũ kỹ không trọn vẹn còn chưa thể làm khó được hắn.

Suru!

Thân thể La Thiên nhanh chóng nhảy lên, rất nhanh đã rời khỏi hắc thị dưới mặt đất, ở một khu vực nhiều người, hắn bỏ áo đen và mặt nạ, thừa cơ rời khỏi nơi này.

- Ngươi đâu?

- Không thấy! Chẳng lẽ tiểu tử này phát giác ra được chúng ta?

Sau lưng hắn, về mặt của vài đạo thân ảnh truy tung có chút mờ mịt.

Lấy cảm quan cùng với Linh thức của La Thiên thì đã sớm phát giác ra được có người theo dõi hắn.

Trong đám người theo dõi kia, hơn phân nửa có người của Đồ Vân Trình.

...

Về đến trong nhà.

- Tiểu Thiên, những ngày này ngươi đã đi đâu?

Đôi mi thanh tú của Ninh Tuyết Dao khẽ cau lại, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa vẻ lo lắng.

Tính toán ra, La Thiên có ba ngày chưa trở về.

- Tuyết Dao, mấy ngày vừa rồi ta ở bên ngoài tu luyện, đã khai mạch thành công, trở thành một Võ giả!

La Thiên tự tin nói.

- Ngươi đã đột phá Khai Mạch cảnh rồi sao?

Đôi môi của Ninh Tuyết Dao khẽ nhếch, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Vì chứng minh lời nói của mình, trong lòng bàn tay của La Thiên bốc lên một tầng chân khí màu lam nhạt.

Trong ấn tượng của hắn, Tuyết Dao cũng tu hành Võ đạo, nhất định sẽ không xa lạ gì đối với một ít biểu hiện thông thường.

- Thật tốt quá, Tiểu Thiên ngươi đã đột phá khai mạch, trở thành một Võ giả rồi.

Trên dung nhan tuyệt mỹ của Ninh Tuyết Dao hiện lên hai má lúm đồng tiền, đẹp không gì sánh được, làm cho La Thiên có chút thất thần.

- Ta sẽ đi làm một bữa ăn ngon, để cho ngươi ăn mừng một chút.

Trong mắt Ninh Tuyết Dao hiện lên vẻ utorát, thanh nhã thoát tục, chân thành.

Trở lại căn phòng, ý thức của La Thiên chạm vào Thiên Thư trong đầu.

Suru suru!

Không hề có gì ngoài ý muốn, một đám sương mù màu đen xuất hiện.

- Thiếu niên, có phải ngươi đã quên mất ước định của chúng ta rồi hay không? Ngươi đã khai mạch thành công, nhanh để cho ta thoát ly khỏi Thiên Thư đi.

Thiên Thư chi thần lập tức mở miệng.

La Thiên không để ý tới đám sương mù màu đen này mà hỏi Thiên Thư:

- Ở chỗ ta có một môn vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm, có thể suy diễn hoàn thiện hay không?

- Ngưng Tinh Kiếm chỉ, vốn phẩm giai gần với Linh cấp, sau khi hoàn thiện có thể đạt tới đến Linh cấp. Lực của Thiên Thư chưa đủ, không có cách nào suy diễn được.

Trên thiên thư có hiển hiện một nhóm chữ.

- Gần tới Linh cấp?

La Thiên hết sức ngoài ý muốn.

Sao phẩm giai vốn có của Ngưng Tinh Kiếm chỉ lại cao như vậy chứ?

Hơn nữa khi được thiên thư hoàn thiện, có thể đạt tới Linh cấp hạ phẩm!

Vũ kỹ Linh cấp, ở đại gia tộc như Đỗ gia, Liễu gia cũng là tuyệt học trấn tộc.

Có lẽ là phẩm cấp của vũ kỹ Linh cấp quá cao, vượt qua cấp độ hiện tại của La Thiên quá nhiều, dẫn đến số lực lượng mà Thiên Thư cần càng nhiều hơn nữa.

- Vậy nếu như suy diễn ba tầng đầu trước thì sao?

Nội dung của ba tầng trước tương đối nguyên vẹn, và lại đều ở trong phạm trù của Khai Mạch cảnh, không có vượt cấp.

Đợi ngày sau, sau khi tu vi tăng lên thì hẳn lại có thể thôi diễn bộ phận còn lại.

- Có năng lực!

Trên Thiên Thư hiển hiện một chữ.

- Thật tốt quá!

Trên mặt La Thiên hiện lên vẻ vui mừng, vội vã để Thiên Thư suy diễn.

Ô...ô...n...g!

Rất nhanh trên thiên thư hiện ra văn tự và đồ án rậm rạp chằng chịt, chính là ba tầng trước Ngưng Tinh Kiếm chỉ sau khi hoàn thiện.

Đồng thời, ánh sáng màu xám trên trang sách nhanh chóng âm đạm, rất nhanh đã nhìn thấy đáy.

Rất nhanh tin tức của vũ kỹ đã tràn vào trong óc La Thiên.

- Ngưng Tinh Kiếm chỉ sau khi hoàn thiện, không chỉ có tính nguy hiểm hạ thấp đi một nửa mà uy lực còn tăng lên rất nhiều.

La Thiên xem hết nội dung vũ kỹ, lòng mừng rỡ như điên.

Ngưng Tinh Kiếm chỉ lấy chỉ hóa kiếm, ngưng tụ chân khí vào một ngón tay, uy lực đơn thể mạnh mẽ.

Tu luyện tới tầng thứ hai, lực xuyên thấu của kiếm chỉ có thể so với Bảo Khí phổ thông!

Bảo Khí, đây chính là thứ siêu việt Phàm binh phổ thông, bình thường được rèn từ Linh quang quý hiếm mà thành.

Mà khi tu luyện Ngưng Tinh Kiếm chỉ tới tầng hai thì lực xuyên thấu của kiếm chỉ, có khả năng so với Bảo Khí, quả thực rất mạnh mẽ.

Về phần tầng thứ ba.

Uy lực càng đáng sợ hơn, có năng lực ngưng tụ ra Phá Không Kiếm khí, cách không giết người trong vô hình!

- Thiếu niên, ngươi lại dám lơ đãng!

Thiên Thư chỉ thần rất phản nộ đối với thái độ của La Thiên.

- Chỉ là Khai Mạch nhất trọng mà dám vô lễ đối với bản thân như thế, ngươi nên biết, lúc trước khi bản thân tiểu ngạo vạn giới...

Tiếp theo, Thiên Thư chỉ thần lại nói khoác một hồi.

Lần thứ nhất La Thiên cảm thấy thiên thư chỉ thần này nói rất nhiều.

- Rốt cuộc ngươi là vật gì?

La Thiên hỏi.

- Thiên Thư chi thần!

-...

Ý thức của La Thiên muốn rời đi.

- Thiếu niên, chậm đã!

- Ta chính là đệ nhất Thần Thú Thái Cổ, bởi vì một lần ngoài ý muốn...

-...

Ý thức của La Thiên rời đi.

- Ngươi đừng đi, lần này ta thực sự không lừa ngươi mà...

...

- Đệ nhất Thần Thú Thái Cổ?

La Thiên cảm thấy cái này so với Thiên Thư chi thần có chút đáng tin cậy hơn, nhưng hắn cũng không tin hoàn toàn được.

Tiếp theo.

Trong lòng hắn tràn ngập kỳ vọng, bắt đầu tu luyện Ngưng Tinh Kiếm chỉ đã giải quyết xong hậu quả, đây chính là một môn vũ kỹ Linh cấp nha!

Coi như là Thiếu chủ như Đỗ Văn Trình, trừ phi thiên phú và tu vi cực cao, nếu không thì cũng rất khó tu luyện được tới vũ kỹ Linh cấp Trấn tộc.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Nhanh chóng trưởng thành

Độ khó khi Ngưng Tinh Kiếm chỉ tu luyện ở hai điểm:

Thứ nhất, tuyến đường chân khí vận hành hung hiểm phức tạp. Trước khi thiên thư hoàn thiện vẫn còn là bản không đầy đủ.

Riêng điểm này đã làm cho bao nhiêu người bị phế.

Thứ hai, với cơ thể, hoặc là nói là hi vọng đối với cường độ của đầu ngón tay rất cao.

Bởi rằng, chân khí muốn ngưng tụ lại ở trên một ngón tay thì áp bách đối với đầu ngón tay rất lớn, chỉ cần hơi chút không cẩn thận thì sẽ thành kẻ tàn phế.

Những người tu luyện trước đó, trước khi luyện chỉ pháp này thì phải luyện cường độ đầu ngón tay trước đã.

Nhưng khi La Thiên tu luyện, lại không hề có chút cố kỵ nào cả.

Ngưng Tinh Kiếm chỉ sau khi hoàn thiện, độ mạo hiểm bị hạ thấp xuống rất sâu.

Về phần cường độ của đầu ngón tay, sau khi Thần mạch mở ra, cường độ khí lực của hắn đã vượt xa người thường.

Vào ban đêm ngày thứ hai.

Suru!

La Thiên huy động chân khí ở trong cơ thể, ngưng luyện ra một đạo khí mang màu lam nhạt ở trên ngón giữa, phát ra tiếng rít gào sắc bén.

- Tầng một của Ngưng Tinh Kiếm chỉ đã thành công nhập môn!

Về mặt La Thiên kinh ngạc, lực lĩnh ngộ của mình từ khi nào lại trở nên mạnh như vậy chứ.

Phải biết rằng,

Đây chính là vũ kỹ Linh cấp, mình chỉ dùng hơn một ngày đã nhập môn được.

Nếu đổi lại là Khai Mạch cảnh bình thường, coi như hoàn thiện môn vũ kỹ này, không có một hai tháng thì khó có thể nhập môn được.

- Hẳn là Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết, tu vi thần hồn số mệnh làm cho ngộ tính của ta cũng tăng lên trên diện rộng.

La Thiên phân tích ra đáp án.

SUU...U...U! SUU...U...U!

La Thiên tiếp tục diễn luyện, kiếm chỉ như từng điểm từng điểm tinh mang, bay lượn và nổ rộ.

Đi!

Hắn chỉ một cái đâm về phía đá trước mắt, có cảm giác như là đâm vào đậu hũ. Suru một tiếng, phiến đá lập tức bị đâm thủng.

- Lực xuyên thấu quá mạnh!

La Thiên kinh ngạc.

Lực công kích của một chỉ này, chỉ sợ có thể đuổi kịp Khai Mạch cảnh tam trọng.

Hai ngày sau.

La Thiên đã sơ bộ luyện thành tầng một của Ngưng Tinh Kiếm chỉ, có được hỏa hầu nhất định.

Lúc này, hắn mới nhớ tới, đã có rất nhiều ngày mình không đi tới Học phủ rồi.

...

Thanh Phong Học phủ, lớp cao cấp.

La Thiên đi vào phòng học, dẫn tới một mảnh đàm luận, xen lẫn chút kinh dị.

- La Thiên đã đi học!

- Nghe nói mấy ngày hôm trước, La Thiên đã đánh bại Liễu Nguyên Bá.

- Đây là sự thật sao?

Ánh mắt khi các học viên nhìn về phía La Thiên đã từ khinh thường trước đó chuyển biến thành kinh nghi, kiêng kỵ.

Không bao lâu sau Lâm Khiếu Phong đi tới, phòng học thoáng chốc đã trở nên yên tĩnh.

- La Thiên!

- Ngươi thật to gan, thời gian gần đây lại không tới lớp học!

Ánh mắt lãnh đạm chán ghét của Lâm Khiếu Phong tập trung lên trên người La Thiên, một trận giận dữ mắng mọ vang lên.

La Thiên ngồi ở tại chỗ, thờ ơ, lẳng lặng nhìn bộ dáng nước bọt bay tứ tung của hắn.

- Nếu như ngươi cảm thấy bài giảng của ta không quan trọng thì có thể lăn, về sau không cần trở lại nữa!

Lâm Khiếu Phong bị thái độ của La Thiên chọc giận.

- Ta cũng đang có ý này.

La Thiên cười đứng dậy.

Trên thực tế.

Lần này hắn tới Học phủ là có mục đích.

- La Thiên, ngươi còn muốn trốn học nữa sao? Có tin ta làm cho Học phủ khai trừ ngươi hay không!

Lâm Khiếu Phong đã hoàn toàn nổi giận, khí thế trên người bộc phát, xung quanh lại sinh ra một cơn gió lốc vô hình.

- Tên Liễu Nguyên Bá kia có thể không đến đi học, vì sao ta lại không thể chứ?

La Thiên bình thân ung dung hỏi.

- Ngươi đứng áp chót lớp cao cấp mà cũng dám đánh đồng với tinh anh của Học phủ sao?

Lâm Khiếu Phong cười nhạo, vẻ mặt bốn cột.

- Liễu Nguyên Bá? Đây chính là Võ giả Khai Mạch cảnh, được hưởng đặc quyền, bình thường có thể không học khóa trụ cột.

- Đặc quyền? Nói như vậy, hiện tại ta có cũng có tư cách này rồi...

La Thiên chậm rãi mà nói.

Lời này vừa nói ra, trong phòng học càng yên tĩnh hơn nữa, nhiều đệ tử đồng loạt nhìn về phía La Thiên.

Bọn hắn đã nghe nói: Vài ngày trước, La Thiên đánh bại Liễu Nguyên Bá Khai Mạch cảnh.

Chuyện này, Liễu Nguyên Bá tự mình ngại mất mặt nên không truyền ra bên ngoài, đệ tử Liễu tộc hiểu rõ tình hình cũng không dám nói xấu Liễu Nguyên Bá.

Bởi vậy chỉ có một chút người hiểu chuyện nghe thấy, vì vậy các học viên mới ôm thái độ hoài nghi.

- Đừng vọng tưởng! Người có phệ mạch như ngươi vĩnh viễn không có khả năng có được tư cách này!

Lâm Khiếu Phong không chút lưu tình đã kích.

Hắn đã sớm nhận định, La Thiên là người có phệ mạch, đã định trước sẽ không có cách nào trở thành Võ giả Khai mạch được.

Chuyện La Thiên và Liễu Nguyên Bá chiến đấu, Lâm Khiếu Phong cũng không biết.

Vừa dứt lời.

Suru suru!

La Thiên mở lòng bàn tay ra, một đám chân khí màu lam nhạt đột nhiên lao ra, tản mát ra một tia hàn ý!

Chân khí!

Mọi người xôn xao, tròn mắt của các đệ tử đều lồi ra thêm vài phần.

Sắc mặt Lâm Khiếu Phong thoáng cái thay đổi, thân thể chấn động, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn lại.

- Làm sao có thể được? La Thiên thật sự đột phá khai mạch rồi sao?

- Không phải nói, phệ mạch không có cách nào xây dựng được sao? Làm sao hắn có thể đột phá Khai Mạch cảnh được chứ?

- Phệ vật này đột nhiên thông suốt rồi sao?

Cả đám đệ tử khiếp sợ, ghen ghét, chất vấn.

- Chân khí! Ngươi... Ngươi đã đột phá rồi sao?

Về mặt của Lâm Khiếu Phong xanh mét, âm thanh tối nghia.

Theo chân khí bắt đầu khởi động, hắn đã cảm nhận được trong cơ thể của La Thiên có một cái khí mạch chấn động.

Hiển nhiên, La Thiên đã đột phá thật.

Theo lý thuyết, Lâm Khiếu Phong cần phải cao hứng mới đúng.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác hắn vừa mới nói ra lời ngoan độc, giờ phút này La Thiên phóng ra chân khí, quả thực là đang hung hăng tát hắn một cái ở trước mặt tất cả các học viên!



Sự uy nghiêm của lão sư mà hắn đã duy trì nhiều năm trong nháy mắt sụp xuống.

Trên thực tế, dùng tu vi của Lâm Khiếu Phong, chỉ cần hơi chú ý một chút là sẽ có năng lực nhìn ra tu vi của La Thiên.

Nhưng hắn đã quá tự cho là đúng, không coi lời nói của La Thiên ra gì, thậm chí cũng định đuổi La Thiên ra khỏi lớp cao cấp.

- Lâm lão sư, ta có thể đi rồi chứ?

La Thiên cười hỏi thăm.

- Có thể... được...

Sắc mặt của Lâm Khiếu Phong như táo bón vậy, cắn răng nói.

La Thiên đi rồi hắn còn khó tiếp nhận được điểm ấy hơn nữa.

Một hồi lâu sau.

Lâm Khiếu Phong hòa hoãn, về mặt lại uy nghiêm trở lại:

- Tốt rồi, hiện giờ học đi!

Nhưng đột nhiên.

Thanh âm của La Thiên lại truyền tới:

- Lão sư, ta nhớ đệ tử đột phá Khai Mạch cảnh thì có thể chọn một môn vũ kỹ ở trong Học phủ, hiện tại ta cũng có tư cách này chứ?

Lâm Khiếu Phong bị La Thiên cắt ngang, hắn cố nén lửa giận, khóe miệng co giật nói:

- Có năng lực thì tự mình đi tới Tầng thư các chọn đi.

La Thiên lần nữa biến mất.

Lần này, Lâm Khiếu Phong im trong trong chốc lát, sau khi xác định La Thiên sẽ không xuất hiện thì mới bắt đầu giảng bài.

...

Tầng thư các của Thanh Phong Học phủ có các loại vũ kỹ công pháp.

Nếu bàn về số lượng điển tịch, ba đại gia tộc trong Thanh Xương thành so ra kém vẫn kém Học phủ.

- Ngươi đã đột phá Khai mạch rồi sao?

Lão sư của Tầng thư các có vẻ kinh ngạc hỏi.

Sau đó hắn nói:

- Đột phá Khai Mạch cảnh thì có thể lựa chọn một môn vũ kỹ Phạm cấp trung phẩm, hoặc là hai môn vũ kỹ Phạm cấp hạ phẩm...

Đã có vũ kỹ công kích mạnh mẽ như Ngung Tinh Kiếm chỉ, vì vậy La Thiên tính toán mình chỉ lựa chọn một môn vũ kỹ Phạm cấp trung phẩm khác loại mà thôi.

Mà theo La Thiên thấy, vũ kỹ thân pháp so với vũ kỹ phòng ngự lại càng thực dụng hơn.

Nếu chỉ phòng thủ thì quá bị động, mà vũ kỹ thân pháp thì lại vừa có thể dùng để tiến công, còn có thể dùng để bảo vệ tính mạng.

Sàng lọc tuyển chọn một lát, cuối cùng La Thiên mới chọn một môn vũ kỹ thân pháp trung phẩm.

- Chỉ có Du Thân Bộ mà thôi.

Sau khi sao chép hoàn tất, La Thiên rời đi.

Hắn đi tới phía sau núi Học phủ, khi vừa mới chuẩn bị tu luyện vũ kỹ mới thì hắn lại có chút chần chừ.

Dù sao vũ kỹ công kích mà hắn tu luyện, phẩm giai của nó đã cao tới Linh cấp.

So sánh qua, La Thiên không khỏi cảm thấy, dường như vũ kỹ Phàm cấp trung phẩm có chút yếu hơn.

- Thiên Thư, vũ kỹ thân pháp này có thể hoàn thiện và tăng lên nữa hay không?

La Thiên không khỏi hỏi Thiên Thư một chút.

- Có năng lực!

Trên thiên thư hiển hiện một chữ.

Trên thực tế, theo xu thế này, tuyệt đại đa số vũ kỹ nó đều có thể không ngừng hoàn thiện và tăng lên.

- Bắt đầu suy diễn!

La Thiên không chút do dự.

Ồ...ô...n...g!

Bên trên trang sách, ánh sáng đột nhiên bắt đầu giảm xuống.

Cũng may cấp độ của Du Thân bộ không hề cao, lực lượng tích lũy hai ngày này, khó khăn lắm mới đáp ứng đủ.

Lúc khu vực sáng ngời của trang sách hạ xuống tới điểm mấu chốt thì một môn Du Thân bộ hoàn toàn mới đã hiện ra, phẩm giai của nó đã từ Phàm cấp trung phẩm tăng lên tới Phàm cấp thượng phẩm!

- Rất tốt! Vũ kỹ thân pháp thượng phẩm!

Trên mặt La Thiên hiện lên vẻ hưng phấn, bắt đầu tu luyện.

Ở phía sau núi Học phủ.

Xoạt! Suru suru!

La Thiên dùng bộ pháp kỳ lạ di chuyển ở trong rừng cây, lúc chậm lúc nhanh, dường như một con cá đang bơi vậy, rất linh động.

Vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm, so với vũ kỹ Linh cấp, độ khó nhỏ hơn quá nhiều.

Chỉ dùng một buổi mà Du Thân bộ của La Thiên đã thực hành tới cảnh giới sơ thành.

Vũ kỹ bình thường chia làm bốn cảnh giới sơ thành, tiểu thành, đại thành, viên mãn.

Nửa ngày đã sơ thành, tiến độ này hết sức kinh người.

Phải biết rằng, sau khi trải qua Thiên Thư hoàn thiện và tăng lên, Du Thân bộ sơ thành đã tương đương với cảnh giới tiểu thành trước đó.

- Chẳng lẽ, ta thật sự là kỳ tài võ học hay sao?

La Thiên kinh ngạc.

Mặc dù ngộ tính trước kia của hắn cao, nhưng lại không yêu nghiệt như vậy, hiệu quả của tạo hóa quyết này cũng quá nghịch thiên đi nha.

Chỉ riêng việc có được Linh thức đã là đặc thù của Võ giả Địa Nguyên cảnh trở lên rồi.

Ở bên trong Học phủ, coi như là người được gọi là thiên tài, muốn thực hành luyện vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm tới cấp độ sơ thành ít nhất cũng phải có thời gian nửa tháng.

Đã có Ngưng Tinh Kiếm chỉ và Du Thân bộ, thực lực chính thể của La Thiên ít nhất cũng đã tăng lên được một tầng!

Chỉ có điều, tuy thực lực của hắn mạnh, thế nhưng lại không có bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến.

- Dùng thực lực của ta bây giờ, có thể đi tới Hắc Yêu lĩnh săn giết Yêu thú.

La Thiên tính toán định đi Hắc Yêu lĩnh, ma luyện năng lực thực chiến của chính mình.

Ngoài ra, đồ vật trên người Yêu thú cũng có thể lấy ra để bán lấy tiền.

Hắn không quên lời hứa của mình, hắn không thể để cho Tuyết Dao gả cho Đỗ Văn Trình được, hắn phải nhanh chóng trả hết món nợ hai vạn Hoàng kim!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12: Đột phá nhị trọng

Hắc Yêu lĩnh rất rộng lớn, chính là địa bàn của Yêu thú, tu vi thấp nhất cũng có thể so sánh được với Khai Mạch cảnh.

Nghe nói ở chỗ sâu trong Hắc Yêu lĩnh có Yêu thú nhị tinh có thể so được với Linh Hải cảnh.

La Thiên tiến vào biên giới Hắc Yêu lĩnh, mục tiêu săn giết của hắn là Yêu thú nhất tinh cấp thấp, tương đương với Võ giả Khai mạch nhất trọng tới tam trọng của nhân loại.

Sau nửa canh giờ.

Cảm quan mạnh mẽ của La Thiên phát hiện ra có một đạo thân ảnh màu đen rất lớn xuất hiện.

Đó là một đầu lợn rừng cao hai thước, thân thể ngăm đen chất phác, khoe miệng có hai cái răng nanh thô to bằng cánh tay, có cặn thịt lưu lại ở trên răng, hung hãn dị thường.

- Cự Xi Hắc Trư! Là loại dùng lực lượng và phòng ngự trứ danh trong các yêu thú.

Trên mặt La Thiên hiện lên vẻ cẩn thận.

Rống! Phan phan...!

Cự Xi Hắc Trư cũng phát hiện ra La Thiên, hai mắt khát máu lại có chút hưng phấn, liên tục đụng gãy mấy gốc cây khô, bắn thẳng về phía La Thiên.

La Thiên vận dụng Du Thân bộ, nhảy lên linh hoạt giống như là cá bơi vậy, tránh đi công kích ngang tàng bạo ngược của Cự Xi Hắc Trư.

- Ngưng Tinh Kiếm chỉ!

La Thiên ngưng tụ ra một đạo chỉ mạng, có lam mang lạnh thấu xương lóe lên, tạo ra một cái lỗ hồng ở bên ngoài thân của Cự Xi Hắc Trư, máu tươi tuôn ra.

Toàn thân Cự Xi Hắc Trư có lông bờm rất dài, lực phòng ngự không thua đầu Thiết Thử Thủy Ngưu kia, thế nhưng lại bị La Thiên chỉ một cái đã nhẹ nhõm phá vỡ vòng phòng ngự.

Sau mười mấy chiêu.

Ầm ầm!

Cự Xi Hắc Trư toàn thân là máu sục đỏ lên trên mặt đất, La Thiên lập tức tiến lên, cắt những thứ đáng giá trên người Yêu thú.

Đến gần tới, độ nguy hiểm của Hắc Yêu lĩnh tăng lên, La Thiên chuẩn bị rời khỏi.

Đúng lúc này.

Rống!

La Thiên nghe thấy được một tiếng gào thét kinh hồn, cũng cảm thấy được một cỗ nguy cơ vô hình.

- Cái đó là...

Thị lực của hắn vô cùng tốt, nhìn thấy khoảng cách mấy trăm thước bên ngoài, đó là một đầu Cự Lang, lông trên toàn thân có ánh sáng như lửa, toả ra khí tức nguy hiểm.

Viêm Lang!

Yêu thú nhất tinh trung giai!

La Thiên biến sắc, Yêu thú nhất tinh trung giai có thể so với Khai Mạch cảnh tứ trọng tới lục trọng.

Võ giả dưới Khai mạch tứ trọng gặp phải Viêm Lang chỉ có nước chờ giết chết mà thôi.

Cũng may.

Đầu Viêm Lang này không phát hiện ra được La Thiên.

Suru suru!

Đột nhiên, trên bầu trời có cuồng phong gào thét, bóng của một đầu ác cầm to lớn vượt qua đầu hân.

NGAO!

Đầu Viêm Lang kia kêu thảm một tiếng, bị đầu ác cầm to lớn không biết tên kia xé nát đầu, ngậm theo xác chết bay lên không trung.

Thật là khủng khiếp!

Tâm thần La Thiên rung động, hít sâu một hơi.

Trong nháy mắt giết chết Viêm Lang!

Đầu ác cầm to lớn không biết tên kia, tu vi ít nhất có thể so sánh được với Võ giả Khai mạch cửu trọng trở lên.

Suru suru ~

La Thiên hít sâu một hơi, xác định ở gần đây không có nguy hiểm, hân vội vàng rút lui khỏi nơi này.

Sau nửa canh giờ.

La Thiên rời khỏi Hắc Yêu lĩnh, miệng thở phào một hơi.

Vận khí của hân thật sự quá kém, ở biên giới Hắc Yêu lĩnh lại có thể nhìn thấy được Yêu thú cường đại như vậy.

...

Trở lại Thanh Xương thành.

Hân tới Võ thị, bán thu hoạch cả ngày ra, tổng cộng kiếm được một nghìn ba trăm lượng hoàng kim.

Thực lực càng mạnh thì tốc độ kiếm tiền càng nhanh.

Liên tiếp ba bốn ngày, La Thiên đi sớm về muộn, trong tay dần dần tích lũy được bảy ngàn lượng Hoàng kim.

Thông qua ma luyện mấy ngày nay, tu vi vũ kỹ của hân đều có tăng trưởng nhảy vọt.

Trong đó, ở trong thực chiến Du Thân bộ đã tăng lên tới cảnh giới tiểu thành.

Bởi vì Du Thân bộ được thiên thư hoàn thiện và tăng lên cho nên cảnh giới tiểu thành tương đương với đại thành trước đó.

Cảnh giới tầng thứ nhất của Ngưng Tinh Kiếm chỉ càng thêm vững chắc, liên tiếp tới gần tầng thứ hai.

Một ngày kia La Thiên đang khoan khoái ngồi xuống, chân khí trào lên như sấm, làm cho đầu khí mạch thứ nhất bành trướng đến mức tận cùng.

Ý vị này, tu vi của hân đã đạt tới nhất trọng đỉnh phong!

- Nhất trọng đỉnh phong, nếu như hiện tại ta phục dụng Nguyên khí Linh quả thì sẽ có thể nhẹ nhõm đột phá được Khai Mạch nhị trọng.

Trên mặt La Thiên hiện lên nụ cười, hân rất hài lòng đối với tiến độ tu luyện của mình.

Chỉ có điều, nếu như hiện tại phục dụng Nguyên khí Linh quả thì lại có vẻ lãng phí.

Bởi vì, coi như La Thiên không phục dụng thì nhiều nhất mười ngày hân cũng có thể đột phá Khai Mạch cảnh nhị trọng. Nguyên khí Linh quả hoàn toàn có thể để lại đến Khai Mạch tam trọng, thậm chí tứ trọng mới phục dụng cũng được.

Đúng lúc này.

Một đạo thanh âm kêu ngoào chói tai từ bên ngoài phòng truyền đến.

- Ninh Tuyết Dao! Bản thiếu gia nói cho ngươi biết! Hai vạn Hoàng kim, nhất định phải trả hết nợ trong ba ngày!

Hả?

Linh thức của La Thiên phóng ra ngoài.

Sau khi tiến giai Khai Mạch cảnh nhất trọng, Linh thức của hắn có thể bao phủ được gần mười thước.

Rất nhanh.

Khuôn mặt tai to mặt lớn của Đỗ Văn Trình đập vào bên trong cảm quan của hắn, sau lưng hắn còn có mấy tên tôi tớ.

- Ba ngày? Không phải đã nói hai tháng rồi sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Ninh Tuyết Dao khẽ biến, đôi mi thanh tú cau lên.

Ba ngày, nàng đi đâu gom góp hai vạn Hoàng kim cơ chứ? Chuyện này quá khó đối với nàng!

- Hắc hắc, đối với các ngươi mà nói, hai tháng hay là ba ngày thì có gì khác biệt cơ chứ?

Đỗ Văn Trình khinh thường cười nói.

Hai vạn Hoàng kim, Vô Đê luyện thể không ăn không uống, mười năm cũng không kiếm được.

- Sớm muộn gì ngươi cũng phải gả cho bốn công tử. Thời gian vinh hoa phú quý có hạn, cần gì phải ở căn nhà nát, bên cạnh tên phế mạch này cơ chứ, quả thực là sống uổng thời gian, lãng phí tuổi thanh xuân của ngươi.

Đỗ Văn Trình cười xấu xa nói.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ dâm dăng đánh giá đến Tuyết Dao, đôi chân bóng loáng trắng như tuyết, bộ ngực sữa đã có đường cong sung mãn, dung nhan xinh đẹp thánh khiết làm cho nước miếng của hắn chảy ròng, mặt hiện lên sự tham lam.

Hai tháng thật sự quá lâu!

Hắn đã sớm không thể chờ đợi được nữa mà muốn đặt mỹ nhân xinh như ngọc này xuống dưới háng mình.

- Đỗ Văn Trình, có thể thư thả cho ta một ít thời gian hay không?

Ninh Tuyết Dao khẽ cắn răng, lông mi dài nhọn vểnh lên, nhẹ nhàng run run như là cánh bướm.

- Lúc trước đã nói hai tháng rồi. Tiểu Thiên đã đột phá thành Vô giả, trong hai tháng, nhất định hắn sẽ có năng lực trả hết nợ nần!

- Hắn? Một tên phế nhân, coi như là đột phá Khai Mạch cảnh thì cũng là phế nhân!

Đỗ Văn Trình khinh thường cười cười.

- Trong ba ngày, nếu như không cầm được hai vạn Hoàng kim thì bốn công tử chỉ có thể phái người tới mời Tuyết Dao cô nương rồi!

Khóe miệng Đỗ Văn Trình nhếch lên, trong lời nói tràn ngập vẻ uy hiếp.

Trên thực tế, hắn cũng chính đã biết được chuyện La Thiên đột phá Khai Mạch cảnh, có cảm giác không ổn, cho nên mới vội ước bức bách, để cho Ninh Tuyết Dao sớm trở thành nữ nhân của mình.

- Tuyết Dao, không cần phải quản tới hắn!

- Ba ngày thì ba ngày, hai vạn Hoàng kim nhất định ta sẽ gom đủ!

Lúc này, La Thiên đi tới, ánh mắt lạnh lùng, thanh âm cứng rắn mà tự tin.

- Tiểu Thiên, ngươi...

Con mắt trong suốt của Ninh Tuyết Dao khẽ đổi.

Giờ khắc này La Thiên ở trong tầm mắt của nàng so với ngày xưa còn cao lớn hơn, to lớn bất phàm.

- Rất tốt! Tiểu tử, ngươi nói chuyện cần phải giữ lời đó!

Đỗ Văn Trình như mở cờ trong bụng.

Tên đàn La Thiên này, không ngờ lại đồng ý?

Chỉ cần ba ngày là hẳn có thể đặt Tuyết Dao bằng cơ ngọc cốt, đẹp như tiên nữ xuống dưới háng thỏa thích rong ruổi rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn đã cảm nhận được một trận lửa nóng.

Thậm chí hắn còn có ấn tượng tốt với La Thiên, nếu không phải hắn ta vô năng, nếu như lần này không phải hắn ta ngu xuẩn thì Ninh Tuyết Dao cũng sẽ không rơi vào trong tay mình.

- Trong ba ngày, nếu như bản thiếu gia không nhìn thấy hai vạn Hoàng kim thì người cứ ngoan ngoãn đến Đồ gia đi!

Ánh mắt buồn nôn của Đồ Văn Trình xẹt qua từ trên thân thể đầy đả hoàn mỹ mà mềm mại của Tuyết Dao, nghênh ngang mang theo vài tên tùy tùng rời đi.

- Tiểu Thiên. Trong ba ngày, chúng ta phải làm thế nào mới có thể gom góp được hai vạn Hoàng kim cơ chứ?

Ninh Tuyết Dao thờ dãi sâu kín, giữa hai hàng lông mày treo một tia ưu sầu, nhưng không để cho La Thiên nhìn thấy.

- Tuyết Dao yên tâm, tất cả đã có ta!

Thanh âm của La Thiên rất bình tĩnh.

Nghe vậy, trong lòng Ninh Tuyết Dao thấy ấm áp, nàng dùng một loại ánh mắt kỳ quái phức tạp dò xét thiếu niên gần đây có biến hóa khá lớn này.

- Tiểu Thiên, ta tin tưởng người.

Trong lòng nàng lại lạnh lẽo nói: Coi như là không làm được thì ta cũng không trách người mà sẽ báo đáp ân tình của La thúc trước đó.

...

Trở lại căn phòng.

La Thiên rơi vào trong trầm tư.

Trước mắt, trong tay hắn chỉ có bảy ngàn lượng Hoàng kim, cách hai vạn Hoàng kim quá xa.

Đi tới Hắc Yêu lĩnh săn giết Yêu thú, trong ba ngày cũng không có khả năng trả hết được nợ nần. Hơn nữa, Hắc Yêu lĩnh hết sức hung hiểm, vạn nhất vận khí không tốt gặp phải Yêu thú cao giai thì rất có thể sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

- Chỉ có đi tới đấu võ trường trong Võ thị thì mới có thể kiếm được một lượng lớn Hoàng kim ở trong một khoảng thời gian ngắn.

La Thiên còn nhớ rõ, ngày đó ở bên trong đấu trường của Võ thị, chiến đấu giữa các Võ giả với nhau, đánh thắng một trận thì có thể đạt được một nghìn đến mấy nghìn Hoàng kim.

- Chỉ có điều, bằng vào tu vi Khai Mạch cảnh nhất trọng, còn chưa đủ nhìn ở bên trong đấu võ trường kia.

Trong lòng La Thiên rất tỉnh táo, đã đưa ra quyết định.

Nếu có thể đột phá Khai Mạch cảnh nhị trọng, như vậy phần thắng của hắn ở trong đấu võ trường kia sẽ cao hơn, hiệu suất kiếm tiền cũng càng cao!

Nghĩ tới đây.

Hắn không do dự nữa mà lấy ra Nguyên khí Linh quả, lập tức ăn vào.

Xoạt!

Sau khi Linh quả kia vào bụng lập tức hóa thành một cỗ Linh khí cuộn cuộn mà nóng bỏng.

- Linh khí thật là tinh thuần!

La Thiên không dám khinh thường mà dùng Linh thức dẫn động chân khí dẫn lực lượng của Linh quả đến đầu khí mạch thứ nhất.

Oanh!

Cỗ linh khí cuộn cuộn này làm cho chân khí ở bên trong khí mạch tràn ngập đến mức tận cùng, lại bị hắn ngưng luyện áp súc thêm nhiều lần.

Sau nửa canh giờ.

Đầu khí mạch thứ hai liền kề với đầu khí mạch thứ nhất đã bắt đầu rung động lắc lư, buông lỏng.

- Đầu khí mạch thứ hai đang buông lỏng.

Trong lòng La Thiên rất kích động.

Khai mạch cửu trọng, tổng cộng cần phải xây dựng chín đại khí mạch trong cơ thể.

Những khí mạch này từ bên ngoài đến bên trong, cái sau sâu hơn so với cái trước, độ khó cũng dần dần tăng lên.

Mỗi một khác.

Một đạo thanh âm như sấm rền vang lên ở trong đầu khí mạch thứ hai.

Tạch...!

Đầu khí mạch thứ hai đã mở ra một cái khe, chân khí mệnh môn trào lên và đi vào.

- Khai Mạch nhị trọng, thành!

Ánh mắt La Thiên rực rỡ như sao, thần thái sáng láng.

Từ khi mở ra Thần mạch, tốc độ tu luyện của hắn lại trở về như ba năm trước đây, thậm chí còn nhanh hơn vài lần.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 13: Đấu võ trường

Sau khi đột phá nhị trọng, La Thiên không dừng tu luyện mà vẫn tiếp tục.

Nửa ngày sau.

Suru suru Xoạt!

La Thiên mượn lực lượng còn thừa của Nguyên khí Linh quả cùng với nội tình của bản thân mà mở đầu khí mạch thứ hai ra được hai phần năm.

Chỉ riêng đã thông hai phần năm này đã tương đương với Võ giả bình thường khổ tu mấy tháng.

So sánh với lúc còn là Khai Mạch nhất trọng, cường độ và lượng chân khí của La Thiên cũng thuận theo đó mà tăng lên một khoảng lớn.

Trước kia.

Lúc hắn ra chiêu chỉ có thể vận dụng được chân khí từ một cái khí mạch, bây giờ thì lại có thể đồng thời thúc giục hai cái khí mạch.

- Dùng thực lực bây giờ của ta, hắn là có thể kiếm tiền ở trong đấu võ trường rồi.

Ý chí chiến đấu của La Thiên tăng mạnh.

Ngày thứ hai.

La Thiên đi tới đấu võ trường trong Võ thị.

- Ta muốn tham gia đánh cược chiến.

La Thiên nộp một ngàn lượng Hoàng kim cho người trông coi của đấu võ trường.

Đánh bạc chiến là một loại thường thấy nhất trong đấu võ trường.

Tỷ thí đơn thuần rất buồn tẻ, bình thường đều có một chút phần thưởng.

- Dưới Khai Mạch tam trọng chỉ có thể đi tới đấu võ trường cấp thấp mà thôi.

Người của đầu võ trường ném cho La Thiên một cái lệnh bài.

Trong Võ thị, đầu trường chia làm nhiều cấp bậc.

Theo thứ tự là cấp thấp, trung giai, cao giai, cùng với đầu võ trường Linh giai cao hơn ở trước mặt.

Cấp thấp là nhằm vào dưới Khai Mạch tam trọng.

Trung giai, tương đương với Khai mạch tam trọng tới lục trọng.

Cao giai, tương ứng với Khai mạch thất trọng tới cửu trọng.

Đầu trường cao giai trở lên rất ít khi nhìn thấy bóng dáng người lên.

Về phần đầu võ trường Linh giai, đó là nơi mà cường giả Linh Hải cảnh mới có thể tham dự; cường giả cấp bậc này, toàn bộ Thanh Xương thành cũng không có được mấy người, tất cả đều là nhân vật cấp đại lão.

Náo nhiệt nhất vẫn là đầu võ trường cấp thấp, người tham dự rất nhiều.

- Có ai nữa không? Đánh thắng ta là có thể nhận được một ngàn lượng Hoàng kim.

Một tên trung niên râu cá trê cười khả khả nói.

Đầu võ trường cấp thấp phần lớn đều lấy một ngàn lượng Hoàng kim để làm tiền đặt cược.

- Người này, một tay Thiết Ung trảo đã tu luyện tới viên mãn, thậm chí còn thắng liền hai trận.

Mọi người phía dưới đều nghị luận.

Tên trung niên râu cá trê kia có tu vi là Khai Mạch nhị trọng đỉnh phong, lại luyện một môn võ kỹ Phàm cấp hạ phẩm tới viên mãn, đặc biệt đáng sợ.

Bất kỳ là một môn võ kỹ gì, một khi tu luyện tới viên mãn, uy lực sẽ có tăng vọt về chất.

- Đề ta đến!

Một gã Võ giả thanh niên, nhảy lên đầu võ trường.

Mấy chiêu qua đi.

Phanh~

Vị trung niên râu cá trê kia dùng một đôi thiết trảo đỏ thẫm đánh cho Võ giả thanh niên bay ra ngoài.

- Thật là mạnh mẽ!

- Coi như là Khai Mạch tam trọng chống lại hấn cũng không dám nói là tất thắng.

Một số người sợ hãi than nói.

Dưới đài, tên Võ giả Khai Mạch tam trọng thì lại có chút lưỡng lự.

Đầu võ trường có một quy củ.

Nếu như võ giả có tu vi cao khiêu chiến Võ giả có tu vi thấp, thua thì sẽ phải mất số tiền đặt cược gấp bội.

Nói cách khác.

Nếu như tam trọng khiêu chiến nhị trọng, thắng chỉ có một nghìn Hoàng kim, thua thì lại phải đưa ra hai nghìn.

- Đề ta đến chiếu cô người.

Lúc này, một gã thiếu niên anh tuấn thân nhiên nhảy tới trên đài.

- Khả khả, chỉ bằng vào một tên đệ tử như người mà dám khiêu chiến ta sao?

Trung niên có bộ râu cá trê nhếch miệng cười to.

Phục sức trên người La Thiên đã biểu lộ thân phận đệ tử Thanh Phong Học phủ của hắn.



- Không có biện pháp, vì kiếm tiền, đọi lát nữa có chuyện gì mong người thứ lỗi.

La Thiên ôm quyền nói.

Lời hán vừa nói ra, dưới đài có một mảnh tiếng cười vang lên.

Trung niên có bộ râu cá trê cũng cười, khẩu khí của tên thiếu niên này rất lớn, giống như có thể nuốt trôi mình vậy.

- Cút về đi học đi, đấu võ trường là thế giới của người trưởng thành.

Trung niên có bộ râu cá trê cũng không hạ thủ lưu tình.

Thiết Ung trào!

Trào của hán trở nên đỏ thắm, vẻ mặt có một vẻ sáng bóng như kim loại nổi lên, rất sắc bén.

Đến rất tốt!

La Thiên không tránh không né mà chính diện bỏ ra một chiêu.

Đối phó với Khai Mạch cảnh nhị trọng, hán không có ý định sử dụng Ngưng Tinh Kiếm chỉ.

- Tiểu tử này đang tự tìm cái chết!

Thấy La Thiên chính diện cứng rắn va chạm với đối phương, không ít người lắc đầu, trong lòng sinh ra sự thương cảm.

Tên trung niên có bộ râu cá trê đã tu luyện được hơn hai mươi năm, Thiết Ung trào đã sớm cứng rắn giống như sắt đá, dùng rất thuần thực.

Một khi cứng rắn va chạm, hơi một tí sẽ bị gãy xương.

Bồng Phanh!

Một quyền một chiêu gặp nhau ở cùng một chỗ, khơi dậy kinh phong bắn ra bốn phía.

- Người...

Sắc mặt của trung niên có bộ râu cá trê trắng bệch.

Một cỗ man lực đáng sợ nương theo chân khí bá đạo lạnh như băng đánh vào trong cơ thể của hán.

Lực lượng của hán, chân khí của hán, bị nghiền ép một cách tuyệt đối!

Oa!

Trung niên râu cá trê nhổ ra một búng máu, trong lúc cơ thể lao đảo lùi lại vào bước.

- Ta thua rồi.

Trong lòng của trung niên râu cá trê phức tạp, đột nhiên hán đã rõ lúc khai chiến La Thiên, câu thứ lỗi trong miệng kia là có ý gì.

Một trận chiến thắng!

Dưới đài, một mảnh huyên náo và kinh nghi vang lên.

- Tiểu tử này, chỉ sợ là người mang man lực, dùng lực phá xảo.

- Râu cá trê đã chiến ba trận, thể lực đã chống đỡ hết nổi, tăng thêm bản thân có vẻ khinh thường, cho nên thua rất oan a.

Mọi người đều nghị luận.

Chỉ có điều, đại đa số mọi người đều cho rằng, chiến thắng của La Thiên có thành phần may mắn.

Nếu như râu cá trê đang ở trạng thái đỉnh phong, nếu như không coi nhẹ hán thì thắng bại sẽ khó liệu.

- Hừm, kiếm tiền ở đấu võ trường quả nhiên là rất nhanh.

La Thiên đứng ở trên đài, không khỏi cảm khái.

Mới một trận, một chiêu chiến thắng, hắn đã nhận được ngàn lượng Hoàng kim.

Đi ra bên ngoài sân giết Yêu thú, không nói tới hung hiểm mà một ngày cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Võ giả dưới đài nghe thế, lửa giận bắn ra.

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, không phải chỉ có chút man lực thôi sao, đừng vội can rờ.

Một tên thanh niên áo trắng quát lạnh một tiếng, leo lên đầu võ trường.

- A? Là hắn sao?

- Người này có sở trường về thân pháp, đối phó với những Võ giả có sức lực lớn kia, hắn thường xuyên chiến thắng.

Dưới đài, không ít người đều nghị luận.

Mà tu vi của thanh niên áo trắng cũng là Khai Mạch nhị trọng.

- Hừ! Ta sẽ cho ngươi trải nghiệm thân pháp của ta, đợi lát nữa chớ bị ta đùa giỡn vòng vòng đó.

Trong lòng thanh niên mặc áo trắng mỉa mai.

Phanh!

Bóng trắng nhoáng một cái, tốc độ của thanh niên mặc áo trắng nhanh như kinh hồng.

Bộ pháp của hắn lại quỷ dị, lập tức vọt đến sau lưng La Thiên, làm cho mọi người sợ hãi thán phục.

- Hừ! Chỉ có chút bản lĩnh ấy thôi sao, không có một thân khí lực thì ngay cả một chiêu của ta cũng không tiếp được.

Thanh niên mặc áo trắng mỉa mai.

Hắn vừa mới chuẩn bị xuất thủ thì trước mắt đã lên.

Suru!

La Thiên giống như cá bơi vẩy đuôi, nghiêng người một cái dịch đi, đi tới bên cạnh lưng của hắn.

- Làm sao có thể...

Trong lòng thanh niên mặc áo trắng hoảng hốt, cơ thể phát lạnh.

Dưới đài cũng là một mảnh kinh hô, không nghĩ tới thân pháp mà La Thiên thể hiện ra lại còn hơn nửa bậc so với thanh niên mặc áo trắng.

Phanh một tiếng.

Thanh niên mặc áo trắng vừa mới quay người thì bị một cái tát đánh bay ra ngoài, lăn xuống dưới đầu võ trường.

Dưới đài tỉnh mạch một chút.

Rồi sau đó bộc phát ra một trận tiếng kinh ngạc như sóng to gió lớn.

- Thân pháp vừa rồi, hình như là Du Thân bộ của Thanh Phong Học phủ.

- Du Thân bộ của hắn ít nhất đã là đại thành trở lên, thiên phú võ học như thế, thật đúng là kinh người.

Dưới đài vang lên thanh âm bàn tán sôi nổi.

Bất kỳ là một môn vũ kỹ gì, muốn tu luyện đến cảnh giới cao cũng không dễ dàng.

Cho dù là vũ kỹ Nhập phẩm đơn giản nhất.

Người bình thường muốn tu luyện đến đại thành thì ít nhất phải phí mấy năm, thậm chí là vài chục năm.

Vốn Du Thân bộ là vũ kỹ Phàm cấp trung phẩm, Võ giả tấn tu bình thường cũng khó mà có được.

Nhưng những người này nào biết được, Du Thân bộ của La Thiên đã tăng lên tới vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm, cảnh giới tiểu thành tương đương với uy

lực của cánh giới đại thành trước đó.

Hơn nữa.

Trải qua những ngày ma luyện vừa rồi, Du Thân bộ của hắn đã mơ hồ chạm đến cánh cửa đại thành.

- Còn có ai nữa không?

La Thiên đứng ở bên trên đấu võ trường, khí định thần nhàn.

Liên tiếp thắng hai trận, đạt được hai nghìn Hoàng kim, tốc độ kiếm tiền này cũng quá nhanh a.

Chờ trong giây lát.

Trong đám Khai Mạch nhị trọng cũng không có ai dám lên nữa.

Dù sao, lực lượng của La Thiên mạnh như vậy, lại thêm có thân pháp cao siêu, trong đám Khai Mạch nhị trọng đúng là không có ai là đối thủ của hắn.

Khai Mạch cảnh tam trọng cũng đang lưỡng lự.

Đi đánh bại một tên đệ tử Khai Mạch nhị trọng? Chuyện này sẽ rước lấy danh tiếng không tốt.

Vạn nhất nếu thua thì sao?

Không nói tới việc mất hết thể diện mà còn muốn bồi thường tiền đặt cược gấp đôi.

- Một đám nhát chết!

La Thiên cười phì một tiếng, hắn nhìn về phương hướng của mấy tên Võ giả Khai Mạch tam trọng rồi nhả một bãi nước bọt.

- Nực cười! Tiểu bối nguoi thật sự là muốn bị ăn đòn mà, để gia gia ta để giáo huấn nguoi!

Một đại hán khô ngô gầm lên, sau đó nhảy lên trên đài.

Àm! Suru suru Xoạt!

Đại hán khô ngô đáp xuống đất, toả ra một cỗ chân khí cuồng bạo.

Trên người hắn hiện ra ba cái khí mạch chấn động, tuyên bố hắn có tu vi Khai Mạch tam trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 14: Sinh tử đấu (1)

- Cuối cùng đã có Khai Mạch tam trọng xuất thủ.

Cả đám Võ giả dưới đài không thể chờ đợi được nữa mà muốn nhìn tình cảnh La Thiên bị ngược đãi.

Bởi vì một đệ tử như La Thiên lại dám diễu võ dương oai ở đấu võ trường, cho nên đã làm cho rất nhiều người khó chịu.

- Khai Mạch tam trọng? Đến rất tốt!

Ánh mắt La Thiên sáng lên, dường như đã nhìn thấy tiền đặt cược gấp đôi vậy.

- Tiểu bối, rất nhanh nguoi sẽ vì sự cuồng vọng vô tri của mình mà trả giá thật nhiều!

Sắc mặt của đại hán khô ngô hung hăng, chân khí trong ba cái khí mạch đồng thời được thúc giục, phát tán ra khí thể cuồng bạo.

Phách Sơn đao!

Đại hán khô ngô lại rút ra một thanh đại đao, bỏ ra ánh đao hùng hồn bá đạo, kinh phong của chân khí gào thét, rất có khí thế của một đao phá núi.

- Đao này rất mạnh!

- Rất tốt, giáo huấn tiểu tử này đi.

Một số võ giả ủng hộ nói.

Đấu võ trường, từ trước đến nay là thế giới trưởng thành. Một đệ tử như La Thiên đại sát tứ phương ở chỗ này sẽ làm cho bọn hán rất khó chịu.

Sắc mặt La Thiên trở nên trịnh trọng.

Đối phương có tu vi cao hơn, đao pháp bá đạo, ưu thế chân khí và lực lượng của hán không còn nữa.

Du Thân Bộ!

La Thiên như một con cá bơi, bộ pháp nhìn như thần nhiên, mà lại khôn khéo mau lẹ.

Suru suru suru suru. ...

Đại hán khô ngô chém ra một mảnh ánh đao có chân khí gào thét, lại bị hán trốn tránh hơn nửa, những đao còn lại cũng bị hán nhẹ nhõm hóa giải.

Sau mười mấy chiêu.

La Thiên vẫn nhẹ nhõm, đánh đi đánh lại với đại hán khô ngô, có ưu thế Tinh Thần lực và Linh thức, hán đã nắm giữ quỹ tích của mỗi một chiêu thức xuất phát từ tay đối phương.

Hán cũng không thúc giục Thần mạch chi lực, nếu không thì hán đã có thể nhanh chóng chiến thắng rồi.

Một mặt, La Thiên muốn dùng đại hán khô ngô để ma luyện kinh nghiệm chiến đấu và thân pháp của mình.

Một mặt khác.

Nếu như thắng quá nhanh, sợ rằng những người khác sẽ không đến khiêu chiến.

Hai ba mươi chiêu sau.

La Thiên nắm lấy một sơ hở của đại hán khô ngô rồi đột nhiên xuất thủ.

- Mờ!

La Thiên dùng kỹ xảo vận lực của Ngưng Tinh Kiếm chỉ đập một cái vào trên sống đao của đại hán khô ngô.

Nơi hán đánh chính là vị trí lực lượng của đối phương bạc nhược yếu kém.

Một tiếng leng keng vang lên.

Đại đao trong tay đại hán khô ngô rơi xuống đất, sau đó bị La Thiên dùng một chưởng đánh ra khỏi đấu võ trường.

- Ta đã quá sợ ý rồi.

Đại hán khô ngô có chút hối hận, nhưng lại không thể không chịu thua.

Dưới đài lại vang lên một mảnh tiếng huyên náo.

Lần này là vượt cấp khiêu chiến, đánh bại Khai Mạch tam trọng.

Ba trận đều thắng!

Ngay cả trọng tài của đấu võ trường cũng có chút kinh ngạc.

Người khác cho rằng đại hán khô ngô là vì chủ quan cho nên mới thất bại.

Chỉ có hán mới có thể nhìn ra, ở bên trên cánh giới võ học La Thiên đã nghiền ép đại hán khô ngô, từ đầu tới đuôi vẫn luôn nắm giữ cục diện.

- Bởi vì người khiêu chiến cao hơn một cảnh giới so với người, cho nên trận này người đạt được hai ngàn lượng Hoàng kim.

Trọng tài nói với La Thiên.

- Không tệ! Ta đã kiếm được bốn nghìn lượng Hoàng kim rồi.

Thẻ xác và tinh thần La Thiên có chút sung sướng.

Cộng thêm bảy nghìn lượng của chính hắn, hiện tại hắn đã có hơn một vạn lượng hoàng kim rồi.

Mục tiêu đã đạt được một nửa.

- Nhanh! Đi báo cho tin Đỗ công tử.

Dưới đài, trên mặt hai đạo thân ảnh có vẻ kinh ngạc, thấp giọng nói.

Một người trong đó nhanh chóng rời đi.

...

Ở bên trên đấu võ trường, chiến đấu tiếp tục.

Tiếp theo.

La Thiên lại lần lượt đánh bại ba người khiêu chiến, trong đó có hai gã là Khai Mạch tam trọng, lại đạt được năm ngàn lượng Hoàng kim.

- Khả khả! Tốc độ này quá là nhanh.

La Thiên như mở cờ trong bụng.

Giờ phút này, Hoàng kim của hắn đã tích lũy đến một vạn sáu ngàn lượng trở lên.

Đánh tiếp mấy trận là có thể gom đủ hai vạn lượng hoàng kim.

Chỉ có điều.

Bắt đầu từ thời điểm này, đã không ai đi khiêu chiến La Thiên nữa.

Sức chiến đấu mà La Thiên biểu hiện ra, ở trong Khai Mạch tam trọng cũng được tính là khá mạnh.

Những tam trọng khác, nếu như khiêu chiến hắn, thắng không có có vẻ vang gì, mà thua thì sẽ mất hết thể diện, lại còn phải bồi thường gấp đôi tiền đặt cược.

Bởi vậy.

Bất kể La Thiên khích tướng ra sao vẫn không có ai đi khiêu chiến.

Huống hồ, ở bên trên đấu võ trường này, không chỉ có một nơi chiến đấu, không ít người đều đi tới võ đài luận bài.

- Đáng hận, còn thiếu mấy trận nữa là đủ rồi.

La Thiên có chút buồn bực.

Có lẽ vô địch chính là một loại cảm giác cô đơn lạnh lẽo.

Ít nhất ở trên Võ Đấu đài cấp thấp, hắn đã cảm nhận được cảm giác vô địch ngán ngùi.

Đương nhiên.

La Thiên có thể đi khiêu chiến Võ Đấu đài trung giai.

Nhưng mà, Võ Đấu đài trung giai là sân khấu của Võ giả Khai Mạch tứ trọng trở lên, tiền đặt cược thấp nhất cũng là vạn lượng Hoàng kim.

Khai Mạch cảnh, cách mỗi tam trọng thì sẽ có một cái hào rộng.

Khai Mạch nhị trọng và tam trọng, chênh lệch sẽ không quá lớn.

Nhưng một khi đến tứ trọng, thực lực sẽ có một lần tăng vọt, đủ để giết chết Khai Mạch tam trọng trong nháy mắt.

Huống chi La Thiên lại còn là Khai Mạch nhị trọng.

- Đỗ Văn Trình đến rồi!

Đột nhiên, ở gần đấu võ trường nhắc lên một mảnh tiếng la kinh sợ.

- Ta tưởng là ai, hóa là một tên phế nhân...

Một đạo thanh âm cao ngạo chói tai truyền đến.

Một tên thiếu niên tai to mặt béo phì, được gia nô vây quanh đi tới Đấu võ đài.

- Đỗ Văn Trình!

Sắc mặt của La Thiên hơi trầm xuống, không nghĩ tới nhanh như vậy Đỗ Văn Trình đã nhận được tin tức.

Giờ phút này.

Ánh mắt của Đỗ Văn Trình hung ác nham hiểm, ẩn chứa sát cơ.

Lúc hắn biết được La Thiên tiến giai Khai Mạch cảnh hắn đã đi bức bách, rút ngắn hôn ước hai tháng chỉ còn ba ngày.

Nào có thể đoán được.

Nhanh như vậy La Thiên lại đột phá Khai Mạch cảnh nhị trọng.

Tiểu tử này, tất có kỳ ngộ, võ mạch được mở ra tuyệt đối không tầm thường.

- Kẻ này, nhất định phải bóp chết, dù phải trả giá lớn hơn nữa cũng hơn.

Trong lòng Đỗ Văn Trình tràn ngập sát ý đang sôi trào.

Ninh Tuyết Dao kia mới mười lăm mười sáu tuổi đã xinh đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông, tương lai nhất định sẽ là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, hắn nhất định phải có được nàng.

Chỉ cần giết chết La Thiên, Ninh Tuyết Dao sẽ thuộc về hắn, dễ như lật bàn tay.

- Đỗ Văn Trình, ngươi tới rất đúng lúc.

- Ta sắp gom đủ hai vạn lượng hoàng kim, đến lúc đó mọi người làm chứng, giải trừ hôn ước của Tuyết Dao.

La Thiên cười to nói.

Mặc dù Đỗ Văn Trình có tu vi Khai Mạch tứ trọng, thế nhưng không thể tham gia đánh bạc chiến của Võ Đấu đài cấp thấp.

Võ thị trải rộng ở trong các thành của các quốc gia trên đại lục, thế lực sau lưng siêu nhiên khổng lồ.

Cho dù là Thành chủ tới đây thì cũng phải tuân thủ quy định.

- La Thiên, không phải ngươi yêu cầu thanh toán nợ nần sao?

Đỗ Văn Trình cường chế lửa giận, khoe miệng hiện lên nụ cười tự tin.

- Không bằng như vậy đi. Chỉ cần ngươi chiến thắng một gã thuộc hạ của ta thì bản công tử sẽ cho ngươi một vạn lượng Hoàng kim.

Một vạn lượng Hoàng kim?

Ở gần phụ cận Võ Đấu đài chấn động.

Một trận chiến đánh cược vạn lượng hoàng kim?

- Thuộc hạ?

La Thiên nhíu mày, hắn không phải người ngu.

- Yên tâm, thủ hạ của ta là một gã Võ giả Khai Mạch tam trọng, phù hợp với quy định của đấu võ trường.

Đỗ Văn Trình đưa tay ra.

Bịch!

Một gã nam tử người mặc áo đen, cao gầy, giống như u linh nhẹ nhàng nhảy tới trước mặt mọi người.

Nam tử cao gầy này, ánh mắt âm lãnh, vẻ mặt đông cứng, không hề có chút tình cảm nào cả.

- Trọng tài có thể kiểm tra, tu vi của hấn là Khai Mạch tam trọng.

Đỗ Vân Trình buông tay nói.

- Ta biết rõ hấn... Không cần kiểm tra.

Trọng tài kia liếc qua nam tử cao gầy, nhú mày.

- La Thiên, ngươi có dám chiến một trận không? Chỉ cần ký Sinh tử khế, tiến hành Sinh tử đấu, chiến thắng thủ hạ của ta là có thể nhận được vạn lượng hoàng kim.

Trong nụ cười âm lãnh của Đỗ Vân Trình có cảm giác âm mưu.

Nghe thấy hấn nói vậy, tâm thần La Thiên khẽ nhúc nhích.

Chỉ cần có thêm vạn lượng Hoàng kim là có thể trực tiếp trả hết nợ nần.

Nhưng lúc này, La Thiên phát hiện ra trọng tài lại đang nháy mắt với hấn, tỏ ý không được đồng ý.

- Tiểu tử, đừng đồng ý với hấn!

Dưới đài, có một gã Võ giả có tuổi, dường như đã nhận ra thân phận của nam tử cao gầy, sắc mặt đại biến.

- Sinh tử đấu? Có gì không dám cơ chứ.

Ánh mắt của La Thiên kiên định, không có chút dao động nào cả.

Hấn tin chắc rằng dưới Khai Mạch tứ trọng còn chưa có người nào có thể chiến thắng được mình.

Trước đây, lúc chiến đấu hấn còn chưa có vận dụng thực lực chân chính!

- Sinh tử đấu! Bắt đầu!

Trọng tài có chút tiếc hận nhìn La Thiên một cái, sau đó để hai người ký Sinh tử khế rồi lên võ đài.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Sinh tử đấu (2)

Sinh tử đấu khác với võ đấu phổ thông.

Võ đấu phổ thông, không cho phép cố ý tàn sát giết người.

Mà sinh tử đấu thì khác, tất nhiên sẽ phải phân ra sinh tử, và lại, sau khi giết người sẽ không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào.

- Tiểu bối, ngươi rất có dũng khí.

- Rất nhiều năm rồi đã không còn ai dám sinh tử đấu với Tiểu Phong Tử ta...

Nam tử cao gầy đứng ở trên đài, thanh âm lạnh nhạt, nương theo sát cơ lẫn liệt truyền đến.

- Tiểu Phong Tử? Dĩ nhiên là hấn!

Ở chung quanh Võ Đấu đài, truyền đến một trận kinh hô.

Về mặt của không ít người còn có chút sợ hãi.

- Tiểu Phong Tử, hấn không phải là Võ giả của Lăng Vân Quận thành sao? Nghe nói hấn từng có tu vi Khai Mạch lục trọng, về sau ba cái khí mạch bị phế, rơi xuống tới tận Khai Mạch tam trọng.

- Tuy rằng đã rơi xuống đến Khai Mạch tam trọng, nhưng cảnh giới vũ kỹ của Tiểu Phong Tử cực cao, dưới tứ trọng là vô địch, thậm chí có thể giao phong mà không thua với tứ trọng.

...

Trong một mảnh tiếng kinh sợ, Đỗ Văn Trình nở nụ cười lạnh như âm mưu đã được thực hiện.

- Hừ hừ! Sợ rằng ngươi còn không biết, hai tháng trước Tiểu Phong Tử đã từng dùng cái giá trọng thương để đánh chết một võ giả Khai Mạch cảnh tứ trọng.

Ánh mắt của Đỗ Văn Trình như là nhìn người chết, nhìn chăm chú La Thiên đang ở trên đài.

La Thiên không biết Tiểu Phong Tử, nhưng hẳn lại cảm giác được đối thủ rất không đơn giản, không được xem nhẹ.

Phanh!

Đột nhiên, thân thể Tiểu Phong Tử trong tầm mắt hần biến mất, một con gió lạnh nương theo cảm giác nguy cơ kéo tới.

- Chết đi!

Về mặt Tiểu Phong Tử lạnh lùng, sát ý bắn ra.

Hần lạng lẽ không một tiếng động xẹt qua hư không, cắt về phía cổ của La Thiên.

Vừa xuất thủ đã muốn lấy tính mạng của La Thiên!

- Tốc độ thật là nhanh!

La Thiên kinh hãi.

Không hổ là người đã từng là Khai Mạch cảnh lục trọng.

Tốc độ mà Tiểu Phong Tử thể hiện ra hơn xa thanh niên mặc áo trắng lúc trước, phối hợp với sát chiêu đánh lén, đủ để giết chết Khai Mạch tam trọng đỉnh phong trong nháy mắt!

- Quá mạnh mẽ, Tiểu Phong Tử muốn một chiêu đánh gục kẻ này rồi!

- Tốc độ nhanh như vậy, coi như là Du Thân bộ của tiểu tử kia đạt đến cảnh giới đại thành thì cũng không có cách nào né tránh được, hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

Ngươi vậy xem kinh hãi, đồng thời còn cảm thấy tiếc hận, một vị thiên tài cứ như vậy đã vẫn lạc.

Mất thấy, bàn tay của Tiểu Phong Tử sắp sửa cắt xuống cổ của thiếu niên này.

Phanh!

Một bàn tay lạnh lẽo ngăn tay hắn lại!

Phanh!

Cả hai va chạm, chân khí lạnh lẽo bá đạo và chân khí âm nhu được ngưng luyện va chạm với nhau, gió lạnh bắn ra bốn phía.

- Ồ?

Trên mặt của Tiểu Phong Tử hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

Công kích vừa rồi của hắn, Khai Mạch tam trọng bình thường tuyệt đối khó có thể phản ứng được, chứ đừng nói là Khai Mạch nhị trọng.

Hơn nữa, lực đạo từ một chương kia của La Thiên cùng với cường độ chân khí cũng làm cho Tiểu Phong Tử thất kinh một hồi.

Hắn nào biết được tinh thần lực, lực phản ứng của La Thiên gấp mấy lần võ giả cùng giai, tăng thêm có linh thức gia trì, cho nên không thể dùng tiêu chuẩn của Võ giả thông thường để cân nhắc về La Thiên được.

- Chết!

Tiểu Phong Tử cũng không suy nghĩ nhiều, hai tay như hai thanh chủy thủ đen kịt, dùng góc độ xảo trá quỷ dị liên tiếp chém tới.



Cường độ chân khí của hắn gần tới Khai Mạch cảnh tứ trọng, tầm mắt kiến thức cũng cao hơn.

Đánh lên thất bại, dù là chính diện giao phong thì hắn cũng có nắm chắc trong vòng năm chiêu đánh chết được La Thiên!

Thế nhưng sự thực lần nữa làm cho hắn bất ngờ.

Phanh phanh phanh...

La Thiên ra chiêu cũng rất nhanh chóng, hơn nữa lại kết hợp với thân pháp, đập tan toàn bộ tất cả công kích của Tiểu Phong Tử.

- Không có khả năng! Một tên Khai Mạch nhị trọng như hắn làm sao có thể làm được cơ chứ?

Đồng tử của Tiểu Phong Tử co rút lại, lần đầu tiên nhìn thẳng vào thiếu niên đang đứng ở trước mắt mình.

Trước đây, Khai Mạch cảnh nhị tam trọng chết trong tay hắn không dưới mười mấy người, không ai có thể ngăn được mấy chiêu của hắn.

- Tiểu tử kia có thể chiến tới mức không phân biệt được cao thấp với Tiểu Phong Tử?

- Chẳng lẽ Tiểu Phong Tử còn chưa toàn lực ra tay?

Các Võ giả xung quanh cũng cảm thấy khó tin.

Về mặt Đỗ Vân Trình âm trầm hẳn lên, quát to:

- Tiểu Phong Tử, ta muốn ngươi giết hắn trong vòng mười chiêu!

Hắn ý trong mắt Tiểu Phong Tử bắn ra.

Khí thế toàn thân của hắn đột nhiên tăng lên, chân khí trong lòng bàn tay càng ngưng luyện hơn trước, tốc độ công kích cũng tăng lên nhiều.

Cửu âm đoạt mệnh chương!

Một chương của Tiểu Phong Tử bỏ tới, bên trong sự âm nhu ẩn giấu sự ngoan độc, khó phân biệt được quỷ tích, chính là sát chiêu lấy tính mạng người khác!

Lúc tu vi của hắn còn ở đỉnh phong, bằng vào chiêu này hắn đã giết qua Khai Mạch cảnh lục trọng!

Tóc gáy toàn thân La Thiên dựng đứng lên, bỗng nhiên cảm ứng được một tia nguy cơ, Linh thức gắt gao khóa chặt vào một chương này của Tiểu Phong Tử.

- Ngưng Tinh Kiếm chỉ!

Sưu!

Chân khí toàn thân được ngưng tụ ở trên đầu ngón tay, một đạo kiếm quang màu lam nhạt nổi lên, giống như ngôi sao lóe lên rồi biến mất.

Phốc!

Kiểm chỉ của La Thiên bắn trúng Cửu âm đoạt mệnh chương của Tiểu Phong Tử, lại nhẹ nhõm đâm thủng chân khí của đối phương, đâm bàn tay của Tiểu Phong Tử tạo ra một cái lỗ máu.

Bàn về trình độ nham hiểm, Cửu âm đoạt mệnh chương còn tốt hơn.

Nhưng bàn về lực công kích đơn thể, lực xuyên thấu, Ngưng Tinh Kiếm chỉ thì lại ăn đứt Cửu âm đoạt mệnh chương!

- A! Ngươi...

Tiểu Phong Tử kêu lên một tiếng thảm thiết, nhìn qua bàn tay đã tàn phế, lại nhìn chăm chú về phía La Thiên, vừa sợ vừa giận.

Thân pháp và chương pháp đã luôn làm hắn tự hào, vì sao đứng ở thiếu niên trước mắt này lại không thể phát huy ra được tác dụng cơ chứ?

Ngay cả Cửu âm đoạt mệnh chương của hắn cũng bị khám phá, còn bị tổn thương ngược lại.

- Chỉ pháp này... Là Ngưng Tinh Kiếm chỉ!

Tiểu Phong Tử kiến thức rộng rãi, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Không ngờ La Thiên lại tu thành vũ kỹ không trọn vẹn và có tính nguy hiểm rất lớn như Ngưng Tinh Kiếm này, khó trách Cửu âm đoạt mệnh chương của

mình cũng không địch lại được nổi.

- Không sai, ta còn phải cảm ơn Đồ công tử đã tặng cho ta vũ kỹ này, rất là mạnh mẽ.

La Thiên tươi cười, khẽ liếc Đồ Vân Trình đang đứng ở dưới đài.

Cái... Cái gì?

Đồ Vân Trình sững sốt một chút, trong nháy mắt đã kịp phản ứng, gân xanh trên trán nổi lên.

La Thiên này, không ngờ lại là người mặc áo đen đeo mặt nạ đã giết chết Thiết Thử Thủy Ngưu ngày ấy.

Chuyện càng khó tiếp nhận hơn nữa chính là, kẻ này lại luyện thành Ngưng Tinh Kiếm chỉ, làm bị thương Tiểu Phong Tử ở bên trên sinh tử đài.

- Đáng hận! Ta nhất định phải giết ngươi, báo thù cho A Ngưu!

Đồ Vân Trình tức tới nổi thở phì phò, vẻ mặt oán hận, gắt gao nhìn chăm chăm vào La Thiên, ánh mắt kia tựa muốn ăn thịt người vậy.

- Tiểu Phong Tử, giết hắn đi!

Đồ Vân Trình gầm lên.

Phanh! SUU...U...U xùy xùy!

Ở bên trên đấu võ trường, sắc mặt Tiểu Phong Tử trở nên điên cuồng, sát ý mãnh liệt như sóng biển, hai tay liên tiếp bỏ ra, hắn đã toàn lực ứng phó.

La Thiên cũng không yếu thế một chút nào, hắn thể hiện ra uy lực của Ngưng Tinh Kiếm chỉ, đồng thời còn thúc giục Thần mạch, đầu ngón tay ngưng tụ ra kiếm quang lạnh lẽo.

Chưởng pháp của Tiểu Phong Tử ở dưới Linh thức của hắn không có chỗ nào có thể che giấu, tất cả đều bị đánh bại.

Ngược lại, Tiểu Phong Tử thì lại không dám cứng rắn va chạm với kiếm chỉ của La Thiên, bởi vì lực xuyên thấu kia quá mạnh mẽ!

Phốc! Phốc!

Lồng ngực cùng với cánh tay của Tiểu Phong Tử bị liên tục đâm ra tạo thành hai lỗ thủng, máu tươi chảy xuôi xuống bên dưới.

Không chỉ có như thế, hắn còn bị Hàn lực xâm nhập, cơ thể lạnh cứng, trạng thái thân thể dần dần giảm xuống.

- Chết!

La Thiên thừa thắng xông lên, thúc giục Thần mạch, tốc độ của cơ thể đạt tới cực hạn.

SUU...U...U xùy!

Một đạo chỉ mang màu lam như băng đâm trúng mi tâm của Tiểu Phong Tử.

Phốc!

Kiếm chỉ xuyên thủng mi tâm, hoa máu tràn ra.

Cơ thể của Tiểu Phong Tử cứng đờ, hai mắt ảm đạm, khó có thể tin được cuối cùng mình lại chết ở trong tay một tiểu tử tu vi Khai Mạch nhị trọng.

- Không!

Sắc mặt Đồ Vân Trình dữ tợn, gào rú một tiếng, giận dữ không thôi.

Thua!

Tiểu Phong Tử chết thảm!

Dưới đài, cả đám Võ giả sau khi khiếp sợ trong ngần ngụi đã trở nên ồn ào, xôn xao.

- Đồ Vân Trình, ngươi đã thua, giao một vạn lượng Hoàng kim giao ra đây.

La Thiên đứng ở bên cạnh thi thể của Tiểu Phong Tử, quát to.

- Ta...

Về mặt của Đỗ Vân Trình lúc trắng lúc xanh, cực kỳ lúng túng.

Mặc dù hấn lấy vạn lượng Hoàng kim làm tiền đặt cược, nhưng hấn chưa từng nghĩ tới Tiểu Phong Tử lại bại, đối phương là Vô giả mạnh mẽ đã từng giết cả Khai Mạch cảnh tứ trọng a!

Vạn lượng Hoàng kim, coi như hấn là thiếu chủ Đỗ gia, trong lúc nhất thời cũng không cầm ra được.

- Được rồi, coi như ta đã trả một vạn lượng.

La Thiên nhảy xuống vũ kỹ đài, lại lục lợi từ trong lòng ngực, chân thì đi đến gần Đỗ Vân Trình.

- Ngươi định làm gì?

Đỗ Vân Trình tức giận nói.

Xôn xao xoạt!

La Thiên lấy ra một đồng kim phiếu, nện vào trên người Đỗ Vân Trình.

- Làm gì sao? Đương nhiên là trả tiền rồi!

Đồng kim phiếu kia ở dưới ánh mặt trời tỏa sáng rạng rỡ, làm cho cả người của Đỗ Vân Trình rất là chói mắt.

- Đây là vạn lượng Hoàng kim còn lại, nợ nần ta đã trả hết.

- Từ đây, hôn ước giữa Tuyệt Dao và ngươi chính thức hết hiệu lực. Ta và Đỗ gia ngươi không còn chút xíu liên quan nào nữa.

Ánh mắt của La Thiên sắc bén, thanh âm âm vang mà có lực.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 16: Sát cục

Hai vạn Hoàng kim, cuối cùng hấn đã trả sạch.

Trong lòng La Thiên vốn đã buông lỏng, rồi sau đó tinh khí thần bỗng nhiên toả sáng, có một cỗ tự tin cường đại lan tràn ra khắp thân thể.

Hấn yên lặng hơn ba năm ở luyện thể cửu trọng, tâm tính vốn đã bị đè nén rất lâu.

Mà vào thời khắc này, hấn đã chính thức khôi phục khóa Vô Đạo chi tâm chưa từng có từ trước đến nay kia.

Đỗ Vân Trình gất gao nhìn chăm chăm vào La Thiên, vẻ mặt tái mét.

Hai vạn lượng hoàng kim!

Lại bị đối phương dùng phương thức như thế trả sạch!

Vốn, trong vòng ba ngày là hấn có thể có được Ninh Tuyệt Dao như tiên tử kia!

Đáng hận!

Tất cả mọi thứ đều bị gia hỏa mà từng bị hấn coi là phế nhân này phá hỏng.

- La Thiên... Cứ chờ xem, ta sẽ làm cho ngươi hối hận khi sinh ra trên đời này!

Đỗ Vân Trình cố nén lửa giận, mang theo sát cơ lăm lết phát tay áo mà đi.

- Đỗ Vân Trình này quả thực đủ thảm, mất đi mỹ nhân lại còn tổn thất một gã chiến tướng đặc lực, mất hết thể diện.

- Dùng tính tình của Đỗ Vân Trình, sợ là sẽ không từ bỏ ý đồ.

Bốn phía đều nghị luận.

Còn có rất nhiều người đang thảo luận về La Thiên.

- Khai Mạch cảnh nhị trọng đánh chết Tiểu Phong Tử, tiềm lực tương lai của kẻ này không thể hạn lượng a!
- Có lẽ, tương lai hẳn có thể xếp vào Nhân bang của Thương Vân quốc, được đánh đồng cùng đệ nhất thiên tài Liễu Từ Yên của Thanh Xương thành.
- Ngươi đã quá đề cao hẳn rồi, Liễu Từ Yên thiên phú tuyệt luân, La Thiên mới chỉ là Khai Mạch cảnh nhị trọng, còn kém quá xa.

Rời khỏi đấu võ trường.

La Thiên đi dạo ở trong Võ thị.

Sau khi trả hết nợ nần, hẳn còn lại sáu ngàn lượng Hoàng kim, có thể mua sắm một ít tài nguyên tu luyện.

Tiến vào một cửa tiệm Linh dược, La Thiên mua mấy viên Linh khí đan, tốn hơn bốn nghìn lượng Hoàng kim.

Sau đó.

La Thiên lại đến một cửa hàng trang sức, tỉ mỉ chọn lựa một cái trâm gài tóc bằng ngọc.

- Trả sạch nợ nần, Tuyết Dao không cần phải gả cho Đỗ Văn Trình nữa. Lễ vật nhỏ này sẽ cho nàng một chút kinh hi.

Trong lòng La Thiên có chút khoan khoái dễ chịu.

...

Gần tối, tại nhà của La Thiên.

- Tiểu Thiên, trở về rồi sao?

Ninh Tuyết Dao nghe được tiếng bước chân lập tức đi ra ngoài.

Phanh!

Cửa lớn đột nhiên nứt ra, bốn người mặc áo đen bịt mặt toả ra khí tức buu hãn xâm nhập vào trong phòng.

- Ngươi... Các ngươi?

Khuôn mặt của Ninh Tuyết Dao trở nên trắng bệch, lui về phía sau.

Bỗng nhiên.

Nàng phát hiện ra một tên nam tử cầm đầu bốn người có tai to mặt lớn, mắt hiện lên vẻ dâm uế, kẻ này có chút quen mắt.

- Đỗ Văn Trình, là ngươi!

Ninh Tuyết Dao giận dữ, nói ra một câu.

- Chắc chắn, thật không nghĩ tới bốn công tử mặc áo đen rồi che mặt mà vẫn bị nhận ra, xem ra Tuyết Dao đã ghi nhớ ta vào trong lòng rất sâu nha!

Đỗ Văn Trình nhếch miệng, cười xấu xa nói.

- Đỗ Văn Trình, ngươi muốn làm gì?

Ninh Tuyết Dao bị bốn người làm cho lui về phía sau, đôi mắt đẹp ẩn chứa sự lo lắng, không biết hiện tại La Thiên như thế nào.

- Khả khả, làm gì sai? Đương nhiên là cho ngươi hưởng thụ niềm vui thú của nữ nhân chính thức rồi...

Trong mắt Đỗ Văn Trình tràn ngập vẻ dâm dăng.

Dứt lời, hắn hạ lệnh:

- Trói lại, động tác nhẹ nhàng một chút, nếu như làm tổn thương một cọng tóc gáy của mỹ nhân, ta sẽ bắt các ngươi hồi tội.

Ba người mặc áo đen bên cạnh hắn đi ra, từng người đều có khí tức không tầm thường, một người trong đó lấy dây thừng ra, định trói Tuyết Dao lại.

Ninh Tuyết Dao lùi tới góc phòng, trước sau vẫn điềm tĩnh như một, không có thét lên như trong tưởng tượng.

- Chẳng lẽ phải thực sự tới một bước này sao...

Ninh Tuyết Dao thở dài sâu kín, vẻ mặt đáng chất.

Nhưng vào lúc này.

Phanh!

Một đạo tàn ảnh nhanh chóng bắn vào trong phòng, chính là La Thiên.

- Tất cả cắt cho ta!

La Thiên gào thét một tiếng, Thần mạch trong cơ thể được thúc giục, hàn khí thấy lạnh cả người tràn ngập ra toàn bộ căn phòng.

- Tiểu Thiên, không được qua đây!

Ninh Tuyết Dao lo lắng, vội vàng nói.

Nàng bị bốn cao thủ Khai Mạch cảnh bao quanh, La Thiên mới tiến cấp khai mạch vừa được mấy ngày, sao có chống lại được chứ?

- Đỗ Văn Trình! Tên súc sinh nhà ngươi!

Ánh mắt của La Thiên lạnh như băng, trong lòng tuôn ra sát cơ mãnh liệt.

Vốn hắn tưởng rằng, sau khi trả sạch nợ nần thì chuyện này sẽ tạm thời chấm dứt.

Sao hắn có thể đoán ra được Đỗ Văn Trình lại hiểm ác, hèn hạ dơ bẩn như thế, lại muốn trực tiếp trói Tuyết Dao đi!

May mắn hắn chạy về kịp, nếu không thì hậu quả sẽ không thể nào tưởng được nổi!

- Tuyết Dao, ta đến cứu ngươi!

La Thiên cố nén phần nộ và sát ý, cũng không mất đi sự tỉnh táo.

Trước mắt có nhiều địch nhân, trong bốn gã mặc áo đen, ngoại trừ Đỗ Văn Trình là Khai Mạch cảnh tứ trọng ra còn có một tên Khai Mạch cảnh ngũ trọng khác nữa.

Dưới sự cảm ứng của Linh thức, khí mạch chấn động của những người này vô cùng rõ ràng.

- La Thiên? Đến rất tốt! Bản thiếu gia sẽ để cho ngươi rõ, kết cục khi đối nghịch với ta.

Đỗ Văn Trình nhìn thấy La Thiên, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc và vui mừng, khoe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn.

Hôm nay, bắt Ninh Tuyết Dao đi chỉ là một trong những mục đích chính, mục đích thứ hai khi hắn tới đây là giết chết La Thiên.

- Giết tiêu tử này trước!

Bốn người Đỗ Văn Trình đồng thời đi về phía La Thiên, bốn cỗ khí thế cường hãn áp bách đến.

Kim Nguyên chuông!

Chưởng lực của Đỗ Văn Trình hùng hồn bá đạo, quang mang màu vàng nổ rộ, nghiền ép đến.

Tu vi của Đỗ Văn Trình là Khai Mạch tứ trọng, tu luyện vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm Kim Nguyên Chuông của Đỗ gia, thực lực vượt xa Tiểu Phong Tử quá nhiều.

Ngoài ra còn có một gã mặc áo đen khôi ngô bức tới, trong cơ thể có năm đầu khí mạch thôi phát ra chân khí, nắm tay của hắn bành trướng lên vài phần, còn có chân khí màu vàng quấn quanh tay. Hắn đột nhiên đánh ra, uy thế chấn động bốn phương.

Người này rõ ràng là Khai Mạch cảnh ngũ trọng!

Dưới tứ đại Võ giả Khai mạch vây công, gồm có Khai Mạch tứ trọng, ngũ trọng, La Thiên cảm thấy tràn ngập nguy cơ, dù là có Linh thức khổng lồ chế ngự cục diện thì cũng hết sức nguy hiểm.

Cục diện bức này, nếu là bất luận một Võ giả Khai Mạch cảnh nhị tam trọng nào thì cũng khó mà tránh khỏi vận mệnh bị giết.

Du Thân Bộ!

La Thiên thúc giục Thân mạch và chân khí, tốc độ đột phá cực hạn một chút, giống như một con cá bơi rất sống động xuyên qua từ trong kẽ hở công kích của bốn người, vô cùng nguy hiểm.

Ồ!

La Thiên đột nhiên phát hiện ra, thân thể của mình nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tốc độ so với ngày xưa đã tăng lên gần như gấp đôi.

- Du Thân bộ đại thành?

Ở dưới áp lực, thân pháp của La Thiên đạt đến cảnh giới đại thành!

- Bắt lấy hắn!

Đỗ Vân Trình kinh sợ hét to một tiếng, bốn người vây công, không ngờ lại để cho tiểu tử này tránh thoát được.

Suru suru suru!

La Thiên lách mình một cái, đi đến gần lưng của một tên mặc áo đen tu vi Khai Mạch tam trọng, đánh ra một chưởng như là sét đánh.

Phụt!

Người mặc áo đen kia phun ra máu tươi, sau lưng có một tầng sương lạnh được ngưng kết ra, cơ thể lạnh cứng.

- Đi!

La Thiên thuận tay vỗ một cái, đẩy người mặc áo đen kia về phía ba người Đỗ Vân Trình đang vây công mà đến.

Oanh ầm! Phanh phanh!

Sát chiêu công kích của ba người Đỗ Vân Trình đều rơi vào trên người của người mặc áo đen này.

- A...

Dưới một tiếng hét thảm, tên người mặc áo đen này bị đánh cho chia năm xẻ bảy, máu thịt mơ hồ, chết không thể chết hơn được nữa.

Cái gì!

Ngộ sát người một nhà làm cho ba người Đỗ Vân Trình khê giật mình.

Thừa cơ hội này La Thiên tới gần Ninh Tuyết Dao, ôm lấy nàng, ầm một tiếng phá cửa sổ mà lao ra ngoài!

- Đừng mơ chạy trốn!

Người mặc áo đen khôi ngô Khai mạch ngũ trọng kia đột nhiên đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Quyền kinh nặng nề như núi làm cho cửa sổ và vách tường ở gần đó bị đập tan, tiếng vang nổ tung mang theo một mảnh mảnh vỡ và bụi bặm bốc lên.

- Đỗ Thiên! Ta bảo ngươi giết tiểu tử kia, đừng làm tổn thương mỹ nhân của ta!

Sắc mặt Đỗ Vân Trình biến đổi, khiển trách.

Đỗ Thiên, Khai Mạch cảnh ngũ trọng, là trưởng hộ vệ của Đỗ gia, bị Đỗ Vân Trình sai phái tới đây làm tay chân.

- Thiếu chủ, bọn hắn... đã chạy thoát rồi!

Đỗ Thiên nhú mày.

- Chạy? Một đám phế vật! Còn không mau đuổi theo!

Đỗ Vân Trình tức giận đến mức phát run.

Hôm nay, hắn mang theo ba gã hảo thủ, gồm có Đỗ Thiên Khai Mạch cảnh ngũ trọng, trong lúc vây công chẳng những không thể giết chết La Thiên mà còn để cho đối phương cứu đi Tuyết Dao, bản thân còn tổn thất một gã thuộc hạ.

...

Sắc trời lờ mờ tối, La Thiên ôm Ninh Tuyết Dao chạy như điên.

Thiếu nữ trong ngực hần mềm mại như ngọc. Tay hần chạm vào một mảnh da thịt trắng nõn như tuyết, mùi thơm thanh nhã của cơ thể làm cho trái tim của La Thiên đập nhanh hơn.

- Ngươi... Thả ta xuống trước đi.

Ninh Tuyết Dao bị La Thiên ôm, ngọc thể chạm vào người hần, khuôn mặt nàng đỏ lên, có vẻ xấu hổ, rất không được tự nhiên.

Nghe vậy, La Thiên để giai nhân trong ngực xuống.

Vốn hần còn có chút lo lắng, Ninh Tuyết Dao theo không kịp tốc độ của mình. Thế nhưng điểm ngoài ý muốn chính là, bộ pháp của nàng cũng nhẹ nhàng uyển chuyển, không hề bị mình bỏ lại phía sau.

Phải biết rằng Du Thân bộ của La Thiên đại thành, phối hợp với thần thể bộc phát, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn so với Khai Mạch cảnh tứ trọng bình thường.

- Tiểu Thiên ngươi bị thương rồi, để ta trị liệu giúp ngươi.

Đôi mắt đẹp của Ninh Tuyết Dao dò xét La Thiên, để lộ ra một tia lo lắng.

Nàng duỗi bàn tay trắng nõn như ngọc ra, một tầng chân khí màu xanh nhạt lượn lờ dán vào bả vai của La Thiên.

Vừa rồi lúc phá cửa sổ mà chạy hần đã bị trúng công kích của Khai Mạch cảnh ngũ trọng, cho dù La Thiên có Linh thức có thể né tránh, thế nhưng vẫn bị ảnh hưởng bắn trúng phải chịu chút vết thương nhẹ.

- Tuyết Dao ngươi...

La Thiên hết sức kinh ngạc. Miệng vết thương của hần nhúc nhích, dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại.

Ninh Tuyết Dao có tu luyện Võ đạo, hần biết một chút, chỉ là lại cao hơn so với trong tưởng tượng của hần.

Điều làm hần chính thức kinh ngạc chính là, loại thủ đoạn kỳ lạ trực tiếp làm cho miệng vết thương khép lại này La Thiên mới nghe lần đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 17: Thụy Thú

- Tuyết Dao, ngươi...

Miệng vết thương trên vai của La Thiên dùng tốc độ có thể thấy được khép lại.

Thủ đoạn thần kỳ này đến từ thiếu nữ xinh đẹp thánh khiết bên cạnh hần.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng La Thiên không có cảm giác ngoài ý muốn quá lớn.

Mỗi người đều có bí mật riêng, so với việc đạt được Thiên Thư và Tạo hóa quyết của hần thì thủ đoạn trị liệu của Ninh Tuyết Dao cũng không được xem như là kinh thế hãi tục.

Có lẽ là trước đây La Thiên đã có cảm giác, khí chất cao quý xuất trần trên người Ninh Tuyết Dao tuyệt đối không phải là thiếu nữ phổ thông gì cả.

- Tiểu Thiên, Tuyết Dao biết rõ trong lòng ngươi có sự hiếu kỳ. Bởi vì gia tộc gặp phải một tai nạn nào đó mà ta không thể không chạy nạn, phong cấm tu vi của mình...

Trên mặt của Ninh Tuyết Dao hiện lên vẻ áy náy, dường như nhớ lại cái gì đó mà thanh âm đắng chát.

- Tuyết Dao, nếu phụ thân ta nhận ngươi, nhất định đã biết rõ nội tình. Hơn nữa ngươi lại chiếu cố ta như thế, lại còn bị ta làm cho liên lụy.

La Thiên lắc đầu nói.

Hắn sớm chiều ở chung cùng với Ninh Tuyết Dao được bốn năm năm, hắn đã cảm nhận được nàng là một nữ nhân tuyệt mỹ và ôn nhu thiện lương.

Phụ thân hắn đã từng nói qua, bởi vì thiếu nhân tình một trường bối nào đó của Tuyết Dao cho nên mới thu nhận nàng.

Đối với thân thể của Ninh Tuyết Dao, La Thiên rất ngạc nhiên.

Nhưng mà, nếu như đối phương không chủ động nói thì hắn cũng sẽ không truy vấn.

- Ngươi không trách ta là tốt rồi.

Ninh Tuyết Dao thở dài một hơi.

Trong lòng La Thiên có chút cổ quái: Tuyết Dao che giấu tu vi, nhất định phụ thân đã biết rõ. Chuyện này, duy chỉ có La Thiên là không được biết, một mặt là vì giữ bí mật, càng ít người biết rõ thì lại càng tốt.

Một mặt khác, cũng không phải là sợ làm tổn thương lòng tự ái của mình sao?

- Vậy việc hôn ước kia?

La Thiên có chút không hiểu, dùng thân thể bất phàm của Tuyết Dao, sao lại đồng ý với Đỗ Văn Trình chứ?

- Cái hôn ước kia vốn chỉ là thứ muốn kéo dài một chút. Nếu như La thúc có thể trở về, tất cả có thể xóa bỏ. Nếu như La thúc không trở lại, ta chỉ có thể mang theo ngươi chạy trốn khỏi Thanh Xương thành mà thôi.

Ninh Tuyết Dao khẽ thở dài.

Trong lòng La Thiên cảm thán, chung quy mình đã làm liên lụy Tuyết Dao.

Nếu không, bằng vào tu vi của Ninh Tuyết Dao đã sớm rời khỏi Thanh Xương thành này rồi, mà Đỗ Văn Trình kia cũng không thể làm gì được nàng.

La Thiên vừa mới chuẩn bị nói chuyện thì bỗng nhiên Linh thức của hắn sinh ra nguy cơ, đây là hiệu quả khi tu luyện Tạo hóa quyết mang đến.

- Nhanh đi về bên này!

La Thiên nắm lấy bàn tay ngọc thon dài của Tuyết Dao.

Hai người đột nhiên thay đổi phương hướng, leo tường tiến vào một nhà dân.

Mới qua một hai hơi thở sau.

Suru! Suru! Suru!

Mấy tên thuộc hạ của Đỗ Văn Trình lấy tên Đỗ Thiên Khai mạch ngũ trọng kia cầm đầu đi đến gần.

- Kiểm tra một chút ở gần đây cho ta.

Đỗ Thiên nhẹ nhàng nhảy đến mái nhà của một nhà dân, đứng ở chỗ cao quan sát.

Một gã thuộc hạ khác có tu vi Khai Mạch tam trọng đỉnh phong, đến gần nhà dân nơi hai người La Thiên ẩn nấp.

Nhanh!

La Thiên nắm lấy cánh tay trắng bóc của Ninh Tuyết Dao tiến vào bên trong một cái giếng trong nhà dân.

Dưới tình thế cấp bách, La Thiên ôm chặt Ninh Tuyết Dao, hai người cùng bị kẹt ở giữa giếng.

Dưới bóng tối, đôi mắt xinh đẹp như sao ban đêm của Ninh Tuyết Dao trực diện đối mặt với La Thiên.

Thân thể mềm mại xinh đẹp nằm ở trong ngực của La Thiên.

Hai người bị kẹt ở giữa giếng, trọng lượng không nhẹ, một tay của La Thiên đỡ Ninh Tuyết Dao từ phía dưới.

Hả?

Nơi hắn đặt tay là bờ mềm mại làm cho người ta tiêu hồn, cảm giác sung mãn và co dẫn làm cho máu của La Thiên sôi trào.

Không tốt!



Trong lòng La Thiên giật thót, mình mạo phạm như thế với Ninh Tuyết Dao, chỉ sợ sẽ làm cho nàng tức giận.

Lỡ đâu Ninh Tuyết Dao sợ hãi kêu lên, chỉ sợ sẽ kinh động đám người đang đi điều tra.

Nhưng mà, giai nhân gần trong gang tấc vẫn điềm tĩnh và uyển chuyển như cũ, lông mi run rẩy, hai mắt sáng ngời, chỉ là ở vành tai trắng như tuyết lại bắt đầu đỏ ửng.

Tay của La Thiên vẫn đang nâng lấy bờ hông ôn nhu, đầy đặn của nàng. Mùi thơm thanh nhã thấm đậm ruột gan làm cho hấn đứng núi này trông núi nọ.

Trong lòng La Thiên bị cảm giác hạnh phúc lấp đầy, hấn hy vọng giờ khắc này có thể tồn tại vĩnh hằng.

- Đi! Qua bên kia nhìn xem.

Lúc này, mấy người kiểm tra rời khỏi khu vực gần đó.

- Còn không thả tay của nguoi ra.

Ninh Tuyết Dao khẽ cúi nói một tiếng, rặng mây đỏ trên mặt chưa hết, nhìn qua có vẻ giống như là thiếu nữ nhà bên vậy.

- Tuyết Dao, không phải là ta cố ý đâu.

La Thiên buông tay ra, cầm lấy tay nàng nhảy ra khỏi giếng.

Khuôn mặt của Ninh Tuyết Dao quay sang bên, hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới hấn.

La Thiên có chút tâm thần bất định.

Năm năm qua, từ trước cho tới nay Tuyết Dao chưa từng tức giận với mình, cũng không cãi nhau với mình.

Nàng vĩnh viễn tuyệt mỹ và xuất trần như vậy, mà lại dịu dàng quan tâm tới hấn.

Chỉ là lần này, tay của hấn lại đặt ở vị trí kia, mạo phạm nàng như thế có thể nói là dâm loạn, đáng khinh.

- Trước tiên né tránh đuổi bắt, mau chóng ra khỏi thành.

Sau mấy hơi, Tuyết Dao bình phục nỗi lòng, mở miệng nói.

Dường như nàng đã nhìn thấy La Thiên tâm thần bất định.

Ninh Tuyết Dao tự nhiên cười nói, chủ động nắm lấy tay của La Thiên đi đến ngoài thành.

La Thiên hơi thở dài một hơi, nắm bàn tay của Tuyết Dao, trắng nõn mà lại mát lạnh.

- Ra khỏi thành?

La Thiên có chút lưỡng lự.

Lúc này ở gần tường thành có một đội thành vệ binh đang đi lại, duy trì nội thành trật tự.

Trong lòng La Thiên toát ra một suy nghĩ ở trong đầu, bây giờ mình xin giúp đỡ ở chỗ thành vệ, liệu có thể hóa giải nguy cơ hay không?

- Khả khả, Đỗ thiếu gia cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho hai người kia trà trộn ra khỏi thành đâu.

Một gã đội trưởng thành vệ cúi đầu khom lưng nói.

- Được, nếu như nguoi có thể bắt được đôi câu nam nữ kia thì bản thiếu gia sẽ trọng thưởng.

Thanh âm kiêu căng của Đỗ Văn Trình truyền đến.

Tuy rằng khoảng cách hơn một trăm thước, thế nhưng La Thiên tu luyện Tạo hóa quyết, cảm quan mạnh mẽ, cho nên mới nghe được hai người đối thoại.

Đáng giận!

Ngay cả thành vệ cũng đã bị thu mua.

Đỗ gia thân là một trong tam đại gia tộc của Thanh Xương thành, quả nhiên có quyền thế ngập trời ở trong thành.

- Chỉ có điều, muốn bắt được chúng ta, không có khả năng.

La Thiên hừ lạnh một tiếng.

Sờ dĩ hần tự tin như vậy, nguồn cơn là ở hai điểm:

Thứ nhất, hần lớn lên ở Thanh Xương thành, rất quen thuộc đối với địa hình.

Thứ hai, hần tu luyện Tạo hóa quyết, mang đến Linh thức cảm ứng rất mạnh mẽ.

...

Một lúc lâu sau.

La Thiên mang theo Ninh Tuyết Dao chui ra từ một cái lỗ hổng kín đáo bên ngoài tường thành của Thanh Xương thành.

Lỗ hổng kia, thân thể thon thả của nữ nhân thì chui ra được.

Thế nhưng dáng người bây giờ của La Thiên ngày càng cao lớn lại có chút cố hết sức.

Ninh Tuyết Dao nhìn thấy vậy che miệng cười khẽ.

Hai người nhanh chóng rời khỏi Thanh Xương thành, bước đi về phía ngoại ô.

Nhưng mà, vừa mới đi ra được lộ trình một hai dặm thì...

Gâu Gâu!

Ngoài cửa thành truyền đến thanh âm của chó, theo nương theo đó là tiếng bước chân dồn dập.

- Không tốt! Đó là chiến khuyển của thủ vệ Thanh Xương thành, khứu giác nhanh nhạy, am hiểu truy tung.

Sắc mặt của La Thiên khẽ biến.

Đỗ Vân Trình chẳng những thu mua được thành vệ mà còn mượn được tài nguyên chiến lược là chiến khuyển.

Phải biết rằng, loại chiến khuyển này rất khó bồi dưỡng, toàn bộ Thanh Xương thành chỉ có không tới năm đầu.

- Chuyện cho tới nước này chỉ có đi tới Hắc Yêu lĩnh mà thôi.

Về mặt La Thiên quyết đoán.

Hắc Yêu lĩnh có Yêu thú ẩn hiện, coi như là thành vệ thì cũng không dám đi sâu vào trong.

Hai canh giờ sau.

Hai nhóm đội ngũ, một đuổi một chạy tiến vào Hắc Yêu lĩnh.

Ba người Đỗ Vân Trình liên tục gặp phải mấy đầu Yêu thú ở trong Hắc Yêu lĩnh, lực cản rất mạnh.

Mà La Thiên dựa vào cảm quan mạnh mẽ, chung quy vẫn có thể tránh được Yêu thú.

Thời gian trôi qua.

Mắt thấy, sắc trời dần dần sáng rõ.

Đỗ Vân Trình sau lưng hần hai mắt đỏ bừng, sát cơ lạnh thấu xương tràn ra.

- Tiểu súc sinh! Trời sắp sáng rồi, để ta xem ngươi trốn thế nào?

Thanh âm oán độc của Đỗ Vân Trình giờ phút này lại có vẻ tàn nhẫn và đặc ý.

Một đêm đuổi giết, ba người gặp phải mấy đầu Yêu thú, trên người có nhiều chỗ chảy máu.

- Thiếu gia, dường như La Thiên kia đã tiến vào địa bàn của Thụy Thú rồi.

Đỗ Thiên đột nhiên nói.

- Thụy Thú?

Trên mặt Đỗ Vân Trình hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mấy người vừa nhìn qua thì thấy phía trước xuất hiện hạp cốc, một đầu dị thú giống như gấu đã ngăn cản lối đi duy nhất.

Suru suru! Oanh!

Đầu dị thú kia cao lớn như tử lâu ba bốn tầng lầu, tiếng ngáy như sấm, như một ngọn núi nhỏ, đang ngăn ở cửa ra vào hạp cốc.

- Khả khả...! Tiểu tặc, để ta xem ngươi chạy chỗ nào?

- Ở địa bàn của Thụy Thú, không ai có dũng khí đến gần, dưới Linh Hải cảnh đều bị giết chết trong nháy mắt.

Đỗ Vân Trình nhếch miệng cười to, như đã nắm chắc chiến thắng.

Thụy Thú?

Sắc mặt của La Thiên đại biến.

Ở Thanh Xương thành, từ nhỏ hắn đã nghe nói qua tin đồn về Thụy Thú.

Thụy Thú chính là một đầu dị thú không biết tên, không biết lai lịch, rất thích ngủ.

Một khi người nào đó đến gần, đánh thức Thụy Thú bừng tỉnh, như vậy sẽ dẫn tới lửa giận ngập trời của nó.

Trước đây Thụy Thú đã diệt sạch một chi đội ngũ do trên trăm tên Võ giả tạo thành.

Phải biết rằng, tất cả người trong đội ngũ kia đều là Võ giả, Khai Mạch cảnh bát, cửu trọng cũng có mấy vị, cùng với cường giả Linh Hải cảnh dẫn đội.

- Tiểu Thiên ngươi cứ yên tâm, chúng ta không dám đến gần, bọn hắn cũng không dám đâu.

Ninh Tuyết Dao trấn an hắn.

La Thiên khẽ gật đầu, hai từ cấm kỵ Thụy Thú, ở trong bảy tám thành thị thuộc quản hạt của Lăng Vân Quận thành, không ai không biết, không ai không hiểu.

Chỉ là, đến nay, ai cũng không biết chi tiết của Thụy Thú.

- Tiểu tặc, chúng ta cứ đứng ở chỗ này thì cũng có thể làm cho ngươi chết đói.

- Nếu như ngươi thức thời thì chủ động hiến Tuyết Dao lên cho ta, để nàng hầu hạ thiếu gia, nói không chừng sẽ để cho ngươi toàn thân.

Âm thanh của Đỗ Vân Trình chói tai truyền đến.

Hai tay của La Thiên nắm chặt, trong mắt hiện lên hàn quang, chưa bao giờ hắn lại có sát ý mãnh liệt như thế đối với một người nào đó.

Chỉ có điều, bản thân Đỗ Vân Trình đã có tu vi Khai Mạch tứ trọng, tu luyện vũ kỹ cao giai của gia tộc, lại còn đi cùng với hộ vệ là Khai mạch ngũ trọng và tam trọng đỉnh phong.

Ở trước mặt đội hình bực này, La Thiên không hề có chút phản kháng nào cả.

- Thụy Thú đáng sợ hơn nhiều, chính là một tồn tại cấm kỵ, không ai biết rõ nguồn gốc của nó.

Ánh mắt của La Thiên lại chuyển hướng về phía Thụy Thú khổng lồ như ngọn núi nhỏ kia.

Đúng rồi!

Ánh mắt của La Thiên sáng lên, nghĩ đến Tạo Hóa Thiên thư.

Những này qua hắn không sử dụng Thiên Thư, có lẽ đã tích được một ít lực lượng nha?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 18: Tạo hóa tầng một, mê hoặc Côn Già

La Thiên đóng con mắt, ý thức tiến vào trong đầu.

Thiên Thư tang thương phong cách cổ xưa từ từ mở ra, bên trên trang sách của tờ thứ nhất, ánh sáng đã lấp đầy một nửa.

- Đầu Thụy Thú này có lai lịch gì? Ta phải thông qua nó như thế nào đây?

La Thiên dò hỏi.

- Thiên Thư chỉ lực chưa đủ, không có cách nào suy diễn được.

Trên thiên thư hiển hiện một nhóm chữ.

- Xem chừng, Thụy Thú còn cường đại hơn so với trong tưởng tượng của ta.

Lông mày của La Thiên nhăn lại.

Những ngày này, Thiên Thư tích góp từng tí một mới được nửa trang lực lượng, không ngờ lại không đủ dùng.

Ô...ô...n...g!

Thiên Thư như có Linh tính, lại hiển hiện một hàng chữ:

- Tầng cảnh giới của Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết lên thì có thể hạ thấp tiêu hao cần thiết khi suy diễn.

Hiển nhiên, đây là nhắc nhở mà Thiên Thư đưa cho hắn.

Lần nhắc nhở này cũng không tiêu hao lực lượng của trang sách.

- Tầng cảnh giới của tạo hóa quyết lên sao?

Ánh mắt của La Thiên sáng lên.

Từ trước tới nay tu luyện tạo hóa quyết là có thể thúc đẩy Thiên Thư khôi phục lực lượng.

Mà hắn tu luyện Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết lâu như vậy, tới lúc này vẫn chỉ còn ở thiên nhập môn mà thôi.

Vào ngày hôm qua, La Thiên khôi phục Võ Đạo chỉ tâm mạnh mẽ, tinh thần toả sáng, đã mơ hồ đụng chạm đến tầng thứ nhất của tạo hóa quyết.

- Tuyết Dao, ta chuẩn bị tu luyện một môn bí công, ngươi cứ ở bên cạnh ta, không cần phải lo lắng gì cả.

La Thiên nghiêm túc nói.

- Được. Bọn hắn không dám tới đâu.

Ninh Tuyết Dao gật đầu.

Nàng tò mò nhìn La Thiên một cái, không truy hỏi, dù sao mọi người đều có bí mật của riêng mình.

Lúc này, La Thiên khoan chân ngồi đó, bắt đầu vận hành Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết.

Nếu như nói công pháp vũ kỹ bình thường là vận chuyển chân khí đi trong các khí mạch của thân thể.

Như vậy tạo hóa quyết chính là lấy Tinh Thần lực làm khí, phác họa trong đầu, ngưng luyện, lấy con đường huyền diệu khó lường mà vận hành, mình tưởng.

Một lúc lâu sau.

Sóng tinh thần trên người La Thiên khẽ động, đột nhiên hắn đứng lên.

Hai canh giờ sau.

Tinh Thần lực trên người La Thiên bắt đầu sôi trào, bỗng nhiên toả ra một cỗ áp bách vô hình.

Không khí chung quanh bị ngưng trệ và đè nén một cách khó hiểu.

- Hẳn tu luyện bí pháp bức nào vậy? Là La thúc truyền thụ cho, hay là...

Đôi mắt sáng như sao của Ninh Tuyết Dao khẽ biến.

Dùng tầm mắt của nàng cũng không nhìn ra được lai lịch bí pháp này của La Thiên.

Nửa ngày sau.

Ô...ô...n...g! Oanh!

Tinh Thần lực trong đầu La Thiên bốc cháy lên, hóa thành một đám ánh sáng trắng lấp lóe.

Trong chốc lát, phạm vi Linh thức của hắn mở rộng, có thể nhẹ nhõm bao trùm phạm vi hai mươi thước.

Mở hai mắt ra, trong hư không như sinh ra điện!

Một cỗ thần quang cường đại áp bách hiện lên ở trong đôi mắt của La Thiên, rồi sau đó lại biến mất.

- Thành! Ta đã bước vào tạo hóa quyết tầng một.

Thanh âm của La Thiên trấn định, còn có một cỗ lực lượng không hiểu làm cho lòng người trấn định.

Bước vào tạo hóa quyết tầng một, hắn cảm thấy suy nghĩ của mình càng thông suốt, cảm quan tăng mạnh, Tinh Thần lực gấp mười lần khi còn ở Khai Mạch cảnh.

Thậm chí trong thâm tâm hắn còn có thể cảm nhận được một tia vận mệnh thiên cơ, có khứu giác nhạy cảm đối với hung sát.

Ngoài ra, một ít phương pháp vận dụng đối với Tinh Thần lực ở trong Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết cùng với một ít phương pháp suy tính và xem khí thần kỳ cũng hiện lên trong đầu hắn.

- Quá thần kỳ.

La Thiên cảm giác dường như mình đã hóa thân thành trí giả.

Ý thức của hắn lần nữa tiến vào trong thiên thư.

Nhưng La Thiên phát hiện ra, lực lượng của Thiên Thư chỉ gia tăng không đến một thành.

- Bây giờ có thể suy diễn hay không?

Trong lòng La Thiên thầm hỏi, hắn cũng không quá nắm chắc.

Ô...ô...n...g! Xoạt!

Ánh sáng trên trang sách nhanh chóng ảm đạm rồi biến mất.

Ngay sau đó.

Trên thiên thư hiển hiện mấy hàng văn tự.

- Thượng Cổ dị thú Côn Già, da kiên cố thịt dày, thủy hỏa bất xâm, tham ngủ, ham ăn, lười biếng...

- Con thú này bản tính thiện lương, nhưng nếu như lúc ngủ bị quấy rầy nó sẽ lập tức phản kích, năng lực của nó là.. Khuyết điểm là..

Không chỉ có văn tự.

Bên trên trang sách còn hiện ra một cuốn đồ giám (sách hướng dẫn bằng tranh) to lớn, phía trên hiển hiện một đầu dị thú to lớn thích ngủ, trông hết sức sống động.

Sau khi suy diễn hoàn tất, lực lượng của Thiên Thư tiêu hao hết, nó chậm rãi khép lại.

- Hoá ra, người tên là Côn Già.

Khóe miệng của La Thiên nở một nụ cười.

Sau khi biết được tin tức và lai lịch của Thủy Thú, trong lòng của hắn cũng có chút cảm khái.

Nếu như không đột phá tạo hóa quyết tầng một, thì La Thiên coi như biết rõ năng lực và điểm yếu của nó thì cũng không có bất kỳ một chút biện pháp

nào cả.

Bởi vì, Thụy Thú Côn Già này có cấp độ rất cao, ngay cả năng lực thương lượng và câu thông với nó La Thiên cũng không có.

Chỉ có điều, hiện tại thì lại khác.

La Thiên đứng dậy, chậm rãi đến gần Thụy Thú.

- Tiểu Thiên, không được...

Ninh Tuyết Dao biến sắc, lên tiếng ngăn cản.

- Tuyết Dao, người yên tâm đi. Ta biết rõ lai lịch của nó.

La Thiên cười nhạt nói.

Trên mặt hần trán định và thông dong làm cho Ninh Tuyết Dao có chút tin tưởng khó hiểu.

- Khả khả khả...! Tên ngu ngốc kia lại dám đến gần Thụy Thú sao?

Đỗ Văn Trình trào phúng cười to.

Đồng thời, trong lòng của hắn có chút tiếc hận.

Một khi Thụy Thú bùng tỉnh, chỉ sợ ngay cả Ninh Tuyết Dao cũng sẽ gặp nạn.

Một bước, hai bước, ba bước...

La Thiên không nhanh không chậm, chậm rãi đến gần Thụy Thú.

Sau một khắc, chân của La Thiên đến gần một vòng tròn màu vàng.

Vòng tròn này quay chung quanh Thụy Thú một vòng.

Có rất ít người biết.

Chỉ cần không phóng qua cái vòng tròn này thì sẽ không làm cho Thụy Thú cảm thấy bị người ta quấy rầy xâm lấn.

A...!

La Thiên hít sâu một hơi, vận hành Tinh Thần lực, phát ra một đạo sóng âm cổ quái.

Đây là Thông Linh bí thuật, đến từ tạo hóa quyết tầng một.

Thông Linh bí thuật: Có thể tiến hành câu thông đơn giản cùng tuyệt đại đa số sinh vật có Linh tính ở trong thiên địa.

Suru suru oanh!

Thụy Thú kia lay động một trận, tiếng ngáy biến mất, đôi mắt phần nộ mở ra.

Thoáng chốc.

Một cỗ khí tức thượng cổ mãnh liệt như sóng to gió lớn đập vào mặt, bốn phía xung quanh cát bay đá chạy, hình thành một mảnh vòi rồng u ám.

- Không tốt! Thụy Thú đã bị đánh thức!

- Mau kéo giãn khoảng cách!

...

Đỗ Văn Trình và đám người Đỗ Thiên sợ tới mức hãi hùng khiếp vía, nhanh chân bỏ chạy.

Thụy Thú, đây chính là cấm kỵ trong truyền thuyết ở vùng xung quanh.

Coi như là Linh Hải cảnh đích thân tới thì cũng không phải là đối thủ của Thụy Thú.

- Tiểu Thiên...

Ninh Tuyết Dao nhìn qua thiếu niên trong phong trần sừng sững trước mắt, trong mắt hiện lên dị sắc.

Nàng không kinh hoàng, ngược lại còn có chút kinh ngạc và vui mừng.

Thụy Thú bị đánh thức.

Nhưng mà, sau khi nó tức giận, trên mặt lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

-...Côn Già đại nhân, trong mười ngày, ta sẽ kính dâng năm vạn cân huyết nhục Yêu thú cho ngươi. Điều kiện là, ngươi đồng ý cho ta thông qua cửa ra hấp cốc ở phía sau lưng ngươi.

La Thiên đứng chấp tay, thanh âm bình tĩnh.

Ở trước mắt của dị thú to lớn như núi, thân thể nhỏ bé của hắn lại có vẻ cơ trí và to lớn vĩ đại không nói ra được.

Đương nhiên.

La Thiên và Thụy Thú Côn Già câu thông với nhau, những người khác không nghe thấy được.

Thông Linh bí thuật chính là bí pháp ở trong tạo hóa quyết, vượt qua tưởng tượng của người thường.

Rống!

Thụy Thú Côn Già phát ra tiếng gầm gừ bất mãn.

- Ồ? Ngươi nói năm vạn không đủ?

- Được rồi, trong mười ngày ta sẽ kính dâng mười vạn cân huyết nhục Yêu thú vậy.

Trên mặt La Thiên hiện lên vẻ khó khăn, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Rống! Âm âm!

Thân thể khổng lồ của Thụy Thú đứng lên, bụi bặm nổi lên bốn phía, nó nhìn La Thiên rồi gào thét một tiếng, sau đó nhường ra một con đường.

Thành!

La Thiên như mở cờ trong bụng.

- Tiểu Thiên, không ngờ ngươi lại có bản lĩnh này.

Về mặt Ninh Tuyết Dao mừng rỡ, lúm đồng tiền như hoa sen nở rộ.

Cái gì?

Ba người Đỗ Vân Trình đã chạy ra bên ngoài mấy trăm thước nhìn lại, hai mắt như muốn lồi ra.

Trời ạ!

Chẳng lẽ là bọn họ đang nằm mơ, Thụy Thú bị liệt là cấm kỵ kia lại có thể chủ động nhường đường cho người khác.

Mà đây lại là Võ giả Khai Mạch cảnh.

Ngay cả là Linh Hải cảnh, thậm chí là cường giả Địa Nguyên cảnh đích thân tới cũng khó có thể làm được.

- Đi!

La Thiên kéo tay của Ninh Tuyết Dao, theo một con đường mà Thụy Thú nhường ra, thông qua cửa ra của hấp cốc.

Từ đầu đến cuối.

La Thiên không sợ hãi không hoảng hốt, căn bản không lo lắng tới việc Thụy Thú sẽ động thủ.

Bởi vì Côn Già thân là dị thú Thượng Cổ, trí tuệ khá cao.

Hai người La Thiên cộng lại được bao nhiêu cân thịt cơ chứ, có thể so sánh được với mười vạn cân huyết nhục Yêu thú sao?

Mặt Côn Già có chút thâm ý nhìn La Thiên rồi khỏi, sau đó lại chặn đường đi.

- Tiểu Thiên, người làm như thế nào vậy? Vì sao Thụy Thú lại nhường đường cho chúng ta.

Thông qua cửa ra hạp cốc, Ninh Tuyết Dao nhìn không được hỏi một câu.

- Bởi vì đầu Thụy Thú này ngoại trừ thích ngủ ra thì còn có một khuyết điểm, đó chính là lười. Ta hứa hẹn trong mười ngày sẽ cho nó mười vạn cân huyết nhục Yêu thú, để cho nó nhường đường cho chúng ta.

La Thiên cười cười khả khả.

Điểm duy nhất làm hắn ngoài ý muốn là, không ngờ Thụy Thú Côn Già này lại còn cò kè mặc cả, từ năm vạn cân huyết nhục tăng lên tới mười vạn cân.

---

Tôi nay còn một đợt ^^!

Đệ nhất vô sỉ chương môn <https://truyenfull.vn/van-co-toi-cuong-tong/>

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19: Toàn diện tăng trưởng

Bên ngoài hạp cốc mấy trăm thước.

Ba người Đỗ Vân Trình sững sờ đứng tại chỗ, tất cả đều tròn tròn mắt.

Cầm kỳ Thụy Thú ở mấy thành thị gần đây lại bị La Thiên đánh thức, sau khi thức dậy, chẳng những không tức giận xuất thủ như trong truyền thuyết mà lại còn nhường đường cho La Thiên?

Cảnh này đã vượt ra khỏi phạm trù nhận thức của ba người.

- Đáng chết! Tại sao lại có thể như vậy chứ?

Về mặt Đỗ Vân Trình xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi.

Con đường kia vốn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cuối cùng lại để cho La Thiên xông ra ngoài được.

- Thiếu gia, Thụy Thú kinh khủng tàn bạo, dù sao cũng chỉ là một ít tin đồn. Nếu không thì làm sao tiểu tử kia có thể đơn giản thông qua được chứ?

Trong ba người, tên đệ tử Đỗ gia có tu vi tam trọng đỉnh phong kia nói.

Đỗ Vân Trình suy nghĩ một chút, cảm thấy không phải là không có lý.

- Cũng đúng, Thụy Thú còn ngoan ngoãn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta.

Đỗ Vân Trình gật đầu nói.

Nếu là trước kia, hẳn tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ như vậy, nhưng La Thiên đã nhẹ nhõm thông qua cho nên đã làm cho lực uy hiếp của Thụy Thú trong lòng bọn họ bị dao động.

Ba người Đỗ Vân Trình chậm rãi đến gần hạp cốc, tới gần Thụy Thú.

Trong lúc Thụy Thú ngủ say, nước miếng chảy ròng, không có động tĩnh.

- Hừ, quá đơn giản, cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết nha.

Đỗ Vân Trình thở dài một hơi.

Ngay khi ba người sinh lòng khinh thường.

Đầu Thụy Thú kia bỗng nhiên mở hai mắt lớn như đèn lồng ra, hai mắt đỏ tươi, vô cùng giận dữ.

Suru suru oanh oanh!



Thụy Thú há mồm thối ra một hơi, tức thì cuồng phong gào thét, cây cối đổ hết, hình thành một cái vòi rồng cuộn cuộn.

- Không tốt, mau rút lui!

Đám người Đỗ Vân Trình tức thì biến sắc.

Suru suru suru!

Ba người rút lui về phía sau, nhưng vẫn chậm.

Một con gió lốc mạnh mẽ gào thét kéo tới, cuốn bay ba người cao hơn mười thước, lại bay ra xa hơn mười thước.

Bịch!

Đỗ Thiên đi ở đằng trước, mặc dù có tu vi Khai Mạch cảnh ngũ trọng, thế nhưng lại đứng mũi chịu sào cho nên lúc này hắn như bị búa tạ đánh trúng, miệng nhả ra một búng máu, ngã lên trên mặt đất, bị tổn thương nghiêm trọng.

Tên đệ tử Đỗ gia tu vi Khai Mạch tam trọng đỉnh phong kia trực tiếp ngã gãy một cánh tay, trở thành tàn phế.

Đỗ Vân Trình đi cuối cùng cũng bị thương nhẹ, sắc mặt tái nhợt.

Đây là bởi vì khoảng cách của bọn hắn khá xa, và lại Thụy Thú chỉ thối một hơi, không truy kích, nếu không thì ba người hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ!

- Thật là đáng sợ!

Ba người mặt không có chút máu, thanh âm cũng đang run run.

Chỉ dựa vào một hơi đã thổi bay được bọn hắn.

Thực lực chân chính của Thụy Thú này quả thực là kinh khủng khó lường!

- Đáng chết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao mà La Thiên có thể thông qua được, chúng ta lại không được!

Đỗ Vân Trình đứng lên, hốt hển gào thét.

Thân là thiếu chủ Đỗ gia, từ trước đến nay hắn luôn được hưởng đặc quyền, chà đạp bình dân và người yếu.

Mà bây giờ, hắn lại được hưởng thụ đãi ngộ không công bằng này, trong lòng hắn tràn ngập sự phẫn hận và không cam lòng.

- Thiếu chủ, chúng ta trở về đi.

Đỗ Thiên lau khô vết máu, hắn có tu vi cao nhất thế nhưng cũng phải chịu nội thương rất nghiêm trọng.

Giờ phút này.

Ba người hoặc ít hoặc nhiều đều bị thương, không dám đến gần Thụy Thú, mà Hắc Yêu linh cũng không an toàn, cùng với rất nhiều hung hiểm mà bọn họ không biết rõ.

- Không, ta sẽ không bỏ qua cho tiểu tử kia!

Trong lòng Đỗ Vân Trình oán hận gào rú, chột nói:

- Chúng ta giả vờ đã rời khỏi nơi này, sau đó ẩn nấp ở gần đây, đợi tiểu tử kia ra ngoài, đánh cho hắn không kịp trở tay!

Đỗ Thiên không phản bác lời của Đỗ Vân Trình, ba người lui về phía sau một khoảng cách, ẩn núp ở trong bóng tối.

Đỗ Vân Trình lấy ra một hạt đan dược chữa thương rồi ăn vào, điều dưỡng thương thế.

...

Bên kia, La Thiên và Ninh Tuyết Dao thuận lợi thông qua cửa ra hấp cốc.

- Quá nhiều linh tài.

Hai mắt La Thiên tỏa sáng, ở phía sau Thụy Thú, linh khí thiên địa rất nồng đậm, làm cho rất nhiều Linh tài ra đời.

Quả thực là một bảo địa.

Nơi này có rất nhiều Linh tài, tuổi đều vượt qua gốc lúc trước La Thiên lấy được.

Trên thực tế.

Tuy rằng Thụy Thú thích ngủ, nhưng bình thường khi nó lựa chọn chỗ ngủ đều là bảo địa tràn ngập Linh khí.

Ngoại trừ Linh dược ra, ở đây có một chút thiên tài địa bảo có thể so sánh với Nguyên khí Linh quả, có thể xúc tiến tu vi Khai Mạch cảnh.

- Mười vạn cân huyết nhục cũng không dễ lắm, nếu như thực lực của ta mạnh mẽ hơn một chút thì hiệu suất cũng sẽ càng nhanh, tin rằng Côn Già sẽ không quá keo kiệt.

La Thiên cười nói.

Nói xong, La Thiên lại đi vài bước, chuẩn bị hái một gốc Linh thảo.

- Tiểu Thiên, đây là địa bàn của Thụy Thú, chúng ta không nên lấy đồ đạc của nó.

Ninh Tuyết Dao có chút băn khoăn.

- Tuyết Dao yên tâm đi.

La Thiên không thèm quan tâm mà đi hái Linh tài.

Căn cứ vào tin tức mà Thiên Thư có được, Thụy Thú rất thích ăn thịt, và lại Linh tài ở nơi này tuy rằng có tác dụng đối với Khai Mạch cảnh, nhưng còn không lọt vào được mắt của Thụy Thú.

Quả nhiên, sau khi La Thiên hái Linh thảo, Thụy Thú không có chút phản ứng nào, vẫn tiếp tục ngủ, còn truyền ra tiếng ngáy.

Về sau, La Thiên càng lớn mật hơn mà hái các loại dị quả Linh thảo.

- Không sai biệt lắm rồi.

La Thiên cũng không dám làm quá phận, hẩn chỉ ngắt số lượng đủ để ngày sau tiến giai Khai Mạch tam trọng mà thôi.

Rất nhanh, La Thiên đã khoanh chân tu luyện.

hẩn vốn định phục dụng Linh khí đan mà bản thân mua sắm ở Võ thị, sau đó là Linh thảo dị quả, hẩn lựa chọn sử dụng thứ có chất lượng tương đối cao để phục dụng.

Xôn xao suu suu!

Một cỗ Linh khí mệnh môn trào lên ở trong cơ thể của La Thiên, như là vạn mã cùng chạy.

- Đi!

Hẩn dẫn dắt chân khí, dẫn động Linh khí, tràn vào đầu khí mạch thứ hai trong cơ thể của hẩn.

Ban đầu đột phá Khai Mạch nhị trọng, nội tình của hẩn đã rất thâm hậu, một hơi mở ra được hai phần năm.

Sau đó ở trên đấu võ trường, La Thiên trải qua một phen ma luyện, tu vi đã được củng cố tinh tiến, tiến triển cực nhanh.

Giờ phút này, chân khí ở bên trong đầu khí mạch thứ hai trải qua nhiều lần ngưng luyện áp súc, đang không ngừng trùng kích cản trở ở trong khí mạch.

Hai phần năm... Ba phần năm... Bốn phần năm.

Thời gian trôi qua, Linh khí đan cùng với dược lực của mấy thứ trân tài đã làm cho chân khí nhanh chóng lớn mạnh, xây dựng càng rộng lớn hơn nữa, không gian của khí mạch cũng dài rộng hơn.

Ồ?

Lúc tu luyện, La Thiên phát hiện ra sau khi đột phá tầng một của tạo hóa quyết, tốc độ dẫn dắt của mình đối với linh khí thiên địa đã tăng lên một gấp đôi.

Hiệu suất tu luyện và tiêu hóa dược lực cũng tăng lên.

Nửa ngày sau.

Oanh!

Đầu khí mạch thứ hai của La Thiên đã rộng rãi đến mức tận cùng, chất và lượng của chân khí đều nhảy lên tới một điểm cao mới.

Trong chốc lát.

Tu vi của La Thiên thuận thế bước vào Khai Mạch cảnh nhị trọng đỉnh phong!

Nhanh như vậy đã đột phá đến nhị trọng đỉnh phong, tuy rằng hần cảm thấy vui mừng, nhưng cũng nằm trong dự liệu của hần.

Dù sao hần có được Thần mạch, tạo hóa quyết lại đột phá tầng một, tốc độ tu luyện tăng trưởng ngày càng rõ ràng.

Lần này tu luyện lại ở trong bảo địa của Thụy Thú, có Linh khí đan, một ít Linh tài có công hiệu phụ trợ.

Trừ những thứ này ra, ma luyện ở đấu võ trường cùng với nguy cơ đuổi giết cũng ép ra tiềm lực của hần.

- Tiểu Thiên, ngươi đã đột phá rồi sao?

Hàm răng trắng tinh của Ninh Tuyết Dao hé mở, để lộ ra sự kinh ngạc và vui mừng.

Lúc La Thiên tu luyện, nàng cũng tu luyện, dù sao nơi này là bảo địa tu luyện có thể ngộ mà không thể cầu.

Nhưng mà.

Tốc độ tu luyện của La Thiên quả thực quá là nhanh, sau khi mở ra võ mạch, quả thực như là hai người khác nhau vậy.

- Đột phá, nhưng còn chưa đủ...

Ánh mắt âm lãnh của La Thiên nhìn về phía một phương khác của hạp cốc, trong lòng đã có tính toán.

Sau khi tu vi tiến giai tới nhị trọng đỉnh phong, hần cảm giác được có một cỗ gông cùm xiềng xích, trong thời gian ngắn sẽ khó mà đột phá được.

Nếu như dựa vào thiên tài địa bảo, cưỡng ép đột phá thì sẽ dẫn đến căn cơ bất ổn.

Sau đó La Thiên bắt đầu tu luyện võ học Ngưng Tinh Kiếm chỉ.

Tu luyện võ học của bản thân cũng là một cách thuần thực và vận dụng đối với chân khí, có thể ôn dưỡng và xúc tiến tu vi.

Suru!

La Thiên dẫn dắt chân khí trong cơ thể, ngón tay giữa ngưng tụ ra một đạo kiếm quang màu lam nhạt, phát ra tiếng gió rít sắc bén.

Theo diễn luyện, một mảnh kiếm quang sáng lạn như sao nở rộ liên miên không dứt.

Nương theo tu vi tăng lên, tạo hóa quyết đột phá tầng một, tu luyện Ngưng Tinh Kiếm chỉ ngày càng thông thuận.

Lại trải qua hơn nửa ngày.

Tầng thứ nhất của Ngưng Tinh Kiếm chỉ đã đạt đến tới viên mãn.

Đầu ngón tay của La Thiên ngưng tụ ra một đạo kiếm quang lạnh lẽo, càng ngưng thực hơn trước, để lộ ra khí lạnh khiếp người.

- Dùng thực lực của ta hôm nay, nếu như lại đối mặt với Tiểu Phong Từ thì có thể nhẹ nhõm nghiền ép, coi như là đối mặt với Khai Mạch tứ trọng thì cũng không cần phải sợ hãi!

La Thiên âm thầm tính toán.

Nhưng thực lực như vậy, đối mặt với đám người Đỗ Văn Trình vẫn còn chưa đủ, dù sao bọn hần còn có Khai Mạch cảnh ngũ trọng.

Thực lực của hần, tốt nhất có thể tăng tiến thêm một bước là tốt nhất.

Vì vậy, La Thiên tiếp tục khổ tu.

Một ngày sau.

La Thiên vẫn còn đang diễn luyện vũ kỹ.

SUU...U...U!

Mỗi một khắc, kiếm quang được ngưng tụ ra từ ngón tay giữa của hân kéo dài thêm một tấc, sắc bén rét lạnh thấu xương, như một mũi kiếm trong suốt.

- Ngưng Tinh Kiếm chỉ, tầng thứ hai!

La Thiên mừng rỡ.

Ngưng Tinh Kiếm chỉ đột phá tầng thứ hai, lực xuyên thấu của nó có thể so với Bảo Khí, vô cùng sắc bén, Khai Mạch tứ, ngũ trọng cũng không dám đối cứng trực diện.

Sưu! Sưu!

La Thiên vùng vẫy kiếm chỉ, đâm thủng gỗ, nham thạch bốn phía, không cần tốn nhiều sức.

Sau khi Ngưng Tinh Kiếm chỉ đột phá tầng hai.

Thực lực của La Thiên đã đạt tới một độ cao mới!

Dù sao dựa theo ghi chép trong sách cổ, theo lẽ thường nếu không có tu vi Khai Mạch cảnh ngũ lục trọng, rất khó có thể luyện thành tầng thứ hai được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Lấy một địch hai

- Ngưng Tinh Kiếm chỉ đột phá tầng hai, hiện giờ có lẽ ta đã có thể đánh một trận cùng với mấy người Đỗ Văn Trình rồi.

La Thiên luyện vài chỉ, sau đó mới chậm rãi dừng lại.

- Tiểu Thiên, chúc mừng ngươi, võ học lại tinh tiến thêm một bước!

Ninh Tuyết Dao mỉm cười đi đến.

- Chỉ có điều, chúng ta phải mau chóng hành động, săn giết Yêu thú, gom đủ mười vạn cân huyết nhục cho Côn Già.

Mười vạn cân huyết nhục là điều kiện để Thụy Thú đồng ý nhường đường. Nếu như lừa gạt Thụy Thú thì sẽ chính thức chọc giận nó, chỉ sợ La Thiên còn chưa rời khỏi Hắc Yêu lĩnh thì đã bị Thụy Thú chụp chết.

- Không vội! Trước hết cứ giết Đỗ Văn Trình báo thù đã!

Ánh mắt của La Thiên lạnh lẽo, sát ý như ẩn như hiện.

Đỗ Văn Trình này, tham lam hèn hạ không có hạn cuối, từ hai tháng hôn ước ban đầu rút ngắn xuống còn ba ngày để bức bách Tuyết Dao.

Sau khi kế hoạch thất bại, Đỗ Văn Trình còn muốn mạnh mẽ bắt cóc Tuyết Dao.

Vì giết La Thiên, hân ý vào quyền thế của Đỗ gia, thu mua thành vệ, một đường đuổi tới Hắc Yêu lĩnh, ý đồ dùng mọi cách để giết hân.

Giữa La Thiên và Đỗ Văn Trình đã kết thâm cừu đại hận khó có thể hóa giải.

Không phải ngươi chết thì chính là ta diệt vong!

- Báo thù, ngươi muốn trở về Thanh Xương thành sao?

Ninh Tuyết Dao hơi kinh sợ, chuẩn bị khuyên can.

- Không cần đi Thanh Xương thành, bọn hân vẫn còn ở bên ngoài hạp cốc.

La Thiên tự tin nói.

Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết đột phá tầng thứ nhất, cảm quan của hân tăng lên nhiều, có thể mơ hồ cảm ứng được sát ý đến từ bên ngoài hạp cốc.

Hân có thể xác định, ba người Đỗ Văn Trình còn chưa bỏ chạy.

- Ta cùng đi với ngươi.

Lông mày của Ninh Tuyết Dao hơi nhíu lại, nàng biết rõ khó có thể ngăn cản được, thế nhưng nàng lại muốn cùng đi tới đó để tránh La Thiên gặp phải bất trắc.

- Không, ngươi cứ ở lại chỗ này.

La Thiên cũng không muốn Ninh Tuyết Dao phải chịu mạo hiểm.

- Cùng đi.

Ninh Tuyết Dao về lộ ra bộ mặt quật cường của mình.

- Được, cùng đi vậy. Nàng kiểm chế tên Võ giả tam trọng đỉnh phong kia là được.

La Thiên thấy khó có thể thuyết phục được nàng, cuối cùng cũng đồng ý.

Hắn nghĩ lại, lai lịch thân thể của Ninh Tuyết Dao không đơn giản, có lẽ sẽ có thủ đoạn nào đó.

Một lúc lâu sau, màn đêm buông xuống.

La Thiên và Ninh Tuyết Dao cùng nhau khởi hành, lặng lẽ ra khỏi hạp cốc.

Sau khi đi được một khoảng cách, ở gần một đồng lửa La Thiên đã nhìn thấy tung tích của Đồ Vân Trình.

Giờ phút này.

Ba người Đồ Vân Trình đang ở gần một sườn núi thấp.

Một hơi của Thụy Thú làm cho Võ giả tam trọng đỉnh phong của Đồ gia tàn phế, Đồ Thiên Khai mạch ngũ trọng cũng bị trọng thương.

Chỉ có Đồ Vân Trình bị thương nhẹ, hiện tại đã khôi phục.

- Tiểu tử kia có lẽ còn có thể trốn vài ngày, đợi sau khi xác nhận chúng ta đi mới dám ra khỏi hạp cốc.

Ánh mắt âm tàn của Đồ Vân Trình nhìn về phía hạp cốc.

Đợi đến khi đó, thương thế của Đồ Thiên Khai mạch ngũ trọng cũng có thể khôi phục.

Đúng lúc này, kinh phòng thấy lạnh cả người nương theo đó mà kéo tới.

Đồ Vân Trình lập tức đứng dậy, bốn đầu khí mạch trong cơ thể được thúc giục, chân khí cường đại từ trong lòng bàn tay hắn phát ra, lóe lên màu vàng nhàn nhạt.

Ánh sáng màu vàng chiếu rọi, thân ảnh của một gã thiếu niên hiện hiện, chính là La Thiên!

- La Thiên?

Đồ Vân Trình không khỏi sửng sốt.

Lúc này mới qua một hai ngày mà La Thiên đã chạy ra, còn đánh lên mình.

- Không biết sống chết, cho rằng ngươi cho rằng đánh lên là có thể đối phó được bản công tử sao?

Đồ Vân Trình mừng rỡ như điên!

Hắn đang lo La Thiên không đi ra, làm hắn không bình tĩnh đợi được.

Không nghĩ tới, La Thiên này lại như thò vào hang cọp, thật sự là vừa ngu ngốc lại ngây thơ.

- Chết đi!

Ánh mắt La Thiên lạnh lùng, dần dần xuất thủ.

Xôn xao suu suu!

Hắn thúc giục Thần mạch trong cơ thể, tay đánh ra một chương, lực đạo kinh khủng mang theo hàn ý nương theo chân khí lao đến.

Suru suru!

Đỗ Vân Trình xuất thủ ứng chiến, bàn tay có ánh vàng nổi lên, còn có một tầng chân khí màu vàng nhạt bao quanh!

Hắn tu luyện Kim Nguyên Chương, đây là võ học mạnh nhất ở bên trong đồng võ học Phạm cấp thượng phẩm của Đỗ gia; nếu bàn về thực lực, ở bên trong Khai Mạch tứ trọng, hắn cũng coi như là một sự tồn tại mạnh mẽ.

Phanh!

Hai chương và chạm vào nhau, khí kinh màu vàng và gió lạnh bắn ra bốn phía.

Đỗ Vân Trình chợt cảm thấy một cỗ lực lượng hung hãn bá đạo toả ra hàn ý ngập trời xâm nhập đến.

Chân khí của hắn lại bị mài mòn và tiêu hao hết.

- Hít!

Đỗ Vân Trình kêu một tiếng, vội vã thu bàn tay về.

Chỉ thấy bên trên bàn tay hắn có một tầng sương lạnh bao phủ, cả đầu cánh tay đều đông cứng.

- Cái này... Làm sao lại như vậy được chứ?

Về mặt Đỗ Vân Trình có chút kinh nghi.

Mặc dù La Thiên đánh lên trước, mình vội vàng xuất thủ, không thể phát huy ra toàn bộ thực lực, thế nhưng đối phó với một tên tiểu tử nhị trọng đỉnh phong thì hắn cũng có thể nhẹ nhõm nghiền ép mới đúng.

Hừ!

La Thiên nao động một cái ổn định thân thể, khí huyết trong người sôi trào.

Đỗ Vân Trình này không hổ là thiếu chủ Đỗ gia, chương lực mạnh mẽ, nếu không phải hắn có Thần mạch gia trì, tu vi đột phá, lại dùng Linh thức nắm giữ tiên cơ thì chỉ sợ đã bị thương.

- Tiểu súc sinh, chờ ta đánh ra một kích toàn lực, để xem ngươi có chết hay không.

Đỗ Vân Trình nhẹ nhàng cười một tiếng.

Kim Nguyên Chương tam thức —— Kim Quang Phích Lịch!

Bàn tay của Đỗ Vân Trình có một tầng Kim văn hiển hiện, bề mặt ngoài có một đám ánh sáng màu vàng quanh quẩn, giống như là tiếng sấm rền nổ vang, toả ra khí tức nguy hiểm, nghênh đón công kích của La Thiên.

Một chương này rất nguy hiểm!

La Thiên bỗng cảm thấy có chút áp bách, cảm quan của Linh thức đã báo hiệu cho hắn chiêu này rất đáng sợ, đủ để giết chết Khai Mạch tam trọng trong nháy mắt.

Có thể nói, chương này so với một chương vừa rồi mạnh hơn không chỉ một lần!

- Hừ, sát chiêu của ta đã từng làm cho Khai Mạch tứ trọng cùng giai bị trọng thương đó.

Đỗ Vân Trình cười lạnh, tràn ngập lòng tin.

Ngưng Tinh quy nhất!

La Thiên hít sâu một hơi từ từ điểm ra một chỉ, toàn lực dung nhập chân khí và Thần mạch chỉ lực ở trong khí mạch.

Suru SUU...U...U!

Đầu ngón tay có một đạo kiếm quang màu lam phun ra nuốt vào, giống như ngôi sao sáng chói, khí tức sắc bén, để lại một cái rãnh có chứa sương băng ở trên mặt đất.

- Phốc phốc!

Ánh sáng màu vàng va chạm với kiếm chỉ sắc bén.

Hai thứ đều trì trệ, chẳng phân biệt được cao thấp.

Sau đó, băng sương lạnh lẽo lan tràn, kiếm quang sắc bén đâm xuyên qua ánh sáng màu vàng.

- Không! Làm sao có thể...

Đỗ Văn Trình hoảng sợ nghẹn ngào, thân thể nhanh chóng lùi lại, trên bàn tay có một đạo vết máu lưu lại.

Kiểm chỉ của La Thiên thật sự quá kinh khủng, quả thực sắc bén giống như Bảo Khí vậy, còn có hàn lực đáng sợ kia nữa.

- Vì sao ngươi lại có công kích mạnh như vậy chứ? Chẳng lẽ Ngưng Tinh Kiếm chỉ của ngươi đã tu luyện đến tầng thứ hai rồi?

Sắc mặt của Đỗ Văn Trình trắng bệch, khó có thể tin được.

Ngưng Tinh Kiếm chỉ mà hắn đưa cho La Thiên là bản không trọn vẹn, hơn nữa độ khó khi tu luyện rất lớn, thế nhưng khi đến trong tay La Thiên sao lại dễ dàng tu luyện như vậy cơ chứ? Và lại uy lực cũng lớn tới mức dọa người.

Kim Nguyên Chương cũng là võ học thượng phẩm, thế nhưng cuối cùng vẫn không đánh lại!

Đỗ Văn Trình không biết, sau khi bộ võ học này được Tạo Hóa Thiên thư hoàn thiện, phẩm giai của Ngưng Tinh Kiếm chỉ đã tăng lên tới Linh cấp hạ phẩm!

Hướng chi.

Một chỉ này của La Thiên đã phát động ra thiên phú Hàn lực của U Long Thần Mạch.

- Thiếu gia, chúng ta tới giúp người!

Lúc này, Đỗ Thiên và một gã Võ giả Đỗ gia khác, nhanh chóng chạy đến.

- Đỗ Thiên, còn không mau xuất thủ! Nhanh chóng bắt lấy tiêu tử này.

Vẻ mặt Đỗ Văn Trình oán hận, quát lên một tiếng chói tai.

Đỗ Thiên là Khai Mạch cảnh ngũ trọng, cộng thêm cao thủ tứ trọng như hắn thì chắc chắn La Thiên kia sẽ khó mà chống lại được.

Hắn sẽ không để cho La Thiên chết đi một cách đơn giản được.

Hắn sẽ để cho La Thiên tận mắt nhìn thấy Ninh Tuyết Dao rên rỉ ở dưới háng mình như thế nào.

- Tiểu tặc, còn không mau bỏ tay chịu trời!

Đỗ Thiên quát lạnh, giết ra ngoài.

Suru suru!

Năm đầu khí mạch trong cơ thể của Đỗ Thiên phát ra chân khí, nắm đấm bành trướng lên vài phần, chân khí màu vàng quán quanh, nhấc lên một trận cuồng phong mãnh liệt.

- Hai đánh một?

La Thiên cười lạnh, bình thần tự nhiên không sợ hãi. Dù sao Đỗ Thiên cũng đã bị thiệt hại nghiêm trọng, không có cách nào thi triển toàn lực được.

Linh thức phóng thích ra, dưới ý thức phản ứng cường đại, hành động của Đỗ Thiên trong tầm mắt hắn chậm đi gấp bội.

Phanh!

La Thiên thi triển Du Thân bộ cảnh giới đại thành, thân thể giống như cá bơi chim bay, nhanh chóng chạy tới đằng sau một cây đại thụ.

Bồng Phanh...!

Đại thụ ở dưới một quyền của Đỗ Thiên đã bị đập thành hai đoạn, La Thiên đã sớm biến mất không còn bóng dáng đâu nữa.

Trong rừng rậm có rất nhiều chướng ngại vật, ưu thế của Du Thân bộ được thể hiện rất rõ.

- Thiếu chủ, cẩn thận!

Đỗ Thiên quay người hét lớn.

Suru!

La Thiên tránh công kích của Đỗ Thiên, sau đó lần nữa bắn thẳng về phía Đỗ Văn Trình.

- Tự tìm cái chết!

Về mặt Đỗ Văn Trình âm trầm, lửa giận trào ra.

La Thiên này một đánh hai mà còn kiêu ngạo như thế, chẳng lẽ đối phương cho rằng có thể nuốt trôi mình sao?

Chỉ có điều, nghĩ đến thực lực đáng sợ của La Thiên, hắn không muốn liều mạng.

Đối phó với kẻ này, cần phải dùng trí!

- Hừ! Ta sẽ cho ngươi trải nghiệm lá bài tẩy của ta.

Trong lòng Đỗ Văn Trình lạnh lẽo.

Với tư cách thiếu chủ Đỗ gia, trên người hắn mặc một kiện Bảo Khí phòng ngự tên là Kim Tỏa Giáp, bảo vệ chỗ hiểm của thân thể.

Kim Tỏa Giáp này có thể ngăn được công kích của Khai Mạch cảnh thất trọng, chính là át chủ bài bảo vệ tính mạng của hắn.

Nghĩ tới đây.

Đỗ Văn Trình ra vẻ không địch lại, định dùng Kim Tỏa Giáp ngăn kháng một chỉ của La Thiên, sau đó lại thừa cơ giết lại đối phương.

Ngưng Tinh Kiếm chỉ!

Lúc này, kiếm chỉ của La Thiên toả ra hàn ý mạnh mẽ đâm tới trong tiếng gào thét.

- Tiểu tặc nhận lấy cái chết!

Đỗ Văn Trình nghe thấy cười một tiếng, dùng lồng ngực ngăn kháng một chỉ này, đồng thời khí mang màu vàng của chương bộc phát, chụp về phía đầu La Thiên.

Có bảo giáp hộ thân, một chỉ này của La Thiên tuyệt đối không gây thương tổn được tới hắn mấy may.

Mà một chương này của hắn thì lại có thể lấy mạng của La Thiên.

Nhưng mà, đúng lúc này.

Khóe miệng của La Thiên nở một nụ cười nghiền ngẫm:

- Bảo giáp cũng không thể nào cứu được ngươi!

- Ngưng Tinh Trục Nhật!

Chỉ kia vốn trực chỉ lồng ngực của Đỗ Văn Trình lại đột ngột chuyển hướng một cái, đánh trúng cánh tay xuất chương kia của Đỗ Văn Trình.

Phốc!

Kiểm quang màu lam trên đầu ngón tay giống như đâm vào đậu hũ, đâm xuyên qua cánh tay của Đỗ Văn Trình.

- Áhh! Cánh tay của ta...

Đỗ Văn Trình kêu thảm một tiếng, cơ thể ngã xuống tại chỗ.

Trên cánh tay của hắn có thêm một cái lỗ thủng, máu tươi tuôn ra, cả cánh tay đã hoàn toàn bị phế bỏ.

- La Thiên! Ngươi lại dám làm tổn thương thiếu chủ, Đỗ gia ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Đỗ Thiên nổi giận một tiếng, lập tức chạy tới.

Hắn có thể nào ngờ tới được thiếu chủ Khai Mạch tứ trọng chỉ trong chớp mắt đã bị La Thiên phế bỏ một cánh tay.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 21: Quét sạch

Suru suru!

Quyền thế của Đỗ Thiên kinh người, giống như một hòn đá lớn từ trên trời giáng xuống, rơi xuống phía sau lưng của La Thiên.

Cho dù thương thế hần chưa lành, chỉ có thể thi triển bảy thành thực lực, một khi một quyền trúng đích thì La Thiên không chết thì cũng phải chịu thiệt hại nghiêm trọng.

Suru!

La Thiên đã sớm có dự đoán, lập tức thi triển Du Thân bộ, một đạo thân ảnh phóng khoáng bắn tới sau lưng Đỗ Văn Trình.

- Không tốt!

Sắc mặt Đỗ Thiên đại biến, lập tức thu lực, nếu không thì một quyền này không phải là đập chết La Thiên mà là Đỗ Văn Trình!

- Đỗ Thiên, ngươi làm cái gì vậy? Chẳng lẽ muốn mưu hại bổn công tử hay sao?

Đỗ Văn Trình tức giận quát lớn.

Oa!

Đỗ Thiên cưỡng ép thu quyền, thừa nhận một bộ phận cần trả, khóe miệng có máu tươi tràn ra.

Một quyền này, cuối cùng cũng không làm ngộ thương đến Đỗ Văn Trình.

Nhưng lúc này, La Thiên thúc giục kiếm chỉ, đâm về phía bắp đùi của Đỗ Văn Trình.

Phốc xuy!

Kiếm chỉ tầng thứ hai, lực xuyên thấu có thể so với Bảo Khí, cho nên lập tức nhẹ nhõm đâm thủng bắp đùi của Đỗ Văn Trình.

- A!

Đỗ Văn Trình kêu lên một tiếng thảm thiết, đứng không vững, biến thành một người thọt.

Dưới tình huống một địch hai, trước sau Đỗ Văn Trình bị La Thiên phé bỏ một cánh tay, một cái chân.

Mà xa xa, Ninh Tuyết Dao ngăn cản tên Võ giả tam trọng thiên đỉnh phong kia, nhìn thấy cuộc chiến bên La Thiên, khuôn mặt của nàng có chút ngốc trệ.

- Đỗ Văn Trình, ngày chết của ngươi đã đến!

Sắc mặt La Thiên lạnh lùng nghiêm nghị, sát cơ dày đặc.

- Đáng chết! Thực lực của tiểu tử này sao lại khủng bố như thế cơ chứ?

Trái tim của Đỗ Văn Trình đang run rẩy.

Nửa tháng trước, La Thiên vẫn chỉ là một tên phế vật Luyện thể cảnh cửu trọng.

Mà bây giờ, cuối cùng thực lực của La Thiên còn vượt qua mình.

Chẳng lẽ, ba năm La Thiên không có mở ra được võ mạch, chẳng lẽ hần ta có Võ mạch phẩm giai cực cao... Huyền giai? Hay là Địa giai?

- Thiếu chủ, nhanh đến bên này!

Đỗ Thiên kinh sợ hét lớn, phi thân tới.

Hần không thể dễ cho Đỗ Văn Trình chết được, nếu không thì hần cũng khó thoát khỏi một kiếp.

- Cứu ta...

Đỗ Văn Trình gầm nhẹ một tiếng, kiệt lực chạy đi.

Nhưng mà.

Một tay của hắn bị đứt rời, một chân cà nhấc, tốc độ đại giảm, bộ pháp tập tễnh.

Suru suru!

La Thiên như hình với bóng, trong nháy mắt đã đuổi theo kịp, khoe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo.

- Không ——

Sắc mặt Đỗ Văn Trình trắng bệch, trong đồng tử tràn ngập vẻ sợ hãi.

- Tiểu tặc nhận lấy cái chết!

Đỗ Thiên quát lên một tiếng lớn, phi thân chạy tới, tay đánh ra một quyền, cổ găng bức lui La Thiên.

- Ra đây cho ta!

La Thiên không vội một chút nào mà giống như bắt gà con, nắm lấy cổ của Đỗ Văn Trình.

- A.....

Cơ thể Đỗ Văn Trình bị giơ lên trên không trung, mặt đỏ lên, còn có tiếng nghẹn ngào vang vọng.

Giờ phút này.

Chỉ cần La Thiên hơi dùng sức thì có thể bóp nát cổ họng của Đỗ Văn Trình.

- Dừng tay cho ta ——

Cơ thể của Đỗ Thiên cứng đờ, đứng nguyên tại chỗ, trên mặt tràn ngập vẻ kiêng kỵ và lo lắng.

Một khi Đỗ Văn Trình chết, người đi theo như hắn cũng sẽ bị chôn cùng một chỗ.

- Tha... Tha mạng...

Bộ mặt Đỗ Văn Trình vặn vẹo, giãy giụa một trận rồi cầu xin.

- Cầu xin tha thứ?

Khoe miệng La Thiên hiện lên một tia trào phúng.

- Trước đây, trong các nữ tử Thanh Xương thành bị người giết hại, binh dân bị người tiện tay sát hại cũng đã từng cầu xin, thế nhưng liệu người có bỏ qua cho bọn họ hay không?

Tới bây giờ La Thiên còn nhớ rõ một màn.

Ngày ấy ở chợ đêm Đầu thú trường, một Võ giả bình dân chịu thua đã cầu xin tha thứ, thế nhưng Đỗ Văn Trình lại lãnh khốc cự tuyệt, hưởng thụ khoái cảm giết người kia.

- Ta cùng với Tuyệt Dao sống nương tựa với nhau, thời gian trôi qua mặc dù khổ, thế nhưng cũng bình an ấm áp. Nhưng tên súc sinh nhà người lại không ngừng bức bách, ý vào quyền thế nhà mình mà bức chúng ta đến tuyệt cảnh.

Sát ý trên mặt La Thiên dần dần phóng đại.

- La Thiên! Người để thiếu chủ xuống, người muốn hoàng kim, mỹ nữ, hay là võ học bí tịch thì Đỗ gia cũng có thể thỏa mãn cho người.

Về mặt Đỗ Thiên khẩn trương, bắt đầu dùng lời lẽ vừa dụ dỗ vừa uy hiếp.

- Nếu như người dám giết chết thiếu chủ, trong Thanh Xương thành này tuyệt đối không có đất cho người đặt chân, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển cũng không có chỗ nương thân.

Đi!

La Thiên không để ý đến hấn mà ném Đồ Vân Trình ra ngoài.

Đồng thời, hấn từ mặt đất tới gần Đồ Thiên.

- Thiếu chủ!

Sắc mặt Đồ Thiên khê biến, ánh mắt trầm xuống.

Nếu như hấn không đưa tay tiếp, chỉ sợ Đồ Vân Trình vốn đã tàn phế sẽ càng bị nặng hơn.

Thế nhưng nếu như tiếp, tất nhiên La Thiên sẽ thừa cơ làm khó dễ.

- Ngươi đã quá coi thường Khai Mạch cảnh ngũ trọng rồi!

Đồ Thiên hừ lạnh một tiếng.

Hấn có nắm chắc đồng thời tiếp được Đồ Vân Trình lại ngăn cản được công kích của La Thiên.

Xoạt!

Đồ Thiên nhảy dựng lên, tiếp lấy Đồ Vân Trình, sau đó lực chú ý đặt ở trên người La Thiên phía dưới, chuẩn bị toàn lực ứng phó.

Nhưng ngay lúc này.

- Đồ Thiên, cứu ta...

Sắc mặt Đồ Vân Trình tái nhợt như tờ giấy, bám chặt lấy Đồ Thiên, thanh âm cực kỳ suy yếu.

Phốc!

Sau một khắc, cổ của Đồ Vân Trình nghiêng một cái, khí tuyệt bỏ mình!

Đồ Thiên lập tức phát hiện ra, phần gáy của Đồ Vân Trình có một cái lỗ máu, là miệng vết thương do Ngưng Tinh Kiếm chỉ tạo thành!

Hoá ra, ngay khi La Thiên ném Đồ Vân Trình ra ngoài, đồng thời hấn cũng đã để lại vết thương trí mệnh!

- Ngươi... Không ngờ ngươi lại giết chết Thiếu chủ!

Đồ Vân Trình chết làm cho Đồ Thiên chấn động tới mức thất thần, chột lửa giận của hấn bộc phát.

Suru suru Xoạt!

Đúng lúc này, thân thể La Thiên tới gần, đột nhiên xuất kích.

- Ta muốn chém ngươi thành vạn đoạn!

Đồ Vân Trình nổi giận gầm lên một tiếng.

Tuy rằng hấn thất thần một chút, nhưng đối với việc La Thiên bất ngờ công kích, hấn cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Đồ Thiên ra tay, một quyền nặng nề đánh tới.

Thấy vậy, La Thiên nở một nụ cười quỷ dị.

Suru suru Xoạt!

Thân thể La Thiên đột nhiên chuyển đổi, nhẹ nhàng đi đến bên trái Đồ Thiên.

Hoá ra công kích chỉ là hiện tượng giả!

- Ha ha, thương thế trước đó của ngươi là ở chỗ này đúng không?

La Thiên khê cười một tiếng.

Suru!

Một đạo kiếm quang màu lam nhạt nhanh chóng đâm về phía sườn trái của Đồ Thiên.

- Người... sao người lại biết rõ như vậy?

Sắc mặt của Đỗ Thiên đại biến.

Sườn trái của hắn trước đó đã bị Thụy Thú làm tổn thương, đến nay còn chưa khỏi hẳn.

Hắn luôn che dấu chỗ sơ hở này, không muốn bị La Thiên phát hiện ra.

Suru phốc!

Đỗ Thiên không kịp chống đỡ, sườn trái bị kiếm chỉ xẹt qua, máu tươi tức thì bắn ra tung tóe.

Kiếm chỉ công kích vào lục phủ ngũ tạng làm cho vết thương của hắn càng chí mạng hơn nữa!

Đỗ Thiên kêu lên một tiếng buồn bực, hắn đã cảm nhận được sinh mệnh của mình đang trôi qua.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, mình đường đường là Khai mạch ngũ trọng, cuối cùng lại bị một tiểu tử Khai Mạch nhị trọng đỉnh phong chơi cho thảm như vậy!

Nhưng trên thực tế, người chính thức hại hắn chính là Đỗ Văn Trình.

Nếu không có Đỗ Văn Trình làm liên lụy, La Thiên muốn chính diện chém giết cường giả Khai mạch ngũ trọng là chuyện gần như không có khả năng!

- Tiểu tặc! Để mạng lại ——

Hai mắt Đỗ Thiên đỏ tươi, vẻ mặt dữ tợn tràn ngập sát khí.

Hắn cưỡng chế ngăn cản vết thương trí mệnh, dường như muốn nhanh chóng làm cho La Thiên biến mất, sau đó lại tìm một chỗ để chữa thương.

Suru suru!

Cuồng phong quét qua, hai đầm tay của Đỗ Thiên có một tầng gió lốc màu óng vàng quấn quanh, điên cuồng đánh về phía trước.

- Nỏ mạnh hết đà mà thôi!

La Thiên cười lạnh một tiếng, toàn lực thúc giục Thần mạch.

A... Suru suru!

Quanh người hắn có một tầng sương mù lạnh lẽo nhân nhật tối tăm hiển hiện, mơ hồ có phác họa hư ảnh hình rồng, bên trong truyền đến tiếng rên nhè nhẹ.

Suru! Suru!

La Thiên thúc giục Ngưng Tinh Kiếm chỉ, một mảnh kiếm quang sáng lạn xẹt qua, trong lúc di chuyển đã hóa giải được thế công của Đỗ Thiên.

Giờ phút này.

Chiến lực của Đỗ Thiên đã không còn được sáu thành lúc đỉnh phong nữa.

Hắn trước hết nhất bị Thụy Thú đánh thành trọng thương, trước đây cường ép thu lực cần trả.

Vị trí tổn thương lại chính là sườn trái mà La Thiên đâm kiếm chỉ vào, sinh mạng của hắn đã tới bờ vực nguy hiểm.

- Không có khả năng! Tiểu tặc này mở ra võ mạch gì, không ngờ lại có dị tượng và chiến lực như thế.

Trong mắt Đỗ Thiên đề lộ ra vẻ hoảng sợ.

Trong tầm mắt của hắn, ở bên trong hàn vụ sau lưng thiếu niên kia dường như có hình bóng của rồng, dữ tợn uy nghiêm, đang xoay quanh và gầm nhẹ.

Oa!

Rất nhanh Đỗ Thiên đã bị La Thiên áp chế, cuối cùng thương thế cũng bộc phát, làm hắn liên tục thổ huyết.

- Không... sao Đỗ Thiên ta có thể chết ở trong tay một tiểu bối nhị trọng đỉnh phong cơ chứ?

Hai mắt Đỗ Thiên đỏ bừng, phần hận và không cam lòng.

Giờ phút này, hẳn đã không phải là đối thủ của La Thiên nữa, muốn chạy trốn cũng không trốn thoát được.

Cảnh tượng trước mắt, nếu như truyền đi cũng đủ để làm cho thanh danh của La Thiên tăng cao!

Dùng tu vi Khai Mạch nhị trọng đỉnh phong, trước tiên giết chết Khai Mạch tứ trọng, lại áp chế Khai Mạch cảnh ngũ trọng bị thương, có thể nói là kinh thế hãi tục,

Mà tất cả chuyện này chính là kỳ tích do Thần mạch và Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết mang đến.

Sau mười mấy chiêu.

Suru! Bịch!

Thân thể Đỗ Thiên trì trệ một chút, lập tức bị kiểm chi của La Thiên đâm thủng trái tim, hắn mang theo vẻ oán hận ngã xuống mặt đất.

Cuối cùng, Đỗ Thiên Khai Mạch cảnh ngũ trọng cũng chết ở trong tay của La Thiên.

La Thiên nhìn về phía Ninh Tuyết Dao, nàng đang gắt gao áp chế tên Võ giả Khai Mạch cảnh tam trọng tàn tật kia.

Chăm dứt!

La Thiên tới gần, ngón tay đâm ra một cái.

- A...

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, tên Võ giả tam trọng đỉnh phong này ngã xuống đất mà chết.

Từ đó, những kẻ đuổi giết của Đỗ gia, toàn quân bị diệt!

- Tiểu Thiên...

Con mắt trong suốt của Ninh Tuyết Dao nhìn chăm chú về phía hắn, trong lòng có chút rung động khó hiểu.

Đỗ Thiên Khai Mạch cảnh ngũ trọng lại chết ở trong tay của La Thiên.

Tuy nói Đỗ Thiên thân mang thương thế, lại có Đỗ Vân Trình làm liên lụy, nhưng bọn hắn là hai đánh một, cuối cùng vẫn bị La Thiên giết chết toàn bộ.

Tất cả mọi chuyện, ngoại trừ chiến lực không tầm thường ra còn có thay đổi do tạo hóa quyết mang đến.

Tạo hóa quyết làm cho tư duy của La Thiên nhanh nhẹn, Tinh Thần lực, lực phản ứng gấp mười lần Võ giả cùng giai.

Trong lúc chiến đấu, hắn luôn khống chế cục diện, nắm mũi của hai người Đỗ Vân Trình, cuối cùng lấy ít đánh nhiều, lấy yếu thắng mạnh.

Sau đó hai người bắt đầu chỉnh lý chiến lợi phẩm.

Trên người Võ giả Khai Mạch tam trọng đỉnh phong kia chỉ có ba ngàn lượng kim phiếu cùng với mấy viên Linh khí đan.

- Bảo giáp này không tệ!

La Thiên coi Kim Tỏa giáp của Đỗ Vân Trình ra.

Kim Tỏa giáp chính là bảo vật cấp bậc Bảo Khí, hiệu quả phòng ngự rất tuyệt diệu.

Đỗ Vân Trình định dựa vào Kim Tỏa giáp mà chống lại Ngưng Tinh Kiếm chỉ, sau đó đánh cho La Thiên không kịp trở tay.

Cái bảo giáp này là hàng đặt theo yêu cầu, cũng không thích hợp với Tuyết Dao, cho nên La Thiên mới mặc nó vào.

Đã có Kim Tỏa giáp, năng lực bảo vệ tính mạng của hắn cũng tăng lên nhiều.

- Lại còn có nhiều kim phiếu như vậy sao?

La Thiên tìm tới tìm lui trên người Đỗ Vân Trình, rốt cuộc cũng tìm được một đồng kim phiếu chồng chất, giá trị một vạn tám ngàn lượng Hoàng kim.

- Lần này thì tốt rồi, coi như là rời khỏi Thanh Xương thành, có nhiều hoàng kim như vậy cũng đủ để chúng ta sống rồi.

La Thiên cười nói.

Tiếp đó, La Thiên lại lật xác chết của Đỗ Thiên ra, tìm được đám kim phiếu có giá trị năm ngàn lượng.

Mặc dù hoàng kim trên người của Đỗ Thiên không nhiều lắm, thế nhưng trên người hắn còn có một khóa Bồi khí đan trung phẩm, có thể xúc tiến tu vi của Khai Mạch cảnh tứ trọng trở lên, cuối cùng tiện nghi cho La Thiên.

- Lần này chúng ta thu hoạch lớn rồi.

Trải qua một phen vơ vét, trong nháy mắt túi tiền vốn khô quắt của La Thiên đã phồng to lên thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22: Tâm bệnh của Liễu Tử Yên

Trận chiến này, La Thiên thu được hơn hai vạn sáu nghìn hai lượng Hoàng kim, mấy viên Linh khí đan, còn có một viên Bồi khí đan trung phẩm.

Đương nhiên, thứ có giá trị cao nhất chính là bảo khí Kim Tòa giáp kia.

- Tiểu Thiên, chúng ta mau chóng gom đủ mười vạn cân huyết nhục Yêu thú rồi rời khỏi Thanh Xương thành đi.

Trong lòng Ninh Tuyệt Dao có chút bất an.

Ở Thanh Xương thành, Đỗ gia quyền thế ngập trời, hai người không thể ở lại nơi này được nữa.

- Được! Chỉ là chúng ta phải xử lý mấy xác chết này trước đã.

La Thiên tỉnh táo nói.

Sau nửa canh giờ, La Thiên đã xử lý sạch sẽ mấy xác chết.

Như thế, trong thời gian ngắn Đỗ gia cũng không có cách nào tìm được Đỗ Vân Trình.

Sau khi hoàn thành những thứ này, hai người La Thiên lập tức lên đường, đi hoàn thành ước định với Thụy Thú. Mười vạn cân huyết nhục Yêu thú cũng không phải là một nhiệm vụ nhẹ nhõm.

...

Chớp mắt một cái, thời gian bảy ngày đã trôi qua.

Thanh Xương thành, Đỗ gia.

Trong một gian lâu các xa hoa rộng rãi.

Sắc mặt gia chủ Đỗ Hồng của Đỗ gia âm trầm, trong mắt hiển lộ ra lửa giận.

Trong cơ thể của hắn dường như có một ngọn núi lửa đang bị đè nén, tùy thời bộc phát, khí tức kinh khủng của Khai Mạch cảnh cửu trọng làm cho không khí cũng có chút trì trệ.

- Báo gia chủ, căn cứ vào tin tức tìm hiểu khắp nơi, Thiếu chủ mất tích ở phía nam Hắc Yêu linh, mất tích gần khu vực của Thụy Thú, chỉ sợ đã lãnh ít dữ nhiều...

Một gã trung niên mặt đen nửa quỳ ở dưới đất, run giọng nói.

Mấy ngày trước, Đỗ Vân Trình mất tích đã làm kinh động cả Đỗ gia, làm cả gia tộc phát động nhân thủ, cơ hồ lật tung cả Thanh Xương thành lên để tìm kiếm tung tích của hắn.

Nhưng mà.

Mấy ngày trôi qua.

Đỗ gia vận dụng một lượng lớn nhân thủ cũng không phát hiện ra được tung tích của thiếu chủ Đỗ gia, ngay cả xác chết cũng không tìm được.

Vừa tiến vào Hắc Yêu linh, sau đó bảy ngày vẫn chưa trở về.

Căn cứ vào phán đoán trước đây, trên cơ bản có thể tuyên bố tin tức người chết rồi.

Xác chết không tìm thấy là chuyện quá bình thường.

Ở bên trong Hắc Yêu linh có rất nhiều yêu thú, không có bất kỳ xác chết nào có thể tồn tại được một ngày một đêm.

- Tìm ra hung thủ cho ta! Nhi tử của ta có Đỗ Thiên bảo hộ, không thể đi sâu vào Hắc Yêu linh được, tuyệt đối không thể nào chết ở trong miệng của Yêu thú.

Khuôn mặt Đỗ Hồng lạnh lẽo, sát ý trong mắt làm cho người ta sợ hãi.

- Hung thủ có hiềm nghi lớn nhất chính là La Thiên. Bởi vì thiếu chủ đuổi theo hắn cho nên mới tới Hắc Yêu linh, hơn nữa theo tin vệt ở trong nội thành, kẻ này có khả năng đã mở ra được võ mạch cao giai...

Trên trán của trung niên mặt đen có mồ hôi lạnh ứa ra.

Gia chủ Đỗ gia trước mắt chính là đại nhân vật chính thức của Thanh Xương thành, chỉ cần dậm chân một phát là có thể làm cho cả Thanh Xương thành chấn động.

- La Thiên? Võ mạch cao giai sao?

Đỗ Hồng mày nhíu lại, sát ý và vẻ lãnh khốc trong mắt ngày càng nồng nặc.

- Phải thêm nhân thủ cho ta, đi tới Hắc Yêu linh giết chết La Thiên. Nếu như nhân thủ không đủ thì tới hắc thị treo giải thưởng!

- Cho dù trả một cái giá lớn, cũng phải báo thù...

Thanh âm lạnh như băng tràn ngập cừu hận vang vọng ở trong đại điện.

...

Cùng lúc đó.

Tin tức liên quan tới việc La Thiên mở ra võ mạch cao giai, giết chết Đỗ Vân Trình giống như là con lốc quét qua toàn bộ Thanh Xương thành.

Từ ba đại gia tộc, các đại thế gia, tới bình dân đều nghị luận về chuyện này.

Bình dân và Võ giả tán tu đều vỗ tay tán dương.

Dù sao Đỗ Vân Trình là bá chủ trong Thanh Xương thành, mạnh mẽ cướp đoạt mỹ nữ, xem mạng người như cỏ rác, có thể kể ra đủ loại hành vi làm ác của hắn.

Một ngày nọ, tại Liễu gia một trong tam đại gia tộc của Thanh Xương thành.

- Ngươi đã nghe tin gì chưa, đại tiểu thư trở về rồi đó!

- Thật sao? Không phải đại tiểu thư đang ở Vũ phủ trong Quận thành sao?

Gia nô và nha hoàn của Liễu gia đều bàn luận sôi nổi.

Thiên kim Liễu gia Liễu Tử Yên chính là đệ nhất thiên tài của Thanh Xương thành, hai năm trước đã mở ra võ mạch cao giai, được cao nhân Võ đạo trong Quận thành thu làm đồ đệ.

Liễu Tử Yên không chỉ có thiên phú Võ đạo cực cao mà dáng người cũng đẹp, bình thường rất hào phóng đối với đám hạ nhân như bọn họ.

Giờ phút này, ở bên trong Diễm võ trường của Liễu gia.

Một nữ tử cao gầy mặc áo vàng xinh đẹp tuyệt trần đang chỉ điểm vũ kỹ cho mấy tên đệ tử Liễu gia.

Thiếu nữ mặc áo vàng này có dung nhan đẹp đẽ, da thịt trắng như tuyết, mái tóc như thác nước tung bay theo gió, có chút cảm giác đơn độc.

Người này chính là Liễu Tử Yên, đệ nhất thiên tài Thanh Xương thành.

- Hừ! Mấy tháng không gặp, không ngờ đám người các ngươi lại không có tiến triển gì cả.

Thân thể mềm mại của Liễu Tử Yên khẽ run lên, xinh đẹp lộng lẫy, dùng lực lượng một người quyết đấu cùng năm tên đệ tử Liễu gia.

Năm tên đệ tử Liễu gia này, tu vi từ Khai Mạch nhị trọng đến Khai Mạch tứ trọng.

Năm người liên thủ cũng không địch lại nổi Liễu Từ Yên.

Liễu Từ Yên chỉ vờn vun bàn tay thon dài trắng nõn, bắn ra khí mang màu tím nhạt tựa như cánh hoa là đã có thể đánh bại năm tên đệ tử tinh anh của Liễu tộc, đánh cho bọn họ liên tiếp lui lại.

Suru suru suru! Phanh Phanh Phanh!

Một đạo khí mang màu tím nhạt giống như là cầu vồng đánh bay năm tên đệ tử Liễu tộc ra ngoài.

- Thật là mất mặt, ngay cả hai thành thực lực của ta cũng không đỡ nổi.

Về mặt Liễu Từ Yên có chút thất vọng.

Sắc mặt năm tên đệ tử Liễu gia trở nên trắng bệch, không dám lên tiếng.

Không phải là bọn hèn yếu.

Mà là Liễu Từ Yên quá mạnh mẽ.

Dù sao, trong đám người bọn hèn, tu vi thấp nhất là Khai Mạch nhị trọng, cao nhất cũng chỉ là Khai Mạch tứ trọng đỉnh phong.

Năm người liên thủ, không đánh lại được một tay của Liễu Từ Yên.

- Được rồi, mấy người các ngươi đều chưa tới mười tám tuổi, vài ngày sau theo ta cùng đi tới Lăng Vân quận để tham gia khảo hạch của Lăng Vân Vô phủ.

Liễu Từ Yên khua tay nói.

Nghe vậy, năm người Liễu gia có chút hưng phấn.

Lăng Vân Vô phủ, đây chính là Vô phủ cao cấp của Thương Vân quốc, là cái nôi của cường giả Võ đạo.

Có thể nói, bây giờ ở bên trong Thanh Xương thành, có sáu thành cường giả Khai Mạch cảnh thất trọng trở lên đều từng tốt nghiệp ở Lăng Vân Vô phủ.

So sánh với nó, Thanh Phong Học phủ chỉ có thể coi như là Vô phủ sơ đẳng, thứ học được đều là kiến thức cơ bản và cấp thấp vũ kỹ.

- Liễu Nguyên Bá, ngươi ở lại một chút.

Liễu Từ Yên chỉ giữ lại Liễu Nguyên Bá có tu vi thấp nhất trong năm người.

- Đại tiểu thư, ngươi có gì phân phó?

Trong lòng Liễu Nguyên Bá kích động, vẻ mặt có chút đỏ lên.

Không ngờ giai nhân tuyệt mỹ như đại tiểu thư lại chỉ giữ lại mình hèn.

Mấy ngày trước, Liễu Nguyên Bá thua ở trong tay La Thiên cho nên đã về gia tộc dốc lòng tu luyện, cuối cùng cũng đột phá đến Khai Mạch nhị trọng.

Khai Mạch cảnh nhị trọng, có tư cách đi tham gia khảo hạch của Lăng Vân Vô phủ, cho nên hèn mới có cơ hội được Liễu Từ Yên chỉ điểm.

- Nghe nói, ngươi đã giao thủ qua với La Thiên. Ngươi nói lại chuyện lúc đó cho ta nghe xem.

Liễu Từ Yên bình tĩnh nói.

Liễu Nguyên Bá không dám giấu giếm, lập tức nói chuyện ngày đó mình dùng tu vi Khai Mạch nhất trọng lại thua bởi La Thiên luyện thể cảnh lại một lần.

Sau khi nghe xong, mặt ngọc của Liễu Từ Yên hiện lên vẻ lạnh lẽo, trong con ngươi sáng như sao thoáng hiện lên vẻ oán hận.

Đợi cho Liễu Nguyên Bá rời khỏi.

Phanh~!

Liễu Từ Yên ném vỡ một bộ chén trà quý báu, làm cho nha hoàn bên cạnh sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Đám nha hoàn nhìn nhau.

Từ trước đến nay đại tiểu thư luôn trầm ổn tinh táo, xinh đẹp mà lại hào phóng, vì sao hôm nay lại thất thố như thế chứ?



- La Thiên... Xem ra ngươi đã mở ra võ mạch cao giai thật rồi.

Hai hàng chân mây lá liễu của Liễu Tử Yên nhú lại, hàm răng trắng tinh khê cắn vào môi.

Giờ khắc này, trong đôi mắt đẹp rực rỡ của nàng thoáng hiện lên một tia sát khí.

- Trước kia hai phụ tử các ngươi từ chối hôn ước ở trước mặt nhiều người, phần sỉ nhục to lớn kia đã để lại tâm ma trong Võ Đạo chí tâm của ta.

Bàn tay trắng như ngọc của Liễu Tử Yên nắm chặt, khí mang màu tím giống như là điện mang lóe lên, khí tức rất là đáng sợ.

Tâm ma!

Nếu như ở đây có người thứ hai, chỉ sợ sẽ chấn động.

Tâm ma chính là điểm yếu trong tâm linh trên con đường tu hành Võ Đạo, sẽ cản trở tu vi tiến bộ.

Vào thời khắc mấu chốt, thậm chí tâm ma sẽ làm cho người tu hành tẩu hỏa nhập ma, bị điên loạn thôn phệ.

- Tâm ma kia, vốn theo suy nghĩ của ta, ta sẽ làm cho ngươi chịu nhục ở Học phủ, bị chèn ép, vĩnh viễn không có cách nào trưởng thành được, như vậy sẽ tiêu tan hơn nửa.

- Nhưng không nghĩ tới, ngươi lại mở ra võ mạch cao giai, nếu không ngăn cản thì sẽ rất có khả năng để cho ngươi một bước lên trời.

Trên mặt ngọc của Liễu Tử Yên, sát khí ngày càng tăng lên.

...

Hắc Yêu linh.

Bảy tám ngày qua đi.

Phanh!

La Thiên ném xác chết của một đầu Yêu thú nặng ngàn cân tới trước mắt Thụy Thú Côn Già.

- Tiểu ca! Mười vạn cân huyết nhục Yêu thú đã đủ, ước định của chúng ta đã hoàn thành.

La Thiên mỉm cười, lấy Thông Linh bí thuật câu thông với Côn Già.

Theo trao đổi trong những ngày này, hấn phát hiện ra bản tính của Côn Già rất ôn hòa, khuyết điểm lớn nhất chính là lười.

Mỗi lần La Thiên đưa huyết nhục Yêu thú tới, nó đều có vẻ vui sướng.

Những ngày này, thông qua chém giết và ma luyện với Yêu thú, tốc độ trưởng thành của La Thiên cực nhanh.

Hơn nữa vào ba ngày trước, La Thiên phục dụng Linh khí đan và mấy thứ Linh tài, tu vi rốt cuộc đã tấn chức lên Khai Mạch tam trọng, thực lực chính thể tăng mạnh!

Bây giờ, La Thiên có lòng tin, coi như gặp lại Đỗ Thiên lúc đỉnh phong thì hấn cũng có thể chính diện chiến một trận.

Rống!

Côn Già gầm nhẹ một tiếng, vẻ mặt có chút hiền lành.

- Cái gì? Ngươi nói trước khi đi muốn tặng cho ta một kiện lễ vật sao?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23: Tin tức võ phủ cấp cao

- Cái gì? Ngươi nói trước khi đi muốn tặng cho ta một kiện lễ vật sao?

Về mặt La Thiên có chút ngoài ý muốn.

Vốn hẳn tưởng rằng, ước định với Côn Già đã hoàn thành, không nghĩ tới lại còn có một niềm vui ngoài ý muốn như vậy.

Phốc!

Côn Già há miệng, gió tanh trào ra, nó nhổ ra ba cái răng đen nhánh, so với bàn tay của người trưởng thành còn lớn hơn rất nhiều.

La Thiên tiếp nhận ba cái răng, lòng bàn tay trầm xuống, hắn lập tức cảm nhận được trong hàm răng này ẩn chứa lực lượng khủng khiếp khiến cho hắn kinh hãi.

- Ồ? Ba cái răng này là đạo cụ tiêu hao một lần, có thể bộc phát ra công kích tương đương một phần mười thực lực của ngươi sao?

La Thiên vui vẻ nhận lấy ba cái răng.

Thụ Thú Côn Già chính là cấm kỵ của mấy thành gần Lăng Vân quận, Võ giả nhân loại không có biện pháp làm gì được nó.

Tất cả người cố gắng công kích nó, toàn bộ đều bị giết chết.

Cho dù là một phần mười công kích của Côn Già, chỉ sợ dưới Linh Hải cảnh không người nào có thể ngăn cản được nó.

Cái này không phải là lễ vật, quả thực là đại sát khí a.

Ngay lúc trong lòng La Thiên vui vẻ.

Rống!

Côn Già gầm nhẹ một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ giảo hoạt.

- Cái gì? Ngươi nói trong vòng một năm muốn ta chuẩn bị cho ngươi ba mươi vạn cân huyết nhục Yêu thú nhị tinh sao?

Thân thể La Thiên lao đảo một cái, khoe miệng co giật.

Yêu thú nhị tinh, đây chính là tồn tại tương đương với Võ giả Linh Hải cảnh trong nhân loại.

Võ giả Linh Hải cảnh mạnh như thế nào chứ? Chỉ sợ toàn bộ Thanh Xương thành cũng không có được mấy người, chỉ cần búng một ngón tay cũng có thể diệt một đồng Võ giả Khai Mạch cảnh.

La Thiên im lặng, quả nhiên trong thiên hạ này không có bữa cơm trưa miễn phí mà.

Sao Côn Già lại tặng không đòn sát thủ cường đại như vậy chứ? Hóa ra là có yêu cầu.

Chẳng lẽ nó không lo lắng, mình thu đồ vào túi, tương lai sẽ không làm việc cho nó, khi đó chẳng phải là mất cả chì lẫn chài hay sao?

La Thiên có trực giác: Côn Già đại trí giả ngu, quả thật không đơn giản, ánh mắt ẩn chứa thâm ý kia dường như có thể nhìn thấy sự tồn tại của Thần mạch trong cơ thể hắn vậy.

Dùng tư chất Thần mạch của La Thiên, trong một năm muốn tiến giai tới Linh Hải cảnh cũng không phải là chuyện không có khả năng.

...

Cáo biệt với Côn Già.

Hai người La Thiên nhanh chóng lên đường, từ biên giới Hắc Yêu lĩnh rời xa khỏi Thanh Xương thành.

Sau khi Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết tấn thăng tầng một, cảm ứng đối với hung cát của La Thiên ngày càng mạnh mẽ.

Giờ phút này.

Linh giác của La Thiên đã cảm ứng được, ở gần Thanh Xương thành càng lâu thì sẽ lại càng nguy hiểm.

Một cổ nguy cơ và sát ý vô hình làm cho La Thiên cảm thấy rất bất an.

Đỗ gia kia, nhất định đã phát động ra một lượng lớn nhân thủ, đang truy đuổi mình bốn phương tám hướng.

- Thiên Thư, có thể suy diễn ra ta đi đâu an toàn hơn hay không?

Ý thức của La Thiên đụng chạm vào Thiên Thư, ôm ý nghĩ muốn thử một lần.

Mười ngày gần đây Thiên Thư tích đã lũy tích được không ít lực lượng, tờ thứ nhất tràn ngập ánh sáng, trên tờ thứ hai âm đậm vừa hiện lên cũng mơ hồ hiển hiện ra một tia sáng bóng.

- Nơi nào có bản thân thì nơi đó an toàn nhất!

Sương mù màu đen hiển hiện, Thiên Thư chỉ thân lại chạy đến.

- Thiếu niên, chỉ cần thả bản thân ra ngoài, bản thân sẽ hộ giá ngươi, có thể bảo đảm một đường thuận buồm xuôi gió...

Khóe miệng La Thiên giật giật, hẳn thật sự căng ngày chịu không nổi gia hỏa này.

- Bắt đầu bói toán.

Trên thiên thư, hiển hiện mấy chữ.

Bói toán?

La Thiên không khỏi sững sờ, chuyện này không giống như là trước đây nha.

Ô...ô...n...g!

Ánh sáng màu xám trên thiên thư nhanh chóng giảm xuống, vốn tờ thứ nhất tràn ngập ánh sáng lại nhanh chóng âm đậm tới tận đáy.

Tiêu hao lớn như thế làm cho La Thiên cảm thấy đau xót không thôi.

Lúc suy diễn tin tức của Thụy Thú Côn Già cũng không có tiêu hao lớn như vậy nha.

Chẳng lẽ, lần này bởi vì dùng chức năng bói toán, cho nên tiêu hao lớn hơn rất nhiều so với suy diễn bình thường?

- Tới Lăng Vân Quận thành có thể trợ giúp hóa giải nguy cơ, có lẽ còn có điểm lành.

Bên trên trang sách phác thảo ra một hàng chữ.

- Lăng Vân Quận thành? Được!

Ánh mắt La Thiên sáng lên, ý thức lập tức rời khỏi Thiên thư.

Lăng Vân quận chính là Quận thành, cao hơn Thanh Xương thành một cấp bậc.

Theo cấp bậc hành chính mà nói.

Tất cả mấy thành thị bao gồm cả Thanh Xương thành đều thuộc quản hạt của Lăng Vân quận.

Một khi đến Lăng Vân quận, coi như là Đỗ gia thì cũng phải thu tay lại, không dám trắng trợn truy bắt La Thiên.

Bốn năm ngày sau.

Một nam một nữ đi từ trong Hắc Yêu lĩnh ra, đi tới gần Lăng Vân Quận thành.

Người nam thoát nhìn hai mươi mấy tuổi, thân thể cao thẳng, mặc áo khoác ngoài bằng da thú; nữ sắc mặt vàng như nến, tướng mạo nhìn như phổ thông, nhưng đôi mắt lại rực rỡ trong suốt, như ngôi sao sáng giữa trời đêm vậy.

Một nam một nữ này chính là La Thiên và Ninh Tuyết Dao đã cải trang cách ăn mặc.

Mấy ngày nay.

La Thiên dựa vào trực giác cùng với tác dụng của Linh thức đã thoát khỏi mấy nhóm người đuổi bắt từ Đỗ gia.

Trái lại, Ninh Tuyết Dao bởi vì dung nhan rất đẹp, không ngờ lại bị hai gã Võ giả tán tu thấy sắc mà nảy lòng tà uế; tu vi của hai người kia cũng chỉ là Khai mạch tam tứ trọng mà thôi. Kết cục bị La Thiên chém nhanh giết gọn.

Bởi vậy, lúc này hai người mới hơi cải trang cách ăn mặc một chút, cuối cùng cũng không dễ làm cho người khác chú ý nữa.

Đúng lúc này, từ phía xa xa truyền đến tiếng đánh nhau.

- A! Chạy mau!

- Không chống nổi được nữa rồi...

Cách đó mấy trăm thước có hai gã thiếu niên mặc y phục lộng lẫy đang bị một đầu chim ưng lớn không ngừng truy kích.

Đầu chim ưng kia giương đôi cánh năm sáu thước ra, cái cánh trên thân như sắt, toả ra yêu khí cường đại, chính là Yêu thú nhất tinh trung giai.

- Thiết Linh Ứng! Tu vi ngang với Khai Mạch cảnh tứ ngũ trọng.

Sắc mặt của La Thiên hơi tái.

Yêu thú Khai mạch tứ ngũ trọng, thực lực vốn đã rất là đáng sợ.

Mà đầu Thiết Linh Ứng này với tư cách là phi cầm, cho nên tính cơ động cực cao, một khi bị nó nhìn chăm chăm vào thì chỉ có thể nói lạnh ít dữ nhiều.

Lúc này, hai gã thiếu niên kia, tu vi ít nhất cũng là Khai Mạch tứ trọng đã bị thương, cho nên bị Thiết Linh Ứng đuổi giết cho chặt vật không chịu nổi.

- Huynh đệ, tới giúp chúng ta chia sẻ một chút áp lực, Trần Hạo Phi ta ngày sau nhất định sẽ báo đáp ân tình.

Một tên thiếu niên áo lam trong đó nhìn thấy hai người La Thiên, vội vã hô lớn.

- Hai gã thiếu niên này nhìn qua không giống người xấu, không bằng chúng ta đi cứu một chút đi?

Ninh Tuyết Dao dùng giọng điệu trung cầu nói.

- Cũng được.

La Thiên nhẹ nhàng tới gần, nghĩ cách cứu viện hai người kia.

Vù vù Phan~!

Một chưởng của La Thiên chụp về phía đầu Thiết Linh Ứng kia, ba cái khí mạch trong cơ thể chấn động, không thể gạt được hai người còn lại.

- Ài, chỉ là một tên Khai Mạch tam trọng, tới đây có khác gì chịu chết đâu?

Tên thiếu niên áo trắng còn lại có chút, thất vọng nói.

- Không đúng, một chưởng này của hắn lại có thể hóa giải một lần công kích của Thiết Linh Ứng.

Ánh mắt của tên thiếu niên áo lam tên là Trần Hạo Phi kia sáng lên.

Người này tuy có tu vi Khai Mạch tam trọng, thế nhưng lại có sức chiến đấu Khai Mạch tứ trọng, làm cho áp lực của hai người giảm nhiều.

Không chỉ có như thế, thân pháp của La Thiên phóng khoáng, lúc quần nhau cùng Thiết Linh Ứng lại để lộ ra vẻ nước chảy mây trôi.

Mỗi một khắc La Thiên đều âm thầm thúc giục Ngưng Tinh Kiếm chỉ, một chỉ đâm trúng cánh của Thiết Linh Ứng, lực chỉ lạnh như băng được ngưng luyện như kiếm phong lóe lên rồi biến mất.

Vù vù Phan~!

Đầu Thiết Linh Ứng kia kêu một tiếng, trên cánh nó hiện lên một tia máu, trong lúc hốt hoảng nó bay về phía chân trời, bỏ trốn mất tích.

Suruuru!

Thiếu niên áo lam tên là Trần Hạo Phi thở dài một hơi, thiếu niên áo trắng kia trực tiếp đặt mông ngồi xuống dưới đất, há mồm thở dốc.

- Tại hạ Trần Hạo Phi, đây là bằng hữu Lâm Vân của ta. Cảm ơn huynh đệ đã xuất thủ tương trợ.

Thiếu niên mặc áo lam cảm kích nói.

Sau khi nói chuyện với nhau thì La Thiên mới biết được, hai thiếu niên này có thân phận không tầm thường.

Trần Hạo Phi và Lâm Vân đều là thiếu chủ của thế gia Võ Đạo trong Lăng Vân quận, ở Quận thành thì gia tộc của hai người cũng có thể đứng vào mười thứ hạng đầu.

Theo lý thuyết, dùng thực lực của hai người cũng không phải sợ Thiết Linh Ứng.

Nhưng hai người Trần Hạo Phi, lúc săn bắt đã bị Thiết Linh Ứng đánh lên.

Thiết Linh Ứng này toàn thân có cái cánh như sắt, lực phòng ngự lại không tầm thường, bởi vì là phi cầm cho nên vừa linh hoạt lại còn cơ động, làm cho hai người càng đánh càng tổn thương, không cách nào thoát khỏi nó được.

- Nếu như ta không đoán sai, các hạ hẳn là La Thiên bị treo giải thưởng truy nã ở hắc thị nha.

Trần Hạo Phi dò xét La Thiên, bỗng nhiên mở miệng nói.

Những lời này làm cho sắc mặt La Thiên đại biến, tức thì có chút cảnh giác nhìn về phía hai người.

- Khả khả, La huynh không cần khẩn trương, ta cũng không có địch ý gì cả. Vừa rồi nhìn thấy người dùng chỉ pháp, ta chỉ có chút suy đoán, không nghĩ tới lại là người thật.

Trần Hạo Phi thân nhiên cười nói.

- Hừ! Đồ gia kia ở Thanh Xương thành là bá chủ, chỉ có điều tới Lăng Vân Quận thành, hai nhà chúng ta sẽ không để cho chúng tùy tiện làm càn.

Thiếu niên áo trắng tên là Lâm Vân có chút kiêu ngạo nói.

Lúc này La Thiên mới thở dài một hơi.

Lúc hai người nói chuyện, La Thiên dùng Linh thức gạt gao tập trung, sau khi xác định về mặt hai người thân nhiên không có dấu hiệu nói dối thì hẳn mới yên lòng.

Cũng đúng, gia tộc của hai người Trần Hạo Phi ở trong Quận thành có thể xếp vào trong mười thứ hạng đầu, tuyệt đối không kém gì Đồ gia, lại thêm là gia tộc ở Quận thành, cho nên đương nhiên không cần phải sợ Đồ gia làm gì cả.

Đồng thời, La Thiên còn nhận được một tin tức, Đồ gia kia không những truy nã hắn ở hắc thị mà ngay cả Quận thành cũng ở trong phạm vi truy nã.

- La huynh yên tâm, tạm thời cứ theo chúng ta đi tới Quận thành làm khách đi.

Trần Hạo Phi vỗ ngực nói.

- Sắp tới là thời gian Lăng Vân Vô phủ chiêu sinh, trong thời điểm mấu chốt này, Đồ gia tuyệt đối không dám gây sự ở Quận thành đâu.

- Vô phủ chiêu sinh sao?

Trong lòng La Thiên khẽ động, vội vã hỏi thăm.

Thanh Phong Học phủ ở chỗ hắn chỉ là Học phủ sơ đẳng, truyền thụ lý luận võ đạo và vũ kỹ, chỉ ở mức trụ cột cơ bản nhất mà thôi.

Mà Lăng Vân Vô phủ chính là Học phủ cao đẳng, có cao thủ Linh Hải cảnh tọa trấn, bên trong chứa rất nhiều vũ kỹ công pháp cấp cao, bồi dưỡng ra được rất nhiều cường giả Võ Đạo, còn có một ít nhân vật truyền kỳ.

Nghe nói, Thành chủ của mấy thành thị xung quanh Lăng Vân quận, bao gồm cả Thành chủ của Thanh Xương thành cũng đều phát xuất từ Lăng Vân Vô phủ cả.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Gặp nhau

- Vô phủ chiêu sinh?

Thấy La Thiên có hứng thú, Trần Hạo Phi bắt đầu giải đáp.

Mỗi một năm, các đại Vô phủ cao đẳng trong Thương Vân quốc đều công khai chiêu sinh bên ngoài.

Lăng Vân Vô phủ là Vô phủ cao đẳng duy nhất trong mấy nội thành thuộc Lăng Vân quận, ở Thương Vân quốc cũng có thể xếp vào vị trí trước hai mươi, gần với ba Đại Thánh phủ cao cấp nhất kia.

- Chỉ cần không quá mười tám tuổi thì tu vi Khai Mạch cảnh nhị trọng đã có tư cách tham gia khảo hạch nhập học.

Trần Hạo Phi dừng một chút, lại dò xét La Thiên.

- Dừng tu vì Khai Mạch tam trọng của La huynh, có chiến lực sánh vai được với tứ trọng, tuy rằng không có cơ hội tiến vào ba Đại Thánh phủ cao cấp nhất, thế nhưng muốn tiến vào Lăng Vân Võ phủ lại là chuyện nắm chắc trong tầm tay.

Trần Hạo Phi dùng giọng chắc chắn nói.

- Một khi tiến vào Lăng Vân Võ phủ, Đồ gia kia tuyệt đối không có dũng khí công khai xuất thủ đối với đệ tử Võ phủ, đây cũng là một cách an toàn đối với ngươi.

Lâm Vân hơi có vẻ kiêu ngạo bổ sung.

- Cơ hội này thật là tốt quá!

Ninh Tuyết Dao nở nụ cười, để lộ ra lúm đồng tiền khó có được, nàng vui vẻ thay cho La Thiên.

Đối với La Thiên, Lăng Vân Võ phủ là một nơi dễ đi.

Chỉ cần thi được vào Võ phủ cao đẳng, Đồ gia cũng phải kiêng kỵ, không thể xuất thủ một cách đơn giản.

Hơn nữa, ở bên trong Võ phủ cao đẳng có lão sư Võ đạo mạnh mẽ hơn nữa, lại còn có thể học được công pháp vũ kỹ phẩm cấp cao hơn, rất có lợi cho sự trưởng thành của La Thiên.

- Vậy ba đại Thánh phủ kia cũng chiêu sinh sao?

La Thiên không nhận được hỏi.

Hắn có được Thần mạch, có tiềm lực vô cùng, khó tránh khỏi muốn thi vào Võ phủ cao cấp nhất.

- Ha ha.

Lâm Vân không cho là đúng, gọi cho hắn một gáo nước lạnh:

- Ba đại Võ phủ cực hạn của Thương Vân quốc được xưng là Thánh phủ, chỉ lấy thiên tài chính thức, ngươi không có hy vọng gì đâu.

- Ba đại Thánh phủ, chỉ riêng thử thách nhập học cũng đã loại bỏ vô số người rồi.

Lâm Hạo phi giăng giải.

Thứ nhất, thông qua khảo hạch của Võ phủ trong Quận thành.

Thứ hai, tu vi phải là Khai Mạch tứ trọng, không quá mười tám tuổi.

Tiêu chuẩn quả nhiên là rất cao!

La Thiên giật mình không thôi, chỉ riêng là Khai Mạch cảnh tứ trọng cũng đã quá khó khăn rồi.

Khai mạch có cửu trọng, mỗi tam trọng là một cánh cửa lớn.

Cửa ải Khai Mạch cảnh tứ trọng này, rất khó để đột phá, Võ giả bình thường không có thời gian một năm nửa năm chuẩn bị thì rất khó vượt quá.

- Coi như là Khai Mạch tứ trọng, tỷ lệ thông qua thử thách nhập học của Thánh phủ cũng không đến ba thành. Một khi thất bại thì ngay cả Võ phủ cao đẳng cũng không thi vào được.

Lâm Vân cười khà khà.

- Cho nên nói, ngươi không cần nghĩ tới ba đại Thánh phủ cực hạn làm gì, bởi vì ngay cả tư cách thử thách thấp nhất ngươi cũng không đủ tư cách.

Nói xong, trong mắt Lâm Vân hơi có vẻ khinh thường.

Vào năm trước hắn đã tham gia thử thách nhập học của ba đại Thánh phủ, kết quả đã thất bại.

- Tiểu Thiên, ngươi đã dừng lại ba năm ở Luyện thể cửu trọng, việc tu hành đã chậm trễ. Hiện nay có thể tiến vào Lăng Vân Võ phủ cũng là lựa chọn rất tốt rồi.

Bên cạnh, Ninh Tuyết Dao khẽ vuốt bờ vai của hắn rồi an ủi.

- Được rồi.

La Thiên khẽ gật đầu, tiến vào Thánh phủ quả thực là quá khó khăn.

...

Hai canh giờ sau.

Bốn người La Thiên đi đến Lăng Vân Quận thành.

Phía trước có một tòa thành trì to lớn dài liên miên hơn mười dặm, tường thành cao tới mười mấy thước, phong cách cổ xưa, trên mặt tường to lớn mờ mờ có thể thấy được dấu vết đã bị Yêu thú công kích qua.

- Thành này thật là lớn.

La Thiên thăm than, chỉ riêng cửa thành đã có thể đồng thời dung nạp được bốn cỗ xe ngựa cùng nhau đi qua.

Nội thành có lầu tháp cao ngất, đường phố rộng rãi, phủ đệ xa hoa; phía trên thành trì còn có mấy cái công cụ chiến đấu, ánh mắt sắc nhọn không ngừng dò xét cảnh giới ở trên không trung.

So sánh với Lăng Vân quận, Thanh Xương thành quả thực chính là một thị trấn nhỏ.

- La huynh, khảo hạch Võ phủ diễn ra vào ba ngày sau, trước tiên tới nhà của ta làm khách, cũng tiện cho ta chiêu đãi ngươi một chút.

Trần Hạo Phi cười nói sáng khoái.

- Được.

La Thiên gật đầu, trong lòng cũng rất cảnh giác.

Từ lúc bắt đầu vào thành hắn đã cảm nhận được vài đạo ánh mắt có chứa địch ý và sát khí.

Chỉ là, ánh mắt mang theo những địch ý này, bởi vì hắn đang ở bên trong Quận thành cho nên vẫn còn tương đối kiêng kỵ.

Đêm đó, La Thiên và Ninh Tuyết Dao cùng nhau tiến vào phủ đệ của Trần gia.

Trần Hạo Phi làm thiếu chủ cho nên đã tự mình sắp xếp tiệc tối phong phú cho La Thiên, thậm chí còn đưa ca cơ mỹ nữ lên, chỉ có điều lại bị La Thiên cự tuyệt.

- Thiếu gia, đây là thiệp mời do Tề Hồng thiếu chủ đưa tới.

Lúc tiệc tối có một gã gia nô tới đây, đưa một phong thư mời lên.

- Tề Hồng?

Sắc mặt Trần Hạo Phi trịnh trọng, xem xét thư mời.

- La huynh, đêm nay rất có thể chúng ta phải đi ra ngoài bận rộn rồi.

Xem hết thư mời, Trần Hạo Phi cười nói.

- Trần huynh, có chuyện gì vậy?

La Thiên hỏi nói.

- Bởi vì Võ phủ chiêu sinh cho nên trong Quận thành hội tụ thiếu niên thiên tài của các thành tham gia khảo hạch.

- Buổi tối hôm nay, tài tuần trẻ tuổi của các thành tề tụ ở Mãn Nguyệt lâu, cùng nhau nghiên cứu thảo luận võ học.

Trần Hạo Phi giải thích.

- Toàn bộ thiên tài của các thành thuộc Lăng Vân quận tụ tập lại một chỗ sao?

La Thiên có chút kinh ngạc.

Ở trong Lăng Vân quận, thành ở phía dưới như Thanh Xương thành cũng có bảy tám cái.

Hiện giờ cũng đã muộn, không ngờ những tài tuần trẻ tuổi của các thành lại cùng tụ tập ở một chỗ trước khi khảo hạch, nghiên cứu thảo luận võ học, chia sẻ kinh nghiệm.

Đây là cơ hội rất khó có được.

La Thiên quyết định đi cùng Trần Hạo Phi, đi tới Mãn Nguyệt lâu mở mang kiến thức một chút.

...

Lăng Vân quận, Mãn Nguyệt lâu.

Đêm nay, đúng là lúc trăng tròn.

Mãn Nguyệt lâu nằm ở ven hồ, thiếu niên thiên tài đến từ các thành đang tụ tập ở bên cạnh hồ nước tràn ngập ánh trăng, nhìn qua rất có ý cảnh.

- Trần Hạo Phi, sao giờ ngươi mới đến?

Bên kia, Lâm Vân đã đến Mãn Nguyệt lâu từ lâu.

- Vừa rồi ta đang chiêu đãi La huynh ở trong nhà, thời gian có chút chậm trễ.

Trần Hạo Phi cười nói.

Sao hắn cũng tới nữa?

Lâm Vân nhìn thấy La Thiên, lông mày không khỏi nhíu lại một cái.

Hôm nay trong các thiếu niên tới Mãn Nguyệt lâu, hoặc là người xuất thân từ thế gia, thân phận không tầm thường, hoặc là người có tu vi thiên phú cao.

Mà La Thiên thì sao?

Một Võ giả bình dân, vừa không có thân thế, mà tu vi cũng không cao.

- Tề Hồng đến rồi!

Các thiếu niên ở đây đột nhiên huyên náo.

Chỉ thấy một gã thiếu niên anh tuấn khôi ngô mặc áo bào màu vàng đi tới giữa vòng vây của mọi người.

- Tề Hồng là thiên tài mạnh nhất trong khóa khảo hạch này của Lăng Vân quận! Hắn xuất thân từ Tề gia, một trong tứ đại gia tộc của Quận thành, tu vi là Khai Mạch cảnh ngũ trọng đỉnh phong.

Trần Hạo Phi giới thiệu.

- Khai mạch ngũ trọng đỉnh phong?

La Thiên không khỏi liu lười.

Linh thức của hắn đã cảm ứng được, tu vi thực lực của Tề Hồng này có thể dễ dàng thắng được Đỗ Thiên, hiển nhiên công pháp và vũ kỹ hắn tu luyện cũng cao siêu hơn người kia rất nhiều.

- Ba ngày sau sẽ khảo hạch, vị trí thứ nhất là của Tề huynh, không người nào có thể tranh giành được.

- Khảo hạch Quận thành này chỉ sợ chỉ là đá mài đao của Tề huynh mà thôi. Mà mục tiêu của Tề huynh là ba đại Thánh phủ cực hạn.

Sự có mặt của Tề Hồng dẫn tới mọi người không ngừng khen ngợi, lấy lòng hắn.

- Đêm nay ta chỉ là người mở ra tụ hội lần này, nhân vật chính thức cũng không phải là ta.

Tề Hồng trầm giọng nói.

- Điều này sao có thể? Sao Tề thiếu lại không phải là nhân vật chính cơ chứ?

Mọi người cười vang.

- Xin mời, học tỷ của chúng ta, đệ nhất mỹ nữ, thiên tài của Lăng Vân Võ phủ, Liễu Từ Yên.

Tề Hồng đột nhiên đưa tay ra.

Sau một khắc.



Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc bộ váy màu vàng nhạt nhẹ nhàng đi tới.

Thiếu nữ này có dung nhan tinh xảo, da thịt trắng như tuyết, có một cổ quý khí của tiểu thư khuê các, mái tóc đen như thác nước theo gió mà động.

Xoạt!

Toàn trường chấn động, cả đám khiếp sợ.

- Người này chính là Liễu Từ Yên? Không hổ là đệ nhất mỹ nữ của Lăng Vân Vô phủ, so với trong truyền thuyết còn đẹp hơn nhiều!

- Liễu Từ Yên không chỉ là đệ nhất thiên tài của Thanh Xương thành mà còn là thiên tài Nhân bang của Thương Vân quốc ta, thân phận vô cùng cao quý.

Giờ khắc này, Liễu Từ Yên giống như tiên nữ hạ phàm, được vạn chúng chú ý.

- Liễu Từ Yên!

La Thiên khẽ giật mình, lò mò nhớ lại một đoạn ký ức.

Ba năm trước đây, thiếu nữ trước mắt này dưới sự dẫn dắt của gia chủ Liễu gia, đã đến nhà hán cầu hôn.

Khi đó, Liễu Từ Yên còn chưa biểu hiện ra thiên phú quá kinh người, phụ thân nàng vẫn là Võ giả tán tu mạnh nhất Thanh Xương thành, chưa từng gặp được đối thủ.

Chỉ có điều, Liễu gia cầu hôn lại bị phụ thân hán cự tuyệt; mình bởi vì thâm mến Ninh Tuyết Dao cho nên lúc ấy cũng không đồng ý.

Mà giờ khắc này, thiếu nữ ngày xưa đã hóa thân thành giai nhân tuyệt mỹ, thiên kiều chi nữ xuất hiện ở trong Mãn Nguyệt lâu, trở thành nhân vật chính thức.

- Liễu Từ Yên, cũng giống như ngươi, xuất thân từ Thanh Xương thành. Nghe nói hai năm trước đã mở ra Linh mạch Địa giai, được Phủ chủ của Lăng Vân Vô phủ trực tiếp thu làm đệ tử.

Trần Hạo Phi đứng bên cạnh, giới thiệu một chút tiểu sử cho hán nghe.

Hán và Lâm Vân cũng đều dùng ánh mắt kinh diễm nhìn về phía Liễu Từ Yên.

Liễu Từ Yên thận trọng mỉm cười, dò xét các thiên tài tuần kiệt của Quận thành ở đây.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng ngưng lại ở trên thân của một thiếu niên quen thuộc, khuôn mặt của nàng biến sắc, chợt ngưng tụ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25: Vong ân phụ nghĩa

Mãn Nguyệt lâu.

Liễu Từ Yên được mọi người chú ý, trở thành nhân vật chính chói mắt nhất ở toàn trường.

- Từ Yên, đến bên này ngồi, ta đã giữ lại một vị trí tốt để cho ngươi ngắm trăng.

Tề Hồng rất phong độ, nhẹ nhàng mỉm cười đón chào nàng.

Nhưng mà Liễu Từ Yên không để ý đến hán, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào một thiếu niên mặc áo da thú.

Người kia là ai?

Ánh mắt của mọi người nhao nhao nhìn về phía La Thiên, cảm thấy khó hiểu.

Một Võ giả bình dân không chút thu hút lại có thể làm cho Liễu Từ Yên chú ý?

- Không nghĩ tới, lần tụ tập ở Mãn Nguyệt lâu này lại có thể mang đến cho ta một kinh hi.

Liễu Từ Yên liên tục bước đi về phía La Thiên, ngồi xuống vị trí đối diện với hắn ở trong đình.

Trong nụ cười động lòng người của nàng ẩn chứa một tia đùa cợt và lạnh lẽo.

La Thiên chính là ngọn nguồn tâm ma của Liễu Từ Yên.

Chỉ cần hoàn toàn chèn ép hắn, làm nhục hắn, thậm chí bóp chết hắn là có thể hóa giải chỗ sơ hở trên tâm cảnh của nàng.

Vốn, Liễu Từ Yên vẫn còn đang hao tâm tổn trí, không biết phải đi tới nơi nào để tìm La Thiên.

Không nghĩ tới, đêm nay ở Mãn Nguyệt lâu lại mang đến cho nàng sự kinh ngạc và vui mừng như thế.

- La Thiên? Người quen biết Liễu Từ Yên sao, sao không nói sớm một chút?

Trên mặt Lâm Vân hiện lên vẻ mừng rỡ.

Giai nhân tuyệt mỹ như Liễu Từ Yên chính là nữ thần hoàn mỹ trong lòng Lâm Vân.

Chỉ là, hắn không tìm thấy cơ hội để đi làm quen với nàng.

- Liễu cô nương, tại hạ Lâm Vân của Lâm gia Lăng Vân Quận thành, là hảo hữu của La Thiên.

Lâm Vân mang theo vẻ mặt mong chờ tiến lên.

La Thiên muốn giải thích, thế nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

- Ta đã sớm nghe nói qua đại danh của Liễu cô nương, hôm nay được gặp mặt mới phát hiện ra, những tin đồn kia không bằng một nửa chính chủ.

Lâm Vân không ngừng ca ngợi, mượn tảng quan hệ của La Thiên mà chủ động bắt chuyện với nàng.

- Hảo hữu của La Thiên sao?

Liễu Từ Yên như cười mà không phải cười, trong mắt để lộ ra vẻ đùa bỡn.

- La Thiên? Từ Yên tỳ, đây chẳng lẽ chính là tiểu tử không có mắt kia sao?

Lúc này, một nữ tử xinh đẹp mặc y phục màu hồng mở miệng nói.

- Vũ Yến, lời này là có ý gì?

Tề Hồng, người khởi xướng lần tụ họp này nhíu mày hỏi.

Nữ tử mặc áo hồng tên là Mục Vũ Yến, là hảo hữu của Liễu Từ Yên, thân phận cũng không đơn giản, là thiên kim Mục gia, một trong tứ đại gia tộc của Lăng Vân Quận thành.

Nếu như không phải có Liễu Từ Yên ở đây, nhất định Mục Vũ Yến sẽ là nhân vật nữ chính của đêm nay.

Nhưng Liễu Từ Yên quá chói mắt, hoàn toàn che giấu ánh sáng của nàng, làm cho nàng biến thành nhân vật phụ họa.

- Hà hà, có khả năng các người không biết rồi, tiểu tử này từng cự tuyệt lời cầu hôn của gia tộc Từ Yên tỳ!

Mục Vũ Yến nở nụ cười giảo hoạt xấu xa, dường như sợ chuyện chưa đủ lớn vậy.

Tiểu tử này... Từ chối hôn ước?

Mọi người ở đây chấn động, xôn xao.

Đám người Tề Hồng, Trần Hạo Phi, Lâm Vân đều kinh nghi, có chút khó tin nhìn về phía La Thiên.

Hắn, không ngờ lại cự tuyệt hôn sự với Liễu Từ Yên?

- Cái này... Chuyện này quá hoang đường a!

Mọi người ở đây đều không thể nào tin được, cả đám nhao nhao nhìn về phía Liễu Từ Yên.

Nhưng Liễu Từ Yên không phản bác, xem như là chấp nhận.

Cự tuyệt hôn sự với Liễu Từ Yên? Chẳng lẽ đầu tiểu tử này bị úng nước rồi sao?

Đám người Tề Hồng, Lâm Vân còn ao ước và ghen ghét, nếu như đối tượng Liễu gia để mắt tới là bọn hán thì quả thật là tốt biết bao.

- Nghe Từ Yên tỷ nói, lúc trước tiểu tử này còn đánh đệ tử trong nhà nàng!

Về mặt Mục Vũ Yên biến đổi, bắt đầu nói thêm mắm thêm muối.

- Vũ Yên, chuyện này là thật sao?

- Khinh nhòn Liễu gia? Sợ là tiểu tử này chán sống rồi!

Thoáng chốc, tình cảm quần chúng trong toàn bộ Mãn Nguyệt lâu bị xúc động, cả đám đều có chút phản nộ.

- Đổi trắng thay đen!

Trong lòng La Thiên cười lạnh, nhưng hán lại khinh thường giải thích.

Hôn nhân chính là tự do của hán; chẳng lẽ ai tới nhà tiến cử thì mình nhất định phải đồng ý hay sao?

Trước kia ở trong Học phủ, đệ tử Liễu gia bắt nạt La Thiên, chèn ép, nghe nói cũng là do nhận được gợi ý của Liễu Từ Yên.

Đến chỗ này lại thành một Võ giả bình dân như hán đi ức hiếp một đám đệ tử thế gia sao?

- Hừ! La Thiên! Không nghĩ tới ngươi lại là loại người này. Từ nay về sau Lâm Vân ta đoạn tuyệt quan hệ với ngươi, sẽ không có một chút liên quan nào nữa!

Trên mặt Lâm Vân hiện lên vẻ chán ghét.

Sau khi biết được thù hận giữa La Thiên và Liễu Từ Yên, hán lập tức từ bỏ mối quan hệ.

- Đoạn tuyệt quan hệ?

La Thiên không khỏi bật cười, không ngờ thế gian này lại có người vô sỉ như vậy.

Nửa ngày trước, nếu không phải có La Thiên xuất thủ cứu giúp thì có lẽ Lâm Vân đã bị Thiết Linh Ưng truy đuổi tới chết.

Hiện tại, sau khi biết được quan hệ của La Thiên và Liễu Từ Yên, tốc độ trở mặt của Lâm Vân so với lật sách còn nhanh hơn nhiều.

- La Thiên, ngươi bạc tình bạc nghĩa như thế, làm thương tổn tình cảm của Liễu gia, còn không mau xin lỗi Liễu cô nương?

Lâm Vân quát lên một tiếng chói tai, chính khí凛冽.

Hán muốn trở hết tài năng trong các thiên tài ở Mãn Nguyệt lâu, làm cho Liễu Từ Yên chú ý, cơ hội này rất khó có được.

Trước mắt chính là một cơ hội rất tốt.

Chỉ cần làm nhục, giáo huấn La Thiên ở trước mặt Liễu Từ Yên, như vậy là có thể nhận được ấn tượng tốt của mỹ nữ rồi.

Nhìn thấy biểu hiện của Lâm Vân, các thiếu niên khác ở đây không khỏi đầm ngực dậm chân, hận phản ứng của mình đã chậm một nhịp.

- Lâm Vân, ngươi có chút quá đáng rồi đó! Sao ngươi có thể vong ân phụ nghĩa như thế chứ?

Trần Hạo Phi giận dữ, mở miệng quát lớn.

Hán thật sự không nhịn được tình cảnh này.

La Thiên là người đã cứu mình và Lâm Vân, nhưng giờ phút này Lâm Vân không chỉ đoạn tuyệt quan hệ mà còn muốn cưỡng ép La Thiên, quả thực là lấy oán trả ơn mà!

- Trần huynh bớt giận, coi như ta đã cứu một con chó vậy.

La Thiên dè bả vai của Trần Hạo Phi lại.

Bởi vì thù oán với Liễu Từ Yên cho nên hán và cả đám thiên tài trong Lăng Vân quận này thế bất lưỡng lập rồi.

La Thiên không muốn để Trần Hạo Phi liên quan tới chuyện này.

Đi thôi.

La Thiên quay người, định rời khỏi Mãn Nguyệt lâu.

- Muốn đi? Ngươi không đập đầu xin lỗi Liễu cô nương thì ngày hôm nay đừng hòng rời khỏi nơi này!

Lâm Vân cười lạnh, ngăn cản đường đi của hắn.

- Xin lỗi? Ngươi nghĩ cũng thật là hay!

La Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Lâm Vân.

- Ngươi thật là to gan! Bỏ công tử là thiếu chủ Lâm gia, ngươi có thân phận gì chứ? Không ngờ lại có dũng khí nói chuyện như vậy với ta?

Sắc mặt Lâm Vân trở nên hung ác.

Chỉ là một tên nông dân từ thành nhỏ tới, không ngờ lại dám nhục mạ hắn. Ở trước mắt của Liễu Từ Yên, Lâm Vân không dễ gì nuốt trôi cục tức này được.

- Đối mặt với ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi tỏ ra thái độ như vậy sao?

La Thiên không chút khách khí mỉa mai.

- Ngươi đừng vội nói năng bậy bạ! Chỉ là Khai Mạch tam trọng mà cũng dám nói cứu bỏn công tử sao...

Mặt Lâm Vân biến sắc, không thừa nhận chuyện cũ.

Đối với việc La Thiên cứu người, hắn không cho là đúng.

Lâm Vân cho rằng mình và Trần Hạo Phi bị Thiết Linh Ứng đánh lên cho nên mới bị thương, La Thiên chỉ may mắn gặp dịp chia sẻ một chút áp lực mà thôi.

- La Thiên, hôm nay tụ tập ở Mãn Nguyệt lâu là thảo luận và luận bàn võ học.

- Nếu như ngươi muốn ra khỏi đây thì hãy tỷ thí một trận cùng ta. Nếu ta thắng, ngươi phải đập đầu xin lỗi Liễu Từ Yên, sau đó tự vả mình mười cái tát!

Lâm Vân hùng hổ, ra vẻ ra mặt hộ cho Liễu Từ Yên.

Hắn muốn ôm chân Liễu Từ Yên, hung hăng giáo huấn La Thiên một lần, để lại ấn tượng tốt trong lòng mỹ nữ.

Liễu Từ Yên vẫn bình tĩnh ngồi đó, nâng chung trà lên nhấp nháp, khóe miệng nở một nụ cười như có như không.

Muốn đánh bại một tên tiểu tử Khai Mạch cảnh tam trọng, đối với cấp độ bây giờ của nàng mà nói, thật sự rất là đơn giản.

Thậm chí không cần nàng mở miệng thì đã có vô số người muốn thay nàng lao vào dầu sôi lửa bỏng xuất thủ.

- Ba năm trước đây, phụ thân mang ta đi tới nhà của ngươi cầu hôn lại bị ngươi vô tình cự tuyệt, đây là một sỉ nhục lớn nhất trong đời ta.

- Bây giờ, ta mở ra võ mạch Địa giai, trở thành mỹ nữ thiên tài chói mắt nhất trong Lăng Vân quận.

Hai mắt nàng như tỏa sáng, dùng tư thế siêu nhiên nhìn xuống La Thiên.

- Mà ngươi, long đong với bị chèn ép như vậy, hiện tại khó khăn lắm mới đạt tới Khai Mạch cảnh tam trọng, chênh lệch với ta như khoảng cách trời với đất.

- La Thiên, có lẽ bây giờ ngươi đã đang rất hối hận đúng không?

Trong lòng Liễu Từ Yên có chút thỏa mãn khó hiểu.

Nàng làm cho La Thiên tự ti mặc cảm, hối hận không kịp đối với việc trước kia đã từ chối hôn ước với nàng, sau đó phải trả một cái giá lớn.

- Khả khả, đắc tội với Liễu Từ Yên, nhất định tiểu tử này sẽ không có kết cục gì tốt.

- Tu vi của Lâm Vân đã đạt tới Khai Mạch tứ trọng đỉnh phong, đánh bại tên kia chắc cũng trong ba chiêu mà thôi.

Khai Mạch tứ trọng khiêu chiến Khai Mạch tam trọng, chuyện này vốn là hành động trợ trên lấy mạnh hiếp yếu.

Nhưng người ở chốn này, bao gồm cả người khỏi xướng tụ hội lần này như Tề Hồng đều ủng hộ cho Lâm Vân.

Chỉ cần La Thiên có dũng khí ứng chiến, nhất định sẽ bị Lâm Vân hung hăng làm nhục một hồi, sau đó sẽ phải dập đầu xin lỗi Liễu Từ Yên ở trước mặt mọi người.

- Sao thế? Chẳng lẽ La Thiên nguoi ngay cả dũng khí chiến một trận cũng không có sao? Có cần ta nhường nguoi mấy chiêu trước hay không?

Lâm Vân nhếch miệng cười khê, trên mặt tràn ngập vẻ khinh miệt.

- Chiến một trận? Nguoi quá đề cao chính mình rồi. Chỉ có điều, nguoi đã nóng lòng muốn bị mất mặt xấu hổ như thế... Ta đây sẽ thành toàn cho nguoi!

Thanh âm của La Thiên trầm xuống, ánh mắt trở nên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 26: Nhất chỉ đoạn kiếm

Tiếng nói trầm thấp của La Thiên vang vọng cả Mãn Nguyệt lâu.

- Miệng lưỡi của tiểu tử này cũng không yếu!

- Chắc chắn, không ngờ hán ta lại có dũng khí đồng ý đó nha? Lần này chỉ sợ phải chịu tiếng xấu lan xa rồi.

Chung quanh vang lên một mảng tiếng sợ hãi thán phục, ra vẻ bọn họ đã đánh giá thấp dũng khí của La Thiên.

- Khả khả! Thật sự đúng là nói khoác mà không biết ngượng!

Lâm Vân cười lớn một tiếng, cuối cùng đã tới lúc hán thi triển thân thủ.

Hán có lòng tin mười phần đánh bại La Thiên.

Ngày ấy, mặc dù La Thiên hỗ trợ đánh lui Thiết Linh Ưng, thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ bằng vào tuyệt chiêu của vũ kỹ, miễn cưỡng bộc phát ra chiến lực Khai Mạch tứ trọng, tạm thời không có cách nào kéo dài được.

Hai người rất nhanh đã đứng ở trên một bãi đất trống, bốn phía là thiên tài các thành, bọn họ thường thức trà rượu, chờ xem kịch vui.

- Tiểu tặc, ta sẽ cho nguoi trải nghiệm vũ kỹ của thế gia!

Lâm Vân cười ngạo nghễ.

Lời còn chưa dứt.

Suru một tiếng, Lâm Vân giống như con báo nhảy lên, trong nháy mắt đã tới gần La Thiên, tốc độ mà hán bộc phát ra cực kỳ kinh người.

Đồng thời bàn tay hán có một thanh đao gió hiện lên, quán quanh đó là chân khí màu trắng, nhấc theo một mảnh gió lạnh thấu xương.

- Là Thất Trùng Bộ, Hàn Phong trảm của Lâm gia.

- Hai môn vũ kỹ này đều là Phàm cấp thượng phẩm, phối hợp với nhau sẽ tạo ra uy năng mạnh hơn. Lâm Vân đã tu luyện hai môn vũ kỹ này tới cảnh giới tiểu thành, rất là thuần thực.

Người ở đây đều là thiên tài các thành, cho nên kiến thức rất là uyên bác.

- Hi hi, Từ Yên tỷ, tỷ cảm thấy La Thiên này có thể chống đỡ được mấy chiêu?

Mục Vũ Yến vui vẻ hỏi một câu.

Rốt cuộc, chuyện này trở nên ồn ào như vậy đều là do nàng thúc đẩy mà ra.

Về mặt Liễu Từ Yên lãnh đạm phong tình, mặc kệ biểu hiện của La Thiên như thế nào, có thể chống đỡ được mấy chiêu thì kết quả cũng sẽ không thay đổi!

Ở trong mắt nàng, La Thiên như con sâu cái kiến đang giãy giụa, nàng có thể tùy thời bóp chết được hán!

Nhưng sau một khắc, cánh tay bùng trà của Liễu Từ Yên cứng đờ ở giữa không trung.

Suru!

Hàn Phong trăm của Lâm Vân hóa thành một tia sáng trắng lạnh lẽo hình bán nguyệt chém về phía La Thiên.

La Thiên chấp tay mà đứng, chưa dòi một bước nào khỏi vị trí trước đó.

Suru suru!

Thân thể của hắn nghiêng một cái, làm cho một chưởng lạnh lẽo và sắc bén kia chệch đi nửa tấc.

- Ồ... Sao lại thất bại chứ?

Lâm Vân ngẩn ngơ, đáng lẽ ra mình phải đánh trúng mới đúng, làm sao tự nhiên chệch hướng rồi?

Mà ở trong mắt người khác, Lâm Vân dường như đang cố ý thả tay, cho nên một chưởng kia mới chệch khỏi người của La Thiên.

La Thiên đứng lặng tại chỗ, chưa động một bước.

La Thiên dùng cảm quan cường đại của mình, tăng thêm Du Thân bộ đại thành, cho dù là lúc trước bị bốn người Đỗ Văn Trình vây công thì hắn cũng có thể né tránh, càng không cần phải nói tới một Lâm Vân như hiện tại.

- Hàn Quang Lãnh Nhận!

Phản ứng của Lâm Vân rất nhanh, thấy một kích thất bại hắn lập tức biến chiêu, một chưởng cắt ngang hóa thành lưỡi đao lạnh lẽo và sắc bén, muốn phanh thây La Thiên từ một thành hai.

Suru suru!

Một chưởng này nhanh như sét đánh, ở khoảng cách gần như thế, rất khó có thể né tránh.

- Chém trúng!

Sắc mặt Lâm Vân âm tàn, một chưởng sắc nhọn lạnh như băng đánh trúng La Thiên.

Xoạt!

La Thiên trước mắt vỡ vụn, hóa ra đây chỉ là một đạo tàn ảnh.

- Không tốt! Người biến mất rồi...

Sắc mặt Lâm Vân đại biến.

- Ở phía sau người!

Âm thanh lạnh như băng từ phía sau lưng hắn truyền đến.

Cơ thể của Lâm Vân lập tức lạnh hết sống lưng.

Ngay trong nháy mắt đó, La Thiên tránh thoát một kích đồng thời đi tới phía sau lưng của hắn, thân pháp này phải ảo diệu tới cỡ nào mới làm được?

Đám thiếu niên đang chờ xem kịch vui bốn phía đều trầm mặc.

Thân pháp của La Thiên so với Lâm Vân cao thâm hơn quá nhiều, xét trên phương diện cảnh giới gần như là nghiền ép đối thủ.

Huống chi, Du Thân bộ vốn là thứ thích hợp để dịch chuyển né tránh trong cận chiến, giờ phút này lại được La Thiên thi triển ra, phát huy tác dụng vô cùng hoàn mỹ.

- Du Thân bộ... Cảnh giới viên mãn?

Trong đôi mắt sáng của Liễu Từ Yên hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Nàng từng tiến vào Thanh Phong Học phủ, cho nên cũng biết loại vũ kỹ thân pháp này.

Nhưng Du Thân bộ của La Thiên, sau khi phẩm cấp được đề cao, cảnh giới đại thành đã có thể so với cảnh giới viên mãn trước đây.

Hơn nữa, trải qua mấy lần thực chiến và ma luyện, Du Thân bộ của La Thiên đã mơ hồ chạm đến cấp độ viên mãn.

Phanh!

La Thiên đứng ở sau lưng Lâm Vân đạp chân một cái, đá trúng hông của Lâm Vân.

- A...

Lâm Vân kêu thảm một tiếng, bị chân của La Thiên đá ra ngoài, ngã lộn nhào xuống đất.

Lúc Lâm Vân đứng dậy đã nhìn thấy một đôi chân trắng nõn xuất hiện trước mắt mình.

Là chân của ai? Sao lại đẹp mắt như vậy?

Khi hần ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt không vui của Liễu Từ Yên, mặt tức thì đỏ lên như trái gấc, tức giận không thôi.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Lâm Vân... Cứ như vậy đã bị thảm bại rồi sao?

Thậm chí còn có người hoài nghi, có phải Lâm Vân đồng lõa với La Thiên, cho nên hai người mới diễn một tuồng hài kịch như thế hay không?

- Vũ kỹ của thế gia sao? Cũng chỉ như vậy mà thôi!

La Thiên cười lạnh, lập tức quay người rời đi.

- La huynh!

Trần Hạo Phi đi theo sau, hai người chuẩn bị rời khỏi Mãn Nguyệt lâu.

- Hừ, Lâm Vân, người đã làm mất mặt Lăng Vân Quận thành rồi, ngay cả phế vật Khai Mạch tam trọng cũng không chinh đốn được!

Mục Vũ Yên hừ lạnh một tiếng.

Về mặt của Lâm Vân lúc trắng lúc đỏ.

Trên khuôn mặt của Liễu Từ Yên tràn ngập vẻ lạnh lẽo, trên người có một cỗ áp lực vô hình làm cho mọi người kinh hãi.

Dù kết quả như thế nào, chỉ cần La Thiên chiến thắng chính là làm tổn hại mặt mũi của Liễu Từ Yên.

- La Thiên! Tỷ thí còn chưa chấm dứt đâu!

Sắc mặt Lâm Vân trở nên dữ tợn, miệng gầm lên một tiếng, bay vọt về phía trước, tay rút ra một thanh bảo kiếm bên hông, đâm về phía sau lưng La Thiên!

- La huynh cẩn thận!

Trần Hạo Phi nhìn thấy kiếm quang, vội vàng hô lớn.

Bộ kiếm của Lâm Vân là tác phẩm thất bại của một vị Luyện Khí sư trong nội thành, chỉ kém một tia là đã trở thành Bảo khí.

Cho dù như thế thì thanh kiếm này cũng đã là thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn, đạt tới cấp bậc chuẩn Bảo khí.

Lúc này Lâm Vân lại xuất chiêu đánh lên, một khi đâm trúng La Thiên, nhất định sẽ bị thụ thương nghiêm trọng, ảnh hưởng tới kết quả khảo hạch ở Vô phủ cao đẳng.

Sau lưng La Thiên tựa như có mắt mọc ra, bỗng nhiên hần quay người một cái.

- Đúng là đồ không biết sống chết!

Hần quát lạnh một tiếng, ngón tay vẽ một cái, một đạo hàn mang màu lam nhạt lạnh lẽo thấu xương lóe lên trong hư không rồi biến mất.

Phanh...! Rắc rắc!

Sau một khắc, chỉ thấy lợi kiếm chuẩn Bảo khí của Lâm Vân đã bị cắt thành hai đoạn.

- Không! Điều này không có khả năng..

Lâm Vân tròn mắt, ngây ngẩn hết cả người.

La Thiên vận dụng thần binh lợi khí gì vậy? Không ngờ lại chém bội kiếm của hắn thành hai đoạn.

Phanh!

Một chân của La Thiên đá trúng bụng Lâm Vân.

Lâm Vân lần nữa bay ra ngoài, hung hăng ngã xuống mặt đất.

- Đáng chết! Tại sao lại có thể như vậy được chứ?

Lâm Vân phẫn hận, lại có chút không cam lòng.

Trận chiến hôm nay coi như hắn đã trở thành trò cười cho thiên hạ xem, thanh danh thiên tài Lâm gia cũng thuận theo đó mà sụp đổ, trở thành tên ngốc trong mắt mọi người, cũng để lại ấn tượng phé vạt trong mắt của Liễu Từ Yên.

Khi hắn ngẩng đầu, lại nhìn thấy được ánh mắt của Liễu Từ Yên, con mắt của đối phương ẩn chứa sát khí, lại có một cỗ sát cơ tràn ra.

- Một chỉ gãy kiếm? Ngưng Tinh Kiếm chứ?

Liễu Từ Yên nhìn thoáng qua kiếm gãy, nhú mày thấp giọng lầm bầm nói.

Có thể tu luyện vũ kỹ không trọn vẹn này tới trình độ như vậy, có thể thấy được thiên phú đáng sợ của La Thiên ra sao.

Ngẩng đầu, Liễu Từ Yên nhìn bóng người đang rời khỏi nơi này của La Thiên.

- Chẳng lẽ, hắn cũng thức tỉnh được Linh mạch Địa giai?

Sắc mặt Liễu Từ Yên trở nên âm trầm.

Nếu như mặc kệ không làm gì nữa, La Thiên sớm muộn cũng sẽ đạt tới độ cao của nàng.

- Rất tiếc, ta sẽ không để cho người có thời gian để phát triển đâu!

Bàn tay trắng như ngọc của Liễu Từ Yên bóp chặt, ở chỗ sâu trong đôi mắt sáng kia ẩn chứa một đạo sát khí lạnh như băng.

...

Ở bên ngoài Mãn Nguyệt lâu.

- La huynh, không nghĩ tới hành trình Mãn Nguyệt lâu lần này sẽ biến thành như vậy.

Trần Hạo Phi có chút áy náy nói.

- Không sao, chuyện này cũng không phải lỗi của người.

La Thiên cũng không ngờ tới lại gặp phải Liễu Từ Yên ở chỗ này, tạm thời hắn có thể biết được nàng đã ghi hận trong lòng về chuyện từ chối hôn ước trước kia, cho nên sẽ tìm cách trả thù mình.

- La huynh, rốt cuộc giữa người và Liễu Từ Yên có ân oán gì vậy?

Trần Hạo Phi hiếu kỳ hỏi.

La Thiên nói lại chuyện năm đó một lần.

- Thật không nghĩ tới, Liễu Từ Yên lại là người có lòng dạ nhỏ mọn như thế!

Sau khi Trần Hạo Phi nghe xong lập tức tỏ ra khinh thường, mình thật sự là đui mù cho nên lúc trước mới bị sắc đẹp của Liễu Từ Yên mê hoặc.

Trở lại Trần gia.

Trần Hạo Phi vẫn đối xử nhiệt tình với La Thiên như cũ, cũng không vì chuyện Liễu Từ Yên mà xa lánh hắn.

Trong lòng La Thiên cảm khái, ngày ấy hắn đồng thời cứu được Trần Hạo Phi và Lâm Vân.

Một người có tình có nghĩa, một người lại là kẻ vong ân phụ nghĩa.



Đêm khuya, trong phòng.

- Ba ngày sau chính là ngày khảo hạch chiêu sinh của Võ phủ, không thể chậm trễ...

La Thiên khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Chân khí của ba cái khí mạch trong cơ thể hần nhanh chóng vận chuyển, trào lên.

Trong đó, đầu khí mạch thứ ba đã mở ra được hơn một nửa.

Ma luyện ở trong Hắc Yêu lĩnh cũng làm cho vũ kỹ của hần đạt tới cực hạn.

Du Thân bộ đại thành, với tư cách là vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm, muốn tấn chức lên viên mãn thì phải cần dùng tâm cảm ngộ.

Ngưng Tinh Kiếm chỉ tầng thứ hai cũng đã đại thành, uy lực được nâng cao một bước, trong thời gian ngắn rất khó đột phá tầng kế tiếp.

Chỉ có điều, Hắc Yêu lĩnh có một điểm không tốt đó chính là có rất nhiều Yêu thú ẩn hiện, không thể toàn tâm bế quan tu luyện được.

- Bắt đầu đi!

La Thiên lấy ra một viên Bồi khí đan trung phẩm.

Đan này dùng cho Khai mạch tứ trọng trở lên cũng có thể tăng trưởng tu vi, là chiến lợi phẩm mà hần lấy được từ trong tay của Đỗ Thiên.

Hần nuốt Bồi Khí đan vào miệng, một cỗ được lực lập tức bành trướng rồi bộc phát ở trong người hần.

- Được lực thật là mạnh.

Sắc mặt La Thiên khẽ biến, lập tức cảm nhận được cảm giác bành trướng trong người.

Dù sao Bồi khí đan trung phẩm là thứ dùng cho Võ giả từ Khai Mạch tứ trọng đến lục trọng.

Dưới được lực mạnh mẽ, đầu khí mạch thứ ba trong cơ thể hần nhanh chóng mở rộng, tu vi liên tiếp tinh tiến.

Hai ngày sau.

Trước lúc Võ phủ khảo hạch.

Oanh!

Cơ thể của La Thiên chấn động, rốt cuộc đầu khí mạch thứ ba trong cơ thể hần đã được mở rộng đến mức tận cùng.

- Thành!

Trên mặt La Thiên hiện lên vẻ vui mừng, cuối cùng tu vi của hần đã đến Khai Mạch tam trọng đỉnh phong.

- Chỉ cần tấn chức lên Khai Mạch tứ trọng là ta sẽ có cơ hội tiến vào Võ Đạo Thánh phủ cao cấp nhất của Thương Vân quốc.

Trong mắt La Thiên hiện lên ý chí chiến đấu mạnh mẽ.

Đối với ba đại Thánh phủ cực hạn... Hần chưa từng có ý định buông tha!

Chỉ có tiến vào Võ Đạo Thánh phủ cao cấp nhất thì mới có thể trợ giúp được Thần mạch của hần, tương lai mới có tư cách lấy Ninh Tuyết Dao có thân phận thần bí và cao quý làm vợ.

Nhưng trước đó, nhất định hần phải thông qua khảo hạch của Lăng Vân Võ phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27: Cảm Linh thạch

Sáng sớm ngày thứ hai.

Lăng Vân quận, Lăng Vân Võ phủ.

Khi La Thiên và Lâm Hạo đến thì ở gần đã có bốn năm trăm tên thiếu niên của các thành hội tụ.

- Người thật là đông đúc nha.

La Thiên có chút kinh ngạc, người khảo hạch so với trong tưởng tượng của hắn còn nhiều hơn rất nhiều.

- Đây là chuyện rất bình thường. Lăng Vân Quận thành quản lý tám thành nhỏ, chỉ riêng tất cả gia tộc võ đạo lớn bé đã có mấy trăm rồi.

Trần Hạo Phi giải thích.

Đây là khảo hạch ở Lăng Vân quận.

Toàn bộ Thương Vân quốc có bốn mươi năm mươi cái Quận thành, mà còn chưa tính Vương đô phồn hoa nhất nữa.

Về phần toàn bộ đại lục?

Thương Vân quốc chỉ là một góc xa xôi của Đông Thần đại lục.

- Đáng tiếc, Tuyết Dao không đến tham gia khảo hạch.

Trong lòng La Thiên thờ dài.

Ninh Tuyết Dao giải thích là, bởi vì nàng là người tị nạn cho nên không muốn bại lộ thân phận, hơn nữa nàng cũng đã có võ học gia truyền để tu luyện rồi.

- Khảo hạch sắp bắt đầu!

- Ai có tu vi Khai Mạch nhị trọng, trong vòng mười tám tuổi đều có thể tham gia khảo hạch.

Một đạo thanh âm vang dội vang lên.

Trước Võ phủ thoáng chốc trở nên yên tĩnh.

Sau đó.

Mấy trăm thiếu niên dưới sự dẫn dắt của giám khảo tiến vào trên một khối đất trống ở trước Võ phủ.

Ở giữa bãi đất trống có một cái đài.

- Cửa thứ nhất chính kiểm tra võ mạch của các người.

Một vị quan chủ khảo trung niên có thanh âm thấp chất phác lên tiếng, dù ở đây có vài trăm người cũng đều nghe thấy được rất rõ ràng.

Lúc này.

Bên trên đài ở giữa bãi đất trống xuất hiện một vị thiếu nữ xinh đẹp đang mặc y phục lão sư, mỗi một cái nhăn mày một nụ cười đều câu dẫn hồn phách của người khác.

- Thật là xinh đẹp. Lăng Vân Võ phủ còn có lão sư xinh đẹp trẻ tuổi như vậy hay sao?

Đám thanh niên bên dưới sợ hãi thán phục nói.

- Là Liễu Từ Yên! Đệ nhất thiên tài trong Lăng Vân Võ phủ, thiên tài Nhân bản trong Thương Vân quốc ta.

Những người có gia thế ở đây đều lập tức nhận ra thân phận của thiếu nữ này.

- Liễu Từ Yên!

La Thiên nhướng mày.

Hắn có chút không hiểu, sao Liễu Từ Yên lại trở thành người phụ trách khảo hạch, còn mặc phục sức của lão sư Võ phủ.

- Nghe nói tu vi của Liễu Từ Yên đã đến đạt đến Khai mạch thất trọng, thỉnh thoảng nàng cũng làm lão sư khách khanh ở bên trong Võ phủ.

Về mặt của Trần Hạo Phi biến đổi.

Liễu Tử Yên thân là đệ tử thân truyền của phủ chủ Võ phủ, đảm nhiệm chức vị người phụ trách khảo hạch cũng không có gì là ngạc nhiên.

Chỉ là, đối với La Thiên thì tình huống hiện tại khá bất lợi.

Cùng lúc đó, La Thiên phát hiện ra hai mắt của Liễu Tử Yên mang theo một tia đùa cợt, từ trên cao nhìn xuống mình.

Ánh mắt kia, dường như là người ở trên cao quan sát gia nô vậy.

- La Thiên, rất nhanh ngươi sẽ hiểu, thân phận của chúng ta chênh lệch như thế nào.

Một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai của hắn.

Đây là... thanh âm của Liễu Tử Yên!

Ánh mắt của La Thiên nheo lại, đây là bí thuật truyền âm.

Chỉ có Khai Mạch cảnh thất trọng trở lên mới có bản lĩnh truyền âm nhập tai.

- Ngươi cho rằng ta không nhìn ra hay sao? Ngươi muốn thông qua khảo hạch của Lăng Vân Võ phủ trước, sau đó lại cố gắng thi vào ba đại Võ Đạo Thánh phủ cực hạn.

Liễu Tử Yên mỉm cười, thanh âm tràn ngập vẻ mỉa mai.

Cái gì?

Nàng, không ngờ lại đoán được mục tiêu của ta!

Thể xác và tinh thần của La Thiên chấn động.

Liễu Tử Yên này thật sự quá thông minh, chỉ vờ vờ từ trận giao phong ngày hôm qua của mình và Lâm Vân là đã có thể phỏng đoán được một chút mục tiêu của hắn.

Cùng lúc đó La Thiên còn cảm nhận được vài đạo ánh mắt mang theo địch ý tới từ chung quanh.

Trong này còn có Lâm Vân ngày hôm qua đã bị hắn đánh bại.

Cùng với Tề Hồng, thiên tài mạnh nhất khóa khảo hạch này, đồng thời còn là người đề xuất tụ họp tại Mãn Nguyệt lâu.

Ngoài ra La Thiên còn nhìn thấy một ít gương mặt quen thuộc, như Liễu Nguyên Bá của Liễu gia, hiện tại cũng đã tấn chức Khai Mạch nhị trọng.

- Kiểm tra võ mạch, bắt đầu.

Vị giám khảo trung niên kia lãnh đạm mở miệng nói.

Vừa mới nói xong thì đám trong đám thiếu niên xếp hàng phía dưới đã có người tiến lên kiểm tra.

- Rót chân khí vào Cẩm Linh Thạch.

Liễu Tử Yên im lặng, giống như nữ thần, tay giao mấy khối Tinh Thạch màu trắng nhạt cho các đệ tử kiểm tra.

Ồ...ô...n...g!

Sau khi một thiếu nữ trong đó rót chân khí vào, bề mặt Tinh thạch có ba vòng ánh sáng màu trắng sáng lên.

- Võ mạch Hoàng giai thượng phẩm

Bên cạnh đài có lão sư chuyên môn chịu trách nhiệm ghi chép tính danh và thành tích khảo sát.

Võ mạch được chia làm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Võ mạch Thiên Giai trên đại lục này mấy trăm năm cũng đã khó gặp, đã sớm trở thành truyền thuyết từ lâu.

Võ mạch Địa giai đã là tư chất tuyệt đỉnh.

Võ mạch Huyền giai cũng xem như là có tư chất thiên tài.

Võ mạch Hoàng giai thượng phẩm chỉ có thể coi là trung đẳng.

Chỉ có khai mạch thành công, dùng chân khí rót vào Cẩm Linh thạch thì mới có thể kiểm tra được cấp bậc võ mạch.

Võ đồ Luyện thể cảnh, võ mạch không được kích hoạt thì sẽ không có biện pháp nào kiểm tra được.

Ồ...ô...n...g!

Đột nhiên, Cẩm linh thạch trong tay một thiếu niên lạnh lùng sáng lên bốn vòng ánh sáng màu trắng.

- Tư chất Huyền giai hạ phẩm!

Vị quan chủ khảo trung niên kia vui mừng nói.

- Đây không phải là Cao Hiên của Cao gia Hoành Quang thành sao? Không ngờ võ mạch của người này lại đúng là Huyền giai!

Phía dưới có không ít người sợ hãi than nói.

Cao Hiên?

La Thiên đột nhiên phát hiện ra, thiếu niên kia nhìn rất quen mắt.

Nhìn kỹ, đây không phải là Cao Hiên ban đầu bị mình đánh bại, sau đó phải côi sạch y phục, bị hấn vợ vết hết đồ trên người ở Hắc Yêu lĩnh sao?

Hôm nay gặp lại, tu vi của Cao Hiên đã đạt đến Khai Mạch tam trọng, còn có được võ mạch Huyền giai trung phẩm.

- Không ngờ lại là hấn!

Cao Hiên cũng nhìn thấy La Thiên, nhớ tới sỉ nhục trong Hắc Yêu lĩnh ngày ấy, trên mặt hấn hiện lên vẻ oán hận, sau đó lại hung hăng trừng mắt liếc La Thiên một cái.

Trên đài, các thiếu niên không ngừng kiểm tra, thành tích có tốt có xấu.

Trong đó, người có thiên phú cao nhất là thiếu chủ Tề Hồng của Tề gia, có được tư chất Huyền giai thượng phẩm.

Tiếp theo là thiên kim Mộc gia Mộc Vũ Yên, võ mạch là Huyền giai trung phẩm.

Hai người này đều phát xuất từ một trong tứ đại gia tộc của Quận thành.

- Đến phiên chúng ta, La huynh ngời lên trước đi.

Trần Hạo Phi mở miệng nói.

Đối với võ mạch của La Thiên, hấn vẫn rất là hiếu kỳ.

- Được.

La Thiên gật đầu, bước lên đài.

- La Thiên, ngươi là thiên tài Thanh Xương thành, Liễu gia ta cũng đã từng giúp đỡ qua ngươi, ngươi đừng làm cho mọi người thất vọng.

Liễu Từ Yên tự nhiên cười nói, ra vẻ quan tâm tới hấn.

La Thiên không quan tâm tới nàng, ở bên trong nụ cười của nàng hấn đã cảm nhận được một cỗ ý âm mưu.

Liễu Từ Yên này chủ động xin đi giết giặc, tới chịu trách nhiệm khảo hạch, tất nhiên đã có kế hoạch nhằm vào mình.

- Được.

La Thiên tiếp nhận Cẩm tinh thạch màu trắng, chậm rãi rót chân khí vào.

Sau một khắc.

Sắc mặt La Thiên khê biến, bởi vì chân khí rót vào Cẩm linh thạch rất khó khăn.

Mấy hơi thở sau.

Cẩm Linh thạch không có phản ứng.

- La Thiên, không phải võ mạch của ngươi thuộc loại khuyết mạch đó chứ? Ngay cả Cẩm linh thạch cũng không có phản ứng.

Trong nụ cười của Liễu Từ Yên có vẻ khoái trá.

Tiếng nói của nàng cũng không nhỏ, thoáng cái đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

- Không thể nào? Võ mạch thuộc loại khuyết mạch sao?

Dưới đài vang lên tiếng kinh sợ, mọi người đều đang nghị luận.

Giờ phút này. Đám người Tề Hồng, Lâm Vân, Cao Hiến, Liễu Nguyên Bá ở dưới đài đều có chút cười trên nỗi đau người khác.

Khuyết võ mạch so với phế mạch thì có chút mạnh mẽ hơn, vẫn có thể đột phá Khai Mạch cảnh.

Chỉ có điều, khuyết võ mạch có tư chất so với Hoàng giai hạ phẩm thì kém cỏi hơn nhiều.

- Lăng Vân Võ phủ sẽ không thu người có võ mạch loại kém, người đã bị đào thải từ cửa thứ nhất.

Vị quan chủ khảo trung niên kia lạnh nhạt nói.

Khảo hạch của Lăng Vân Võ phủ có hai cửa.

Cửa thứ nhất, kiểm tra thiên phú.

Cửa thứ hai, khảo nghiệm thực lực.

Cuối cùng, căn cứ vào thành tích tổng hợp của hai cửa mà chọn đệ tử trúng tuyển.

- Thật vô sỉ! Nhất định Liễu Từ Yên đã động tay động chân ở bên trên Cảm linh thạch.

Sắc mặt La Thiên trở nên âm trầm.

- Hừ, thứ ta đưa cho người là một khối Cảm linh thạch hồng, ngay cả võ mạch của Địa giai cũng không thể khiến nó sáng lên được.

Nét mặt Liễu Từ Yên giãn ra, trong lòng vô cùng thoải mái.

Muốn thông qua khảo hạch của Lăng Vân Võ phủ để tiến vào ba Đại Thánh phủ sao?

Có ta ở đây, ngay cả cửa thứ nhất người cũng không thể thông qua được!

Liễu Từ Yên đã an bài tất cả xong xuôi, một khi La Thiên tức giận chất vấn thì nàng trực tiếp dùng lý do mạo phạm sư trưởng, chính thức phế bỏ hân đi.

Nghĩ tới đây, ở chỗ sâu trong đáy mắt của Liễu Từ Yên hiện lên vẻ ngoan độc.

Sát ý!

Linh giác mạnh mẽ của La Thiên cảm ứng được khí tức nguy hiểm tới từ trên người Liễu Từ Yên, trong cơ thể nàng có khoảng chừng tám cái khí mạch, ẩn chứa lực lượng kinh khủng!

Hắn đã mơ hồ hiểu rõ, chỉ cần mình tức giận chất vấn thì nhất định Liễu Từ Yên sẽ có biện pháp trừng trị mình.

Liễu Từ Yên chính là đệ nhất thiên tài của Lăng Vân Võ phủ, lại là đệ tử thân truyền của Phủ chủ, tranh cãi với nàng thì người thua thiệt nhất định sẽ là mình.

- Mở ra cho ta!

La Thiên đột nhiên hít sâu một hơi, thúc giục Thần mạch Thái Cổ U Long trong cơ thể.

Trong nháy mắt, một đạo ánh sáng sâu thẳm như rồng xoay quanh Cảm linh thạch bị hồng, hơn nữa còn có hai tầng vòng sáng sáng lên.

- Cái này... Làm sao có thể được chứ?

Nụ cười trên mặt Liễu Từ Yên bỗng nhiên cứng lại, thanh âm khẽ run run.

Cảm linh thạch này đã bị hồng, ngay cả võ mạch Địa giai như nàng cũng không cách nào thấp sáng được mà.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28: Chiêu Nê thú

- Cái này... Làm sao có thể được chứ!

Từ lúc Liễu Từ Yên bắt đầu hiện thân, đầu là lần thứ nhất nàng có vẻ xúc động và biến sắc, khuôn mặt có lúm đồng tiền vốn là cao cao tại thượng hiện tại cũng đang run rẩy.

Cảm linh thạch là do nàng động tay chân vào.

Cái khối Cảm linh thạch hồng này, dùng võ mạch Địa giai hạ phẩm của nàng cũng không thể thấp sáng được mấy mây.

Nhưng mà La Thiên lại cứng rắn thấp sáng khối Cảm linh thạch hồng này.

Chuyện này cần tư chất võ mạch kinh khủng ra sao mới có thể làm được chứ?

Trong lòng Liễu Từ Yên lạnh lẽo, chẳng lẽ La Thiên có võ mạch Địa giai thượng phẩm, thậm chí là võ mạch Thiên giai trong truyền thuyết hay sao?

- Võ mạch Hoàng giai trung phẩm.

Lúc này, lão sư chịu trách nhiệm ghi chép ở bên cạnh mở miệng nói.

- Liễu cô nương, đã làm cho người thất vọng rồi, ta chỉ có tư chất võ mạch Hoàng giai trung phẩm mà thôi.

La Thiên ra vẻ cúi đầu nhận sai.

Hắn nhân mạnh hai chữ chỉ có, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của Liễu Từ Yên mơ hồ phát xanh.

Trên thực tế, trước khi kiểm tra, La Thiên đã chuẩn bị giấu dốt, hơn nữa hắn cũng đã nhận được phương pháp ẩn giấu lúc kiểm tra ở trên Thiên thư.

Dù sao, Thần mạch quá là kinh người, ở trên toàn bộ đại lục cũng chưa từng nghe nói qua.

Một khi bị người ta điều tra, không chừng ngay cả bí mật Thiên thư cũng bị lộ ra bên ngoài.

Nhưng không nghĩ tới, Liễu Từ Yên lại xảo trá ngoan độc như thế, lại có thể động thủ ở trên Cảm linh thạch, muốn trực tiếp đá hắn ra khỏi cánh cửa Võ phủ.

-... Ta thấy, có phải khối Cảm linh thạch này có vấn đề hay không.

Vẻ mặt của Liễu Từ Yên rất mất tự nhiên.

Nàng tiếp nhận Cảm linh thạch, âm thầm thúc giục võ mạch Địa giai, rót chân khí vào bên trong.

Động tác rất không rõ ràng.

Nhưng mà, khối Cảm linh thạch này không có một chút động tĩnh nào cả.

Trong lòng Liễu Từ Yên bỗng nhiên trầm xuống.

- Võ mạch của La Thiên này lại còn cao hơn của ta, thậm chí rất có thể là võ mạch Thiên Giai.

Trong lòng Liễu Từ Yên phần hận, ghen ghét, tuôn ra sát ý rất rõ ràng.

Sự uy hiếp tới từ La Thiên thật sự quá lớn!

Một khi để cho hắn thông qua khảo hạch của Lăng Vân Võ phủ, tiến vào ba đại Võ Đạo Thánh phủ cực hạn, đến lúc đó thì quả thực là một bước lên trời.

Ta tuyệt đối sẽ không... Để cho người lớn lên đầu!

Liễu Từ Yên không có cách nào dễ dàng tha thứ cho thiếu niên đã từng từ chối hôn sự với nàng, lại từng bị chính mình chèn ép, làm nhục lớn lên tới trình độ như thế được.

- Chúc mừng La huynh! Người đã thông qua được kiểm tra đo lường cửa thứ nhất. Cửa thứ hai chính là khảo nghiệm thực lực, nhất định sẽ không có

vấn đề gì cả.

La Thiên vừa đi xuống đài thì Trần Hạo Phi đã tươi cười nghênh đón hắn.

Vừa rồi lúc La Thiên kiểm tra, Trần Hạo Phi đã cảm giác có vấn đề, chỉ sợ là do Liễu Tử Yên đã động tay động chân.

Chỉ có điều cuối cùng La Thiên cũng đã thông qua được kiểm tra, tuy rằng thành tích kém một chút, nhưng vẫn đáng để chúc mừng.

Cửa thứ hai là khảo nghiệm thực lực.

La Thiên chỉ ít cũng có chiến lực Khai Mạch tứ trọng, dưới tình huống bình thường, nhất định có thể thông qua được.

Dù sao, trong các thiếu niên khảo hạch phần lớn là Khai Mạch cảnh nhị, tam trọng.

Từ Khai Mạch tứ trọng trở lên cũng chỉ có hơn hai mươi người mà thôi.

- Hừ! Võ mạch của La Thiên này chỉ là Hoàng giai trung phẩm, không ngờ lại dám trêu chọc Liễu cô nương, thật sự là không biết trời cao đất rộng!

Tề Hồng đứng ở giữa vòng vây của mọi người lạnh nhạt liếc mắt nhìn La Thiên.

Khảo hạch hôm nay, Tề Hồng dùng tư chất Huyền giai thượng phẩm khinh thường toàn trường!

Đối với hắn mà nói, khảo hạch của Lăng Vân Võ phủ chỉ là một cái sân khấu mà hắn đi ngang qua mà thôi.

Ba đại Vũ đạo Thánh phủ mới chính là mục tiêu của hắn.

- Tề huynh! Chúng ta cần phải trục xuất tên bại hoại La Thiên này khỏi Võ phủ, xả một ngục ác khí thay cho Liễu cô nương!

Lâm Vân nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt tràn ngập hận ý.

Lúc trước ở trong Mãn Nguyệt lâu, La Thiên đã làm cho hắn trở thành trò cười của toàn bộ Quận thành, đối với chuyện này hắn luôn ghi hận trong lòng.

- Hi hi, rất nhanh các ngươi sẽ có cơ hội...

Ánh mắt Mục Vũ Yên có chút giảo hoạt, chỉ e thiên hạ không loạn.

...

- Cửa thứ hai, khảo nghiệm thực lực!

Cả đám thiếu niên bị dẫn tới trước một mảnh rừng rậm.

- Oa! Thối quá...

Trong rừng rậm truyền ra một mảnh khí tức tanh tưởi làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Mọi người tập trung nhìn vào.

Trong rừng rậm có từng đồng bùn nhão quai dị, phun ra dịch thể màu xanh.

Mùi thối tới từ những dịch thể như bùn kia.

- Trong rừng rậm có mấy trăm đầu Chiều Nê thú, chính là chiến thú được Võ phủ thuần dưỡng, thực lực ước chừng giữa Khai Mạch nhất trọng đến tam trọng.

Vị quan chủ khảo trung niên kia lãnh đạm giới thiệu.

- Chiều Nê thú, tuy rằng lực công kích không mạnh, nhưng dịch thể của nó có tính ăn mòn và tính dính khá mạnh, sẽ quấy nhiễu con đường đi về phía trước của các ngươi.

- Nội dung khảo hạch: Dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua rừng rậm nơi Chiều Nê thú làm chủ.

Nghe nội dung khảo hạch xong, vẻ mặt của một ít thiếu niên trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Dịch thể do Chiều Nê thú phun ra rất là khó chơi.

Muốn xuyên qua rừng rậm có mấy trăm đầu Chiều Nê thú tồn tại, chuyện này không chỉ phiền toái mà còn rất là buồn nôn.

- Ngô giám khảo, Từ Yên có một đề nghị.

Liễu Từ Yên mỉm cười mở miệng.

- Đề nghị gì?

Vị giám khảo trung niên kia sững sờ, nhìn về phía Liễu Từ Yên.

Liễu Từ Yên là đệ tử thân truyền của Phủ chủ, mặc dù là đệ tử, thế nhưng bình thường thỉnh thoảng cũng có thân phận là lão sư khách khanh.

Đối với đề nghị của nàng, giám khảo cũng cần phải coi trọng.

- Vì khích lệ sự cạnh tranh giữa các thí sinh. Cá nhân ta đã chuẩn bị một viên Luyện Khí đan trung phẩm để ban thưởng cho đệ tử có thành tích tốt nhất trong cửa thứ hai này.

Nụ cười của Liễu Từ Yên như hoa nở rộ, lại tuyên bố với mọi người.

- Luyện Khí đan trung phẩm?

- Luyện Khí đan có thể tinh luyện chân khí, củng cố căn cơ. Luyện Khí đan trung phẩm cũng có công hiệu với Võ giả dưới Khai Mạch lục trọng.

Các thiếu niên ở đây đều lên tiếng kinh hô.

Nghe vậy, ngay cả tim của La Thiên cũng đập thành thịch.

Nếu như hắn có thể phục dụng Luyện Khí đan trung phẩm, có thể tinh luyện chân khí, như vậy tỷ lệ trùng kích Khai Mạch cảnh tứ trọng sẽ càng lớn hơn, tạm thời có thể làm cho căn cơ vững chắc hơn nữa.

Viên đan được này, quả thực là chuẩn bị cho hắn a.

Hắn trầm nghĩ, rốt cuộc Liễu Từ Yên có ý gì, hình như là chuyên môn chiêu cổ cho hắn vậy.

Tuy rằng nhìn qua La Thiên không có khả năng đoạt vị trí thứ nhất.

Dù sao, trong khảo hạch còn có Tề Hồng, Mục Vũ Yến và những thiên tài cực hạn của Quận thành này.

- Hi hi, viên Luyện Khí đan này thật ra của Tề Hồng, các người không lấy được đâu.

Mục Vũ Yến khẽ cười nói.

Của Tề Hồng?

Trong lòng mấy tên thiếu niên ở gần đó có chút không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì khác hơn được.

Bởi vì có một sự thực, tu vi của Tề Hồng rất cao, Khai Mạch cảnh ngũ trọng đỉnh phong, còn tu luyện võ học mạnh mẽ của gia tộc.

Ban thưởng của Liễu Từ Yên nói là cho người đứng thứ nhất, còn không bằng nói là chuẩn bị cho Tề Hồng.

- Từ Yên yên tâm, đợi lát nữa xong quan ta sẽ phế bỏ La Thiên!

Về mặt Tề Hồng rất tự tin, trong mắt để lộ ra vẻ lãnh khốc.

Hoá ra.

Hắn và Liễu Từ Yên đã đạt thành ước định.

Viên Luyện Khí đan trung phẩm chính là thứ ban thưởng cho việc phế bỏ La Thiên.

Trên thực tế.

Tề Hồng có chút ái mộ đối với Liễu Từ Yên, coi như đối phương không cho hắn Luyện Khí đan thì hắn cũng sẽ đồng ý xuất thủ. Hắn cảm giác phần thưởng này là về vôi cho thêm chuyện ra mà thôi.

- Cửa thứ hai, bắt đầu!

Vị giám khảo trung niên phát tay tuyên bố.

Tiếng nói vừa mới dứt...



Vụt! Suru suru!

Các thiếu niên ở đây nhanh chóng chui vào trong rừng rậm, muốn tranh thủ có được thành tích tốt nhất.

Trong đám người này, Tề Hồng có tốc độ nhanh nhất, tiếp theo là Mục Vũ Yên và các thiên tài cực hạn của Quận thành.

- Thật là nhanh!

Cho dù La Thiên không dùng toàn lực, thế nhưng cũng không kém bọn họ quá xa.

- A! Trời!!! Không ——

Trong rừng rậm truyền đến tiếng gào thét, rất là hỗn loạn.

Phốc! Phốc! Phốc!

Những đầu Chiêu Nê thú lớn như cối xay kia nhô ra từng đám từng đám dịch thể màu xanh lá.

Những dịch thể như bùn này, chỉ cần dính vào một chút thì làn da cũng sẽ bị ăn mòn tới mức sưng đỏ, giống như bị bỏng vậy.

Bịch! Bịch!

Dịch thể này rất trơn, còn có lực dính rất mạnh, làm cho rất nhiều thiếu niên đều té ngã xuống trên đất.

Chỉ có thực lực Khai Mạch cảnh tứ trọng thì mới có thể nhẹ nhõm thông qua đám Chiêu Nê thú này quấy nhiễu.

- Nắm chặt thời gian vượt ải.

Dùng thực lực và tốc độ của La Thiên, rất nhanh đã có thể giết vào trong mười thứ hạng đầu, gần với Tề Hồng cùng số ít mấy người khác nữa.

Suru suru oanh!

Bỗng nhiên, một đầu Chiêu Nê thú màu xanh yếu ớt lớn bằng xe ngựa ngăn ở trước mặt của La Thiên.

- Đầu này thật là lớn!

La Thiên lấp bấp kính hải.

Đầu Chiêu Nê thú khổng lồ trước mắt này toả ra khí tức mạnh mẽ và bạo ngược, chỉ sợ đã là chiến thú nhất tinh trung giai, có thể so được với tu vi trên dưới Khai Mạch cảnh ngũ trọng a.

Suru suru phốc phốc!

Đột nhiên Chiêu Nê thú khổng lồ nhô ra một đám dịch thể màu xanh về phía La Thiên, tốc độ nhanh như cung tiễn.

Nguy hiểm!

Linh giác của La Thiên sinh ra cảm giác uy hiếp, hần lập tức thi triển Du Thân bộ, nhanh chóng tránh thoát công kích của Chiêu Nê thú.

- A!

Hần tránh thoát, nhưng dịch thể lại bắn tung tóe, trúng vài tên đệ tử ở phía sau lưng của hắn.

Một gã thiếu niên bị dịch thể dính vào, cả cánh tay tức thì thối rữa, tan rã từng chút một.

Lúc này cũng có tiếng hét lớn của một thiếu nữ, nàng bị dịch thể bắn trúng mặt, cả khuôn mặt trực tiếp bị hủy, làm cả khuôn mặt trở nên dữ tợn kinh khủng.

Tính ăn mòn thật là mạnh!

Trong lòng La Thiên phát lạnh, hắn có cảm giác, đầu Chiêu Nê thú khổng lồ này hướng về phía hắn mà tới.

Rít!

Quả nhiên, dường như đầu Chiêu Nê thú khổng lồ này đã bị người ta khống chế, nó bỏ qua các học viên khác, trực tiếp bắn thẳng về phía La Thiên.

- Khả khả, đây là Chiêu Nê thú Vương, La Thiên ngươi còn không mau bỏ tay chịu trói?

Một tiếng cười dài truyền đến.

Lúc này, Tề Hồng mặc một thân áo bào màu vàng mang theo Lâm Vân ngăn chặn đường đi của La Thiên.

- Các ngươi nói vậy là có ý gì?

La Thiên nhướn mày.

- Có ý gì sao?

Tề Hồng hừ lạnh một tiếng, khoe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn.

- Ngươi tự chặt hai tay, rời khỏi khảo hạch, như vậy bản thiếu gia sẽ tha cho ngươi. Nếu không thì ngươi sẽ trở thành phân và nước tiểu của Chiêu Nê thú Vương!

- Hóa ra là tay sai của Liễu Tử Yên, độn lất nửa người nào cầu xin tha thứ còn không nhất định a!

La Thiên trả lời lại một cách rất là mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 29: Đệ nhất Thần Thú Thái Cổ

- Tôm tép nhãi nhép!

Về mặt của Tề Hồng lạnh lẽo, rút ra một thanh Kim đao bên hông.

Trảm!

Thanh Kim đao kia sáng ngời, sau khi rút chân khí vào ở trên mặt ngoài của Kim đao có một tầng hoa văn màu vàng đỏ hiển hiện, còn có một cỗ uy áp nóng bỏng lan tràn ra!

- Bảo khí!

Ánh mắt La Thiên nheo lại, đã cảm nhận được một cỗ uy hiếp.

Tề Hồng là thiên tài kiệt xuất nhất của Tề gia, tuổi còn trẻ đã có tu vi Khai mạch ngũ trọng đỉnh phong, cho nên gia tộc mới ban thưởng cho hắn thanh Kim văn đao Bảo khí hạ phẩm này.

Suru suru suru!

Quang mang trên thân đao tràn ra, mang theo thể công như sấm sét mạnh mẽ chém về phía La Thiên.

Du Thân bộ!

Thân pháp của La Thiên thoáng chốc đã được thúc giục đến cực hạn, thân thể nhanh chóng di chuyển.

Ầm ầm!

Đao mang nóng bỏng màu vàng đỏ chặt đứt mấy gốc đại thụ, ở chỗ vết cắt còn có khói đen bốc lên.

- Bảo khí! Uy lực thật là khủng khiếp, chỉ sợ Khai Mạch tứ trọng bình thường sẽ bị giết chết trong nháy mắt a!

Lâm Vân ở bên cạnh hắn có vẻ ao ước, sau khi Bảo khí của hắn gãy, hắn cũng không có dũng khí nói cho phụ thân biết. Vì vậy hiện tại hắn đang dùng bình khí phổ thông.

Bàn về thực lực, Tề Hồng còn cường đại hơn rất nhiều so với Khai mạch ngũ trọng như Đỗ Thiên.

- Mau nhận lấy cái chết đi La Thiên!

Nghĩ đến mối hận kiếm gãy, Lâm Vân mang theo sát ý cầm kiếm đâm tới.

Cùng một lúc.

Rít!

Thú Vương từ phía sau đánh tới, liên tục phụt ra dịch thể có tính ăn mòn rất mạnh.

La Thiên đã biết lực sát thương của dịch thể này, coi như là Khai mạch ngũ lục trọng, nếu như bị phụt trúng thì cũng không có kết cục gì tốt.

Phốc suru ~

La Thiên tránh trái tránh phải, ở chỗ bị bắn trúng xuất hiện một cái lỗ rất to.

Xoạt! Suru suru!

Ở trong vòng vây của Tề Hồng, Lâm Vân và Thú Vương, La Thiên vẫn như chim bay cá lội, hấn lợi dụng hoàn cảnh rừng rậm để né tránh tất cả công kích.

Dùng tu vi bây giờ của La Thiên, nếu phối hợp với Linh thức cùng Du Thân bộ thì cũng không cần phải sợ hãi Tề Hồng.

Thế nhưng Chiêu Nê Thú Vương kia lại phun ra dịch thể rất mạnh, không thể đựng vào được.

Huống chi, bên cạnh hắn còn có Lâm Vân tu vi Khai Mạch tứ trọng đỉnh phong, cũng gia nhập đội ngũ vây công hắn.

Một đánh ba là chuyện rất không có lý trí.

Hơn nữa.

Cảm quan mạnh mẽ của La Thiên đã phát hiện ra bốn phương tám hướng đều có bóng người đang đến gần nơi này.

Những người này đến từ Tề gia, Đồ gia, Liễu gia.

Một khi bị bao vây, hậu quả rất không ổn!

- Chiêu Nê Thú Vương này so với Tề Hồng còn khó dây vào hơn, tạm thời không chịu sự khống chế của những người này, nếu có thể lợi dụng điểm ấy...

Tâm tư của La Thiên rơi vào trên người Chiêu Nê Thú Vương.

Xoạt Suru!

Hắn nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, trốn đến sau lưng một gốc cây đại thụ.

Đôi mắt khép hờ, ý thức tiến vào trong đầu.

Thiên Thư từ từ mở ra, bên trên tờ thứ nhất đã khôi phục được bảy tám phần ánh sáng.

- Suy diễn tin tức của Chiêu Nê Thú Vương.

Ô...ô...n...g! Xoạt!

Ánh sáng trên tờ thứ nhất Thiên Thư giảm xuống một thành.

Sau đó.

Trên thiên thư hiển hiện mấy hàng chữ.

- Chiêu Nê thú, toàn thân như đồng bùn nhão, phòng ngự mạnh mẽ gần như không có góc chết, phụt ra dịch thể như bùn có tính ăn mòn rất mạnh, có khả năng vượt cấp đã thương địch thủ... Khuyết điểm là hành động chậm chạp.

- Chỉ có một điểm yếu hay sao?

La Thiên rất là ngoài ý muốn, tuy rằng Chiêu Nê thú này hành động chậm chạp, thế nhưng tốc độ phun ra dịch thể như bùn lại rất là kinh người.

Suru suru!

Một đám sương mù màu đen dày đặc lao đến.

La Thiên biết, Thiên Thư chi thần nói nhiều lại tới nữa rồi.

- Nay, thiếu niên, chậm đã, chớ đi, ngàn vạn lần chớ có đi!

Thiên Thư chi thần vội vàng nói, thậm chí còn để lộ ra vài phần cầu khẩn.

- Chỉ cần ngươi để cho bản thân thoát khỏi Thiên Thư, chỉ là một đầu Chiêu nê thú mà thôi, ta có thể diệt sát nó trong nháy mắt!

Không đợi nó nói xong, La Thiên đã chuẩn bị đi.

- Ài, ngươi đừng đi!

Thiên Thư chi thần có chút nóng nảy nói.

- Bản thân biết rõ, ngươi lo lắng thả ta ra ngoài thì ta sẽ gây bất lợi đối với ngươi đúng không?

Hả?

Nghe đến đó, ý thức của La Thiên dừng lại một hồi.

- Nhưng bản thân là ai chứ? Đệ nhất Thần Thú Thái Cổ, há có thể tính toán chi li với một đứa trẻ như ngươi nha...

Thiên Thư chi thần ngao nghể nói.

- Thiên Thư, liệu nó có tính toán chi li với ta hay không?

La Thiên đột nhiên hỏi.

- Sẽ.

Thiên Thư không chút do dự phác thảo lên một chữ.

A!

Thiên Thư chi thần lập tức tròn mắt.

Còn có cái thao tác này sao?

- Thiếu niên, cái này... Chỉ là một hiểu lầm mà thôi!

- Dù sao bản thân cũng đã ở cùng Thiên Thư nhiều năm như vậy, Thiên Thư không nỡ bỏ bản thân, muốn giữ lại, cho nên mới cố ý lừa ngươi đó.

Thiếu chút nữa Thiên Thư chi thần đã khóc rống lên.

- Thiên Thư, có thể để nó đi ra không? Có gặp nguy hiểm hay không?

La Thiên hỏi nói.

Đám sương mù màu đen nghe vậy tức thì kích động tới mức thân thể lay động, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Thiên Thư.

- Có thể. Chỉ cần không giải phong ấn thì sẽ không có uy hiếp nào cả.

Trên thiên thư hiển hiện ra một hàng chữ.

- Thiếu niên, mau thả bản thân ra ngoài, nhanh! Nhanh! Nhanh!

Thiên Thư chi thần tức thì kích động như là phát điên.

- Tốt.

La Thiên khẽ gật đầu.

Hắn đã cảm nhận được trong thiên thư có một cỗ lực lượng muốn lao tới.

Chỉ cần hắn cho phép thì Thiên Thư chi thần sẽ có thể đi ra ngoài.

- Xuất hiện đi!

Oanh!

Ở trong Thiên Thụ có một đám sương mù màu đen nồng đậm tối tăm lao ra ngoài, nương theo đó là một cỗ khí tức hoang cổ kinh tâm động phách làm cho tâm thần La Thiên rung động xuất hiện.

Trong lúc mơ hồ, dường như La Thiên lại nhìn thấy đạo thân ảnh mơ hồ, vô biên, tôn quý, cao ngạo, bá đạo, thần thánh kia.

- Thần Thú đâu? Đệ nhất Thần Thú Thái Cổ đâu?

Sương mù màu đen tán đi, La Thiên nhìn bốn phía, trong lòng có chút kỳ vọng.

Rất nhanh.

La Thiên đã phát hiện ra trên bờ vai của mình có thêm thứ gì đó.

Đen như mực!

Đó là một con quạ toàn thân cháy đen, lông đen toàn thân dựng thẳng lên, vô cùng xấu xí, giống như từng bị sét đánh qua vậy, rất là buồn cười.

Nhưng mà, con quạ đen này lại không hề cảm thấy như vậy, đầu vênh lên trên trời, ánh mắt vô cùng ngạo nghễ, ra vẻ khinh thường thiên hạ.

- Con bà nó! Sao lại như vậy chứ...

Về mặt La Thiên xám xịt, có chút ghét bỏ.

Phanh một tiếng.

Hắn dùng tay đánh bay con quạ đen này ra ngoài.

- A! Người dám ghét bỏ bản thân sao? Nhớ năm đó bản thân là đệ nhất mỹ nam Thái Cổ a...

Con quạ đen kia giận tím mặt, lông đen toàn thân dựng ngược lên.

La Thiên cười ha hả một tiếng, gia hỏa này lại bắt đầu mặt dày rồi.

La Thiên câu thông với Thiên Thụ là ở trong thế giới tinh thần, đối với bên ngoài mà nói, tất cả chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Lúc này, Tề Hồng và Lâm Vân đã đến gần gốc đại thụ mà La Thiên trú ẩn.

- Tề ca, tiểu tử kia sợ hãi, trốn ở phía sau cây rồi!

Lâm Vân cười ha hả nói.

- Lên! Hôm nay bọn thiếu chủ muốn phết hắn!

Tề Hồng lạnh lùng nói.

- Con quạ ở đâu ra mà xấu vậy chứ?

Tề Hồng và Lâm Vân liếc nhìn con quạ đen bên cạnh La Thiên.

Không có biện pháp.

Con quạ đen này quá lập dị, toàn thân cháy đen lại còn bốc hơi, xấu không gì tả nổi.

La Thiên vội vã giữ một khoảng cách với quạ đen, ra vẻ ta không biết nó.

- Tề thiếu, Lâm huynh, chúng ta tới rồi!

Lúc này, một vài đệ tử của Tề gia, Liễu gia, Đỗ gia đã bọc đánh tới đây.

Ngay cả Cao Hiên của Hoành Quang thành cũng gia nhập tiểu đội vây công với La Thiên.

- Hừ! La Thiên, si nhục ở Hắc Yêu lĩnh lúc trước, Cao mỗ luôn nhớ kỹ.

Về mặt Cao Hiên có chút âm trầm.

Vốn hắn còn không dám đến để đối phó La Thiên, thế nhưng sau khi biết được đội ngũ mạnh mẽ muốn đối phó với La Thiên thì hắn lập tức nghĩa bất

dung từ gia nhập tiểu đội.

Trong lúc nhất thời, từ bốn phương tám hướng, hơn mười thiên tài của các tộc bao vây La Thiên.

- Quá xấu!

Thiên tài các tộc lập tức bị quạ đen toàn thân bốc khói hấp dẫn.

- Các ngươi đang tự tìm cái chết! Không ngờ lại dám bôi nhọ dung mạo anh tuấn của bản thân!

Con quạ đen giận dữ gào thét.

Đúng lúc này.

Rống!

Đầu Chiêu Nê Thú Vương toàn thân là mùi hôi tới gần, nó phụt ra dịch thể màu xanh đậm, làm cho các thiếu niên ở gần đó nhao nhao né tránh.

- Chiêu Nê thú xấu quá! Ồ... Bị thuần Thú Sư không chế sao?

Con quạ đen kia ra vẻ chán ghét, hồn nhiên không hề hay biết mình mới là tồn tại xấu nhất lúc này.

- Rất tốt, ta sẽ cho các ngươi trải nghiệm lực lượng của bản thân!

- Cạc cạc cạc cạc cạc!

Con quạ đen mở mồm kêu lên vài tiếng quái dị, phát ra một loạt tiếng vang bén nhọn như là kim loại cọ xát, trong thanh âm tràn ngập Ma tính.

Thật là khó nghe!

Tất cả mọi người ở đây bỗng cảm thấy phiền muộn, khí huyết nóng nảy, từng người một đều nghiêng răng nghiêng lợi, như muốn phát điên.

- Đáng chết... Tại sao lại có thể có thanh âm khó nghe như vậy chứ?

Trên mặt Lâm Vân hiện lên vẻ giãy giụa, da đầu run lên.

La Thiên cũng bị nó hại, nhưng ảnh hưởng mà hắn phải chịu nhỏ hơn rất nhiều so với mấy người kia.

Hắn không khỏi hoài nghi, đây quả thật là đệ nhất Thần Thú Thái Cổ sao? E rằng là đệ nhất hiếm thấy Thái Cổ a.

- Bảo nó dừng tay, không, là im miệng!

Mọi người gào thét, vẻ mặt bức bối, dường như vừa trúng chứng bệnh cuồng bạo vậy.

Không có người nào phát hiện ra.

Ở dưới những đạo thanh âm này, sau khi Chiêu Nê Thú Vương giãy giụa một trận xong, trong mắt hiện lên tia máu dày đặc, miệng điên cuồng hét lên.

- Cùng chết đi!

Tề Hồng khó có thể chịu được mà phải phi thân nhảy lên, Kim văn đao bỏ ra một đạo đao mang ánh vàng rực rỡ như là cầu vồng, bắn thẳng về phía La Thiên và quạ đen.

- Tề thiếu, cẩn thận!

Phía sau, đám người Lâm Vân không khỏi kinh hô.

Trong lòng Tề Hồng khinh thường, đối phó với một tên tiểu tử tam trọng đỉnh phong còn cần cẩn thận sao?

Thế nhưng bỗng nhiên phía sau lưng hắn truyền đến ngọn gió tanh tưởi.

Không tốt!

Sắc mặt Tề Hồng đại biến, đó là Chiêu Nê Thú Vương!

Phốc!

Về mặt Chiêu Nê Thú Vương có chút điên cuồng, hai mắt đỏ thẫm, nhắm về phía Tề Hồng gần nhất mà phụt ra một đồng lớn dịch thể.

- Không ——

Tề Hồng nổi giận gầm lên một tiếng, không kịp trốn tránh nữa.

Liễu Từ Yên đã nói cho hắn biết, đầu Chiêu Nê Thú Vương này là do một vị lão sư trong Học phủ khổng chế, trợ giúp bọn hắn đối phó với La Thiên.

Thế nhưng vì sao đầu Chiêu Nê Thú Vương này lại nổi điên, đột nhiên công kích mình cơ chứ?

Phanh!

Tề Hồng vội vàng nhắm về phía địch thủ bỏ ra một đao, nhưng trên người lại bị nhiễm một chút, y phục lập tức bị ăn mòn, xuất hiện mấy lỗ thủng rất lớn.

- A, mặt của ta...

Bộ mặt anh tuấn của Tề Hồng bị địch thủ bắn trúng một tia, để lại một khối thối rữa rất lớn, giống như là da trâu mới vậy, vô cùng kinh hãi.

- La Thiên! Ta muốn chém ngươi thành vạn mảnh...

Hắn phát ra một tiếng gầm rú kinh hồn.

Rống!

Hai mắt Chiêu Nê Thú Vương đỏ thẫm, chẳng phân biệt được địch ta, bắt đầu điên cuồng công kích tất cả mọi người ở gần đó.

Phốc! Phốc! Phốc!

Từng đám từng đám địch thủ màu xanh yếu ớt bắn về phía bốn phương tám hướng.

- Chạy mau!

Đám đệ tử Liễu tộc và các tộc khác sợ tới mức hồn phi phách tán.

- A! NGAO...

Không ít người bị địch thủ ảnh hưởng đến, hiện trường lập tức vang lên một mảnh tiếng gào khóc thảm thiết, tiếng rên la liên tục vang lên.

Công kích địch thủ của Chiêu Nê Thú Vương kinh khủng bậc nào cơ chứ, chỉ cần hơi chút dính một chút là đã có thể mất đi cánh tay hoặc chân, dù là không chết thì cũng sẽ bị lột một lớp da!

Trong khoảnh khắc.

Hơn mười thiên tài các tộc La Thiên sụp đổ, mỗi người chạy đi một ngã, giống như gà bay chó chạy vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30: Đánh chó mù đường

Cách rừng rậm khảo hạch hai dặm, ở trên đỉnh một tòa tháp bên ngoài vị trí khảo hạch.

Liễu Từ Yên và một tên lão sư tuần lãng sóng vai mà đứng.

Trong tay tên lão sư này có một cây sáo tạo hình cổ quái, thổi ra sóng âm trầm thấp và nhỏ bé kỳ lạ.

Hắn thông qua đạo cụ thuần thủ, dùng sóng âm đặc thù để khống chế chiến thú.

- Từ Yên yên tâm, coi như không có Tề Hồng thì Chiêu Nê Thú Vương mà ta khống chế cũng đã đủ để giết chết tiểu tử kia rồi!

Vị nam lão sư tuần lãng kia cười nói.

- Sau khi chuyện này thành công, Từ Yên ta nợ Lý lão sư một nhân tình.

Liễu Từ Yên cười nói.

- Khách khí rồi.

Trong lòng nam lão sư tuần lãng vui vẻ, đối với giai nhân thiên tài tuyệt mỹ như Liễu Từ Yên, trong lòng hần hần cũng rất động tâm.

- Hà?

Vị nam lão sư tuần lãng kia và Liễu Từ Yên đồng thời nhú mày.

Trong lúc mơ hồ có một trận tiếng kêu kì quái làm cho người ta phát điên từ phía rất xa truyền đến, làm cho người ta nóng nảy có chút khó hiểu.

- Hừm?

Cánh tay cầm cây sáo của nam lão sư tuần lãng đột nhiên cứng đờ.

Hần biến sắc, bởi vì lúc này hần không cảm ứng được Chiêu Nê Thú Vương nữa rồi.

Làm sao có thể?

Nam lão sư tuần lãng vận chuyển Tinh Thần lực, toàn lực thổi sáo, cố gắng lần nữa khống chế Chiêu Nê Thú Vương, thế nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

- Lý lão sư, sao vậy?

Liễu Từ Yên lập tức có dự cảm không tốt.

- Việc lớn không tốt rồi! Chiêu Nê thú Vương đã mất đi kiểm soát...

Sắc mặt của nam lão sư tuần lãng lập tức trắng bệch, hần không có cách nào tưởng tượng được hậu quả của chuyện này.

Một khi Chiêu Nê Thú Vương mất đi khống chế thì sẽ phá hỏng toàn bộ trật tự.

...

- Cạc cạc cạc cạc cạc!

Quạ đen đứng ở trên ngọn cây, liên tiếp phát ra tiếng kêu chói tai tràn ngập Ma tính.

Rống! Phốc! Phốc!

Dưới ảnh hưởng của nó, Chiêu Nê Thú Vương rơi vào trong điên cuồng, chẳng phân biệt được địch ta, không ngừng phụt ra dịch thể như bùn của nó.

- A! A!

Hiện trường trở nên hỗn loạn, một vài đệ tử của Liễu tộc, Tề tộc vô cùng chật vật, chạy trốn ra tứ phía.

Chiêu Nê Thú Vương tương đương với Võ giả Khai Mạch cảnh ngũ trọng, sau khi nổi điên, sự uy hiếp so với Khai Mạch lục trọng còn lớn hơn rất nhiều.

Coi như là Tề Hồng thì cũng không dám cứng rắn, hung hãn chiến đấu với nó.

Về mặt La Thiên có chút cổ quái nhìn về phía con quạ đen toàn thân cháy đen, đang không ngừng có khói bốc lên kia.

- Thiếu niên! Tiếng ca của bản thân thế nào? Có thể nghe được âm luật của Thái Cổ, cuộc đời này của ngươi dù có chết cũng không có gì phải hối tiếc nữa rồi.

Con quạ đen kia ngẩng cái đầu lên thật cao, về mặt vô cùng kiêu căng.

- Đây mà cũng có thể gọi là tiếng ca sao? Còn nói là âm thanh của tự nhiên?

La Thiên cố nén thanh âm quái dị kia, trong lòng chỉ cảm thấy phiền muộn.

Nếu không phải con chim xấu xa này lập công thì hần đã sớm tát cho nó một cái rồi.

- Thôi cơ!

Nhìn thấy thiên tài các tộc đang hỗn loạn, khoe miệng La Thiên không khỏi nhếch lên.



Bởi vì có câu gọi là, có thù không báo thì không phải là quân tử.

Suru suru vèo!

Hắn nhắm trúng một người quen là Cao Hiên, lập tức thi triển bộ pháp, nhanh chóng tới gần đối phương.

- Đáng chết! Sao lại gặp phải loại chuyện này cơ chứ?

Cao Hiên vung vẩy bảo kiếm, miễn cưỡng bỏ dịch thể do Chiêu Nê Thú Vương nhờ ra, y phục trên người bị ăn mòn một chút, xuất hiện mấy lỗ thủng lớn.

Mau rút lui thôi!

Trước tiên cứ thông qua khảo hạch của Võ phủ rồi hãy nói sau.

Cao Hiên sinh lòng thoái ý.

- Dầu gì cũng là lão bằng hữu, còn chưa đánh đã muốn chạy đi sao?

Cao Hiên vừa mới chuẩn bị rút lui thì có một tiếng cười khẽ từ phía sau lưng hắn truyền đến.

- La Thiên!

Trong lòng Cao Hiên run lên.

Đối mặt với La Thiên bây giờ, Cao Hiên không hề có chút lực chống cự nào cả.

Phanh!

Một chân của La Thiên đá ra, toàn thân Cao Hiên bay ra ngoài, rơi vào trong một cái hố bị dịch thể như bùn kia ăn mòn.

- A...

Ở bên trong hố, Cao Hiên kêu to lên, trên làn da toàn thân xuất hiện nhiều chỗ bị thiêu đốt, y phục toàn thân bị ăn mòn rơi xuống, toàn thân không còn chút mảnh vải che thân nào nữa.

- Lần này ta có bảo ngươi cởi sạch đâu?

La Thiên mỉm cười rồi đi.

Suru suru!

Một con quạ đen cháy đen bay đến đỉnh đầu Cao Hiên, dùng giọng quái dị nói:

- Giữa ban ngày ban mặt mà lại còn có người khóa thân. Ài, thật sự là thói đòi thay đổi nha.

- Oa, không ngờ chỗ đó lại ngán như thế!

Lời này tức thì hấp dẫn không ít lực chú ý, cả đám nhao nhao nhìn về phía bên dưới của Cao Hiên.

- Ngươi im miệng, nhanh im miệng cho ta!

Cao Hiên bắn loạn đến mức phát khóc.

Tình huống mà Cao Hiên gặp phải, chỉ là kết cục của một trong rất nhiều địch nhân của La Thiên mà thôi.

Sau một khắc.

La Thiên đi tới bên cạnh một gã đệ tử Liễu gia, bàn tay vỗ một chưởng trúng lồng ngực của hắn.

Rắc rắc! Phanh!

Xương sườn của tên đệ tử Liễu gia tam trọng thiên đình phong này đứt gãy mấy cái, máu tươi phun ra, bay ra xa vài thước.

Phanh! Phanh! Phanh!

Tiếp theo, La Thiên nhanh chóng xuất thủ, đánh bay từng địch nhân trong lúc hỗn loạn.

Có người bị thương đảo tảo, có người thì rất là bất hạnh, bị dịch nhờn của Chiêu Nê Thú Vương công kích bất ngờ, không chết thì cũng tàn phế.

Trong đám người này, Lâm Vân đang hốt hoảng chạy trốn.

- Không tốt!

Ánh mắt của Lâm Vân và La Thiên đối diện với nhau, nhìn thấy người sau lưng mình bất thiện, trong lòng hắn không khỏi giật thót lên.

Trốn mau!

Lâm Vân quay người chạy đi, hắn thi triển thân pháp Thất Trùng Bộ, lao ra xa hơn mười thước.

- Ngươi muốn đi đâu?

Sau lưng, thanh âm của La Thiên truyền đến rất rõ ràng, làm cho tóc gáy toàn thân Lâm Vân dựng lên.

- Cút ngay cho ta!

Trong lúc bối rối, Lâm Vân quét ngang một kiếm, thế nhưng lại bị La Thiên nhẹ nhàng né tránh.

- Trở về đây cho ta!

Chân của La Thiên đạp trúng cái mũi của hắn.

- A...

Lâm Vân kêu thảm một tiếng.

Mấy ngày hôm trước hắn vừa bị La Thiên đạp trúng nơi này, thương thế còn chưa lành, hiện tại lại bị đạp thêm một cái nữa.

Bịch!

Lâm Vân lăn ra xa hơn mười thước, đến gần Chiêu Nê Thú Vương hơn.

Phốc!

Một đám dịch thể như tên nhọn phóng tới, rơi vào giữa hạ bộ của Lâm Vân.

-... Cái này?

Lâm Vân tròn mắt tại chỗ.

Chợt, ở dưới hạ bộ truyền đến cảm giác ăn mòn và thiêu đốt làm hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương:

- Không... Ngàn vạn lần đừng... Người nào đó cứu ta với!

- Không cần, nguồn sống của ta... A!

Nước mắt Lâm Vân chảy giàn dụa, lúc này có hối hận cũng đã không kịp nữa, cuối cùng hắn đau tới mức ngất đi.

Cái đồ chơi kia, có lẽ không thuốc nào chữa được nữa rồi.

Cảnh này làm cho hạ bộ của các thiếu niên khác ở đây đột nhiên phát lạnh, bất chợt gấp rút kẹp hai chân lại với nhau.

- Trời ạ, thảm quá, thảm quá đi mất.

Con quạ đen toàn thân là khói bay qua, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu kỳ quái.

- La Thiên... Ta muốn phanh thây xé xác ngươi ra thành trăm mảnh!

Một đạo thanh âm rét lạnh thấu xương truyền đến.

Chỉ thấy, Tề Hồng mang theo bộ mặt xấu xí đã bị ăn mòn chạy tới, khuôn mặt nhìn qua rất là dữ tợn.

Rất hiển nhiên.

Hắn đã coi con quạ đen này là chiến thú của La Thiên, cừ hận cũng được ghi tạc lên trên đầu của La Thiên.

Suru!

Tề Hồng hóa thành một đạo tàn ảnh bay vọt đến, Kim văn đao vẽ ra một mảnh đao mang đỏ nhạt như cầu vồng, chém xuống đầu của La Thiên.

Giờ phút này, sát ý của Tề Hồng ngập trời, thực lực Khai mạch ngũ trọng đỉnh phong hoàn toàn được bộc phát ra, hung hãn mà điên cuồng!

- Đến rất tốt!

La Thiên không có chút lui bước nào cả.

Một chọi một, hấn không sợ Tề Hồng!

Suru!

Linh thức tản ra, La Thiên thi triển Du Thân bộ, tránh đi Kim văn đao Bảo khí của Tề Hồng.

Chỉ cần tránh đi Bảo khí thì mối uy hiếp tới từ Tề Hồng ít nhất cũng sẽ hạ thấp tới ba thành.

Suru suru suru!

Hấn thúc giục Thần mạch, chân khí quay cuồng, đánh về phía Tề Hồng.

- Tự tìm lấy cái chết! Coi như không có Bảo khí thì ta cũng có thể nghiền ép ngươi!

Tề Hồng hừ lạnh một tiếng, vận chuyển chân khí Khai mạch ngũ trọng đỉnh phong, tay đánh ra một đạo chuông ánh rít gào.

Phanh!

Hai chuông va chạm vào nhau, kinh phong xé rách không khí bốn phía.

Đạp! Suru!

Sau khi va chạm nhau một cái, La Thiên mượn lực lui ra ngoài, khí huyết sôi trào.

- Không hổ là Khai mạch ngũ trọng đỉnh phong, thí sinh mạnh nhất khóa này của Lăng Vân quận...

La Thiên âm thầm gật đầu.

Bên kia.

Thân thể của Tề Hồng nhoáng một cái, trên bề mặt bàn tay có ngưng kết ra một tầng sương lạnh, cả cánh tay hơi có vẻ cứng ngắc, tê dại.

Ở phương diện tu vi chân khí, Tề Hồng đã xây dựng được năm cái khí mạch, hơn hấn một bậc.

Nhưng bàn về lực lượng thể chất, La Thiên có được Thần mạch cho nên chiếm ưu thế hơn.

Ngoài ra còn có thiên phú Hàn lực của Thần mạch góp sức nữa.

- Cổ hàn lực này là gì vậy? Ít nhất cũng là võ mạch Địa giai trở lên mới có thể được ban cho thiên phú chiến lực của võ mạch đặc thù!

- Không phải võ mạch của hấn chỉ là Hoàng giai trung phẩm thôi sao?

Tề Hồng kinh sợ, lại có chút khó mà tin được, tên bình dân mà hấn coi như con sâu cái kiến này lại có thể chính diện giao phong cùng mình mà không bị thua.

Cơ hội tốt!

Linh thức của La Thiên nắm bắt được trong lòng của Tề Hồng bất ổn, đã để lộ ra chỗ sơ hở.

Xảo xạ suru suru!

Hấn thúc giục Thần mạch và kiếm chí, tốc độ của thân pháp được bộc phát đến mức tận cùng, cắt vào đúng chỗ sơ hở của Tề Hồng.

Suru!

Một đạo chỉ lực sắc nhọn giống như kiếm quang đâm về phía bên lưng của Tề Hồng.

- Ngăn cản cho ta!

Tề Hồng bỏ ra một đạo đao mang nóng bỏng màu đỏ vàng, đủ để nghiền nát Khai mạch tứ ngũ trọng bình thường, cỏ cây chung quanh lập tức cháy đen.

Ngưng Tinh Trục Nhật!

Thân thể của La Thiên như cá bơi, không lùi mà còn tiến tới, kiếm chỉ như sao băng trong bầu trời đêm, tạo thành một đường vòng cung tuyệt mỹ, vừa vặn tránh đi một đạo kia, sau đó lại tiếp tục đâm về phía Tề Hồng.

Phốc phốc!

Giáp mềm chỗ bụng dưới của Tề Hồng bị đâm ra một cái lỗ nhỏ, máu tươi tràn ra.

- Không! Sao ta lại không ngăn cản được chứ?

Cơ thể của Tề Hồng cứng đờ, nghẹn ngào gào thét.

Chỉ là Khai Mạch tam trọng đỉnh phong, vì sao cảnh giới Võ đạo lại cao như thế! Lực xuyên thấu của kiếm chỉ còn có thể so sánh được với Bảo khí nữa.

- Lòng của ngươi, đã thua rồi.

La Thiên không khỏi lắc đầu nói.

Bản về chiến lực chính diện, đương nhiên người có được Bảo khí như Tề Hồng là tồn tại kiên cố không thể phá nổi.

Nhưng mà, Tề Hồng bị tiếng kêu kì quái của quạ đen làm ảnh hưởng, lại bị Chiều Nê Thù Vương công kích bất ngờ hủy đi dung mạo, trong lúc tâm phiền ý loạn, tâm tính của hắn đã hoàn toàn mất đi sự cân bằng.

Tâm linh tồn tại sơ hở, tất cả sẽ được thể hiện trong lúc chiến đấu.

Nếu như chống lại người có thực lực kém hơn bản thân rất nhiều thì còn dễ nói.

Nhưng đối với người có được Linh thức, cảnh giới Võ Đạo cao hơn như La Thiên mà nói, một chút sơ hở cũng sẽ trở thành điểm uy hiếp chí mạng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 31: Vị trí thứ nhất

Trong lòng Tề Hồng giật mình, dường như vị thiếu niên trong tầm mắt của hắn đã hóa thân thành ác ma có thể xuyên thủng lòng người vậy.

Hắn bỗng nhiên hiểu rõ, mình đã phạm vào sai lầm như thế nào.

Một đối thủ đáng sợ như thế, có thể nói là kinh địch lại từng bị hắn coi rẻ và khinh bỉ.

Mà sai lầm lớn hơn là ở trước mắt đối thủ như vậy, tâm tính của mình lại mất đi sự cân bằng.

- Không! Ta còn cơ hội! Bản về chiến lực chính diện, ta mạnh mẽ hơn so với hắn!

Sắc mặt Tề Hồng trở nên hung ác, bảo đao trong tay lại lần nữa giơ lên.

- Ha ha!

La Thiên khẽ cười một tiếng, không tới gần nữa.

- Ngươi cười cái gì?

Tề Hồng gầm lên, cảm giác có chút không đúng.

Sưu sưu phốc!

Sau lưng, mùi gió tanh tươi lại lần nữa kéo tới.

Rống! Phốc!

Chiều Nê Thú Vương mang theo hai mắt đỏ thẫm gào thét chạy đến, nhổ một đám dịch thể như bùn về phía Tề Hồng.

- Đáng chết!

Sắc mặt Tề Hồng biến đổi, chỉ có thể quay người bỏ ra một đao, đối phó với công kích của Chiều Nê Thú Vương.

La Thiên thừa cơ tới gần, kiếm chỉ lần nữa được phát động.

Hắn có được Linh thức, khống chế tất cả mọi thứ, dù là gió thổi cỏ lay trong phạm vi ba mươi thước; mỗi lần Chiều Nê Thú Vương công kích thì La Thiên có thể phán đoán được trước, sau đó lại lợi dụng nó tạo thành tình huống có lợi cho mình.

Nhưng Tề Hồng thì lại không thể, sau lưng của hắn không có mắt, lúc nào cũng phải đề phòng.

Bởi vậy.

Cục diện trước mắt, nói là La Thiên hai đánh một cũng không có gì là quá đáng cả.

Tề Hồng vừa phải đề phòng Chiều Nê Thú Vương công kích lại phải đối mặt với kiếm chỉ sắc bén tới từ La Thiên.

Tề Hồng khóc không ra nước mắt, rõ ràng Chiều Nê Thú Vương là người một nhà, nhưng bây giờ lại thành trợ thủ của La Thiên.

Xùy! Phanh phanh!

Sau mười chiêu, trên người Tề Hồng đã có rất nhiều chỗ bị thương, có một chút là do kiếm chỉ của La Thiên gây thương tích, còn có một chút là do đánh dịch thể mà tạo thành vết thương.

Tình trạng của hắn liên tục kém đi.

- Ta sẽ phế một tay của ngươi!

Đầu ngón tay của La Thiên ngưng tụ ra kiếm quang sắc bén, hàn quang màu lam lóe lên, giống như tia điện xẹt qua hư không.

A! Phốc!

Tề Hồng không kịp trốn tránh, cánh tay trái bị đâm thủng, máu tươi bắn tung toé.

Xoẹt!

La Thiên vung kiếm chỉ lên, cánh tay trái của Tề Hồng bị chém xuống, lăn ra bên ngoài.

- A...

Tề Hồng không thể chịu được đau nhức kịch liệt, miệng không ngừng gào thét.

Hắn là thiếu chủ Tề gia, đệ nhất thiên tài khảo hạch, là nam nhân tương lai sẽ lấy Liễu Từ Yên làm thê tử.

Mất đi một cánh tay, ảnh hưởng đối với con đường võ đạo rất lớn; Liễu Từ Yên cũng sẽ không vừa ý một người tàn tật như hắn.

- Không! Ta có thể bảo phụ thân đi mua một hạt Tiếp Cốt Sinh Nhục Đan, lấy lại cánh tay đã bị chặt đứt này.

Thương thế như đứt tay, Tiếp Cốt Sinh Nhục Đan có thể trị liệu được, nhưng điều kiện tiên quyết là thời gian không thể kéo dài quá lâu.

Nhưng vào lúc này.

Phốc! Phốc! Phốc!

Chiều Nê Thú Vương phun ra từng đám từng đám dịch thể, trong đó có một đám rơi vào trên cánh tay đứt kia.

Trong chớp mắt, máu thịt trên cánh tay đứt đã mục nát, tan rã, chỉ còn lại có một xương cốt chuẩn bị mục nát mà thôi.

- Không...

Tề Hồng quỳ xuống đất kêu lên thảm thiết, toàn thân run rẩy.

La Thiên khẽ giật mình, không khỏi ngạc nhiên.

- Cạc cạc cạc! Thấy bản lĩnh của bản thân thế nào, có phải người đang bội phục phục sát đất, chuẩn bị cúi bô phong ấn cho ta hay không?

Con quạ đen dương dương đắc ý, bay tới tranh công.

- Con chim xấu xí! Còn không mau trở về!

La Thiên không cho nó sắc mặt gì tốt.

Chuyện lần này, huyên náo quá lớn.

Hắn hoài nghi, con quạ đen này đang thao túng, làm ảnh hưởng tới hành động của Chiêu Nê Thú Vương.

Nếu không phải vậy thì tại sao cảnh tượng thế thảm mà Lâm Vân và Tề Hồng gặp phải lại trùng hợp như vậy chứ?

- Người dám gọi bản thân là chim xấu sao...

Con quạ đen giận dữ, lần nữa phát ra một trận tiếng kêu kì quái chói tai, rất là khó nghe.

Suru!

Nhưng sau một khắc, Thiên Thư trong đầu La Thiên vọt tới, một cỗ lực lượng vô hình bắn ra.

Roẹt Roẹt!

Con quạ đen kia hóa thành một đám sương mù màu đen, chui vào trong cơ thể La Thiên, biến mất không còn tung tích đâu nữa.

...

Lăng Vân Vô phủ.

Ở một chỗ khác của rừng rậm, điểm cuối cùng của cửa ải.

Vị quan chủ khảo trung niên và vài tên lão sư chịu trách nhiệm khảo hạch đang lẳng lặng đứng đợi ở chỗ đó.

Lúc này.

Trong rừng rậm truyền đến một trận tiếng kêu thê lương kêu thảm thiết, các loại thanh âm gào khóc thảm thiết vang lên không dứt bên tai.

- Động tĩnh này... Có vấn đề!

Vài lão sư phụ trách khảo hạch đều cảm giác có chút không đúng.

Trong rừng rậm có bố trí Chiêu Nê thú, nhưng hành động của chúng chậm chạp, lực sát thương cũng không mạnh, dịch thể phun ra cũng chỉ ngang với dính nước nóng mà thôi.

Bởi vì Vô phủ cũng không muốn trong lúc khảo hạch xuất hiện thương vong quá lớn.

Nhưng giờ phút này.

Trong rừng rậm truyền ra tiếng kêu khóc thảm thiết đã cho thấy trong khảo hạch xảy ra hỗn loạn lớn, có khả năng đã có thương vong rất lớn.

- Các người vào xem đi.

Sắc mặt của vị quan chủ khảo trung niên kia có chút nghiêm trọng, phái mấy người đi vào trong.

Hắn đã mơ hồ ý thức được, lần khảo hạch này náo loạn như vậy rất có thể có quan hệ với Liễu Từ Yên.

Thù hận giữa Liễu Từ Yên và La Thiên, sau lần tụ hội ở Mãn Nguyệt lâu đã chính là một bí mật công khai rồi.

- Không tốt! Chiêu Nê thú Vương phát cuồng, đã mất đi khống chế!

- Mau, nhanh cứu người!

Các lão sư tiến vào rừng rậm nhanh chóng bận rộn, duy trì trật tự của khảo hạch.

Trong lúc hỗn loạn.

Cuối cùng cũng có bóng người từ trong rừng rậm thoát ra ngoài.

- Có người thông qua được!

- Người đứng thứ nhất sẽ là ai đây?

- Hẳn là Tề Hồng nha, tên này có tu vi Khai mạch ngũ trọng đỉnh phong, muốn tiến vào ba đại Thánh phủ cũng có hy vọng rất lớn.

Các lão sư khảo hạch ở đây nhao nhao chú ý tới người vừa ra.

Vị quan chủ khảo trung niên kia cũng nhìn lại.

Suru!

Lúc này, một gã thiếu niên mặc áo xanh lãnh đạm từ trong rừng rậm lao ra ngoài.

- Là hẳn!

Về mặt của vị quan chủ khảo trung niên kia và vài người phụ trách khác đều rất là đặc sắc.

Đám người phụ trách ở đây thì đều há miệng thật to, quả thực có thể nhét vừa một quả táo vào miệng bọn họ.

Đối với La Thiên, bọn hắn đều có ấn tượng.

Ở cửa thứ nhất, thiếu chút nữa La Thiên đã bị nhận định là Linh mạch Vô đạo loại kém.

Liễu Từ Yên cố ý làm khó dễ và chèn ép La Thiên, những giám khảo và người phụ trách ở đây đều nhìn thấy rõ.

Chỉ có điều, Liễu Từ Yên là đệ tử của Phủ chủ, bọn hắn cũng một mắt nhắm một mắt mở đối với chuyện này.

Nhưng kết cục không ngờ lại kịch tích như thế.

Thiếu niên này, ở dưới sự chèn ép của Liễu Từ Yên lại còn có thể đi ra ngoài mà lại hoàn hảo không tổn hao gì cả.

Không sai.

Trên người La Thiên ngay cả một chút vết thương cũng không có, về mặt ung dung tiêu sái, dường như mới đi ngắm cảnh ở bên trong rừng rậm ra vậy.

Càng đáng sợ hơn chính là.

Hắn đoạt được vị trí thứ nhất vòng khảo nghiệm thực lực này!

- Thứ nhất, La Thiên!

Lão sư chịu trách nhiệm ghi chép đề nén sóng to gió lớn trong lòng mình, mở miệng nói.

Vị trí thứ nhất không phải là Tề Hồng, cũng không phải là Mục Vũ Yên, càng không phải là các đệ tử thế gia khác của Quận thành.

Người thắng cuối cùng lại là một gã thí sinh bình dân!

Suru!

Theo sát đằng sau La Thiên là một thiếu nữ xinh đẹp mặc y phục màu hồng.

- Không ngờ vị trí thứ nhất lại bị người này thu lấy.

Mục Vũ Yên khẽ cắn răng, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia căm giận.

Nhưng ngoài căm giận ra, nàng dùng ánh mắt hoàn toàn mới dò xét La Thiên.

Ở trong rừng rậm, nàng từng vụng trộm quan sát La Thiên tranh phong cùng với Tề Hồng và mấy người Lâm Văn.

Tình cảnh lúc đó làm cho Mục Vũ Yên nghẹn họng nhìn trân trồ, mất một lúc lâu cũng khó có thể bình phục lại được.

Ở đằng sau Mục Vũ Yên.

Vị trí thứ ba, vẫn không phải là Tề Hồng, mà là Trần Hạo Phi.

- La huynh, ngươi không có việc gì chứ? Không ngờ lại còn đoạt được vị trí thứ nhất.

Trần Hạo Phi rất là kinh ngạc.

Sau khi vào rừng rậm, hắn muốn trợ giúp La Thiên, chỉ có điều lại bị người của Tề gia, Liễu gia quấy nhiễu.

- Ha ha, chỉ là vận khí tốt mà thôi, nhờ có đầu Chiêu Nê Thú Vương kia bất chợt nổi điên lên, nhờ thế mà ta chiếm được tiện nghi lớn.

La Thiên dùng vẻ mặt khiêm tốn nói.

Lúc này lần lượt có đệ tử từ trong rừng rậm ra ngoài, từng người đều kêu khổ thấu trời.

- Hu hu...

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, vài tên đệ tử bị thương được người nhắc lên, mang ra ngoài.

Một tên thiếu niên trong đó, y phục toàn thân đều bị ăn mòn, thân thể trần trụi, ở bên ngoài thân thể còn có một mảnh vết sẹo bị ăn mòn tới mức sưng đỏ.

- Thật là thê thảm, người này hình như là Cao Hiên của Hoành Quang thành.

Rất nhanh đã có người nhận ra hắn.

Đáng hận!

Thiếu chút nữa Cao Hiên đã tức điên lên, hắn hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Thật sự là mất sạch thể diện luôn rồi!

Lần trước ở trong Hắc Yêu lĩnh bị cời sạch y phục, đó là ở dã ngoại.

Còn lần này thì hắn lại để trần toàn thân ở trước mặt mọi người, mất hết thể diện, đủ để lại oán hận trên phương diện tâm lý của hắn.

Cao Hiên còn chưa phải là người thâm nhất.

- A... A... Nguồn sống của ta, xong rồi...

Lâm Vân che lấy đũng quần, sắc mặt như tro tàn, ra vẻ không muốn sống, bị người ta xách ra ngoài.

Mọi người vừa nhìn vào khu vực đũng quần của Lâm Vân thì đã thấy nó bị dịch thể ăn mòn, nơi đó rỗng tuếch.

A!

Trong cửa cả đám giám khảo và đệ tử đều run lên, đũng quần đột nhiên cứng nhắc, bị xiết chặt một cách khó hiểu.

Người này, thật sự là quá thảm!

Nhìn thấy kết cục của Lâm Vân, tâm lý oán hận của Cao Hiên tiêu tan hơn phân nửa.

Lại một lát sau, Tề Hồng đứt một cánh tay từ trong rừng rậm đi ra.

- La Thiên...

Về mặt Tề Hồng tràn ngập oán hận, khóe mắt nứt ra, như muốn ăn tươi nuốt sống La Thiên.

Hình ảnh này có thể nói là vô cùng thê thảm.

Sau đó cả đám giám khảo mang theo vẻ mặt cổ quái nhìn về phía La Thiên đang nhàn nhã, lông tóc không bị tổn hao một chút nào ở bên kia.

Chuyện này, thật sự là quá tà đạo đi!

Những giám khảo này đã đại khái đoán ra được, Liễu Tử Yên và đám người Tề Hồng muốn nhắm vào La Thiên.

Thế nhưng kết quả thì sao?

Người bị thiệt thòi như La Thiên lại không bị tổn thất gì dù chỉ là một cọng tóc gáy, và người gọi là hung thủ thì người sau thảm hơn người trước.

- Ôn ào cái gì vậy?



Một đạo thanh âm uy nghiêm bỗng nhiên vang vọng toàn trường.

Suru!

Chẳng biết từ lúc nào đã có một lão giả mặc y phục rộng xuất hiện ở sau lưng các giám khảo.

Trên người lão giả này toả ra một cỗ khí tức hào hùng nặng nề như núi, ngay cả những lão sư Khai mạch bát, cửu trọng kia cũng không thể thờ nổi được.

Khí tức thật là đáng sợ!

Trong lòng La Thiên rừng mình, Linh thức của hắn đã cảm ứng được, trong cơ thể của lão giả này như có một cái vòng xoáy vô tận, như là biển sâu vậy.

Người này hiển nhiên là.. cường giả Linh Hải cảnh!

Ở dưới uy áp của Linh Hải cảnh, rất nhiều thiếu niên đều hít thở không thông, ngay cả đầu cũng không nâng lên nổi.

- Phó Phủ chủ!

Trên mặt các lão sư ở đây hiện lên vẻ cung kính, nhao nhao hành lễ.

Trong lòng vị quan chủ khảo trung niên kia thở dài, nhiễu loạn mà khảo hạch gây ra, kết cục vẫn làm kinh động đến cao tầng.

Bởi vì Chiều Nê Thú Vương mất đi không chế, cho nên lần khảo hạch này đã làm tổn thương không ít đệ tử thế gia, sẽ làm cho Vô phủ phải thừa nhận áp lực rất lớn.

Hắn không dám giấu giếm, dùng góc độ trung lập nói chuyện đã xảy ra một lần.

- Quả thực là hồ đồ! Gọi Liễu Từ Yên đến cho ta!

Sau khi Phó Phủ chủ biết rõ nguyên do đã tức giận không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 32: La Thiên thổ lộ

Không bao lâu sau, Liễu Từ Yên và tên lão sư tuần lãng cảm sáo trúc kia đã cùng đi đến trước mặt của Phó Phủ chủ.

- Xem chuyện ồn ào mà các người gây ra xem!

Phó Phủ chủ hừ lạnh một tiếng.

- Sư thúc! Chiều Nê Thú Vương mất đi không chế phát cuồng là tình huống đột nhiên xảy ra. Dù sao Chiều Nê thú đều là do nó tự chủ.

Liễu Từ Yên không dám lãnh đạm.

Câu nói đầu tiên của nàng đã phui tay khỏi mọi chuyện.

Ở bên trong Lăng Vân Vô phủ cũng có phân chia phe phái.

Phó Phủ chủ trước mặt này và sư tôn Phủ chủ của nàng có quan hệ đối lập.

- Hừ! Nhiều người bị thương như vậy, còn có các đệ tử thế gia trong Quận thành bị liên quan đến, ai đứng ra chịu phần trách nhiệm này đây?

Ánh mắt của Phó Phủ chủ có chút nghiêm khắc.

- Sư thúc bớt giận, chuyện này rất đơn giản.

Trên đôi môi của Liễu Từ Yên hiện lên một tia cười nhạt, nàng đã sớm có chuẩn bị.

A...!

Lúc này, vị lão sư tuần lãng bên cạnh nàng đột nhiên lay động cây sáo trong tay.

Thời gian trôi qua được một lúc sau.

Một đầu Chiêu Nê thú khổng lồ xuất hiện ở trước mặt mọi người.

- Chiêu Nê thú Vương!

Trong lòng các đệ tử ở đây đã có bóng đen, hai chân vô thức lui về phía sau.

- Đầu súc sinh này làm loạn trật tự khảo hạch, thế nên đã mang đến thương vong không nhỏ.

Liễu Từ Yên ưu nhã mỉm cười, tạ lỗi với đám đệ tử.

Sau một khắc, sắc mặt nàng trở nên lạnh lẽo, ngón tay ngọc cách không bắn ra về phía Chiêu Nê Thú Vương.

Ba suu!

Một đạo khí thể màu tím nhạt hình trăng lưỡi liềm, dài chừng vài thước xẹt qua Chiêu Nê Thú Vương.

Đầu Chiêu Nê Thú Vương kia run rẩy kêu lên thảm thiết, thân thể khổng lồ bị chém thành hai đoạn, chọt rạn nứt, hóa thành một bãi chất lỏng màu xanh yếu ớt.

Hít!

Các đệ tử ở giữa sân, kinh hãi rùng mình.

Bọn hắn biết rõ Liễu Từ Yên mạnh mẽ, nhưng cũng không ngờ tới nàng lại mạnh mẽ như thế.

Đầu Chiêu Nê Thú Vương kia toàn thân như bùn, lực phòng ngự rất mạnh, Khai Mạch cảnh ngũ lục trọng cũng rất khó công phá được hàng phòng ngự của nó.

Từ trên Thiên thư La Thiên đã biết rõ khuyết điểm của nó, thế nhưng cũng không thể tránh được.

Nhưng mà.

Ở trước mắt của Liễu Từ Yên, nàng cách không chỉ một cái là đã có thể giết chết Chiêu Nê Thú Vương trong nháy mắt.

- Hừ! Lần này Liễu Từ Yên thật sự là giỏi tính toán, gây ra chuyện lớn như vậy lại có thể trực tiếp phủ tay, làm cho Chiêu Nê Thú Vương gánh chuyện thay cho nàng.

Trong lòng La Thiên cười lạnh.

- Việc này, tạm thời không tra xét nữa.

Phó Phủ chủ lạnh nhạt liếc Liễu Từ Yên một cái, tàn ảnh lướt một cái, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Liễu Từ Yên làm việc cẩn thận chặt chẽ, lại có đáng sợ tiềm lực thiên phú như thế, Phó Phủ chủ cũng không muốn kết thù kết oán với nàng.

Sau khi Phó Phủ chủ rời đi.

Trên khuôn mặt đẹp của Liễu Từ Yên hiện lên vẻ lạnh lẽo, con ngươi âm trầm lướt về phía La Thiên.

Chuyện hôm nay không chỉ không phé bỏ được La Thiên, trái lại còn làm cho nàng bị Phó Phủ chủ chỉ trích, làm cho trong lòng nàng cực kỳ tức giận.

Dù sao.

Nàng đã bị một thiếu niên mà mình coi như con sâu cái kiến làm mất mặt ở trước mặt nhiều người.

La Thiên không để ý tới phần nộ và sát ý tới từ Liễu Từ Yên.

Hắn theo dòng người, nhận bằng chứng nhập học từ Lăng Vân Võ phủ.

Với tư cách là người đứng đầu khảo nghiệm thực lực, hắn thông qua Võ phủ khảo hạch, đương nhiên không có người nào dám chất vấn nữa.

- Nhận được chứng nhận, nếu như lại tấn cấp tới Khai Mạch tứ trọng thì ta sẽ có hy vọng tiến vào ba đại Vũ đạo Thánh phủ.

La Thiên cảm thấy rất hài lòng.

Mặc dù Lăng Vân Võ phủ không tệ, nhưng so sánh với Thánh phủ cao cấp nhất của Thương Vân quốc thì vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Đúng rồi!

Đột nhiên La Thiên nhớ tới một chuyện, ánh mắt hắn nhìn về phía Liễu Tử Yên.

- Liễu cô nương, dường như ngươi đã hứa qua, người ủng hộ một viên Luyện Khí đan trung phẩm cho người đứng thứ nhất vượt qua cửa này mà, đúng không?

La Thiên mỉm cười.

Bình cảnh Khai Mạch tứ trọng sẽ không dễ dàng đột phá như vậy được.

Nếu như có thể lấy được một viên Luyện Khí đan trung phẩm, như vậy hắn sẽ có nắm chắc hơn.

Nghe vậy mặt ngọc của Liễu Tử Yên trầm xuống, lửa giận dâng lên, thiếu chút nữa đã tức giận đến mức dậm chân.

Cảm nhận được sự phẫn nộ và sát cơ trên người Liễu Tử Yên, La Thiên cũng không nhượng bộ một chút nào cả.

- Cho ngươi!

Liễu Tử Yên ném ra ngoài một viên đan dược màu da cam trong suốt sáng long lanh.

- Đa tạ.

La Thiên tiếp nhận đan dược, lại để Trần Hạo Phi hỗ trợ kiểm tra, sau khi xác nhận là Luyện Khí đan trung phẩm, trong lòng hắn không khỏi đại hi.

Cách đó không xa, Liễu Tử Yên nhìn thấy La Thiên nhận lấy Luyện Khí đan vui vẻ rời đi, về mặt tức giận nhanh chóng thu lại.

- Hừ! Chỉ sợ La Thiên ngươi không nghĩ tới, viên Luyện Khí đan này đã bị ta động tay động chân qua nha.

Trong đáy mắt của Liễu Tử Yên hiện lên vẻ đắc ý và âm tàn.

Bề ngoài, thứ nàng đưa cho La Thiên đúng là một viên Luyện Khí đan.

Chỉ có điều, viên Luyện Khí đan này, lúc luyện chế, ở trong đan dược lại có thêm Lục m Xà Độc rất là mạnh mẽ.

Nếu như không phải luyện dược sư có thâm niên thì sẽ không nhìn ra được nó.

Loại Lục m Xà Độc này, chỉ cần là dưới Linh Hải cảnh mà trúng độc, trong mấy hơi thở hắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Coi như là cao thủ Linh Hải cảnh trúng chiêu, không chết thì cũng bị mất một lớp da.

Tề Hồng từng cho rằng chuyện Liễu Tử Yên đưa ra yêu cầu ban thưởng Luyện Khí đan là vẽ vờ cho thêm chuyện ra.

Hắn nào biết, đây là chiêu sau cùng của Liễu Tử Yên!

Liễu Tử Yên đã phân tích ra, Võ mạch của La Thiên ít nhất là Địa giai thượng phẩm, thậm chí rất có khả năng là người mang Linh mạch Thiên Giai.

Nếu như La Thiên thật sự mang Linh mạch Thiên Giai thì quả thật sẽ có một tia khả năng chiến thắng, chiếm lấy vị trí đầu.

Cho nên.

Kế hoạch của Liễu Tử Yên là chuẩn bị cho cả hai khả năng.

Nếu như kế hoạch được thực hiện thành công, La Thiên bị phế, thậm chí còn bị Chiêu Nê Thú Vương giết chết là tốt nhất.

Nếu thất bại.

Viên Luyện Khí đan ẩn chứa kịch độc này có thể cướp đi tính mạng của La Thiên.

...

Vào ban đêm, trong Trần gia ở Quận thành.

Trần Hạo Phi nhiệt tình khoản đãi La Thiên, ăn mừng hắn thông qua khảo hạch.

- La huynh, mấy năm nữa ngươi sẽ phải ở Lăng Vân Võ phủ rồi.

Trần Hạo Phi nói.

- Cũng không nhất định, Trần huynh có tính toán gì không?

La Thiên khẽ nhấp chén rượu một cái, như cười mà không phải cười nói.

Hắn có thể cảm ứng được trong cơ thể của Trần Hạo Phi có bốn đầu khí mạch, chân khí tràn ngập đến mức tận cùng, gần đây có khả năng còn có thể đột phá được nữa.

Tu vi Khai Mạch tứ trọng đi tham gia thử thách nhập học của Thánh phủ, xác suất thành công rất thấp.

Thế nhưng nếu như là tấn cấp lên Khai mạch ngũ trọng thì sẽ có năm sáu thành hy vọng.

- Khả khả, không dám gạt người, ta chuẩn bị đi tham gia thử thách nhập học của Trục Nhật Thánh Phủ, một trong ba Đại Thánh phủ.

Trần Hạo Phi tươi cười, có chút tự hào nói.

La Thiên lập tức hứng thú, nghe ngóng tin tức liên quan tới ba đại Thánh phủ.

Hoá ra.

Ba đại Thánh phủ đều có khu vực của riêng mình, trong đó Trục Nhật Thánh Phủ sẽ chiêu sinh trong mười Quận thành bao gồm cả Lăng Vân quận.

Mười ngày sau.

Trục Nhật Thánh Phủ sẽ phái người tới đây, tiếp dẫn thí sinh đi tới Lăng Vân Quận thành.

- Mười ngày sau?

La Thiên đề tâm, lên tiếng hỏi địa chỉ.

- La huynh, ta khuyên người không cần có ý với Thánh phủ.

Trần Hạo Phi có ý tốt khuyên nhủ.

- Vào năm trước, tu vi của ta và Lâm Vân đều là Khai Mạch tứ trọng, đi tới Thánh phủ tham gia thử thách nhập học, kết quả cả hai đều thất bại.

Trần Hạo Phi cảm khái nói.

Một khi đi tới Thánh phủ tham gia thử thách nhập học thì sẽ tương đương với việc bỏ qua nhập học ở Võ phủ, nhất định phải chờ tới năm thứ hai thi lại.

Coi như Trần Hạo Phi tấn cấp lên Khai Mạch cảnh ngũ trọng thì hắn cũng không dám chắc chắn mình có thể tiến vào Thánh phủ hay không.

La Thiên cười cười cho qua chuyện.

Trần Hạo Phi cũng không suy nghĩ nhiều.

Theo hắn thấy, La Thiên muốn tấn cấp lên Khai Mạch tứ trọng trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng, coi như là tấn cấp, tỷ lệ cũng không lớn, còn không bằng ở lại Lăng Vân Võ phủ thì hơn.

Sau tiệc rượu, La Thiên và Ninh Tuyết Dao sóng vai cùng trở về phòng khách.

- Tiểu Thiên, người thực sự muốn đi tham gia thử thách nhập học của Thánh phủ hay sao?

Ninh Tuyết Dao khẽ cau mày nhìn về phía hắn.

Trong lòng của nàng hy vọng La Thiên yên ổn, ở lại Lăng Vân Võ phủ.

- Đúng thế! Ta có lòng tin.

Ngữ khí của La Thiên tràn ngập bình tĩnh và tự tin.

Giờ khắc này, hắn to gan nhìn thẳng vào mắt của Ninh Tuyết Dao.

Đôi mắt của Ninh Tuyết Dao trong suốt, điềm tĩnh bình yên, như viên kim cương sáng chói long lanh, như ngôi sao xinh đẹp trong bầu trời đêm, lại thần bí thánh khiết như vậy làm cho người ta không dám sinh ra bất kỳ một chút suy nghĩ khinh nhờn nào cả.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, duy trì được một lát.

Cảm nhận được ánh mắt hơi có vẻ nóng bỏng của La Thiên, hai hàng lông mi như vẽ của Ninh Tuyết Dao run run, như là cánh bướm.

Trên khuôn mặt hoàn mỹ của nàng nổi lên một rặng mây đỏ, xinh đẹp không gì sánh được.

- Tiểu Thiên, gần đây ngươi trưởng thành rất nhanh.

Ninh Tuyết Dao xúc động nói.

Thiếu niên từng được nàng coi như đệ đệ đã cao thẳng hơn so với trước đây, lại còn trở nên tự tin và lớn mật hơn trước nữa.

Lúc này thiếu niên này lại dám nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, ánh mắt ái mộ kia không thể gạt được nàng.

- Tuyết Dao, đây là lễ vật của ta cho ngươi.

La Thiên lấy ra một cái trâm cài tóc bằng ngọc.

Cái trâm cài tóc này là thứ ban đầu La Thiên tỉ mỉ chọn lựa sau khi trả hết nợ ở đầu võ trường.

Kết quả, ngày ấy Đỗ Văn Trình làm khó dễ, làm hắn không tặng được cho mỹ nữ.

Hôm nay La Thiên thông qua khảo hạch của Võ phủ, cho nên mới lấy nó ra ngoài.

- Lễ vật?

Đôi mắt bình tĩnh của Ninh Tuyết Dao khẽ đảo, lại liếc mắt nhìn La Thiên một cái.

Món lễ vật này, từ trên phương diện nào đó mà nói, tương đương với việc La Thiên thổ lộ với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 33: Giữa vòng may rủi

- Lễ vật?

Nhìn thiếu niên đưa trâm cài tóc tới, tâm tình của Ninh Tuyết Dao có chút phức tạp.

Trước đó, vào ngày sinh nhật của nàng, nàng từng nhận được đám lễ vật chồng chất như núi, được vô số gương mặt đối trá khen tặng, trong lòng nàng vô cùng chán ghét.

Năm năm trước.

Nàng bởi vì tị nạn cho nên mới đi tới địa phương nhỏ bé này, cũng cảm nhận được sự bi thương và bất lực của nhân thế, từ thiên đường rơi xuống phạm trần.

Hai năm ban đầu có một nam tử to lớn vĩ đại che chở nàng.

Ba năm trước đây, nam nhân này một đi không trở lại.

Nhưng năm năm qua còn có một thiếu niên non nớt sớm chiều ở chung cùng nàng, gắn bó trong lúc khổ cực, đã từng cùng khóc cùng cười một chỗ. Tuy rằng nghèo khó, thế nhưng cũng an nhàn sung túc.

Mà giờ khắc này.

Thiếu niên non nớt trong trí nhớ của nàng, thân thể hắn đã dần dần cao ngất, cao lớn hơn trước.

Thiếu niên này, tự tin mà lại lớn mật, chân thành tặng trâm cài tóc cho nàng. Vì vậy phản ứng đầu tiên trong lòng của nàng, thậm chí còn có một tia kinh ngạc và vui mừng, ấm áp đã biến mất từ lâu.

Đột nhiên, bàn tay trắng nõn tinh tế của Ninh Tuyết Dao bị La Thiên nắm chặt, mà chiếc trâm cài tóc kia cũng được đặt vào trong tay của nàng.

Động tác này, có chút bá đạo và thô lỗ.

- Hừ! Bây giờ ngươi cũng trở nên vô sỉ như thế, ngay cả Tuyết Dao ta cũng dám bắt nạt.

Khuôn mặt của Ninh Tuyết Dao đỏ lên, giận tái đi, giãy giụa khỏi bàn tay của La Thiên.

Nàng vội vàng quay người đi, vành tai trong suốt như ngọc đỏ lên, kiều diễm ướt át, cực kỳ mê người.

Tức giận sao?

La Thiên khẽ giật mình, chỉ có điều Tuyết Dao cũng đã thu lễ vật của mình, cũng không có kháng cự quá rõ ràng.

- Chỉ cần không cự tuyệt thì ta có hy vọng.

Trong lòng La Thiên đã có quyết định.

Lúc trở về phòng, đột nhiên La Thiên nghe tiếng cãi cọ.

Sau khi tấn cấp lên Khai Mạch tam trọng, Linh thức của hắn đã có thể bao phủ phạm vi ba mươi thước.

- Hạo Phi! Con phải muốn chóng phải sạch quan hệ với La Thiên kia. Trần gia ta cũng không thể vì hắn mà bất hòa với Liễu Từ Yên được.

Thanh âm của gia chủ Trần gia rất là nghiêm khắc.

- Phụ thân, sao ngươi cũng bực bội đến nỗi như thế chứ? La Thiên là ân nhân cứu mạng của con mà.

Trần Hạo Phi phản bác.

- Hừ! Liễu Từ Yên có được võ mạch Địa giai, tương lai nhất định có thể tấn cấp lên Linh Hải cảnh, thậm chí còn rất có hi vọng trở thành Võ giả Địa giai Địa Nguyên cảnh.

- Địa Nguyên cảnh kinh khủng cỡ nào chứ? Trong nháy mắt có thể diệt trừ được Trần gia chúng ta, Thương Vân quốc chủ gặp cũng phải khách khí với họ.

Gia chủ Trần gia dùng ngữ khí cường thế, không cho phép phản biện.

Đừng nói là Địa Nguyên cảnh, coi như là cường giả Linh Hải cảnh thì Trần gia cũng không thể đắc tội một cách đơn giản.

Hoá ra.

Phụ thân của Trần Hạo Phi vừa mới biết được quan hệ ân oán của La Thiên và Liễu Từ Yên thì đã muốn ép buộc hắn chặt đứt quan hệ với La Thiên.

Nghe được tranh chấp giữa hai người, trong lòng La Thiên thầm thở dài.

- Thế giới này, chung quy chính là nơi thực lực đứng đầu. Cường giả được vô số người truy cầu mong ước. Mà kẻ nhỏ yếu thì sẽ bị người ta vô tình vứt bỏ.

Trong lòng La Thiên đối với lực lượng, sinh ra cảm giác bức thiết.

Mạnh mẽ!

Nhất định hắn phải trở thành cường giả Võ Đạo chính thức, thậm chí còn phải bước lên đỉnh phong của Võ Đạo.

Nếu như thực lực không đủ, tương lai nói gì tới việc lấy Ninh Tuyết Dao làm thê tử được chứ?

La Thiên có cảm giác, thân phận và gia thế của Ninh Tuyết Dao tuyệt đối không đơn giản, thậm chí còn vượt xa những thế gia đại tộc trong Quận thành này.

Ngày thứ hai.

La Thiên chủ động đưa ra yêu cầu cáo từ với Trần Hạo Phi.

Hắn không muốn làm cho Trần Hạo Phi khó xử, làm ảnh hưởng tới quan hệ phụ tử của hai người bọn họ.

- La Thiên, tại sao ngươi phải đi? Có phải là phụ thân ta đã nói gì đó với ngươi hay không?

Về mặt Trần Hạo Phi rất là tức giận.

Hắn chính thức tán đồng bằng hữu như La Thiên, cũng đã nhìn thấy tương lai của La Thiên.

Vì thế.

Trần Hạo Phi đã đoạn tuyệt quan hệ với hảo hữu nhiều năm là Lâm Văn.

- Bà phụ không tìm ta.

La Thiên lắc đầu nói.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải mau chóng rời khỏi nơi này, nếu không sớm muộn gì phụ thân của Trần Hạo Phi cũng sẽ tìm đến hắn để tâm sự.

- Trần huynh đừng có suy nghĩ nhiều, tương lai còn dài, ta cũng luôn coi ngươi là bằng hữu của ta.

- Chúng ta sẽ gặp lại ở Thánh phủ!

Nói xong câu nói sau cùng, La Thiên quay người đi, mang theo Ninh Tuyết Dao cùng nhau rời khỏi Trần phủ.

Gặp lại ở Thánh phủ?

Thể xác và tinh thần của Trần Hạo Phi chấn động, chợt trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ và kỳ vọng.

Từ lúc quen biết đến nay, La Thiên đã tạo ra cho hắn không ít kinh ngạc và vui mừng, còn sáng tạo ra kỳ tích ở trên khảo hạch của Võ phủ.

Có lẽ sau này hắn còn có thể mang tới kinh ngạc và vui mừng khác nữa.

...

Một lúc lâu sau.

La Thiên đi tới một khách điểm lớn nhất của Quận thành, lại thuê hai gian phòng khách thượng đẳng.

Lúc rời khỏi Trần gia La Thiên có thể cảm nhận được rõ ràng có từng đạo ánh mắt ẩn chứa sát ý đang nhìn trộm hắn.

Chỉ có điều.

Bởi vì hiện tại đang là giữa ban ngày, lại là ở trung tâm Quận thành cho nên những người này còn có điều băn khoăn.

- Khách điểm mà ta chọn ở gần Phủ Thành chủ và Võ phủ, có bối cảnh chính thức thì những người kia cũng có chỗ cố kỵ.

Trong lòng La Thiên thầm nói.

Khách điểm này, một gian phòng mỗi đêm phải trả mấy trăm lượng Hoàng kim, đương nhiên sẽ an toàn hơn một ít.

Vào ban đêm

La Thiên khoan chân tu luyện ở trong phòng khách.

Trước đây, đầu khí mạch thứ ba của hắn đã được xây dựng đến mức tận cùng, tu vi cũng đạt tới tam trọng đỉnh phong.

Khai Mạch tam trọng đỉnh phong, cách tứ trọng chỉ có một đường mà thôi.

Nhìn như đơn giản, kỳ thật giữa hai đẳng cấp có một cái hào rộng khó có thể vượt qua được.

Khai Mạch cảnh có chín trọng cảnh giới, mỗi tam trọng là một ranh giới.

Cái ranh giới thứ tư này, rất khó đột phá.

Bốn năm ngày sau, ba cái khí mạch trong cơ thể La Thiên lớn mạnh đến mức tận cùng, rất khó để làm nó tăng lên nữa.

Thân là người có Thần mạch, khí mạch trong cơ thể hắn so với người bình thường còn mạnh mẽ hơn rất nhiều lần, độ khó khi đột phá cũng tăng lên một khoảng tương ứng.

- May mà có viên Luyện Khí đan của Liễu Tử Yên.

La Thiên nở một nụ cười.

Viên Luyện Khí đan trung phẩm này có thể tinh luyện chân khí, tăng phẩm chất của chân khí lên, cũng có hiệu quả đối với Khai Mạch cảnh ngũ, lục trọng.

Có viên đan dược này trợ giúp, chuyện hấn đột phá Khai Mạch cảnh tứ trọng nhất định không thành vấn đề.

Lúc này, La Thiên ăn Luyện Khí đan vào.

Rất nhanh, một cỗ khí tức nóng ầm tăn ra trong người hắn.

Luyện Khí đan không hề giống đan dược gia tăng tu vi khác, không ngờ được lực lại mạnh như vậy.

- Hừm! Chuyện gì xảy ra...

La Thiên kêu lên một tiếng buồn bực, trong cơ thể tuôn ra một cỗ lực lượng âm độc lạnh như băng, đột nhiên bùng ra toàn bộ cơ thể của hắn.

Không tốt!

Viên Luyện Khí đan này... Có vấn đề!

La Thiên cũng không biết, viên đan dược này đã bị Liễu Từ Yên động tay động chân, ở trong có chứa Lục Âm Xà Độc.

Lúc ấy.

Hắn đã để cho Trần Hạo Phi đã kiểm tra, thế nhưng Trần Hạo Phi cũng không phải là luyện dược sư có thâm niên, đương nhiên cũng không nhìn ra được vấn đề trên đan dược.

Trong chốc lát.

Kịch độc âm hủ kinh khủng bộc phát trong người hắn.

Bộ mặt và cơ thể của La Thiên nổi lên màu đen.

- Vì sao chứ? Ta tu luyện Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết, không phải có thể cảm ứng được may rủi hay sao?

Trong lòng La Thiên gào thét.

Liễu Từ Yên, thật sự là âm hiểm!

Viên đan dược này, không phải nói là định đưa cho Tề Hồng hay sao, vì sao lại có độc cơ chứ?

Theo lý thuyết.

La Thiên tu luyện Tạo hóa quyết, tu thần hồn số mệnh, có lẽ trước khi phục dụng đan dược sẽ có cảm ứng về nguy hiểm mới đúng chứ?

Chẳng lẽ, hắn phải chết hay sao?

Ngay khi La Thiên rơi vào nguy hiểm, trong lòng phần hận không cam lòng thì...

A...!

Thần mạch Thái Cổ U Long trong cơ thể hưng phấn run rẩy, bộc phát ra khí tức lạnh lẽo âm u.

Suru suru!

Một cỗ hấp lực lạnh như băng nhanh chóng rút kịch độc trong cơ thể của La Thiên ra.

Trong lúc mơ hồ, La Thiên có thể cảm nhận được Thần mạch rất hưng phấn, dường như, rất là mừng rỡ và khát vọng đối với kịch độc này.

Suru suru suru.

Trong vòng mấy hơi thở, kịch độc Lục Âm Xà Độc kia đã bị U Long Thần Mạch hấp thu hơn nửa.

Rắn độc, sao có thể làm gì được Thiên Long chân chính chứ?

Huống chi, U Long là rồng có thuộc tính âm vô cùng đặc thù.

- Khả khả! Thì ra là thế!



La Thiên đột nhiên cười to, hấn đã rõ vì sao mình không cảm giác được nguy cơ.

Bởi vì lần này căn bản không phải là điềm xấu... Mà là điềm lành!

Sau khi hấp thu cỗ kịch độc này, dường như U Long Thần Mạch không trọn vẹn lại càng trở nên có sức sống, lực lượng càng tràn ngập hơn nữa.

Không đến một lát.

Kịch độc trong cơ thể hấn đều bị Thần mạch hấp thu.

U Long Thần Mạch chính là Thần mạch có thuộc tính âm, lực lượng của Lục Âm Xà Độc giống như chất dinh dưỡng tự mình đưa tới cửa vậy.

La Thiên không chỉ hóa giải kịch độc mà làn phiến màu xanh bên ngoài của Thần mạch hình rồng trong cơ thể lại trở nên rõ ràng hơn, rõ ràng sáng ngời thêm vài phần so với trước đó.

Phanh~!

La Thiên nhẹ nhàng đưa tay, nhấn một cái lên trên mặt bàn trước mắt, cũng không dùng sức.

Trong nháy mắt, toàn bộ mặt ngoài của cái bàn có một tầng sương lạnh lan tràn, mặt bàn bị Hàn lực ăn mòn xuất hiện một cái dấu bàn tay.

Phải biết rằng, La Thiên không dùng sức, cũng không thúc giục chân khí, chỉ dựa vào thiên phú Hàn lực của bản thân Thần mạch mà thôi.

Rắc rắc!

Sau mấy hơi thở, toàn bộ cái bàn vỡ nát, hóa thành một đồng vụn bằng.

- Hàn lực của Thần mạch tăng lên, có lực ăn mòn mạnh hơn so với trước đó!

Trên mặt La Thiên hiện lên vẻ vui mừng.

U Long Thần Mạch trong cơ thể hấn, theo như Thiên Thư miêu tả thì chính là Thần mạch không trọn vẹn.

Thần mạch nguyên vẹn chính thức, dùng tầm mắt trước mắt của La Thiên, khó có thể phỏng đoán được.

Cũng không biết, ở bên trong Luyện Khí đan mà Liễu Từ Yên đưa cho hấn có trộn lẫn loại kịch độc nào vào, không ngờ lại có thể giúp lực lượng của Thần mạch tăng lên.

Nghĩ đến Liễu Từ Yên, sắc mặt La Thiên trầm xuống:

- Liễu Từ Yên này, tính toán thật là thâm độc!

La Thiên hấn chưa từng chủ động trêu chọc qua nữ nhân này.

Chỉ bởi vì từng từ chối hôn ước cho nên Liễu Từ Yên ghi hận trong lòng, dùng các loại bản lĩnh nham hiểm để trả thù.

Ở Thanh Phong Học phủ, La Thiên biến thành người có phế mạch, lúc nhân sinh xuống dốc, Liễu Từ Yên gọi ý đệ tử Liễu tộc ra tay, chèn ép làm nhục hấn.

Bây giờ đi tới Quận thành hấn lại rơi vào ám toán của nàng.

Nếu như đối lại là một người bình thường thì đã sớm bị Liễu Từ Yên giết chết vô số lần rồi.

- Liễu Từ Yên, ngươi khinh người quá đáng! Chắc chắn sẽ có ngày ta phải thanh toán khoản sổ sách này với ngươi.

Trong mắt La Thiên hiện lên hàn mang.

Hơn nữa, kịch độc mà Liễu Từ Yên trộn lẫn vào có lai lịch gì, tương lai hấn cũng phải tra cho rõ!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 34: Đột phá tứ trọng, biến mất không thấy tung tích

Sau khi hóa giải kịch độc.

La Thiên bắt đầu dẫn dắt được hiệu của Luyện Khí đan, tẩy rửa khí mạch, tinh luyện chân khí.

Mấy ngày sau.

La Thiên đã hoàn toàn hấp thu hết được lực, chân khí trong cơ thể tinh thuần, ngưng luyện, đã tăng lên một tầng thứ khác!

Chất lượng chân khí của La Thiên vốn đã vượt xa cùng giai.

Bây giờ, ở dưới tác dụng của Luyện Khí đan trung phẩm, chân khí của hắn càng thêm tinh thuần và mạnh mẽ, thậm chí còn hơn cả một ít Khai Mạch cảnh tứ trọng.

- Đầu khí mạch thứ tư, mở!

Dưới chân khí được tinh thuần được ngưng luyện, La Thiên dùng thế như chẻ tre trùng kích khí mạch.

Oanh!

Đầu khí mạch thứ tư, bị phá vỡ một cách cường thế, chân khí mênh mông xông vào khí mạch.

- Thành! Khai Mạch cảnh tứ trọng quả nhiên không giống với trước đó, cường độ chân khí tăng lên thêm một bước.

Trên mặt La Thiên hiện lên vẻ vui mừng.

Nếu như là Võ giả bình thường, lúc vừa mới xây dựng xong khí mạch sẽ rất khó để tiến thêm một bước, mở rộng khí mạch.

Nhưng chân khí của La Thiên vô cùng ngưng luyện, lực lượng dự trữ đầy đủ, cho nên lại mở ra được một đoạn ở trong đầu khí mạch thứ tư.

Lại qua hai ngày nữa.

Sau ngày thứ mười tính từ lúc Võ phủ khảo hạch.

Đầu khí mạch thứ tư trong cơ thể La Thiên đã mở ra được một phần tư.

Tiến bộ nhanh như vậy.

Một mặt là nội tình của La Thiên thâm hậu, một phương diện khác thì phải cảm ơn viên Luyện Khí đan trung phẩm kia của Liễu Từ Yên.

- Đi cho Tuyết Dao một niềm vui ngoài ý muốn.

La Thiên mang theo vẻ mặt vui vẻ đi về phía phòng của Ninh Tuyết Dao.

Tùng tùng!

- Tuyết Dao?

La Thiên gõ cửa, nhưng không có ai đáp lại.

Chờ đợi một lát, La Thiên cảm giác có chút không đúng, Linh thức tràn vào bên trong.

- Không có ai!

La Thiên biến sắc, ầm một cái, xô cửa mà vào.

Trong phòng không có lấy một bóng người, trên mặt bàn có một phong thư.

- Hả? Đây là bút tích của Tuyết Dao...

La Thiên vội vã mở phong thư ra, nhìn thấy nội dung ở bên trong.

- Tiểu Thiên, năm năm làm bạn, đồng cam cộng khổ mà lại sung túc ấm áp...

Những dòng chữ xinh đẹp như nhảy múa ở trên phong thư.

- Bây giờ ngươi đã trưởng thành, có đủ tự tin, có thể một mình sống sót, không cần chiếu cố cho ta. Tuyết Dao vốn vì tội nạn mà đến, lúc này cũng nên trở về với số mệnh của mình. Nếu như tiếp tục ở lại, ta sợ sẽ làm liên lụy đến ngươi.

- Ta hy vọng lúc sinh thời có thể gặp lại lần nữa.

Phản đề tên người gửi: Ninh Tuyết Dao.

Trên tờ giấy, mùi thơm ngát vẫn còn tồn tại, còn để lại một tia nước mắt, làm nhòe chữ viết.

- Tuyết Dao...

Hai tay La Thiên khẽ run, phong thư bị hấn bóp chặt.

Ninh Tuyết Dao rời đi, chuyện này với hấn quả thực quá đột nhiên.

Hơn năm năm làm bạn với nhau, quan hệ giữa hai người không khác gì là thanh mai trúc mã cả.

- Hy vọng lúc sinh thời có thể gặp lại lần nữa.

La Thiên khẽ nỉ non, đây là câu nói sau cùng trong phong thư của nàng.

Chẳng lẽ ở trong lòng Tuyết Dao, nhân sinh tương lai của chúng ta, cơ hội gặp lại rất là xa vời hay sao?

Ngay buổi sáng hôm đó.

La Thiên nghe ngóng ở bốn phía Quận thành, tìm kiếm tung tích của Ninh Tuyết Dao.

Đến giữa trưa.

- Không tốt!

- Giữa trưa hôm nay là ngày Trục Nhật Thánh phủ tiếp dẫn thí sinh...

La Thiên đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Địa điểm tiếp dẫn của Trục Nhật Thánh phủ là ở trên Lăng Vân Phong bên ngoài Quận thành.

Một khi qua giữa trưa thì hấn sẽ bỏ qua cơ hội tham gia thử thách nhập học của Thánh phủ.

Phải nhanh!

La Thiên nhanh chóng rời khỏi khách điểm, chạy về phía Lăng Vân Phong ngoài thành.

Về phần Ninh Tuyết Dao?

La Thiên quyết định, chỉ cần mình có được lực lượng cường đại chính thức, tiến giai tới Linh Hải cảnh, thậm chí là Địa Nguyên cảnh, có lực lượng nhắc lên sóng gió ở trên đại lục, khi đó còn sợ tìm không thấy một người hay sao?

...

La Thiên rời khỏi Quận thành, đi thẳng về phương hướng của Lăng Vân Phong.

Mới rời thành không đến một dặm.

Đột nhiên La Thiên cảm nhận được một cỗ sát ý lạnh lẽo.

- Người nào, lặn ra đây!

Ánh mắt La Thiên nhấp nháy, nhìn về phía một mảnh bụi cỏ ở gần đó.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Trong bụi cỏ có ba gã mặc áo đen bước ra.

Người cầm đầu là một gã cự hấn giống như cột sắt, ánh mắt như đao phong, toàn thân tràn ngập sát khí, hiển nhiên tay đã dính không ít máu tươi.

Thanh niên lực lưỡng này khiêng một cái búa lớn, sức nặng chỉ ít cũng hơn một nghìn cân.

- Khai Mạch lục trọng!

La Thiên cảm ứng được trong cơ thể của cự hấn có sáu cái khí mạch đang cuộn cuộn.

- Chắc chắc, không ngờ lại nhìn thấy mai phục của chúng ta.

Thanh niên lực lưỡng kia có vẻ ngoài ý muốn.

- Tiểu quỷ, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đầu hàng thì còn có con đường sống. Bất giữ ngươi thì chúng ta mới nhận được mười vạn lượng Hoàng kim.

Thanh niên lực lưỡng nở một nụ cười tàn nhẫn.

Ở phía sau hắn, hai gã áo đen có tu vi Khai mạch ngũ trọng cũng xúm tới.

Ba người này đều là Vô gia ở hắc thị, vì giải thưởng của Đỗ gia treo mà tới đây chém giết La Thiên.

- Chỉ bằng vào ba con chó săn như các ngươi sao?

La Thiên khinh thường cười lạnh.

Khai mạch cửu trọng, mỗi tam trọng là một lần bay vọt.

Sau khi tấn cấp lên Khai Mạch tứ trọng, thực lực của La Thiên đã tăng vọt; chân khí, Linh thức, thậm chí ngay cả Thần mạch cũng đã trưởng thành một cách toàn diện.

- Bắt lại cho ta!

Cự hán kia trợn mắt lên, vung búa, dẫn theo hai gã tiểu đệ đánh tới.

Oanh sư!

Cự Phù gào thét bỏ tới, nhấc theo một trận gió đen, thể hiện ra uy thế kinh khủng.

Một búa lần này vô xuống, cho dù là một con voi thì cũng sẽ bị đánh chết.

- Không được cậy mạnh, chỗ sơ hở chổng chết.

La Thiên thúc giục Thần mạch và chân khí, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, giao đấu với thanh niên lực lưỡng kia.

Oanh!

Ở nơi hán đứng xuất hiện một cái rãnh, bùn đất văng ra khắp nơi, sóng khí tung bay.

- Tốc độ thật nhanh!

Thanh niên lực lưỡng kia biến sắc, một búa thất bại, ngay cả góc áo của đối phương cũng không sờ đến được.

Nếu chỉ tính riêng tốc độ đơn thuần, La Thiên không thua gì Khai mạch ngũ trọng bình thường.

Du Thân bộ đã gần như viên mãn, nó mang đến sự linh hoạt không gì sánh kịp, ở dưới sự khống chế của Linh thức, hắn lại càng như là hồ thêm cánh.

Sưu!

Tàn ảnh lướt một cái, La Thiên đi tới bên cạnh người một gã mặc áo đen tu vi Khai mạch ngũ trọng.

- Cẩn thận!

Thanh niên lực lưỡng kia nhanh chóng quát một tiếng, nhưng đã muộn.

Sưu!

Đầu ngón tay của La Thiên bắn ra một đạo kiếm quang màu lam nhạt, đâm vào cổ họng của người mặc áo đen kia.

- A.....

Về mặt người mặc áo đen tuyệt vọng, ngã bịch xuống đất, chết không nhắm mắt.

Hắn đã cảm giác được La Thiên đến rất gần.

Thế nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, thân pháp thông dong mà lại khó lường.

Kiểm chỉ kia lại còn nhanh, hung ác hơn nhiều.

- Tiểu tặc, mau nhận lấy cái chết!

Thanh niên lực lưỡng mặc áo đen gầm lên một tiếng, nhảy dựng lên, bỏ một búa về phía sau lưng của La Thiên.

Oanh suru sur!

Cái búa kia bỏ ra, gió đen xé rách tất cả, bá đạo vô cùng, đủ để chính diện chém giết tồn tại có tu vi dưới Khai Mạch lục trọng.

Thế nhưng..

Thiếu niên trong tầm mắt của hắn như có mắt ở sau lưng vậy, thân thể đột nhiên trở nên mờ ảo.

Không nói tới việc tránh thoát công kích mà còn tới gần gã mặc áo đen còn lại.

- Lão đại cứu đệ!

Tên mặc áo đen còn lại này cố gắng trốn tránh.

Suru!

Kiểm chỉ của La Thiên giống như là điện mạng điem ra, một đạo kiếm quang lạnh thấu xương đâm vào trái tim của hắn.

- A!

Sau một tiếng hét thảm, tên mặc áo đen này cũng bỏ mình ngã xuống đất.

- Con mẹ nó! Ngươi dám giết hai huynh đệ của ta?

Cự hán kia tức giận gào thét.

- Sai! Rõ ràng là ba người! Sẽ đến phiên ngươi ngay thôi.

La Thiên lạnh nhạt nói.

Đối với người muốn lấy tính mạng của mình, hắn tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

Bớt đi hai gã Khai mạch ngũ trọng quấy nhiễu, một mình đối phó với một gã Vô giả Khai Mạch lục trọng, La Thiên có lòng tin mười phần chiến thắng.

Khai sơn phủ!

Thanh niên lực lưỡng kia bỏ ra một búa mang theo lực lượng kinh khủng về phía La Thiên, rất có xu thế dòi núi lấp biển.

- Động tác của ngươi, quá chậm.

La Thiên lắc đầu cười cười, thân thể như cá bơi vẫy đuôi, lướt tới một bên khác của cự hán.

Sở trường của cự hán là lực lượng, dùng vũ khí hạng nặng, cho nên tốc độ và tính linh hoạt sẽ yếu hơn bình thường rất nhiều.

Suru!

Một đạo kiếm chỉ lạnh lẽo để lại một đạo vết máu ở phần eo của cự hán.

Sau mấy lần đối mặt.

La Thiên đã để lại vài miếng vết thương ở trên người thanh niên lực lưỡng.

- Tiểu tặc! Có gan thì đừng né tránh!

Đại hán áo đen tức giận gào thét, mình đường đường là Khai Mạch cảnh lục trọng, ở bên trong hắc thị cũng được xem như là hảo thủ, không ngờ lại bị một gã đệ tử Khai Mạch tứ trọng áp chế như thế.

Trên thực tế.

Đổi lại là Khai Mạch lục trọng bình thường, La Thiên muốn nhẹ nhàng áp chế hắn như vậy cũng không đơn giản.

Chủ yếu là, đại hán này lại vừa vận bị hắn khắc chế.

Đúng lúc này.

La Thiên cảm ứng được có một cổ nguy cơ xuất hiện, nhưng cổ nguy cơ này không phải là đến từ cự hán này.

- Còn có người khác ra tay!

La Thiên thâm rùng mình.

Lần này ba người cự hán kia chỉ là Võ giả tán tu tham tài, tới đây giết hán vì giải thưởng trong hắc thị mà thôi.

Dùng tâm trí của Liễu Tử Yên, lại thêm Đổ gia, Tề gia trong Quận thành, chỉ sợ sẽ có càng nhiều cửa ải đang đợi chờ mình phía sau.

- Chấm dứt đi!

La Thiên không dám lãnh đạm mà toàn lực thúc giục U Long Thần Mạch.

Suru suru A...!

Quanh người hán có một tầng sương mù tối tăm lạnh lẽo tràn ra, mơ hồ có hình rồng dữ tợn xoay quanh.

Hàn vụ kia tản ra được chừng vài thước, làm cho chân khí của đại hán kia có chút trì trệ, toàn thân cứng đờ.

- Cổ hán khí kia... Là thứ gì vậy?

Trên mặt đại hán hiện lên vẻ hoảng sợ, hán phát hiện ra tốc độ của mình đã giảm mạnh xuống hai ba thành.

Sau khi hấp thu kịch độc của Liễu Tử Yên, Thần mạch đã trưởng thành, một khi toàn lực bộc phát đã mơ hồ có được một loại hiệu quả như là lĩnh vực giảm tốc độ vậy.

Ngưng Tinh Quy Nhất!

La Thiên hít sâu một hơi, toàn lực dung nhập chân khí và Thần mạch chỉ lực ở trong khí mạch.

Xùy SU'U...U...U!

Một đạo kiếm quang âm u sắc bén nhanh như sao băng đâm vào cổ họng của cự hán kia.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35: Hình ảnh Côn Già, ta đến rồi

Phốc Phốc!

Yết hầu của cự hán bị kiếm chỉ xuyên qua.

- Ngươi...

Hán mở miệng nói ra những câu chữ tục, trong yết hầu cùng với miệng có máu tươi liên tiếp tràn ra.

Bịch!

Khuôn mặt của cự hán này tràn ngập vẻ không cam lòng, thi thể đổ ập xuống đất.

Sau khi giết người, La Thiên nhanh chóng rời khỏi đây.

Cổ cảm giác nguy cơ vô hình này đang càng ngày càng mạnh.

Không quá lâu sau.

La Thiên đã cảm nhận được rõ ràng, ở gần đây có từng cổ khí tức cường đại tiếp cận.

- Tiểu tặc! Giết thiếu chủ Đồ gia ta, ngươi không còn đường trốn nữa đâu!

Một gã trung niên mặt đen giống như một con giò màu đen, bay vọt đến, toả ra chân khí mạnh mẽ.

- Khai mạch thất trọng!

Chân khí trong cơ thể La Thiên ngưng lại, hắn đã cảm nhận được một cỗ áp bách cường đại.

Không chỉ như thế.

Phía bên phải hắn đột nhiên truyền đến cảm giác nguy cơ còn mạnh hơn nữa, chỉ thấy một vị lão giả râu tóc bạc trắng, quanh thân có chân khí đỏ thẫm lượn lờ, người giống như một đạo tia chớp màu đỏ tới gần.

Những nơi mà lão giả râu bạc trắng này đi qua, cả đám cháy đen, cỏ cây liên tục bùng cháy.

- Khai Mạch cảnh bát trọng!

Toàn thân La Thiên có cảm giác như bị thiêu đốt, ngay cả hít thở cũng rất khó khăn.

Suru suru suru!

Ngay sau đó lại có rất nhiều thân ảnh xuất hiện, tu vi không đều, từ Khai Mạch tứ trọng đến lục trọng.

Bọn hắn phân biệt tới từ Liễu gia, Đồ gia, Tề gia.

Nhiều cường địch mai phục như thế, lại còn có một tên Khai mạch thất trọng, một gã Khai mạch bát trọng trấn áp cục diện!

Đây mới thực sự là nguy cơ!

- Tiểu tặc, còn không ngoan ngoãn bỏ tay chịu trói!

Lão giả râu bạc trắng Khai Mạch cảnh bát trọng kia khẽ quát một tiếng, thanh âm như sấm rền nổ vang.

Màng nhĩ của La Thiên chấn động, chân khí trong cơ thể thiếu chút nữa đã tán loạn.

Đội hình cường đại như thế làm cho hắn cảm nhận được nguy cơ trước nay chưa từng có!

- Đã như vậy...

La Thiên hít sâu một hơi, lấy ra một cái răng đen nhánh ở trong ngực.

Lúc trước, Thụy Thú Côn Già tặng cho La Thiên ba cái răng làm lễ vật. Cái răng này nghe nói có thể bộc phát ra được một phần mười lực lượng của Côn Già.

Trước mắt, thực lực của địch nhân quá kinh khủng, số lượng lại có rất nhiều, La Thiên đành phải móc ra tám át chủ bài này.

- Răng? Tiểu tử này sắp chết đến nơi rồi mà còn lấy ra một cái răng, hắn có bệnh sao?

- Thật sự là buồn cười!

Các võ giả Khai Mạch cảnh của ba tộc không khỏi lên tiếng chế nhạo.

- Giết!

Trung niên mặt đen Khai mạch thất trọng của Đồ gia quát lên một tiếng chói tai, chân khí hào hùng trong cơ thể bộc phát ra.

Phanh!

Một đạo chương ảnh to lớn màu xám đen lớn bằng cối xay vượt qua khoảng cách bảy tám thước đánh tới, làm cho sóng khí nổ vang.

Từ Khai mạch thất trọng trở lên là có thể phóng chân khí ra ngoài, cách không mà tấn công.

Thành thật mà nói, Khai Mạch lục trọng đối mặt với Khai mạch thất trọng, có khả năng ngay cả góc áo đối phương cũng không sờ tới được thì bản thân đã bị đánh chết rồi.

Lão giả râu bạc trắng lãnh đạm duỗi ngón tay ra, từ từ điểm một cái ở trong hư không.

SUU...U...U!

Một đạo chỉ mang đồ thối, như tấm lụa chói mắt toả ra khí tức nóng bỏng xuyên thẳng qua hư không, bắn về phía La Thiên.

- Khà khà! Tiểu tử này chết chắc rồi...

- Khai mạch thất trọng và bát trọng cách không công kích, đủ để đánh hẳn thành mảnh vụn!

Ở gần đó, những Võ giả Khai mạch ngũ lục trọng kia cũng không cần động thủ mà chỉ ngồi đợi La Thiên bỏ mình.

Mất thấy, La Thiên ở dưới công kích của hai đại cao thủ Khai mạch, sắp sửa tan thành mây khói.

- Đi!

La Thiên kinh sợ quát lên một tiếng, rút chân khí vào trong cái răng đen nhánh kia.

Ô!

Cái răng đen nhánh bắn ra một mảnh ánh sáng âm u, bỗng nhiên bành trướng tới cực hạn, lớn bằng cái phòng, sau đó một cỗ lực lượng đáng sợ xuất hiện.

- Cái kia... Là?

Lão già râu bạc trắng và trung niên mặt đen đồng thời biến sắc, bởi vì bọn họ đã cảm nhận được một cỗ khí tức làm cho bọn họ hồi hộp.

Ô...ô...n...g oanh!

Trên bề mặt cái răng đen nhánh kia xuất hiện gió lốc màu đen, sau đó nó phóng lên trời, cao bằng mấy tầng lầu, khí thế hung hãn ngập trời, cuốn sạch đi rất nhiều kẻ tới đuổi giết La Thiên.

Phốc! Phốc!

Chường ánh màu nâu đen to lớn và chỉ mang màu đỏ đánh tới chỗ La Thiên như bị Cự thú Man Hoang nuốt hết, trong nháy mắt đã bị đập tan.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, làm cho mọi người ở đây rung động!

A... ~~~

Trong gió lốc màu đen đột nhiên hiện ra hư ảnh của một đầu dị thú khổng lồ, cao chừng hơn mười thước, chính là Thụy Thú Côn Già.

Một cỗ uy áp kinh khủng tản mát ra, chấn nhiếp sinh linh vạn vật ở xung quanh.

- Không được! Mau rút lui...

Sắc mặt của lão già râu bạc trắng và trung niên mặt đen trắng bệch, giống như con sâu cái kiến đối mặt với Cự thú man hoang vậy, chân khí và máu tươi toàn thân cứng lại, cơ thể gần như không thể nào nhúc nhích được.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang ầm trời xuất hiện, mặt đất run rẩy, có vô số vết rách lan tràn.

Hư ảnh to lớn của Côn Già phun ra một con gió lốc tối tăm như sấm sét, nuốt hết đám người trung niên mặt đen và lão già râu bạc trắng.

- A a...

Hai đại cao thủ Khai mạch thất bát trọng bị xoắn nát thành tro trong nháy mắt.

Xôn xao suu suu! Oanh oanh!

Đồng thời, một cỗ sóng khí màu đen hình quạt xẹt qua đám Võ giả Khai Mạch cảnh ngũ lục trọng kia.

A a! Bịch! Bịch!

Chỉ riêng ảnh hưởng của lực lượng cũng đã làm cho một mảng lớn Võ giả biến mất.

Trong khoảnh khắc.

Một kích kinh khủng tới từ răng của Côn Già đã càn quét rất nhiều Võ giả của ba đại gia tộc, để lại xác chết đầy đất!



Tiếng nổ vang to lớn thậm chí còn làm kinh động đến Lăng Vân Quận thành ở cách đó không xa.

Cùng lúc đó.

Trên không trung của toàn bộ Quận thành cũng có thể nhìn thấy hư ảnh của Thụy Thú Côn Già, dường như nó muốn nuốt toàn bộ Quận thành vào vẫy.

Rất nhiều binh sĩ thủ thành đều ngây người tại chỗ, trong lòng rất là rung động!

Bên trong Phủ Thành chủ.

Suru!

Một đạo thân ảnh mặc áo lam phóng lên trời, đáp vào đỉnh của mái hiên, ánh mắt thâm trầm uy nghiêm nhìn về phía phương xa.

- Chẳng lẽ là... Thụy Thú đột kích?

Sắc mặt của hắn có chút ngưng trọng.

Ở bên trong Lăng Vân Vô phủ.

Phủ chủ đang bế quan ở trong mật thất đột nhiên mở hai mắt ra, thân thể lập tức biến mất tại chỗ.

Sau một khắc hắn đã xuất hiện ở trên đỉnh của một ngọn tháp cao nhất bên trong Vô phủ, hai tay để ra sau lưng.

- Hư ảnh Thụy Thú? Chỉ vẻn vẹn là hư ảnh mà đã có thực lực có thể so sánh được với Linh Hải cảnh...

Phủ chủ khẽ vuốt cằm râu dài, vẻ mặt trở nên cẩn thận.

Ở bên trong Vô phủ, Liễu Tử Yên cũng cảm ứng được cỗ khí tức to lớn này, nàng nhìn về phía hình ảnh Côn Già đang dần dần tản đi ở trên bầu trời.

- Chỗ đó, hình như là khu vực vây giết La Thiên...

Lông mày của Liễu Tử Yên nhíu chặt.

Theo nàng thấy, bố trí lần này không có chút sơ hở nào, La Thiên hẳn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng của nàng lại có chút bất an khó hiểu.

Cùng lúc đó.

Cách chỗ rặng của Côn Già bộc phát đó không xa, trên đỉnh một thân cây đang có một thiếu nữ lẳng lặng đứng đó.

- Tiểu Thiên...

Vẻ mặt của Ninh Tuyết Dao hơi đổi, hiện lên vẻ nhớ nhung.

Mấy hơi sau.

Suru!

Bóng hình xinh đẹp này lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa.

...

Lăng Vân Phong.

Một lão giả mặc áo bào trắng tĩnh tọa ở trên đỉnh núi, sau lưng áo bào có thêu một đồ án mặc trời, chính là tiêu chí của Trục Nhật Thánh phủ.

Hả?

Lão giả mặc áo bào trắng bỗng nhiên mở mắt rồi liếc qua phương xa, chợt lại nhắm hai mắt lại, giống như tất cả mọi chuyện đều không liên quan gì tới hắn vậy.

Sau lưng lão giả này có hơn mười người nam nữ trẻ tuổi đang tụ tập.

Những thiếu niên này đều là thiên tài từ các thành của Lăng Vân quận, sắp sửa đi tới Trục Nhật Thánh phủ tham gia thử thách nhập học.

Đám người Lâm Hạo Phi, Mục Vũ Yên đều ở trong đám người.

- Tề Hồng đến rồi!

Mọi người lập tức nhìn thấy một gã thiếu niên mặc áo bào màu vàng cụt một tay đi tới.

Khuôn mặt của Tề Hồng hốc hác, dữ tợn, ánh mắt âm trầm như nước, làm cho người ta sợ hãi, không dám đến gần.

Thời gian trôi qua.

- Sắp tới buổi trưa, chuẩn bị lên đường!

Lão giả mặc áo bào trắng đột nhiên mở miệng nói.

- Không phải La huynh nói muốn đi tới Thánh phủ sao, vì cái gì giờ này còn chưa tới chứ?

Trần Hạo Phi nhìn ra phương xa, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

- Buổi trưa đã đến!

Lão giả mặc áo bào trắng chậm rãi đứng dậy.

- Đại nhân, có lẽ một vị hảo hữu của ta có việc nên chậm trễ, không biết có thể chờ hần một lát hay không?

Trần Hạo Phi cung kính hành lễ, khấn cầu.

Lão giả mặc áo bào trắng lãnh đạm, không để ý đến lời thỉnh cầu của Trần Hạo Phi.

Dùng thân phận của hần khinh thường trao đổi với Trần Hạo Phi, càng không phải nói tới việc chờ đợi một thiếu niên tới khảo hạch.

- Ha ha, Trần Hạo Phi, ngươi đang chờ La Thiên tới sao?

Tề Hồng ở bên cạnh nở một nụ cười tàn nhẫn.

- Tề Hồng, ngươi nói vậy là có ý gì?

Trần Hạo Phi chất vấn.

- Hần đã không còn ở trên đời này nữa rồi, sao có thể chạy đến được chứ? Khả khả...!

Tề Hồng cười gằn nói.

Các thiếu niên còn lại ở đây không khỏi run rẩy, lần này La Thiên đắc tội với cả Liễu Tử Yên và Tề Hồng, cho nên nhất định kết cục của hần sẽ không tốt một chút nào.

- Hi hi, theo ta được biết, Liễu gia, Tề gia, Đỗ gia đã xuất động nhân thủ, liên thủ mai phục tiểu tử này, hần không tới được đâu.

Mục Vũ Yên cười nói, nàng cũng là người hiểu rõ tình hình.

Mọi người nghe xong trong lòng kinh hãi không thôi.

Ba đại gia tộc liên thủ xuất kích, làm sao La Thiên có thể giữ được mạng đây chứ?

- Lên đường!

Lão giả mặc áo bào trắng tuyên bố một tiếng.

Đúng lúc này.

- Đợi một chút! Ta đến rồi ——

Một đạo tiếng hét lớn trong trẻo mà cương dương từ xa vang tới gần, hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.

Xảo xạ sư!

Một gã thiếu niên mặc áo bào xanh, đón gió núi, tay áo tung bay nhảy lên tới đỉnh núi, thân thể của hần cao ngất, ở bên trong ánh mắt lợi hại để lộ ra một tia sát khí!

- La... Thiên!

Tề Hồng trợn mắt, cơ thể run rẩy một cái, trong lòng rất là hiếu kỳ, nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 36: Tiểu Hầu gia

- La... Thiên!

Giờ khắc này, không chỉ có riêng Tề Hồng, cả đám đệ tử thế gia của Lăng Vân quận cũng kinh hãi nghẹn ngào.

La Thiên, vì sao lại còn sống cơ chứ?

Trong lòng Tề Hồng chấn động, khó có thể tiếp nhận được sự thực, Tề gia hẳn đã xuất động Vô giả Khai mạch bát trọng a!

- Như vậy mà... Còn chưa chết?

Cái miệng nhỏ nhắn của Mục Vũ Yên mở lớn, có thể nhét vừa một quả táo.

Không chỉ không chết.

Trên người La Thiên còn không có một chút vết thương nào, trong lúc mơ hồ còn có khí thế hùng hổ.

- Không ngờ rằng của Côn Già lại có uy lực kinh khủng như thế.

La Thiên nghĩ lại lúc trước, trong lòng vẫn còn có chút hưng phấn.

Chỉ tiếc, rằng của Côn Già là vật phẩm tiêu hao một lần, sau khi dùng một cái hẳn chỉ còn lại hai cái mà thôi.

- La huynh, rốt cuộc ngươi đã tới!

Về mặt Trần Hạo Phi có chút kinh ngạc xen lẫn vui mừng, tiến ra đón hân.

Lão giả mặc áo bào trắng của Trục Nhật Thánh phủ nhìn La Thiên một cái.

- Chúc mừng Trần huynh, tu vi của ngươi đã thuận lợi đột phá.

Nụ cười hiện lên trên mặt La Thiên, đúng như hân dự đoán, tu vi của Trần Hạo Phi đã tấn cấp lên Khai mạch ngũ trọng.

Đúng lúc này.

Suru suru!

Trên bầu trời xuất hiện kinh phong rít gào, cát bay đá chạy, bên trong truyền đến một đạo âm thanh sắc bén, một đạo thân ảnh màu vàng to lớn đã bao phủ đám người lấy La Thiên.

- Cái đó là...

Nhiều thiếu niên vừa nhìn thấy vậy không khỏi hoảng sợ.

Đó là một đầu Kim Ưng to lớn giương đôi cánh rộng mười mấy thước ra, cát bụi xung quanh bắn tứ tung, toả ra uy áp kinh khủng.

Chiến thú nhị tinh!

La Thiên thầm giật mình, đây chính là phi cầm có thể so sánh được với Linh Hải cảnh. Trong các Yêu thú mà hân đã thấy, đây là tồn tại gần với Thụy Thú Côn Già nhất.

- Đây là tọa kỵ mà Trục Nhật Thánh phủ nuôi dưỡng, tên là Kim Sí Ưng.

Lâm Hạo Phi nói.

Trong lòng La Thiên cảm khái, không hổ là Thánh phủ.

Chỉ riêng đầu Kim Sí Ứng này cũng đã có thể so với Phó Phủ chủ của Lăng Vân Võ phủ, thậm chí còn cường đại hơn không ít.

Mà thực lực của lão giả mặc áo bào trắng chịu trách nhiệm giúp đỡ kia thì lại càng sâu không lường được.

Xoạt! Sưu sưu!

Dưới ánh mắt ra hiệu của lão giả mặc áo bào trắng, các thiên tài của Lăng Vân Quận thành leo lên lưng của Kim Sí Ứng.

Sưu sưu!

Gió lớn chuyển động, Kim Sí Ứng chở mọi người xông vào vòm trời, phá không mà đi.

- Tốc độ quả thực rất nhanh!

La Thiên nhìn thấy Lăng Vân Quận thành dưới chân dần dần hóa thành một điểm đen, bốn phía bị một đám sương mù lượn lờ bao phủ.

Lộ trình đi tới Thánh phủ rất là buồn tẻ.

Hai mắt của La Thiên khép hờ, ý thức tiến vào trong thiên thư.

Giờ phút này.

Trên tờ thứ nhất của Tạo Hóa Thiên thư đã tràn ngập ánh sáng, mà tờ thứ hai của Thiên Thư cũng đã ngập tới hơn bảy thành.

Nhận được Thiên Thư lâu như vậy, La Thiên đã tổng kết ra một quy luật.

Mỗi mười ngày Thiên Thư sẽ tích súc ra được một tờ lực lượng. Nói cách khác, mỗi ngày nó sẽ tích súc được một phần mười trang lực lượng.

Tốc độ tích súc này không liên quan tới tu vi cảnh giới của hắn.

Chỉ có điều, tu vi cao, lực lượng của một tờ sẽ chất lượng hơn hẳn, có thể tạo ra tác dụng còn lớn hơn nữa.

Về phần tiêu hao của Thiên Thư.

Vấn đề có cấp độ càng cao thì tiêu hao khi suy diễn sẽ càng lớn.

Tiếp theo, một ít suy diễn vô căn cứ, manh mối nhỏ thì tiêu hao cũng sẽ rất lớn.

Thí dụ như nói.

Nếu như để cho Thiên Thư vô căn cứ suy diễn ra một môn vũ kỹ Linh cấp, hoặc là suy diễn ra tung tích của phụ thân và Tuyết Dao thì tiêu hao của nó sẽ rất kinh khủng.

Mà lúc trước, Ngưng Tinh Kiếm chỉ của La Thiên vốn đã tới gần Linh cấp, mặc dù là bản không trọn vẹn, thế nhưng lại có thể hoàn thiện đề thăng lên làm Linh cấp.

Loại vấn đề như là xem bói, thường thường đã có tính vô căn cứ nhất định, cho nên tiêu hao sẽ lại càng lớn hơn nữa.

La Thiên vừa muốn rời khỏi thì đã có một đạo thanh âm vang lên.

- Tiểu tử đứng lại đã!

Một đạo thanh âm uy nghiêm truyền đến.

Sưu sưu sưu!

Ở bên trong đám sương mù màu đen hiện ra một con quạ đen kịt, toàn thân có khói đen bốc lên.

- Con chim xấu xí, ngươi vẫn sống khỏe chứ?

La Thiên không khỏi cười khẽ, nhìn thấy bộ dạng toàn thân bốc khói của con quạ này là hắn đã có cảm giác vui mừng khó hiểu.

- YAA.A.A.. Ngươi Ngươi... Ngươi lại dám gọi bản thân là chim xấu, nực cười!

Con quạ đen tức giận đến mức phát run, lông đen toàn thân dựng ngược lên.

- Tướng mạo và tiếng ca của bản thân có một không hai trong Thái Cổ, đã từng làm cho Thần nữ, Thần tử thái cổ tranh nhau tới bái phỏng đó! Bản thân

muốn đổi danh hiệu, thí dụ như đệ nhất phi cầm Thái Cổ phong thần tuần lãg...

Đối với danh hiệu chim xấu, con quạ này quyết liệt kháng nghị.

- Chim xấu, hện gặp lại.

La Thiên cười cười ha hả, khua tay nói.

- A! Thiếu niên ngươi chờ một chút, lúc nào lại thả ta ra ngoài hít thở không khí vậy? Lần trước ta đã giúp ngươi giải quyết Chiêu Nê thú mà, không thể qua cầu rút ván như thế được!

Con quạ đen hoa chân múa tay một trận, không ngừng kêu lớn.

...

Một lúc lâu sau.

Suru suru suru!

Đám người La Thiên cười Kim Sí Điều đáp xuống một cái sơn cốc.

- Đến rồi sao?

La Thiên và Trần Hạo Phi đi cùng một chỗ, nhìn ra bốn phía.

Cái sơn cốc này rộng chừng hai ba dặm, giờ phút này bên trong đã có hai trăm ba trăm thiếu niên tụ tập, người có tu vi thấp nhất cũng là Khai Mạch tứ trọng.

Hơn nữa, còn lần lượt có phi cầm hạ xuống, đưa đệ tử của các Quận thành đến đây.

Các thiếu niên ở đây phân biệt rõ ràng thành từng mảnh khu vực khác nhau.

Mỗi một khu vực sẽ hội tụ thiếu niên thiên tài của một Quận thành, nhỏ thì một hai chục người, nhiều thì ba bốn mươi người.

Đám người thuộc Lăng Vân quận cũng hội tụ ở bên trên một khối đất trống.

So sánh với các Quận thành khác, nhân số của Lăng Vân quận ít nhất, thực lực tổng thể cũng ở vị trí kẻ cuối.

- Chắc chắn, Lăng Vân quận năm sau không bằng năm trước, người tham gia thử thách của Thánh phủ còn không được nổi hai mươi người.

Ở bên trong Quận thành bên cạnh truyền tới một đạo thanh âm kỳ quái.

Chủ nhân của thanh âm kỳ quái kia là một tên thiếu niên cao gầy, tu vi Khai mạch ngũ trọng, hắn đang dùng ánh mắt không chút kiêng nể đánh giá mọi người bên này.

- Ô! Sao Tề Hồng ngươi lại bị đứt một cánh tay vậy, đại hiệp cụt một tay sao? Ha ha ha...

Thiếu niên cao gầy ngẩng mặt cười ha hả.

Tề Hồng nhướng mày, lửa giận dâng lên, nhưng lại cố nén không phát tác.

- Là ai vậy?

La Thiên ngạc nhiên hỏi.

Dùng sự cao ngạo của Tề Hồng, tu vi của đối phương thấp hơn so với hắn, không ngờ lại im lặng không lên tiếng?

- Người này tên là Ngũ Xuyên, xuất thân từ đại tộc bài danh ba thứ hạng đầu trong Hồng Dương quận, gia thế hơn nhà Tề Hồng một chút.

Trần Hạo Phi giải thích.

Hồng Dương quận là một trong năm Quận thành lớn của Thương Vân quốc, thống trị mười thành, quy mô hơn xa Lăng Vân quận.

- Bất quá, có như thế thì Tề Hồng cũng không cần phải sợ hắn a.

La Thiên có chút không hiểu nói.

- Đương nhiên Tề Hồng không sợ Ngũ Xuyên, mà hắn kiêng kỵ Tiểu Hầu gia Đường Uy sau lưng của đối phương.

Lần này người nói chuyện là Mục Vũ Yến.

La Thiên có chút kỳ quái nhìn Mục Vũ Yến một cái, không phải tiểu nữ này là hảo hữu của Liễu Tử Yên sao? Sao lại chủ động tham dự vào chủ đề của hai người bọn họ cơ chứ?

Theo ánh mắt của Mục Vũ Yến.

Rất nhanh La Thiên đã nhìn thấy một thiếu niên mặc áo bào tím được đám người trong Hồng Dương quận vây quanh.

- Đường Uy, Khai Mạch cảnh lực trọng đỉnh phong, nhi tử của Định Viễn Hầu. Ngũ Xuyên kia có quan hệ rất tốt với Tiểu Hầu gia Đường Uy.

Mục Vũ Yến hạ giọng nói.

Nhi tử Hầu gia! Lực trọng đỉnh phong!

Trong lòng La Thiên cảm khái, Đường Uy này không chỉ thân phận cao mà tu vi cũng cao tới mức đáng sợ.

Tề Hồng không sợ Ngũ Xuyên, thế nhưng lại kiêng kỵ Tiểu Hầu gia Đường Uy phía sau lưng của đối phương.

Từ trên người của Đường Uy La Thiên đã cảm nhận được một cỗ khí tức Võ đạo tương tự với Ngưng Tinh Kiếm chỉ, hiển nhiên đối phương cũng có tu luyện vũ kỹ Linh cấp.

Bản về thực lực, Tiểu Hầu gia này so với thanh niên lực lưỡng tu vi Khai Mạch lực trọng của hắc thị mà La Thiên giết chết còn cao hơn nhiều.

Dù sao, đẳng cấp vũ kỹ mà Võ giả tán tu tu luyện không cao, phần lớn đều là Phàm cấp hạ phẩm và trung phẩm.

- Tề Hồng? Đường như ngươi là đệ nhất thiên tài khóa này của Lăng Vân quận, sao lại rơi vào tình cảnh như vậy chứ?

Tiểu Hầu gia Đường Uy dùng ánh mắt bề ngễ nhìn Tề Hồng.

Tề Hồng sững sờ, trước kia hắn và phụ thân đã đi tới Định Viễn Hầu phủ, người lúc ấy rất nhiều, không nghĩ tới Đường Uy lại có ấn tượng với mình.

- Tề Hồng, còn không mau trả lời câu hỏi của Tiểu Hầu gia.

Ngũ Xuyên ở bên cạnh quát lớn.

- Bẩm báo Tiểu hầu gia. Đệ nhất thiên tài khóa này của Lăng Vân quận cũng không phải là ta, mà là một người hoàn toàn khác.

Trong lòng Tề Hồng khẽ động, trong đáy mắt hiện lên vẻ âm hiểm.

- Đùng vội lừa gạt chúng ta, không phải ngươi thì là ai? Chẳng lẽ là Mục Vũ Yến.

Ngũ Xuyên hừ lạnh một tiếng.

- Tất cả mọi người có thể làm chứng, La Thiên mới chính là quán quân thực lực của khảo nghiệm Võ phủ khóa này.

Tề Hồng đưa tay, chỉ về phía La Thiên đang đứng ở sau lưng.

Các thí sinh của Lăng Vân quận nhao nhao gật đầu, phần lớn bọn hắn đều bị thua thiệt ở trong tay La Thiên.

Hiện giờ bọn hắn đang ước gì nâng La Thiên lên cao một chút, để hấp dẫn hỏa lực của các Quận thành khác.

- Tiểu tử này sao?

Tiểu Hầu gia Đường Uy cùng với đám người Ngũ Xuyên có chút kinh ngạc.

Y phục và khí chất của La Thiên không giống đệ tử thế gia, chẳng lẽ là Võ giả bình dân?

Trên thực tế, thiếu niên có thể có tư cách tới nơi này, phần lớn đều là đệ tử thế gia, bình dân ít đến mức thương cảm.

Càng không phải nói tới việc một cái Võ giả bình dân đoạt được vị trí quán quân của Quận thành.

- La Thiên! Trước khi đến đây ngươi cũng đã nói, muốn giảm bớt thiên tài của các Quận thành khác xuống dưới chân, làm cho Lăng Vân quận chúng ta hãnh diện, có phải không?

Khóe miệng Tề Hồng nhếch lên, cao giọng nói.

Cái gì?

Giảm thiên tài các quận ở dưới chân sao?

Lời này thật là ngông cuồng, rất dễ đắc tội với người khác, lập tức hấp dẫn thiên tài của mấy quận gần đó.

Phải biết rằng trong đám này còn có cả Hồng Dương quận của Tiểu Hầu gia, Quận thành này cũng xem như là lán giềng của Lăng Vân quận.

Nếu như những lời này của Tề Hồng là thật thì ngay cả Tiểu Hầu gia La Thiên cũng đã đắc tội.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 37: Phương pháp quan khí, ba đại thiên tài

Người biết chuyện đều biết, những lời này của Tề Hồng có ý châm ngòi ly gián.

Nhưng mà, La Thiên vẫn cảm nhận được từng đạo ánh mắt bất thiện nhìn về phía mình.

- Tề Hồng, sao ngươi có thể ngậm máu phun người như vậy chứ? La Thiên nói vậy lúc nào...

Trần Hạo Phi ở bên cạnh giận dữ, đứng lên phản bác.

- Không sai! Đúng là La Thiên đã nói chuyện đó, chính tai ta đã nghe thấy.

- Ta có thể làm chứng!

- Khả khả, ta rất kỳ vọng La Thiên dương oai thay cho Lăng Vân quận chúng ta.

Ở gần đó, các đệ tử thế gia như Tề gia, Liễu gia, Đỗ gia nhao nhao mở miệng phụ họa, áp đảo thanh âm của Trần Hạo Phi.

- Trắng đen ở trong lòng người.

La Thiên đưa tay ngăn cản Trần Hạo Phi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám người Tề Hồng, chẳng muốn đi giải thích.

Thế giới này, vĩnh viễn là nơi dùng thực lực để nói chuyện.

La Thiên không sợ bị hiểu lầm, cũng không sợ hãi khiêu chiến. Nếu ai dám đến tìm hấn gây phiền toái thì hấn cũng sẽ không khách khí!

- Tiểu tử này, có chút ý tứ.

Trên mặt Tiểu Hầu gia Đường Uy hiện lên vẻ nghiến ngấm, ánh mắt dò xét La Thiên.

Đương nhiên hấn sẽ không bị Tề Hồng sử dụng làm vũ khí, nhưng quả thực hấn đã sinh ra hứng thú đối với La Thiên.

Một Võ giả bình dân, bị thiên tài của một quận bài xích ghen ghét mà vẫn có thể sống rất tốt, hiển nhiên người này không đơn giản.

- Tiểu tử! Ngươi chính là đệ nhất nhân khóa này của Lăng Vân quận hay sao?

Ngũ Xuyên tám tác kêu kỳ lạ, đi đến trước mặt La Thiên, bắt đầu đánh giá hấn.

Ánh mắt của hấn không có ý tốt, dường như đang nhìn thấy con mồi gì mới lạ vậy.

- Đúng thì thế nào, không phải thì như thế nào?

La Thiên tức giận hỏi lại.

- Rất tốt! Quả nhiên rất điên cuồng!

- Ngay cả Tề Hồng cũng phải nhường ta ba phần, một tên nông dân như ngươi, rượu mời không uống mà chỉ thích uống rượu phạt.

Ngũ Xuyên phần nộ cười rộ lên.

- Tề Hồng? Chỉ là bại tướng dưới tay của ta mà thôi, ngươi chỉ sợ ngay cả hắn cũng không bằng.

La Thiên lạnh nhạt nói.

- Ngươi...

Ngũ Xuyên lập tức bị nghẹn họng, nụ cười trên mặt trở nên âm trầm.

- Ta thấy hôm nay ngươi có tai ương đỏ máu, nếu như thức thòi, nhanh chóng thôi lui, không nên gây chuyện thị phi nữa làm gì.

La Thiên lại nheo mắt, dò xét Ngũ Xuyên.

Tai ương đỏ máu?

Về mặt của mấy thiếu niên Quận thành gần đó có chút cổ quái.

Trên thực tế, cũng không phải là La Thiên ăn nói bậy bạ.

Sau khi Thiên Mệnh Tạo Hóa quyết nhập môn, bước vào tầng một, hắn đã có thể nắm bắt được một tia vận mệnh thiên cơ, đồng thời cũng linh ngộ được một ít pháp môn quan khí.

Giờ phút này.

La Thiên vận hành tạo hóa quyết, phát hiện ra trên đỉnh đầu của Ngũ Xuyên có sương mù, trong đó xen lẫn từng điểm màu đỏ như máu.

- Tiểu quý! Không ngờ lại dám trêu đùa ta!

Gân xanh trên trán Ngũ Xuyên nhô lên, giận tím mặt.

Hồ Khiếu Quyền!

Năm đầu khí mạch trong cơ thể Ngũ Xuyên bạo phát, đánh ra một đạo quyền ảnh rít gào khiếp người, trong không khí truyền đến tiếng bạo liệt liên miên không dứt.

- La huynh cẩn thận!

Sắc mặt Trần Hạo Phi đại biến.

Ngũ Xuyên này tu luyện vũ kỹ quyền pháp đã gần tới Linh cấp, thực lực hơn xa thiếu niên cùng giai.

- Uy lực của quyền pháp còn tạm được, thế nhưng đã mất đi sự mượt mà.

La Thiên khẽ lắc đầu.

Suru suru Xoạt!

Thân thể của hắn xuất hiện ở phía trước nửa bước, tay đánh ra một chuồng, chân khí lạnh lẽo lượn lờ, vỗ trúng cổ tay của Ngũ Xuyên.

Phanh!

Cơ thể Ngũ Xuyên cứng đờ, như rắn bị đánh trúng bảy tấc, một quyền cương mãnh bá đạo lập tức bị chặn lại ở giữa không trung, khó có thể phát lực được nữa.

Đồng thời, một cỗ hàn lực bá đạo kéo đến, làm cho cả cánh tay của hắn lạnh cứng, máu tươi gần như ngừng chảy.

- Phanh!

Còn không đợi hắn kịp phản ứng lại bị La Thiên tặng cho một bạt tai, đánh bay ra ngoài.

A!

Ngũ Xuyên kêu thảm một tiếng, trong mũi có một mảng lớn máu tươi chảy ra, làm cho cả khuôn mặt của hắn trở nên dữ tợn không chịu nổi.

- Ta đã nói rồi, ngươi có tai ương đỏ máu mà.

La Thiên khẽ thờ dài.

Xoạt!



Cả đám thiếu niên ở đây không khỏi xôn xao.

- Một chiêu đánh bại Ngũ Xuyên? Coi như là Tề Hồng cũng không thể nào làm được chuyện này!

- Gia hỏa này, thật đúng là đệ nhất nhân của Lăng Vân quận.

Những ánh mắt bất thiện đối với La Thiên rút đi giống như thủy triều.

Một chiêu đánh bại Ngũ Xuyên, La Thiên đã thành công lập uy, chấn nhiếp được thiên tài các quận ở gần đó.

Giờ phút này, coi như là La Thiên đã thực sự nói ra lời can rở như vậy, thế nhưng những người kia có năng lực gì làm được hấn cơ chứ?

Đây chính là quy luật người mạnh làm vua!

- Tiểu Hầu gia, tiểu tử này quá can rở...

Ngũ Xuyên bị người ta nâng dậy, vẻ mặt xanh mét, vẻ mặt tràn ngập oán hận nhìn chằm chằm vào người La Thiên.

Nhưng mà Tiểu Hầu gia Đường Uy cũng không để ý tới Ngũ Xuyên mà có chút hứng thú dò xét La Thiên.

- Tiểu tử! Ngươi có chút bản lĩnh, có tình nguyện đi theo ta không?

Tiểu Hầu gia dùng ngữ khí của người trên cao ra lệnh.

Lời vừa nói ra sắc mặt của Ngũ Xuyên đại biến, một ít đệ tử thế gia ở đây đều có chút giật mình.

Đường Uy lại đưa ra lời mời chào với La Thiên?

Đối mặt với lời mời chào của Vương thế gia, nếu đổi lại là bình dân bình thường, hoặc là đệ tử của thế gia nhỏ, chỉ sợ sẽ mừng rờ như điên.

- Không có hứng thú.

La Thiên không chút do dự cự tuyệt.

Cự tuyệt quyết đoán như thế làm cho trong lòng Đường Uy không vui, lông mày của hấn nhíu lên.

Lần này hấn tiến vào Thánh phủ là có lòng muốn thu nhận mấy tiểu đệ, không nghĩ tới một tên thiếu niên bình dân lại cự tuyệt mình.

- Hừ! Tên dân đen này, cho mặt mũi mà lại không biết xấu hổ cự tuyệt!

Trong đáy mắt của Đường Uy hiện lên một tia hung ác nham hiểm, gần như muốn phát tác tại chỗ.

Suru suru!

Lúc này, lại có một đầu Kim Sí Ưng to lớn mang theo một nhóm người hạ xuống.

- Mau nhìn! Là Vân Tú quận chúa!

- Không ngờ nàng cũng tới tham gia thử thách của Trục Nhật Thánh phủ.

Các đệ tử thế gia ở đây xôn xao, không ngừng bàn tán

Rất nhiều ánh mắt đều tụ tập ở trên người của một thiếu nữ thanh tú, mặc cung trang cao quý.

- Vân Tú cũng tới sao?

Tiểu Hầu gia Đường Uy vội vã cười cười, tiến lên nghênh đón.

Vân Tú quận chúa chính là cháu ruột của Thương Vân quốc chủ, thân phận so với Tiểu Hầu gia như hấn còn cao hơn một đoạn.

- Quận chúa?

La Thiên hí hóp mắt, vận dụng phương pháp quan khí.

Trên đỉnh đầu của Vân Tú quận chúa có một cột sáng to trụ chọc trời, còn có vài tia Long Phượng chi khí mỏng manh đang xoay quanh.

Ồ?

Đột nhiên La Thiên phát hiện ra còn có vài sợi ánh sáng màu đen đục thủng cây cột ánh sáng ở trên đỉnh đầu của Vân Tú quận chúa, còn có một bộ phận rớt vào trong đó.

- Vân Tú quận chúa này xuất thân cao quý, tại sao lại có số mệnh hồng nhan bạc phận cơ chứ?

Trong lòng La Thiên kinh ngạc, không khỏi thầm nói.

- Hồng nhan bạc phận?

Vì vô thức nói ra cho nên mấy tên thiếu niên gần đó, bao gồm cả Tề Hồng và Ngũ Xuyên cũng nghe thấy lời này của hắn.

- Lớn mật! Không ngờ ngươi lại dám rửa quận chúa.

- La Thiên! Sao ngươi lại có thể nguyên rửa quận chúa đoán mệnh cơ chứ?

Tề Hồng và Ngũ Xuyên nhìn nhau, chợt đồng thời gầm lên.

Thanh âm của hai người đều bị cố ý nâng cao lên, làm cho mọi người đều nghe thấy được.

- La Thiên, sao ngươi lại liều lĩnh như thế chứ?

Trần Hạo Phi biến sắc, vội vã túm La Thiên qua một bên.

La Thiên cười khở một tiếng.

Gần đây hắn mới dần dần nắm giữ được phương pháp quan khí, không ngờ lại nhất thời nói lỡ.

Nhưng mà, hai người Ngũ Xuyên và Tề Hồng lại không hề muốn buông tha cho hắn mà mang lời nói của La Thiên nói cho Vân Tú quận chúa nghe.

- Có người nói ta... Hồng nhan bạc phận sao?

Trong đôi mắt phượng của Vân Tú quận chúa thoáng hiện một tia tức giận, nhưng nàng chợt nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt lập tức ảm đạm.

Chỉ có điều, ánh mắt của nàng dừng lại trên người La Thiên một chút, nàng sẽ nhớ kỹ thiếu niên này.

- Hừ! La Thiên! Bây giờ ngươi đã đồng thời đắc tội với Tiểu Hầu gia và Vân Tú quận chúa, ngươi cứ chờ vận rủi đổ ập xuống đầu đi.

Bộ mặt sung đỏ của Ngũ Xuyên hiện ra một tia oán độc.

Sau nửa canh giờ.

Trong sơn cốc đã có bốn năm trăm thiếu niên tụ tập, cũng không có phi cầm đến nữa.

Những thiếu niên này đến từ mười Quận thành khác nhau, tu vi đều từ Khai Mạch tứ trọng trở lên, xem như thiên tài cực hạn của mỗi một Quận thành.

Đương nhiên, ở trong mấy trăm tên thiên tài các quận này cũng có hai ba tồn tại mạnh nhất, được mọi người công nhận, tuyệt đối không thể trêu chọc.

Theo thứ tự là: Vân Tú quận chúa, Đường Uy, Nam Cung Ngọc.

Đường Uy và Vân Tú công chúa có thân phận cao quý, tu vi đều đạt tới Khai Mạch lục trọng trở lên.

Mà Nam Cung Ngọc cuối cùng lại dẫn tới sự chú ý của La Thiên.

Nam Cung Ngọc là một gã thiếu niên tuấn mỹ dị thường, dung mạo đủ để làm cho nữ tử ghen ghét, một ít thiếu nữ ở đây liên tiếp nhìn lên về phía hắn, khuôn mặt đỏ hồng lên.

Từ lúc tới sơn cốc, Nam Cung Ngọc luôn nhắm mắt ngồi xếp bằng, tóc dài lại đeo tấm áo choàng sau lưng, có vẻ rất là quái dị.

- Nam Cung Ngọc này có lai lịch gì?

La Thiên hỏi.

Trực giác nói cho hắn biết, Nam Cung Ngọc này còn đáng sợ hơn rất nhiều so với Tiểu Hầu gia Đường Uy.

- Nam Cung Ngọc, đến từ một trong bảy đại thế gia Võ đạo của Thương Vân quốc, thực lực sâu không lường được.

Trần Hạo Phi nghiêm túc trả lời.

Suru! Suru!

Lúc này, toàn bộ Kim Sí Ưng trong sơn cốc phá không bay đi. Bao gồm cả người của Thánh phủ, tất cả đã sớm biến mất, không nhìn thấy bóng người đâu nữa.

- Ô! Người của Trục Nhật Thánh phủ chạy đi đâu rồi?

- Thử thách nhập học năm nay là gì?

Trong sơn cốc, mấy trăm thiếu niên rơi vào tình trạng lo lắng và mờ mịt.

Còn có rất nhiều thiếu niên trong lòng thấp thỏm bất an.

Bởi vì, nội dung thử thách nhập môn hàng năm của Thánh phủ đều không giống nhau.

Nhưng có một điểm giống nhau, đó chính là rất khó khăn!

So sánh với khảo hạch bên này thì khảo hạch của Võ phủ Quận thành chính là đồ đệ gặp sư phụ.

Hôm nay, trong những người tham gia khảo hạch này, phần lớn đều có tu vi Khai Mạch tứ trọng, nhưng ít nhất sẽ có hơn nửa bị loại.

- Hả?

Đột nhiên La Thiên cảm ứng được một tia Linh khí đặc thù dao động.

Đúng lúc này có một đám mây cổ quái ở trong sơn cốc tản ra, chỉ trong chốc lát đã bao phủ mấy trăm tên thiếu niên.

- Thử thách đã bắt đầu rồi sao?

Thiếu niên tới từ Quận thành đặt mình vào trong mây mù, từng người một hít thở gấp gáp, tim đập rộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 38: Thử thách ngầm

- Thử thách đã bắt đầu?

Đám mây cổ quái bao phủ toàn bộ sơn cốc, bốn phía là một mảnh trắng xoá, tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ.

Trong chốc lát, toàn bộ sơn cốc trở nên tĩnh lặng, mấy trăm tên thiếu niên cảm như hén, bầu không khí rất là nặng nề.

Ở Thương Vân quốc, thử thách của Thánh phủ khó khăn ra sao, đây là chuyện mà mọi người đều biết.

Đại đa số thiếu niên ở đây đều có tu vi Khai Mạch tứ trọng, đặt ở thành thị của mình cũng được xem như thiên tài chói mắt nhất, được vô số người truy cầu.

Nhưng mà, ở trong thử thách của Thánh phủ.

Những thiếu niên Khai mạch tứ trọng này đều có chút khản trương bất an, lòng bàn tay đổ ra mồ hôi.

Đám thiên tài cực hạn của Quận thành như Tề Hồng, Ngũ Xuyên, Trần Hạo Phi, Mục Vũ Yên, cho dù có tu vi Khai mạch ngũ trọng trở lên thì về mặt cũng rất là ngưng trọng.

Coi như là Khai mạch ngũ trọng, chỉ có thể nói là tỷ lệ thông qua thử thách cao một chút, thế nhưng chỉ cần có chút sơ sẩy thì rất có khả năng sẽ bị loại bỏ.

Phóng mắt ra toàn trường, chỉ có ba đại thiên tài mới có thể giữ vững được vẻ lãnh đạm và trấn định.

- Rất tốt! Cơ hội để bản Hầu gia thể hiện thực lực đã đến.

Tiểu Hầu gia tùy tiện nói, bộ dáng không kiêng nể gì cả.

- Đã bắt đầu rồi sao?

Nam Cung Ngọc đột nhiên ngồi dậy, mái tóc dài tung bay, hai con ngươi đột nhiên mở ra, giống như là ngôi sao.

Vân Tú quận chúa mặc một thân cung trang lộng lẫy, dáng vẻ ưu nhã mà thông dong, toàn thân toả ra quý khí vô hình của hoàng gia, khiến cho người ta cảm nhận được áp lực khó hiểu.

- Trục Nhật Thánh phủ, thử thách nhập môn bắt đầu!

Một đạo thanh âm mạnh mẽ, vang vọng ở trong sơn cốc sương mù lượn lờ.

- Sơn cốc nơi các ngươi đang đứng đã bị Tứ phương huyền vân trận bao phủ, trận này có thể ngưng tụ ra Võ giả, thực lực và bản lĩnh đều không giống nhau.

- Lần thử thách này dùng số lượng Vân ảnh Võ giả bị đánh chết mà sắp xếp, chúng ta sẽ lấy một trăm người đứng đầu trong lần khảo hạch này.

- Hơn nữa, người đứng đầu thử thách lần này sẽ nhận được ban thưởng đặc thù!

Đạo thanh âm mạnh mẽ kia tuyên bố quy tắc.

Cả sơn cốc như muốn nổ tung.

- Nội dung thử thách là đánh chết Vân ảnh Võ giả sao?

- Vân ảnh Võ giả? Sao chưa nhìn thấy vậy?

Thiên tài đến từ các quận, có người khản trương đề phòng, cũng có người xoa xoa tay, muốn mau chóng đánh chết Vân ảnh Võ giả, từ đó tranh thủ thứ hạng tốt.

Ở đây có bốn năm trăm học viên mà chỉ lấy một trăm người đứng đầu, cạnh tranh rất là kịch liệt!

- Vị trí thứ nhất có ban thưởng đặc thù sao?

Đường Uy có chút hứng thú.

Dùng thân thể và tu vi của hần, muốn thông qua thử thách nhập môn không hề khó, ban thưởng phổ thông cũng không lọt vào mắt hần được.

Nhưng vị trí thứ nhất có biểu tượng của thiên tư và thực lực!

Người đứng thứ nhất thử thách khoá trước đều được Thánh phủ bồi dưỡng trọng điểm.

- Tiểu Hầu gia, lần thử thách này kính xin chiếu cố nhiều hơn!

Tề Hồng đi tới, cúi đầu mỉm cười.

- Dễ nói dễ nói.

Đường Uy gật đầu cười nói, đối với việc Tề Hồng chủ động đầu nhập vào trường, hần cảm thấy vừa lòng.

Mặc dù Tề Hồng đã gãy một cánh tay, nhưng thực lực không thể khinh thường được.

- Tên dân đen kia dám chém đứt cánh tay của ngươi, bản Hầu gia sẽ báo thù cho ngươi.

Đường Uy lạnh lẽo nhìn La Thiên đang đứng ở cách đó không xa.

Lúc trước La Thiên làm Ngũ Xuyên mất mặt, lại cự tuyệt lời mời chào của hần ở trước mặt mọi người, chuyện này đã làm cho Đường Uy không thoải mái.

Trong thử thách của Thánh phủ, vừa vặn có thể giáo huấn tên dân đen này một chút.

Đồng thời, báo thù cho tiểu đệ lại có lợi cho chuyện hần mời chào người khác, đây quả thực là chuyện nhất cử lưỡng tiện.

- Ban thưởng cho vị trí đứng đầu sẽ là cái gì chứ?

Trong lòng La Thiên có chút hiếu kỳ.

Với tư cách là một trong ba đại Thánh phủ, ban thưởng mà họ đưa ra nhất định sẽ không tầm thường.

Nhưng mà, thử thách của Thánh phủ không giống với khảo hạch ở Võ phủ, người tụ tập ở chỗ này là thiên tài trong mười Quận thành, sức cạnh tranh quá lớn.

La Thiên không hề hy vọng xa vời về việc mình có thể đạt được vị trí đứng đầu.

Hắn dò xét bốn phía, muốn nhìn một chút xem Vân ảnh Võ giả có hình dáng như thế nào.

- Ô! Mọi người đi đâu rồi?

La Thiên đột nhiên phát hiện ra, từng người một xung quanh hắn biến mất không thấy gì nữa.

Đám người Trần Hạo Phi, Mục Vũ Yến bên cạnh hắn cũng mất tích một cách lạ lùng.

Suru suru!

Trong sương mù phía trước hiện ra một bóng lưng to lớn.

- Thiên nhi, trở về với cha thôi!

Giọng nói này âm trầm có lực, lại rất là thân thiết và quen thuộc.

- Phụ thân!

Nhìn bóng lưng kia đi xa, La Thiên không khỏi có ý nghĩ muốn giữ lại.

Trước kia, lúc phụ thân còn ở nhà, người uy chấn Thanh Xương thành, rất nhiều thế gia đều tranh nhau nịnh bợ.

- Không đúng!

La Thiên nhướng mày, hắn đã phát giác ra được cái gì đó.

Bỗng nhiên, trong sương mù kia lại xuất hiện vài đạo thân ảnh khác nữa.

- Tuyết Dao?

La Thiên đã nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp, chính là Ninh Tuyết Dao trước đây không lâu đã bỏ hắn mà đi.

Giờ phút này, Ninh Tuyết Dao bị trói chặt, đang bị mấy tên mặc áo đen khiêng đi.

- Cứu ta, Tiểu Thiên, cứu ta!

Ninh Tuyết Dao bị trói chặt khóc như mưa, không ngừng cầu cứu.

Suru suru ô!

Một nữ tử xinh đẹp mà lạnh lùng hiển hiện, chính là Liễu Từ Yên.

- La Thiên, ta sẽ làm cho tất cả người có quan hệ với ngươi đều vì ngươi mà chết!

Khóe miệng Liễu Từ Yên nhếch lên, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường.

Phụ thân mà hắn kính trọng ngưỡng mộ, Ninh Tuyết Dao mà hắn ái mộ, Liễu Từ Yên âm tàn, giờ phút này tất cả đều lần lượt hiện thân.

Suru suru!

Nhìn qua những hình ảnh này, sắc mặt La Thiên liên tục biến ảo, cuối cùng mới thở dài một hơi.

- Đáng tiếc, chung quy không phải là thật, chỗ sơ hở trùng trùng điệp điệp.

Tạo hóa quyết của La Thiên tự động vận hành, ánh mắt trong trẻo dần dần trở nên lạnh lẽo.

Trong con mắt của hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt giống như là sương mù tiêu tan khi ánh nắng lên vậy.

Từng cảnh vừa rồi đều là ảo giác!

Sau khi La Thiên tỉnh táo, hắn nhìn khắp bốn phía, ở gần hắn có rất nhiều thiếu niên đứng thẳng bất động ở tại chỗ, từng người một đều rơi vào trong ảo cảnh.

Trần Hạo Phi đứng ở bên cạnh hắn, vẻ mặt chột vui chột buồn, khi thì nghiêng răng nghiêng lợi, khi thì kích tình bành trướng.

Cách đó không xa, Nam Cung Ngọc cũng rơi vào trong ảo cảnh.

- Không hổ là thử thách của Thánh phủ, độ khó cực cao.

- Lúc tuyên bố quy tắc cũng đã bố trí, tất cả mọi người đều cho rằng kế tiếp là đánh giết Vân ảnh Vô giả, ai cũng không ngờ tới lại có ảo giác đột kích.

La Thiên không khỏi cảm khái nói.

- A, cứu mạng! Tại sao lại có thể có Vân ảnh Vô giả Khai Mạch cảnh cửu trọng ở đây cơ chứ?

Một gã thiếu niên bỗng nhiên ngồi xuống mặt đất, sợ tới mức đá ra quần.

Rất rõ ràng, Vân ảnh Vô giả Khai mạch cửu trọng là nội dung bên trong ảo cảnh của hắn.

Suru suru! Bịch!

Sương mù bốn phía ngưng tụ lại, nhắc thiếu niên đá ra quần này lên, ném ra bên ngoài sơn cốc, đào thải ra khỏi thử thách.

Bịch! Bịch!

Trong thời gian một hai hơi thở thời gian, lần lượt có từng thiếu niên một bị dọa ở trong ảo cảnh, sau đó lại bị sương mù cuốn đi, ném ra bên ngoài sơn cốc.

- Có nên giúp đỡ Trần huynh hay không?

La Thiên nhìn thoáng qua Trần Hạo Phi, người sau đã rơi vào bên trong ảo cảnh, trên mặt hiện lên vẻ giãy giụa.

Hắn nghĩ lại, lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu.

Thử thách của Thánh phủ thế nào, hắn không rõ quy tắc, nếu như mình tùy tiện xuất thủ, không chừng sẽ là hại hắn.

La Thiên một thân một mình đi về phía chỗ sâu của sương mù.

La Thiên vừa rời đi.

Nam Cung Ngọc đột phá ảo cảnh, mở to mắt ra, liếc nhìn bốn phía, trong mắt để lộ ra vẻ kiêu ngạo nhàn nhạt.

Xem ra, mình là người thứ nhất đi ra khỏi thử thách ảo cảnh này!

Suru suru!

Nam Cung Ngọc phi thân rời khỏi nơi này, tìm kiếm Vân ảnh Vô giả.

Ngay sau đó.

Đường Uy cùng với Vân Tú quận chúa gần như là đồng thời từ trong ảo cảnh giãy giụa thoát ra ngoài.

- Vân Tú, ý chí Vô đạo của ngươi rất vững chắc, nhanh như vậy đã thoát khỏi ảo cảnh.

Đường Uy mỉm cười nghênh đón.

- Hắn còn nhanh hơn chúng ta nhiều!

Vân Tú quận chúa nhìn về phía một bên khác.

Chỗ đó, thân ảnh thon dài tuấn mỹ của Nam Cung Ngọc đã dần dần dung nhập vào chỗ sâu trong sương mù.

- Nam Cung Ngọc, bảy đại thế gia Vô đạo quả nhiên không đơn giản!

Sắc mặt của Đường Uy hơi trầm xuống.

Xem ra, lần tranh đoạt vị trí thứ nhất này, Nam Cung Ngọc chính là kình địch của hắn.

- Ô! Tên dân đen kia đi đâu rồi?

Đường Uy nhìn bốn phía, La Thiên lúc trước ở gần hẳn lại không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Cùng lúc đó, ở khu vực biên giới sơn cốc.

Một gã thiếu niên da vàng tướng mạo phổ thông, hai mắt khép hờ, miệng nhỏ tới mức không thấy môi đâu cả.

- Chậc chậc, Trục Nhật Thánh phủ này lại bố trí thử thách như vậy, ta phải làm giả một chút, để tránh cho người ta chú ý...

...

Trên sơn cốc có hơn mười đạo sư mặc áo bào trắng của Thánh phủ, ở phần lưng đều có thêu đồ án mặt trời.

- Ha ha ha ha, đám nhóc con này đều cho rằng thử thách chính là đánh chết Vân ảnh Vô giả! Quá non, quá non a!

Một tên trung niên cơ thể béo tròn cười ha hả nói.

Lần thử thách này của Thánh phủ, vị trí thứ nhất có ban thưởng đặc thù, mà độ khó cũng được đề cao cho tương xứng với phần thưởng.

- Những tiểu tử này có thể thông qua sàng lọc và tuyển chọn vòng Vô phủ để tham gia thử thách của Thánh phủ, thiên phú và tu vi sẽ không chênh lệch quá nhiều. Thế nhưng con đường võ đạo cần ý chí vững chắc, thử này cũng rất là quan trọng với tu vi.

Một lão giả mặc áo bào trắng lạnh nhạt nói.

Nếu mà La Thiên ở đây thì hẳn có thể nhận ra, lão giả mặc áo bào trắng này chính là cường giả Linh Hải cảnh tới Lăng Vân quận tiếp dẫn mình.

-Ồ, thiếu niên này là ai? Sao nhanh như vậy đã rời khỏi thử thách ảo trận vậy?

Một nữ đạo sư kinh dị kêu lên một tiếng, ánh mắt rơi xuống trên người một thiếu niên mặc áo bào xanh tướng mạo tuấn tú.

Thiếu niên mặc áo bào xanh kia chính là La Thiên.

- Tốc độ thoát khỏi ảo cảnh của hắn so với Nam Cung Ngọc còn nhanh hơn bốn năm hơi thở, kẻ này có ý chí rất vững chắc!

- Kỳ quái! Thiếu niên này chỉ có tu vi Khai Mạch tứ trọng mà thôi.

Mấy vị đạo sư đều tám tấc kêu kỳ lạ.

- Là tiểu tử kia?

Ánh mắt của lão giả mặc áo bào trắng kia lập lòe.

La Thiên đến Lăng Vân Phong vào một khắc cuối cùng đã để lại cho hắn ấn tượng tương đối sâu.

Không nghĩ tới, thiếu niên bình dân Khai Mạch tứ trọng này lại trở thành tồn tại chói mắt nhất trong thử thách thứ nhất này!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39: Vân ảnh vô giả

Trong sơn cốc, mười hơi thở sau.

Lực lượng ảo trận của Tứ phương huyền vân trận bỗng nhiên thu lại.

A!

Các thiếu niên đang đau khổ giãy giụa ở trong ảo cảnh nhao nhao thức tỉnh, từng người đều nghẹn ngào kêu lên.

- Vừa rồi... Tất cả đều là ảo giác sao?

- Cái này chỉ sợ là thử thách kín của Thánh phủ, may mà chúng ta vượt qua được!

Không ít người thâm đồ mồ hôi lạnh, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Suru suru!

Từng đám từng đám mây mù chuyển động, cuốn đi những thiếu niên đang nằm trên mặt đất, không chịu nổi trong vòng thử thách này ra bên ngoài sơn cốc.

Tính toán một chút, vòng này ít nhất đã đào thải được một hai trăm người!

- Thử thách mới bắt đầu mà đã mất đi nhiều người như vậy rồi!

Các thiếu niên còn lại kinh hãi, thử thách của Thánh phủ quả nhiên là hà khắc, thử thách kín này quả thực là lừa người ta mà!

- Đúng rồi! Vân Tú quận chúa, còn Đường Uy nữa, hình như bọn họ đã thức tỉnh trước thời hạn

Một gã thiếu niên có tu vi Khai mạch ngũ trọng nói.

Khi thức tỉnh thì mới phát hiện ra hai người này đã đi xa.

- Còn có Nam Cung Ngọc nữa! Hắn cũng thức tỉnh trước thời hạn!

Ngoài khiếp sợ ra, các thiếu niên còn lại có cảm giác vô cùng xấu hổ.

So sánh với ba đại thiên tài, bọn hắn chênh lệch quá xa!

Bọn hắn kiên trì đến khi ảo trận chấm dứt, không bị loại bỏ khỏi thử thách.

Mà ba đại thiên tài thì lại cưỡng ép tỉnh lại ở dưới vòng vây của ảo trận.

Trên thực tế, trong mấy trăm thiếu niên ở toàn bộ sơn cốc, người thức tỉnh trước thời hạn có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà bọn họ đều là người nổi bật ở trong đám người thử thách lần này.

- Không tốt! La huynh... Chẳng lẽ La huynh bị loại bỏ rồi?

Sau khi Trần Hạo Phi tỉnh táo lại, không phát hiện ra La Thiên, hắn thở dài, buồn vu vơ.

Khử thách khóa này so với những năm qua còn hà khắc hơn, La Thiên mới đột phá Khai Mạch tứ trọng, chỉ sợ căn cơ bất ổn...

Đúng lúc này, trong Tứ phương huyễn vân trận lại sinh ra biến hóa.

Suru! Suru!

Trong các nơi ở sơn cốc có từng đạo thân ảnh hiện hiện.

Những khí thể này rất giống Võ giả, hình thái khác nhau, trẻ có già có, có kẻ cầm đao, người cầm kiếm, cầm thuẫn, cũng có người tay cầm cung tiễn.

Nếu như quan sát từ trên không trung thì sẽ phát hiện ra có một cái quy luật, nơi nào càng nhiều người thì số lượng Võ giả được ngưng tụ từ mây mù cũng càng nhiều hơn.

...

- Đây là Vân vụ Võ giả sao?

La Thiên dò xét phía trước.

Suru suru!

Sương mù quay cuồng ngưng tụ thành một nam tử cao lớn, người mặc khôi giáp, trong tay cầm trường đao.

Trong khoảnh khắc Vân ảnh Võ giả xuất hiện thì đã chăm chú nhìn về phía La Thiên, sau đó bắn về phía hắn.

Ở trong sương mù, tốc độ của hắn cực nhanh, trường đao như hư như thực, dùng xu thế như sét đánh bổ tới.

Phốc xuy!

La Thiên dịch chuyển một bước về phía bên trái, làm cho một đao kia thất bại, trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố nông.

Cùng một lúc, hắn nhanh chóng tới gần người của Vân vụ Võ giả, tay đánh ra một đạo chuồng ảnh lạnh lẽo màu lam nhạt.



Oành Phanh...!

Chưởng lực bá đạo xuyên qua lồng ngực của Vụ ảnh Võ giả, thân thể người sau nổ tung, hóa thành sương mù tiêu tan trong gió.

- So với Khai Mạch tứ trọng bình thường thì mạnh mẽ hơn một chút.

La Thiên bình luận.

- Ô! Đây là?

Sau khi Vụ ảnh Võ giả tiêu tan lập tức có một đạo ấn ký bay đến đỉnh đầu của La Thiên.

- Đây là chứng cứ đánh chết một gã Vụ ảnh Võ giả sao?

La Thiên như có điều suy nghĩ.

Không nghĩ quá nhiều, hắn tiếp tục đi lại ở trong sương mù.

Sau đó, La Thiên lần lượt chém giết bốn gã Vụ ảnh Võ giả, thực lực của chúng có mạnh có yếu, mạnh nhất đã tới gần Khai mạch ngũ trọng đỉnh phong.

Đánh chết Vụ ảnh Võ giả Khai Mạch tứ trọng đạt được một cái ấn ký.

Đánh chết Khai mạch ngũ trọng thì có thể đạt được ba cái ấn ký.

La Thiên đã thăm dò ra quy tắc, hắn nhẹ nhõm thu hoạch từng tên Vụ ảnh Võ giả một.

Điều thú vị chính là, một số nhỏ Vụ ảnh Võ giả lại có thể đánh lên, thậm chí còn biết sử dụng ám khí.

Chỉ có điều, những chiêu số này ở dưới cảm quan và Linh thức mạnh mẽ của La Thiên không có chỗ nào có thể che giấu, tất cả đều bị hắn vượt qua mà không hề có chút áp lực nào cả.

La Thiên không có áp lực.

Thế nhưng trên đường đi, các loại tiếng tru lên và tiếng kêu cứu mạng không ngừng vang lên.

Bịch! Bịch!

Ở phía bên phải cách hắn hơn mười thước, hai thiếu nữ ở dưới công kích của ba gã Vụ ảnh Võ giả đã ngã xuống đất, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ, hô hào cứu mạng.

Sương mù tụ tập đến, cuốn hai người đi.

Nhưng vẫn có người sương mù không kịp kéo đi.

Suru! Suru!

Một gã Vụ ảnh Võ giả tu vi Khai mạch ngũ trọng đỉnh phong đâm thanh kiếm lớn trong tay vào ngực của một gã thiếu niên.

- Không...

Thiếu niên này gãy gục rồi ngã xuống đất.

Mỗi thời mỗi khắc đều có thí sinh bị loại bỏ, người có vận khí kém thì còn mất cả tính mạng.

Nhưng mà, ở bên trong thử thách này cũng có mấy tồn tại có thể rong ruổi hoành hành.

Đó chính là ba đại thiên tài mạnh nhất!

Trong sương mù, một thiếu niên thân thể tuấn mỹ thon dài như là con gió vòng qua vòng lại.

- Xuất hiện đi!

Hai mắt của Nam Cung Ngọc như sao tập trung vào một sườn núi thấp.

Chỗ đó có sương mù cuộn cuộn hội tụ, đang có Vụ ảnh Võ giả ngưng tụ ra.

Suru!

Vụ ảnh Võ giả vừa được ngưng tụ ra thì đã có một đạo thân ảnh phóng khoáng hạ xuống, mũi chân dừng lại ở đỉnh đầu của Vụ ảnh Võ giả.

Phanh!

Mũi chân của Nam Cung Ngọc điểm một cái, sóng khí màu xanh chuyển động, trong nháy mắt Vụ ảnh Võ giả có tu vi gần đạt tới Khai Mạch lục trọng rạn nứt rồi tán loạn.

Sương mù tán đi, Nam Cung Ngọc đã sớm biến mất không còn tung tích đâu nữa.

Trong lúc mơ hồ, tốc độ hình thành của Vụ ảnh Võ giả không bằng tốc độ Nam Cung đánh chết chúng.

Cùng lúc đó, một thiếu nữ xinh đẹp mặc cung trang đang chính diện chống lại ba gã Vụ ảnh Võ giả vây công.

- Phi Hoa Thủ!

Thân thể mềm mại của Vân Tú quận chúa như hồ điệp bay lượn, ngón tay ngọc điểm ra từng cánh hoa, phân biệt bắn trúng ba gã Vụ ảnh Võ giả.

Suru suru!

Ba gã Vụ ảnh Võ giả bị xuyên thành mấy cái lỗ nhỏ, sau đó cả người lập tức vỡ vụn rồi tiêu tan.

Mấy đạo ấn ký bay lên trên đầu nàng.

Giờ phút này, trên đỉnh đầu của Vân Tú quận chúa có hai ba mươi đạo ấn ký hội tụ, giống như một ngôi sao đang ở trên đầu, làm tôn lên vẻ cao quý và thần bí của nàng.

Vân Tú quận chúa và Nam Cung Ngọc đều một mình một ngựa.

Tiểu Hầu gia Đường Uy thì hoàn toàn ngược lại, động tĩnh rất lớn.

Đường Uy suất lĩnh bảy tám trợ thủ, xếp thành một hàng đi về phía trước, nghiền ép tất cả Vụ ảnh Võ giả.

Bỗng nhiên, một gã Vụ ảnh Võ giả khí tức mạnh mẽ, trong tay kiếm và thuẫn nhẹ nhàng nhảy đến.

- Không tốt, Vụ ảnh Võ giả Khai Mạch lục trọng!

Một gã thủ hạ Khai mạch ngũ trọng kinh hô lên một tiếng, vội vàng lui về phía sau.

- Chỉ là Khai Mạch lục trọng mà thôi, cần gì phải sợ chứ?

Đường Uy hừ lạnh một tiếng, bay vọt đến phía trước, ngăn tên Vụ ảnh Võ giả kia lại.

Suru suru ô...ô...n...g!

Sáu cái khí mạch trong cơ thể hắn được thúc giục, chân khí mạnh mẽ bành trướng, quanh thân hắn có sóng nhiệt lan tràn ra bên ngoài, uy thế làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

- Nộ Vân chương!

Bàn tay của Đường Uy nhấc lên sóng gió màu đỏ thẫm, lực lượng ẩn chứa tính chất bạo tạc lan tràn ra, miệng thì phát ra tiếng hét giận dữ giống như là dã thú.

Rắc rắc! Phanh!

Tầm thuẩn trong tay Vụ ảnh Võ giả tức thì rạn nứt.

Sau đó, uy lực của một chương hung mãnh này còn chưa giảm, lập tức thôn tính và tiêu diệt Vụ ảnh Võ giả.

Suru suru!

Tên Vụ ảnh Võ giả cảnh giới lục trọng này công thủ đều mạnh, thế nhưng lại bị một chương của Đường Uy đánh chết.

Mấy tên thủ hạ của hắn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

- Vũ kỹ Linh cấp quả nhiên mạnh mẽ, Tiểu Hầu gia uy vũ!

Ngũ Xuyên lên tiếng nịnh nọt, lấy lòng hắn.

- Chỉ là Vụ ảnh Võ giả Khai Mạch lục trọng mà thôi, nếu như có thêm vài đầu tói thì bản Hầu gia cũng không sợ!

Đường Uy ngạo nghễ cười lớn, dường như vẫn chưa thỏa mãn.

- Tiểu Hầu gia, đoạn đường này cũng không gặp phải La Thiên, không phải tiểu tử kia cố ý trốn tránh chúng ta đó chứ?

Tề Hồng trước sau vẫn nhớ tới La Thiên, bởi vì hắn rất muốn báo thù rửa hận.

- Người bản Hầu gia muốn giáo huấn, không một ai có thể chạy thoát!

- Ngươi và Ngũ Xuyên gọi thêm mấy người, xách tiểu tử này ra ngoài cho ta!

Về mặt Đường Uy có chút bá đạo và lãnh khốc.

...

Trên sơn cốc, các đạo sư của Thánh phủ luôn chú ý tình huống ở phía dưới.

Mỗi một lần Thánh phủ chiêu sinh, các đạo sư đều chú ý tới một ít hạt giống thiên tài có tiềm lực.

- Nam Cung Ngọc, Vân Tú quận chúa, Đường Uy, ba người này có tu vi cao nhất, tạm thời đều tu luyện vũ kỹ Linh cấp, xem ra vị trí thứ nhất sẽ thuộc về một trong ba người bọn họ!

Có một vị đạo sư lên tiếng.

Phía dưới, ấn ký trên đỉnh đầu của rất nhiều thiếu niên đều không bằng ba người này, đây là thứ rõ ràng nhất.

Ấn ký trên đỉnh đầu của ba đại thiên tài nhiều nhất, chói mắt nhất!

Trong này, ấn ký của Nam Cung Ngọc là nhiều nhất, tạm đứng ở vị trí thứ nhất!

- Há? Còn có một người có hi vọng đuổi kịp ba đại thiên tài!

Tên đạo sư béo kia kinh ngạc nói.

- Ai?

- Các ngươi nhìn xem! Chính là thiếu niên thông qua thử thách ảo cảnh thứ nhất!

Ánh mắt của các đạo sư rơi xuống trên người một thiếu niên tuấn tú mặc áo bào xanh, người này chính là La Thiên.

Giờ phút này.

Trên đỉnh đầu La Thiên có hội tụ một lượng lớn ấn ký, rất là chói mắt.

Thân thể của hắn phiêu dật mà linh hoạt, xuyên thẳng qua ở trong mây mù, nhẹ nhõm thu hoạch từng Vụ ảnh Võ giả một.

- Số lượng ấn ký của tiểu tử kia đuổi sát ba đại thiên tài!

Mấy tên đạo sư ở đây đều cảm thấy rất là khó tin.

Ở trong thử thách đầu tiên La Thiên đứng thứ nhất, nhưng chỉ có tu vi Khai Mạch tứ trọng mà thôi.

Thử thách chính thức còn phải dựa vào thực lực!

Vốn các đạo sư cho rằng, ở trong thử thách chính thức này, hắn sẽ không có tư cách vấn đỉnh.

- Nhìn lầm rồi! Chiến lực của kẻ này không tầm thường, tốc độ, lực lượng, lực phản ứng đều vượt xa Võ giả cùng giai!

Lão giả mặc áo bào trắng cảm thán nói.

- Như vậy xem ra, hắn là người duy nhất có cơ hội đuổi theo ba đại thiên tài.

- Không! Chỉ sợ hắn không có cơ hội rồi, các ngươi nhìn xem. . .

Một nữ đạo sư mặc váy cười nói.

Các đạo sư nghe vậy nhao nhao nhìn lại, quả nhiên bên dưới đã xuất hiện tình huống mới.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 40: Phương pháp nuôi nhốt của La thị

Trong sương mù vang lên một tiếng oanh.

Một luồng mang theo khí lạnh mạnh mẽ của La Thiên đánh tan một gã Vô ảnh Vô giả tu vi tứ trọng.

Trong nháy mắt, một đạo ấn ký bay đến đỉnh đầu của La Thiên.

Trên đỉnh đầu của hắn đã hội tụ được hai mươi mấy đạo ấn ký, gần với ba đại thiên tài.

- La Thiên! Người chạy trốn đi đâu...

Bỗng nhiên, một tiếng quát lạnh từ một nơi không xa truyền đến.

Suru! Suru! Suru!

Trong sương mù, Tề Hồng, Ngũ Xuyên dẫn theo vài tên thiếu niên tu vi Khai mạch ngũ trọng chạy như bay đến.

- Sáu tên Khai mạch ngũ trọng? Dường như đều là thủ hạ của Đường Uy.

La Thiên khẽ nhíu mày.

- Ha ha ha ha, nhà quê! Vừa rồi người đã đánh ta một bạt tai, hiện giờ bản thiếu gia phải đánh người một trăm cái tát!

Ngũ Xuyên cười thoải mái một trận, sắc mặt rất là tàn nhẫn.

- La Thiên, còn không mau chịu chết đi?

Về mặt Tề Hồng có chút oán độc, sát cơ lộ rõ trong lời nói.

Cửu Tần đao pháp!

Kim văn đao trong tay Tề Hồng vẽ ra từng đạo đao mang hình cung màu đỏ vàng, đao pháp âm nhu, quỷ dị mà xảo trá, tốc độ nhanh tới mức kinh người.

Hắn chỉ có một cánh tay, thế nhưng khi thi triển môn đao pháp hoàn toàn mới này, uy năng vượt xa so với trước kia.

Vù vù suru!

Du Thân bộ của La Thiên gần như được toàn lực phát động, khó khăn lắm mới tránh thoát được một đao kia, da thịt bên ngoài thân thể cảm thấy phát lạnh.

- Thật là mạnh mẽ! Không ngờ Tề Hồng phá rồi lại lập, đã luyện thành công Cửu Tần đao pháp.

Ngũ Xuyên chấn động, hắn tự cảm thấy mình không sống được quá ba đao trong tay của Tề Hồng.

Cửu Tần đao pháp chính là một môn đao pháp Linh cấp không trọn vẹn, cũng là một môn đao pháp do một người cụt một tay sáng tạo ra.

Không có chấp niệm và ý chí lớn lao thì rất khó có thể luyện thành môn đao pháp này.

Nhưng một khi luyện thành, uy lực của nó có thể so được với vũ kỹ Linh cấp, lực sát thương cực kỳ khủng bố!

- Cùng tiến lên!

Ngũ Xuyên và bốn gã Khai mạch ngũ trọng khác đồng loạt bọc đánh La Thiên.

Bị nhiều Vô giả như vậy vây công, cho dù là Vô giả lục trọng đỉnh phong bình thường cũng phải né tránh ba phần.

Chỉ riêng chiến lực mà Tề Hồng thể hiện ra đã hơn Vô giả tán tu lục trọng mà La Thiên đánh chết ở bên ngoài Quận thành.

- Một đám bại tướng dưới tay ta mà thôi.

La Thiên khẽ cười một tiếng.

Vù vù Suru!

Hắn phát động Du Thân bộ gần tới viên mãn, giống như một con cá bơi xuyên thẳng qua giữa san hô, không ngừng giao đấu với mấy tên Võ giả Khai mạch ngũ trọng.

Ngoại trừ Tề Hồng ra, mấy người còn lại cũng không có gì uy hiếp đối với La Thiên cả.

Thậm chí La Thiên còn lấy mấy thiếu niên khác mang tới phía trước làm bia đỡ đạn, thiếu chút nữa đã làm cho đạo pháp của Tề Hồng đa thương bọn họ.

- A! Đừng để cho hắn chạy!

- Tiểu tử này quá trơn trượt, như một con cá chạch vậy...

Tề Hồng, Ngũ Xuyên và sáu tên thiếu niên thiên tài luống cuống tay chân.

Ở trong hoàn cảnh tràn ngập sương mù như vậy, Du Thân bộ của La Thiên quả thực như là cá gặp nước.

Suru suru! Suru suru!

Trong mây mù ở gần đó không ngừng ngưng tụ ra Vụ ảnh Võ giả, số lượng nhiều tới mức mười người.

- Quả nhiên, nơi nào càng nhiều người thì tốc độ Vụ ảnh Võ giả xuất hiện sẽ càng nhanh hơn.

Khóe miệng La Thiên nhếch lên.

Vụ ảnh Võ giả xuất hiện làm cho tình cảnh trở nên hỗn loạn hơn một ít.

Linh thức của La Thiên ở trong loại hoàn cảnh này lại có thể nắm giữ tiên cơ, chung quy vẫn có thể liệu địch tiên cơ, sau đó đưa ra hành động đối phó.

- Phá!

Thân thể La Thiên xoay tròn, tránh thoát công kích của hai gã thiếu niên, sau đó lại vỗ một chuông trúng một tên Vụ ảnh Võ giả.

Phanh!

Tên Vụ ảnh Võ giả kia tiêu tan, một đạo ấn ký bay tới đỉnh đầu La Thiên.

Cảnh này làm cho Tề Hồng và sáu người Ngũ Xuyên tức giận không thôi, giống như phổi sắp nổ tung vậy.

La Thiên bị bọn hắn đồng thời vây công, không ngờ lại còn nhân lúc rảnh rỗi đi đánh chết Vụ ảnh Võ giả.

- Khả khả! Đúng là nhiều người nó phải có chút khác biệt nha!

La Thiên cười dài một tiếng, một mặt di chuyển trốn tránh, một mặt đánh chết Vụ ảnh Võ giả.

Phanh! Phanh!

Từng gã Vụ ảnh Võ giả bị La Thiên đánh chết, ấn ký trên đỉnh đầu của hắn càng ngày càng sáng chói.

- Vây quanh hắn lại!

Sáu người Tề Hồng gần như muốn phát điên, miệng kinh sợ rống to.

Cửu tàn nhị thức, Hóa ảnh đao!

Hung ác trong mắt Tề Hồng lóe lên, bảo đao trong tay huyền hóa thành một đạo đao ảnh cực hạn, tốc độ hơn xa gấp đôi trước đây, giống như là ma quỷ chém tới trước mắt La Thiên vậy.

Đó là?

La Thiên cảm nhận được một tia hàn ý lạnh lẽo.

Một đao kia của Tề Hồng, uy lực và tốc độ hơn xa lúc trước, hình như là hắn mới đột phá thì phải?

- Chịu chết đi!

Đao ảnh mà Tề Hồng chém ra gần như chạm đến đầu của La Thiên.

Trong lòng của hấn phần chấn và kích động, không nghĩ tới ở trong thực chiến hấn lại lĩnh ngộ được hai thức sát chiêu ở trong Cửu Tần đao pháp.

Chiêu này đủ để giết chết Vô giả dưới lực trọng trong nháy mắt.

- Con mẹ nó! Để ta xem ngươi chạy đi đâu!

Hai mắt Ngũ Xuyên bốc lửa, hấn dẫn theo hai người đi chặn ba phương hướng khác.

Giữa lúc nguy cơ phủ xuống đầu...

Phanh!

Thân pháp của La Thiên được thúc giục đến cực hạn, liên tiếp tạo ra các hư ảnh giao thoa với nhau.

Trong khoảnh khắc, cơ thể của La Thiên qua lại giống như cá bơi, liên tục tới lui bốn năm lần.

Phốc suru! Phanh phanh phanh!

Công kích liên tiếp lao tới La Thiên, thế nhưng tất cả lại không trúng mục tiêu.

Một đao cực hạn kia của Tề Hồng xẹt qua mặt của La Thiên, khoảng cách với mặt chỉ có nửa tấc.

- Không trúng!

- Không! Điều này làm sao lại thế chứ?

Đám người Tề Hồng khiếp sợ, khó có thể tin được.

Vừa rồi, dường như La Thiên đã hóa thân cá bơi chính thức, ưu nhã di chuyển và vẫy đuôi ở trong nước, tránh thoát từng cái xiên do người đi săn là bọn họ đâm xuống.

- Cái đó là... Thân pháp cấp độ viên mãn!

Ngũ Xuyên nghẹn ngào kinh hãi.

Chỉ có thân pháp Phạm cấp viên mãn mới có ý cảnh vi diệu như thế, chỉ có cấp độ như thế thì mới có thể thông dong rồi khỏi tuyệt cảnh.

- Đáng chết! Không ngờ thân pháp của gia hỏa này cũng đột phá.

Tề Hồng hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Hấn mới lĩnh ngộ thức thứ hai của Cửu Tần đao pháp trong trường thi, vốn hấn đang đắc ý, kích động, thế nhưng lúc này so với việc La Thiên lĩnh ngộ thân pháp viên mãn thì quả thực là một trời một vực.

- Cuối cùng cũng đã đột phá! Du Thân bộ viên mãn!

La Thiên kinh ngạc, lại có chút vui mừng phần chấn.

Trước đó hấn đã đụng chạm đến tầng thứ này, chỉ là vẫn luôn thiếu một cơ hội để đột phá, xem ra vẫn phải chém giết thực chiến thì mới có thể kích phát được tiềm lực của con người ra.

Trong lúc đột phá. La Thiên lĩnh ngộ ra được một loại ý cảnh ưu nhã linh động, không chỉ tốc độ gia tăng trên diện rộng mà tính linh hoạt của cơ thể cũng tăng lên không chỉ gấp đôi.

Khó trách mọi người lại nói, bất kỳ một môn võ kỹ Nhập phẩm nào, một khi đột phá viên mãn cũng sẽ có sự tăng vọt về chất.

Nhưng mà, cảnh giới viên mãn thật sự quá là khó khăn!

Võ kỹ Nhập phẩm bình thường, người bình thường chuyên cần khổ luyện, muốn đạt đến cảnh giới đại thành, có khả năng cần mất một hai chục năm.

Cảnh giới viên mãn thì còn cần ngộ tính, nếu chỉ khổ luyện thì cũng khó có khả năng đạt tới được.

Huống chi, Du Thân bộ trải qua Thiên Thư hoàn thiện đã chính là võ kỹ Phạm cấp thượng phẩm.

Thành tựu bậc này, coi như là Khai mạch cửu trọng cũng rất khó làm được chuyện này.

- Ha ha, trò chơi giờ mới bắt đầu mà.

La Thiên nghĩ tới một ý tưởng mới, hấn nở nụ cười quý dị, thân thể ưu nhã linh hoạt xuyên qua mấy người.

Phanh! Phanh!

Sau khi thân pháp thẳng cấp viên mãn, La Thiên không xuất thủ với đám người Tề Hồng mà thừa cơ giết chết từng Vụ ảnh Võ giả một.

Bởi vì có nhiều người, cho nên tốc độ Vụ ảnh Võ giả ngưng tụ ra rất nhanh, La Thiên không cần đi tìm, hiệu suất rất cao, cũng làm cho hấn nhẹ nhõm hơn một ít.

- Tiểu tử này đang lợi dụng chúng ta để hấp dẫn Vụ ảnh Võ giả, để cho hấn tiện tay thu hoạch ấn ký!

Ngũ Xuyên tức giận nói.

Mất thấy, ấn ký trên người La Thiên có đến ba bốn mươi cái, đang ngày càng trở nên chói mắt hơn nữa.

Cảnh này tự nhiên dẫn tới các đạo sư Thánh phủ trên sơn cốc chú ý.

- Ta nói không sai mà!

- Ấn ký mà tiểu tử này thu hoạch đã sắp đuổi kịp Vân Tú quận chúa, một trong ba đại thiên tài rồi.

- Ai có thể nghĩ đến, ngộ tính của tiểu tử này cao như thế, không nói tới việc lĩnh ngộ được thân pháp viên mãn mà còn tìm ra được lỗ thủng của trận pháp.

Sắc mặt của cả đám đạo sư có chút cổ quái.

- Lỗ hồng? Ta thấy không đến mức như thế, trận pháp này vốn là thứ dựa theo nhân số để phân bố, từ số lượng mà ngưng tụ ra phân thân Vân ảnh Võ giả.

Lão giả mặc áo bào trắng lạnh nhạt nói.

- Cũng đúng! Nhưng những đệ tử thế gia này, chung quy cũng không ngốc đến mức bị lợi dụng như vậy a?

Nữ đạo sư mặc váy dài kia lại cười nói.

Quả nhiên, sau khi mấy người Tề Hồng phát hiện ra ý đồ của La Thiên, cả đám đã sinh lòng lui lại.

Ngũ Xuyên là người thứ nhất lạng lẽ lui ra bên ngoài vòng vây.

Nhưng mà, hấn vừa mới rời khỏi được vài thước thì...

- Đứng! Chưa nói một tiếng đã chạy đi rồi, ngươi không cảm thấy thất lễ hay sao?

Một tiếng cười khê vang lên ở sau lưng hấn.

Cơ thể đang lui về phía sau của Ngũ Xuyên không khỏi cứng đờ.

Phanh!

Ngũ Xuyên bị một chân đạp ngược về vị trí cũ.

- A a a!

Ngũ Xuyên đau đớn, chân gần như bị gãy xương, hành động chậm hơn một nửa, lập tức bị hai gã Vụ ảnh Võ giả dây dưa.

- Mau rút lui!

Mấy thiếu niên khác sợ hãi lui về phía sau.

- Đến đây, đến đây! Sao có thể thả các ngươi đi được cơ chứ, đã nói là luận bàn rồi mà, tới đây, đứng ngai.

La Thiên cười cười khà khà, theo sát hấn như bóng với hình.

Ngai con em nguoi!

Thiếu chút nữa đám người Tề Hồng đã tức giận đến mức phun máu, thế nhưng dù bọn hắn có làm như thế nào thì cũng không bắt được La Thiên, quả thực là cô hồn không tiêu tán mà!

Tất cả trở về cho ta!

Phanh! Phanh! Phanh!

La Thiên đuổi theo mấy người, mỗi chân của một người, tất cả đều bị hấn đập về chỗ cũ, chân của mỗi người đều bị thương.

- A! Không...

Sáu người Tề Hồng khóc không ra nước mắt, tốc độ hành động giảm mạnh, bị mấy Vụ ảnh Vô giả ở gần đó cuốn lấy.

Suru suru! Suru suru!

Ở dưới sự dẫn dắt của La Thiên, một hai chục gã Vụ ảnh Vô giả xung quanh hình thành một vòng vây, vây sáu người bọn họ lại.

Phanh! Phanh! Phanh!

Sáu tên thiếu niên bị một đám Vụ ảnh Vô giả vây vào trong, ra cũng không ra được mà còn bị đánh tới mức đầu óc choáng váng.

Từ phía xa xa nhìn lại giống như có một đám người đang hoa chân múa tay, gào khóc thảm thiết, dường như đang tổ chức vũ hội ngoài trời vậy.

- Đến đây, đến đây! Đứng rồi, mọi người cùng chơi đùa nha! Cùng ôm nhau, cùng xoay vòng đi...

Nhìn mấy người đầu óc choáng váng ở bên trong, La Thiên tán dương gật đầu.

Nuôi nhốt sáu người này có thể duy trì số lượng Vụ ảnh Vô giả lớn, giúp hắn có thể dễ dàng thu hoạch ấn ký hơn.

Phương pháp này, hắn đặt tên là phương pháp nuôi nhốt của La thị.

- A a...

Trên trán đám người Tề Hồng, Ngũ Xuyên có gân xanh nổi lên, trong lòng run rẩy, ý chí gần như muốn tan vỡ.

Ôm nhau cái con em nguoi, xoay vòng con em nguoi đó!

Thế nhưng mà, chân của bọn hắn không tiện di chuyển, lúc này lại bị cả đám Vụ ảnh Vô giả bao quanh và quần đuổi, chỉ có thể một mình ứng phó mà thôi.

Trái lại, La Thiên dùng thân pháp cấp viên mãn, ở trong đám người này như cá gặp nước, số lượng ấn ký trên đầu không ngừng tăng lên.

Phốc!

Trên sơn cốc, cả đám đạo sư trợn mắt há hốc mồm, nhìn xuống vũ hội ngoài trời bên dưới, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Từ bên trên nhìn xuống dưới giống như có một đám thiếu niên xấu xa, đang khóc lóc gọi bậy ở trong khảo hạch của Thánh phủ. Tay chân múa may xoay tròn, nhảy quanh một đám lửa, vừa vui vẻ lại vừa một mình!

Hình tượng này quả thực bọn hắn không đành lòng nhìn vào!

- Cái con em nó!

- Nực cười! Thử thách của Thánh phủ là thứ uy nghiêm thần thánh, không thể vũ nhục!

Về mặt của đám đạo sư rất là đặc sắc, sau khi kinh ngạc trong nháy mắt ngẩn ngui, cả đám hoặc là tức giận, hoặc là dờ khóc dờ cười lên tiếng.

Nếu như chuyện này truyền đi, chỉ sợ sẽ làm cho uy danh của Trục Nhật Thánh phủ mất hết, lại còn trở thành chuyện cười trong miệng của người khác.

Ô...ô...n...g!

Lúc này, ấn ký ở trên đỉnh đầu của La Thiên đang không ngừng tăng vọt.

Chỉ chớp lát.

Số lượng ấn ký của La Thiên đã vượt qua Vân Tú quận chúa.



Sau mấy hơi, lại vượt qua Đường Uy!

Mười hơi thở sau.

Số lượng ấn ký đuổi kịp Nam Cung Ngọc!

Tốc độ thu hoạch này, đứng đầu toàn trường!

Không tốt!

Chẳng lẽ tiểu tử này đang ăn gian sao?

Mí mắt của đám đạo sư giật giật, nếu như để cho tiểu tử này dùng phương thức hiếm thấy như thế để cướp lấy vị trí thứ nhất thì khảo hạch cái khi gì nữa chứ

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 41: Lần đầu chiến Tiểu Hầu gia

Trong sơn cốc.

La Thiên dùng phương pháp nuôi nhốt của La thị độc đáo mà hấn sáng tạo ra nhanh chóng thu hoạch Vụ ảnh Võ giả, số lượng ấn ký trên đỉnh đầu nhanh chóng tăng lên.

Tốc độ thu hoạch của hấn đã vượt qua ba đại thiên tài, ngay cả Nam Cung Ngọc cũng nhỉnh hơn một chút.

Ở trong mắt của Thánh phủ đạo sư, chuyện này chẳng khác nào là ăn gian cả!

Đương nhiên.

Phương pháp ăn gian này, coi như các thiên tài khác biết rõ thì bọn họ cũng không cách nào làm được.

Phải biết rằng.

Ở khu vực này hấp dẫn hai chục tên Vụ ảnh Võ giả, tu vi thấp nhất cũng là tứ trọng, cao nhất là lục trọng.

La Thiên có Linh thức, tăng thêm lại có thân pháp cấp thượng phẩm viên mãn thì mới có thể không chế được cục diện.

Coi như là như thế, dưới tình huống bình thường thì hấn cũng không dám đồng thời đối mặt với nhiều Vụ ảnh Võ giả như vậy.

Nhưng giờ phút này, đám người Tề Hồng, Ngũ Xuyên bị nuôi nhốt, ít nhất cũng đã hấp dẫn hai phần ba hỏa lực thay cho hấn.

Tổng thể mà nói, chính là mượn lực đả lực, ngăn cản lẫn nhau.

- Ồ?

Lúc La Thiên đang thu hoạch Vụ ảnh Võ giả thì hấn cảm nhận được linh khí thiên địa ở gần đây có chút chấn động kỳ quái.

Vù vù Sưu!

Một hai chục tên Vụ ảnh Võ giả kia tạo thành một vòng, sau đó nhao nhao tán loạn thành mây mù.

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

La Thiên không khỏi sửng sốt, tiếp tục điên cuồng càn quét một hồi, không chừng còn có thể thu được vị trí thứ nhất.

Lúc này, dị biến xảy ra!

Sau khi đám Vân vụ Võ giả tán loạn, sương mù nương theo linh khí thiên địa chấn động mà hội tụ lại ở một chỗ, hình thành một Đại vô sĩ mặc áo giáp hùng tráng.

Oanh!

Võ sĩ mặc giáp vừa mới hiện thân đã toả ra một cỗ khí tức cường hãn và áp lực, mặt đất dưới chân hắn lập tức rạn nứt.

- Thật là mạnh mẽ! Tên Vụ ảnh Võ giả này chỉ sợ đạt đến cấp độ Khai mạch thất trọng rồi!

Đám người Tề Hồng, Ngũ Xuyên vừa mới thở dài một hơi, chợt sắc mặt đại biến.

Chạy mau!

Đám người Tề Hồng không chút nghỉ ngơi mà nhanh chân bỏ chạy.

Suru suru suru...

Lúc này, tay của Võ sĩ mặc giáp cầm một thanh kiếm lớn, hung hãn xuất thủ.

Một đạo sáng khí kiếm quang cực lớn, cách không chém về phía La Thiên, để lại một cái ranh rộng chừng một thước ở trên mặt đất.

Đây chính là thủ đoạn cách không công kích của Khai mạch thất trọng.

- Nhiều người như vậy, tại sao hắn lại chỉ đánh tới chỗ ta chứ?

La Thiên không khỏi trầm mắng một tiếng.

Sau khi Võ sĩ mặc giáp xuất hiện, hắn không thèm nhìn mọi người mà trực tiếp chém về phía La Thiên.

Vù vù suru!

May mà thân pháp của La Thiên đạt đến tới viên mãn, cho nên mới có thể né tránh được công kích của hắn.

Nhưng mà, tên Võ sĩ mặc áo giáp kia vẫn không nhanh không chậm, nhìn chăm chăm vào La Thiên, đuổi theo truy kích ở phía sau.

- Cái con em nó! Ta đã chọc phải cái thứ gì vậy?

La Thiên mắng thầm.

Hơi suy nghĩ một chút, rất nhanh hắn đã nghĩ đến một loại khả năng.

Chỉ sợ hành động điên cuồng càn quét chiến tích vừa rồi của hắn đã dẫn tới sự chú ý của các đạo sư ở phía trên.

Trên sơn cốc.

- Ha ha ha...! Nhóc con, này thì dám ăn gian!

Nhìn thấy bộ dạng chạy trốn chết của La Thiên, các đạo sư cảm thấy thật hả giận.

- Không được cười, tiếp tục đuổi theo, làm mòn nhuệ khí của kẻ này.

Tên trung niên béo tốt kia nói.

Đối với biểu hiện của La Thiên, các đạo sư vẫn tương đối kinh ngạc.

Nhưng mà, tiểu tử này còn chưa nhập Thánh phủ mà đã gây ra chuyện lớn như thế. Nếu như thực sự tiến vào, không biết sẽ gây ra rắc rối gì nữa đây.

Đúng lúc này.

Trong lúc chạy trốn, đột nhiên La Thiên chuyển hướng.

Suru!

Thân thể hắn nhoáng một cái đã xông vào trong đội ngũ của sáu người Tề Hồng.

- A!

- Sao tên đáng chết này lại tới đây?

Đám người Tề Hồng, Ngũ Xuyên đột nhiên rùng mình một cái.

La Thiên làm như vậy là muốn chứng thực suy nghĩ của mình.

- Sự xuất hiện của Vụ ảnh Võ giả thất trọng cảnh này hẳn là nhằm vào ta. Nhưng ta không tin ngay cả người qua đường nó cũng chém.

Trong lòng La Thiên thầm phân tích.

Quả nhiên, sau khi La Thiên lên vào trong đội ngũ của mấy người Tề Hồng, bước chân của gã Vụ ảnh Võ giả kia chậm lại, không tùy tiện xuất thủ nữa.

Nhưng mà, đội ngũ bị hấn trà trộn vào lại sợ tới mức kinh hãi lạnh hết sống lưng.

- La Thiên, người buông tha cho chúng ta có được không.

Một gã thiếu niên Khai mạch ngũ trọng mặt mũi bầm dập, dùng vẻ mặt như đưa đám nói.

- Coi như là chúng ta sai, không nên xuất thủ với người.

Ngoại trừ Tề Hồng và Ngũ Xuyên ra, bốn thiếu niên khác đau khổ cầu khẩn, toàn bộ đều nhận sai.

Thật sự là hành động nuôi nhốt vừa rồi của La Thiên đối với bọn họ đã để lại bóng ma trong tâm lý quá lớn.

- Bốn người các người cứ yên tâm, La mỗ không có ác ý, ta chỉ muốn cùng chạy với các người mà thôi.

Nhìn thấy mấy tên tội nghiệp này, La Thiên thần nhiên nói.

Đương nhiên, đối tượng của những lời này không gồm Tề Hồng và Ngũ Xuyên.

Không có ác ý? Chỉ muốn cùng đi thôi sao?

Bốn gã thiếu niên đột nhiên rung mình một cái, dường như bọn họ đã cảm nhận được ánh mắt của La Thiên không có ý tốt, có lẽ lại có ý tưởng gì đó đùa giỡn bọn họ.

Có đánh chết thì bọn họ cũng không tin La Thiên lại có mục đích đơn thuần như thế.

- Thế nào, dường như các người không tin?

La Thiên liếc nhìn mấy người này.

- Tin tin tin...

Mấy tên thiếu niên như gà con mổ thóc vậy, liên tục gật đầu.

- Đám người các người, tư tưởng không thuần khiết.

Nhìn thấy bộ dạng nghĩ một đằng nói một nẻo của mấy người, La Thiên không khỏi lắc đầu, hẳn cũng chẳng muốn giải thích.

Một lát sau.

Cuối cùng Võ sĩ mặc giáp truy đuổi ở đằng sau bọn họ cũng ngừng lại.

- Tiểu tử này, đúng là xảo trá mà.

Trên sơn cốc, cả đám đạo sư tức giận nói.

Vụ ảnh Võ giả tu vi Khai mạch thất trọng này là do bọn họ lợi dụng trận pháp để ngưng kết ra, chuyên môn dùng để đối phó với La Thiên.

Nhưng La Thiên không phải người ngu, hấn trà trộn vào trong đám người, làm cho các đạo sư không thể làm gì được nữa.

- Vụ ảnh Võ giả thất trọng cảnh này, ta phải làm sao bây giờ?

Vị nữ đạo sư kia nói.

- Giữ lại đi, để nó không chủ động công kích là được.

Lão giả mặc áo bào trắng trầm ngâm nói.

Các đạo sư lo lắng, La Thiên lại gây ra hành động dẫn lửa thiêu thân gì, vì lẽ đó giữ Võ sĩ mặc giáp lại còn có thể khắc chế được hắn.

- Có trò hay để nhìn rồi!

Tên trung niên béo kia bỗng nhiên cười cười.

Các đạo sư vừa nhìn xuống đã nhao nhao nở một nụ cười.

Suru!

Chỉ thấy một gã thiếu niên mặc áo bào tím hoa lệ, bay nhanh đến gần chỗ đám người La Thiên.

- Tiểu Hầu gia!

Tề Hồng và Ngũ Xuyên như nhìn thấy đại cứu tinh, miệng kinh hô lên.

Mà tên thiếu niên mặc áo bào tím kia chính là Đường Uy.

- Làm tốt lắm! Các ngươi đã bắt giữ được tên dân đen này.

Đường Uy nhếch miệng cười cười, ánh mắt rơi xuống trên người La Thiên.

La Thiên vừa vặn đứng ở chính giữa mấy người, người không hiểu nhìn vào còn tưởng rằng bị mấy người Tề Hồng bắt lại.

Chỉ là, nhìn qua tiểu tử này rất là nhẹ nhàng, còn mấy tên thủ hạ của mình thì trên người bị thương, xem ra đã trải qua một trận chiến ác liệt.

- Tiểu Hầu gia, chúng ta...

Về mặt hai người Tề Hồng và Ngũ Xuyên xấu hổ, mặt đỏ lên, không biết nên mở miệng như thế nào.

- Tiểu Hầu gia, cảm ơn mấy tên thủ hạ của ngươi đã một đường hộ tống ta đến đây.

La Thiên lại cười nói.

- Hộ tống? Tên dân đen nhà ngươi đang nói những cuộc gì thế?

Đường Uy biến sắc, lập tức phát hiện có chỗ không đúng.

- Tiểu Hầu gia, là chúng ta bị hãm bắt giữ...

Một tên thiếu niên dùng vẻ mặt như đưa đám nói.

Cái gì!

Đường Uy khẽ giật mình, sau đó chợt kinh ngạc hét lớn:

- Sáu người các ngươi... Bị hãm bắt giữ?

Nói là bắt giữ cũng không hề quá đáng một chút nào.

Trên đùi bọn hãm bị thương, bị La Thiên như âm hồn không tán dây dưa, bản thân lại không còn cách nào khác để thoát khỏi hãm, cho nên trong lòng đã sớm sợ hãi từ lâu.

- Tiểu Hầu gia, sau này còn gặp lại nha.

La Thiên cười cười khà khà, chân đi đến một phương hướng khác.

- Đứng lại đó cho ta!

Đường Uy gầm lên một tiếng, quanh thân có một tầng sóng khí nóng rực xoáy lên, hóa thành một cái roi nhanh chóng tới gần La Thiên.

Tốc độ bộc phát trong nháy mắt kia làm cho La Thiên giật mình, hoàn toàn không kém gì mình.

Dù sao. Du Thân bộ là bộ pháp cận chiến, thích hợp cho xê dịch trong phạm vi nhỏ, tốc độ là ưu thế lớn nhất của hãm.

Mà tu vi của Đường Uy đã cao, cảnh giới thân pháp lại không thấp.

- Nộ Vân chương!

Đường Uy toàn lực ra tay, bàn tay có ánh sáng màu đỏ quanh quẩn, trong tiếng nổ đùng đoàng có sóng khí kinh khủng tỏa ra.

Nộ Vân chương chính là vũ kỹ Linh cấp, nổi danh về lực bộc phát.

Lúc trước, Đường Uy đã dựa vào vũ kỹ này để giết chết Vụ ảnh Võ giả lực trọng cảnh trong nháy mắt.

Sắc mặt của La Thiên bỗng nhiên biến sắc, hắn đã cảm nhận được một tia cảm giác nguy hiểm, đây chỉ sợ là đối thủ mạnh nhất mà hắn gặp được từ khi xuất đạo tới nay!

- Ngưng Tinh Quy Nhất!

La Thiên hít sâu một hơi, chân khí trong bốn đầu khí mạch hội tụ, nương theo Hàn lực của U Lam Thần mạch, ngưng tụ ra một đạo kiếm quang lạnh lẽo như băng.

Phốc Phốc! Oành!

Công kích va chạm vào nhau tạo ra sóng khí cao vài thước.

- Lực lượng thật là đáng sợ...

Trong lòng đám người Tề Hồng và Ngũ Xuyên rung động.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 42: Thời khắc cuối cùng!

- Lực lượng thật là đáng sợ...

Trong lòng đám người Tề Hồng và Ngũ Xuyên đang xem cuộc chiến rung động.

Không nghĩ tới, La Thiên lại có thể bộc phát ra chiến lực như thế, có thể chính diện đối đầu cùng với Đường Uy.

Oanh Phanh!

Kình phong cực nóng và lạnh lẽo xoáy lên cao vài thước, quét ngang bốn phương.

Ở trong bụi bặm có hai đạo thân ảnh, đồng thời đẩy lui ra ngoài.

Oa!

Một tên thiếu niên tuổi nhũn mặc áo bào xanh đứng trong đó sắc mặt trắng bệch, miệng nhả ra một búng máu, chính là La Thiên.

- Khả khả! Không hổ là Tiểu Hầu gia, vũ kỹ Linh giai quả thực là mạnh mẽ.

- Tên dân đen này, trúng một chiêu đã bị thất bại!

Đám người Tề Hồng và Ngũ Xuyên, nhếch miệng cười to, dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn chăm chăm vào La Thiên.

Nhưng mà, mấy người này lại không thấy được trên mặt Đường Uy hiện lên vẻ kinh ngạc, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

- Không hổ là Khai Mạch lực trọng đỉnh phong, vũ kỹ chương pháp Linh cấp quả thực có lực bộc phát rất là mạnh mẽ.

La Thiên lau vết máu ở khóe miệng, trong mắt có chiến ý chột lóe lên.

Tu vi của Đường Uy cao hơn hẳn hai trọng, lại tu luyện Nội Vân chương, đây là vũ kỹ có tiếng về lực bộc phát.

Ở trong thử thách, La Thiên cũng không dám thúc giục Thần mạch đến cực hạn.

- Tiểu Hầu gia, sau này tiếp tục chiến tiếp.

La Thiên thi triển Du Thân bộ cấp viên mãn, thân thể ưu nhã linh động nhẹ nhàng nhảy đi.

- Tên dân đen này...

Ánh mắt Đường Uy trở nên âm trầm, hai tay để sau lưng, nhìn chăm chăm vào bóng lưng rời đi của La Thiên.

Không người nào phát hiện ra, trên bàn tay đặt ở phía sau lưng của Đường Uy có một cái miệng vết thương rất lớn, nhìn rất là ghê rợn.

Đây chính là thương thế do Ngung Tinh Kiếm chỉ tạo thành, lực xuyên thấu của nó rất đáng sợ, từ tình huống vết thương là có thể thấy được.

Không chỉ như thế, trên cánh tay của Đường Uy còn có một tầng sương lạnh, máu không thể lưu thông được.

- Tiểu Hầu gia, tên dân đen kia chiến bại rồi chạy trốn, mọi người cùng nhau đuổi giết hắn đi.

Về mặt đám người Tề Hồng và Ngũ Xuyên phản kích không thôi, không thể chờ đợi được nữa mà muốn đi báo thù.

Đương nhiên.

Dùng tốc độ của bọn hắn thì không thể nào đuổi theo La Thiên được.

Nhưng mà, Đường Uy vẫn đứng ở đây, về mặt thay đổi liên tục, cũng không có ý định truy kích.

- Tiểu Hầu gia, vì sao chúng ta không đuổi giết tiểu tử kia?

Ngũ Xuyên có chút nghi ngờ nói.

- Hừ! Lần thử thách này, cướp lấy vị trí thứ nhất mới là quan trọng nhất.

- Một tên dân đen, trước tiên cứ cho hắn một chút giáo huấn, đợi tiến vào Thánh phủ, ta sẽ chinh đón hắn sau.

Đường Uy hừ lạnh một tiếng, trong đáy mắt hiện lên vẻ tàn độc.

Đám thủ hạ của hắn nhìn nhau, tất cả đều cảm thấy kỳ quái, đây dường như không phải là phong cách hành sự của Đường Uy.

- Các người tự chữa thương trước, sau đó theo bản Hầu gia đi săn giết Vụ ảnh Vô giả.

Đường Uy phân phó bọn họ.

Hắn tự mình đi về phía xa, lặng lẽ đắp Kim Sang Dược lên trên bàn tay.

- Đáng chết thật! Vũ kỹ chỉ pháp của tiểu tử kia cũng là Linh cấp!

Đường Uy trầm mặc.

Trong lòng của hắn rất là căm hận, mình lại bị một Vô giả Khai Mạch tứ trọng bình dân làm bị thương, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, sao hắn còn mặt mũi tồn tại trên đời này nữa?

Về phần đuổi giết La Thiên? Đường Uy không nắm chắc được bao nhiêu phần.

Cảnh giới vũ kỹ Linh cấp của La Thiên còn thắng hắn nửa giai, thậm chí lực xuyên thấu của kiếm chỉ còn có thể uy hiếp được hắn.

Lại thêm thân pháp của đối phương cũng rất cao siêu, ở trong hoàn cảnh như vậy cũng đã chiếm ưu thế địa lợi.

...

Bên kia.

Sau khi La Thiên lui lại, hắn tìm một địa phương để nghỉ ngơi và hồi phục, đồng thời cũng điều dưỡng thương thế một chút.

Bởi vì có Thần mạch cho nên tố chất thân thể của hắn rất mạnh, năng lực tự lành của thương thế gấp vài lần người thường.

- Ta đã hoàn toàn đắc tội với tên Tiểu Hầu gia này rồi, hơn nữa người này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ trả thù.

Sắc mặt La Thiên có chút âm trầm.

Hắn và Đường Uy vốn không thù không oán.

Cũng bởi vì La Thiên cự tuyệt lời mời chào, không chịu làm tiểu đệ của hắn, làm hắn cảm thấy mất mặt, từ đó trong lòng người kia mới ghi hận.

Trước đây, sáu người Tề Hồng và Ngũ Xuyên vây công hắn, nhất định là chuyện do Đường Uy xúi dục.

Đổi lại là Khai Mạch tứ trọng bình thường thì đã sớm bị đùa tóit chết rồi!

Lần này Đường Uy lỡ tay, tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, ngày sau nhất định sẽ ngóc đầu trở lại trả thù hấn.

- Đã như vậy thì đừng trách ta phá hỏng chuyện tốt của bọn ngươi.

Trong mắt La Thiên hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Trong lòng của hấn đã vẽ ra một kế hoạch.

Không phải Đường Uy ngươi muốn lấy vị trí thứ nhất sao?

Có La Thiên ta ở đây, ngươi đừng hòng mơ thành công!

Đúng lúc này, một tiếng nói có lực lượng vang vọng ở trong sơn cốc.

- Thử thách của Thánh phủ chỉ còn thời gian nửa nén nhang nữa thôi!

Tiếng nói này làm cho vẻ mặt của một hai trăm thiếu niên còn lại trong sơn cốc trở nên gấp gáp.

Bởi vì, thử thách của Thánh phủ lần này chỉ tuyển một trăm người đứng đầu mà thôi.

Cùng lúc đó, trong lòng ba đại thiên tài mạnh nhất là Nam Cung Ngọc, Đường Uy, Vân Tú công chúa cũng xiết chặt lại.

Đối với ba vị thiên tài như bọn họ mà nói, chuyện thông qua thử thách không hề có chút áp lực nào cả.

Nhưng tranh đoạt vị trí thứ nhất mang ý nghĩa trọng đại.

Trước đây, người đứng đầu thử thách đều được Thánh phủ coi trọng và bồi dưỡng, gần như tất cả mọi người đều có thể đột phá tới Linh Hải cảnh, trở thành cao thủ một phương.

Nghe được tiếng nói này, tâm tình của Đường Uy rất là sa sút!

Bởi rằng chuyện của La Thiên đã làm hấn chậm trễ chút thời gian, số lượng ấn ký đạt được đã kém hơn Nam Cung Ngọc và Vân Tú quận chúa.

- Hừ! Điều là do đám phế vật các ngươi! Ngay cả một tên dân đen cũng không đối phó được, làm tổn thời gian của bản Hầu gia. Nếu như lần khảo hạch này bản Hầu gia không lấy được vị trí thứ nhất, ta sẽ bắt các ngươi hồi tội!

Đường Uy quát mấy tên thủ hạ của mình.

Toàn bộ đội ngũ của Đường Uy đều cảm thấy gấp rút, bắt đầu toàn lực săn giết Vụ ảnh Võ giả.

Bọn hấn không phát hiện ra được, ở phía sau bọn hấn có một đạo thân ảnh mặc áo bào xanh, mượn mây mù yểm hộ, đang lặng lẽ đi theo ở phía sau lưng bọn họ.

Thiếu niên này, đương nhiên là La Thiên.

Số lượng ấn ký mà La Thiên thu được đủ để đứng vào trước năm, căn bản không lo tới việc không vào được top một trăm.

Nhiệm vụ của hấn bây giờ chính là ngăn cản Đường Uy đạt được vị trí thứ nhất.

Dùng gia thế và thiên phú của Đường Uy, nếu như là đạt được vị trí thứ nhất trong thử thách thì sẽ được Thánh phủ bồi dưỡng trọng điểm, sẽ mang tới cho La Thiên phiền toái rất lớn.

- Tiểu Hầu gia! Vừa rồi có người nhìn thấy Nam Cung Ngọc, hấn đã gom góp được bảy mươi chín cái ấn ký.

Lúc này, một gã thủ hạ của hấn chạy tới nói.

Nghe vậy, các thủ hạ còn lại không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Nam Cung Ngọc này quá là khủng bố, bảy mươi chín cái ấn ký, như vậy phải đi giết bao nhiêu Vụ ảnh Võ giả cơ chứ?

Ở dưới sự hỗ trợ của bọn họ, Đường Uy cũng chỉ thu được sáu mươi lăm cái ấn ký mà thôi.

Hiện giờ thời gian chấm dứt thử thách không còn nhiều nữa.

Cứ theo số lượng chênh lệch này mà suy tính, đến khi thử thách chấm dứt, Đường Uy rất khó để đuổi kịp tốc độ của Nam Cung Ngọc.

Chẳng lẽ, người đứng thứ nhất thử thách lần này chính là Nam Cung Ngọc sao?

- Đều là do đám phé vật các người làm hỏng chuyện lớn của bản Hầu gia!

Sắc mặt Đường Uy có chút tối tăm phiền muộn, lửa giận bắn ra, nắng đám thù hạ của mình như máu chó xối đầu.

- Hầu gia, ta có một đề nghị, có thể đạt được một lượng lớn ấn ký trong thời gian ngắn, thậm chí còn đoạt được vị trí thứ nhất!

Tề Hồng đột nhiên mở miệng nói.

- Còn không mau nói!

Lông mày Đường Uy nhíu lại.

- Lúc trước, chúng ta gặp phải một Vụ ảnh Võ giả có tu vi Khai mạch thất trọng, nếu có thể đánh chết được hắn thì thành tích của Tiểu Hầu gia có thể vượt qua được Nam Cung Ngọc trong nháy mắt!

- Chỉ là, Vụ ảnh Võ giả Khai mạch thất trọng quá mạnh mẽ! Chúng ta không phải là đối thủ của hắn.

Tề Hồng nói.

Dựa theo quy luật của Tứ phương huyền vân trận, đánh chết Vụ ảnh Võ giả Khai Mạch tứ trọng thì sẽ đạt được một đạo ấn ký.

Đánh chết Khai mạch ngũ trọng thì sẽ đạt được ba cái ấn ký.

Đánh chết Khai Mạch lục trọng, đạt được chín cái ấn ký.

Mỗi khi cao hơn một cảnh giới thì số lượng tăng lên sẽ là gấp ba!

Như vậy, đánh chết Vụ ảnh Võ giả Khai mạch thất trọng thì sẽ là bao nhiêu chứ?

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì sẽ là hai mươi bảy cái ấn ký đó trời!

- Vụ ảnh Võ giả Khai mạch thất trọng?

Hai mắt của Đường Uy không khỏi sáng ngời.

Thử thách của Thánh phủ chuẩn bị kết thúc, chuyện tranh đoạt vị trí thứ nhất đối với hắn là tình thế bất buộc!

Nếu có thể đánh chết Vụ ảnh Võ giả Khai mạch thất trọng, trong nháy mắt hắn sẽ thu hai mươi bảy cái ấn ký, khi đó vị trí thứ nhất chắc chắn là của hắn.

Trên thực tế.

Trong ba đại thiên tài, bất kỳ người nào có thể thu hoạch được hai mươi bảy cái ấn ký cũng có thể yên ổn đứng ở vị trí thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 43: Làm không tệ

Thử thách của Thánh phủ, chuẩn bị kết thúc.

Các đạo sư ở trên sơn cốc lúc nào cũng chú ý tới tình huống chính thể ở phía dưới.

Nhất là tiến độ của ba đại thiên tài.

- Tốc độ chém giết của Nam Cung Ngọc quá là nhanh, vượt xa vị trí thứ hai!

- Đúng vậy, Vân Tú quận chúa và Đường Uy đều bị xa tới mười cái ấn ký.

- Nếu không có gì ngoài ý muốn thì người đứng thứ nhất khóa này chính là Nam Cung Ngọc.

Các đạo sư nhìn chung ra toàn trường, trên cơ bản đã có thể kết luận kết quả lần này.

Như vậy cũng danh xứng với thực.



Căn cứ vào quan sát của các đạo sư, thực lực tổng hợp của Nam Cung Ngọc quả thực cao hơn Vân Tú quận chúa và Đường Uy phía trên.

Về phần La Thiên.

Từ khi đào tẩu khỏi tay Đường Uy, dường như thương thế của hắn không nhẹ, đã buông tha tranh đoạt vị trí thứ nhất, số lượng ẩn ký so với ba đại thiên tài đã khá là cao.

Chuyện tranh đoạt vị trí thứ nhất, nhất định La Thiên không có khả năng.

Bởi vậy, các đạo sư cũng không tiếp tục chú ý tới hướng đi của La Thiên nữa.

- Nói như vậy vẫn còn quá sớm, có lẽ Đường Uy này còn có khả năng lợi ngược dòng cũng nên.

Vị nữ đạo sư kia cười nói.

Lời này đã dẫn tới các đạo sư khác chú ý, cả đám không khỏi nhìn về phía Đường Uy.

- Hắn đang đến gần Vụ ảnh Vô giả Khai mạch thất trọng kia!

Sắc mặt mấy tên đạo sư kia có chút cổ quái.

Vụ ảnh Vô giả Khai mạch thất trọng này là một kết quả ngoài ý muốn. Vốn ở trong thử thách của Thánh phủ không nên xuất hiện tồn tại cường đại như thế.

Nhưng mà, trong thử thách này lại có quái tài như La Thiên, khai sáng ra phương pháp nuôi nhốt, điên cuồng càn quét chiến tích.

Bọn hắn bắt đầu đi lầm mới phải vận dụng quyền hạn từ trận pháp, tạo ra một tên Vụ ảnh Vô giả Khai mạch thất trọng.

- Nếu như trước khi thử thách chấm dứt mà Đường Uy có thể chém giết được Vụ ảnh Vô giả thất trọng cảnh này thì quả thực hắn có thể lợi ngược dòng, cướp lấy vị trí thứ nhất.

Lão giả mặc áo bào trắng kia, trầm giọng nói.

- Chỉ có điều, chênh lệch giữa Khai Mạch lục trọng và thất trọng, rất lớn. Đường Uy muốn thành công cũng không dễ dàng.

...

- Tiểu Hầu gia, ở phía trước.

Tề Hồng hạ giọng, chỉ về phía trước, sợ làm kinh động đến tên Vụ ảnh Vô giả Khai mạch thất trọng kia.

Khai mạch cửu trọng, mỗi tam trọng là một ranh giới rõ ràng.

Vô giả Khai Mạch cảnh thất trọng, chân khí ngưng luyện mạnh mẽ, có thể cách không mà công kích, Khai Mạch cảnh ngũ lục trọng phổ thông có thể sẽ bị giết chết trong nháy mắt.

Rất nhanh.

Một gã Vô sĩ cao tới hai thước mặc áo giáp hiện lên trước mặt bọn họ.

Tay của Vô sĩ cầm một thanh kiếm lớn vừa dày vừa nặng, lẳng lẳng đứng lẳng tại chỗ, thế nhưng lại có cảm giác áp bách vô hình vọt tới.

- Quả thực là Khai mạch thất trọng.

Lông mày của Đường Uy giật giật.

Bình thường, nếu hắn chống lại Vô giả Khai mạch thất trọng cũng không có chút phần thắng nào cả.

Nhưng Vụ ảnh Vô giả là thứ mà trận pháp ngưng tụ ra, khác với người thường, ở phương diện linh trí sẽ có chỗ thiếu hụt.

Còn nữa, cũng không phải là chỉ có một mình hắn đấu, mà còn có bảy tám tên thủ hạ của hắn nữa.

- Đợi ta tiến lên hấp dẫn nó, các ngươi chịu trách nhiệm công kích.

Đường Uy phân phó.

Nói xong hắn nghênh ngang tới gần Vô sĩ mặc giáp.

- Nộ Vân chương!

Sáu cái khí mạch trong cơ thể Đường Uy vận chuyển, quanh thân có một tầng sóng gió nóng bỏng hiện lên, trên hai tay có một tầng sương mù đỏ thẫm, từ bên trong truyền đến tiếng bạo liệt kinh người.

Một chương này so với lúc giao phong cùng La Thiên còn mạnh hơn hai phần, gần như bằng công kích của Khai mạch thất trọng.

Võ sĩ mặc giáp tuân theo sự của không chế của trận pháp, đứng lặng tại chỗ, sẽ không chủ động tấn công bất kỳ kẻ nào.

Nhưng gặp công kích, nó cũng sẽ phản kích.

Suru suru suru!

Võ sĩ mặc giáp tay cầm thanh kiếm lớn hung hãn xuất thủ, một đạo kiếm khí ánh sáng cực lớn cách không bỏ về phía Đường Uy.

Phanh phanh!

Tiếng nổ đùng đoàng vang lên, lập tức có một cái hố lớn xuất hiện.

Ở bên trong đám bụi, Đường Uy kêu lên một tiếng buồn bực, thân thể nhanh chóng lui về phía sau vài bước, miễn cưỡng ngăn cản được một kiếm của tên Võ sĩ này.

Nhưng mà, đây mới chỉ là một kiếm mà thôi.

Vù vù Suru! Suru! Suru!...

Tu vi thất trọng của Võ sĩ chính thức được bộc phát, từng đạo kiếm quang cuốn về phía Đường Uy.

Cảnh này làm cho La Thiên đi theo ở đằng sau cũng phải kinh hãi một trận.

Nếu đổi lại hấn mà nói, nhất định sẽ không có cách nào mạnh mẽ kháng cự lại được mà chỉ có thể thông qua thân pháp, nhanh chóng rút lui và chạy trốn mà thôi.

Đinh suru!

Cơ thể của Đường Uy bị ảnh hưởng của kiếm quang quét trúng, tia lửa bắn tung tóe, để lộ ra một kiện giáp mềm màu xanh biếc ở bên trong.

Bởi vì là nhi tử của Vương Hầu cho nên việc Đường Uy có một cái giáp mềm phòng ngự hạ phẩm cũng không có gì là kỳ quái cả.

Mà chuyện này còn chưa xong.

Đường Uy đột nhiên ăn vào hai viên Linh đan, một viên màu xanh, một viên màu đỏ.

- Hồi Khí đan, Bạo Linh đan thượng phẩm.

Trong mắt Đường Uy hiện lên vẻ điên cuồng, chân khí trên người hấn bỗng nhiên tăng vọt, thực lực kéo lên một đoạn dài.

Hồi Khí đan thượng phẩm có thể gia tăng tốc độ khôi phục chân khí của hấn.

Bạo Linh đan chính là mật đan tăng cường thực lực.

Oanh! Phốc suru suru!

Trong khoảnh khắc, chiến lực của Đường Uy tăng lên một tầng thứ khác, có thể đánh tới đánh lui với tên Võ sĩ thất trọng kia.

Đám thủ hạ của hấn ở bên cạnh không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Không hổ là nhi tử của Vương Hầu, của cái tương đối khá, không nói tới việc có bảo giáp hộ thân mà còn lấy ra hai viên Linh đan có giá trị liên thành.

- Các ngươi còn không mau lên?

Đường Uy hét lớn một tiếng làm cho đám thủ hạ giật mình tỉnh lại.

Lúc này, tuy chiến lực của Đường Uy mạnh, thế nhưng hấn lại không có cách nào kéo dài được. Vì vậy tạm thời không có cách nào chính thức chiến thắng được Võ sĩ thất trọng kia.

- Được!

- Mọi người nhanh lên!

Bảy tám thủ hạ của hắn đều có tu vi Khai mạch ngũ trọng trở lên, cả đám nhao nhao từ mặt bên và phía sau đến gần, phát động công kích với Võ sĩ mặc áo giáp.

- Bản hầu sẽ ngăn hắn lại, các người chỉ cần toàn lực tấn công là được.

Đường Uy tới gần, chém giết cận thân với Võ sĩ mặc giáp, gắt gao kiềm chế hắn.

Giờ phút này, khuyết điểm chưa đủ linh trí của Vụ ảnh Võ giả đã lộ ra.

Đường Uy ở gần hắn nhất, sự uy hiếp tới từ công kích cũng là lớn nhất, Vụ ảnh Võ giả chỉ biết tự lực công kích hắn mà mặc kệ những người khác.

- Tiêu diệt hắn!

Tồn thương do Tề Hồng, Ngũ Xuyên và những người khác tạo thành đối với Võ sĩ mặc giáp có hạn, thế nhưng dưới sự tích lũy không ngừng, cuối cùng cũng dần dần tạo thành thương thế rất nặng.

- Tốt tốt tốt! Đợi thương thế nặng hơn chút nữa, để bản hầu đánh chết hắn.

Đường Uy hăm hở, trên mặt hiện lên ánh sáng màu đỏ.

Chỉ cần tiếp tục kéo thêm mười hơi thở nữa là hắn đã có thể chính diện đánh chết Võ sĩ mặc áo giáp đang có thương thế vô cùng nghiêm trọng này.

- Tiểu Hầu gia, chúng ta lại gặp mặt rồi!

Một tiếng cười khê truyền đến.

Thanh âm kia làm cho Đường Uy cảm thấy có chút quen tai, đám người Tề Hồng, Ngũ Xuyên thì lại rung mình một cái.

Chỉ thấy, một tên thiếu niên tuấn tú mặc áo bào xanh tươi cười đi tới.

- La Thiên!

Đám người ở đây nghẹn ngào kinh hô.

- Tên dân đen nhà ngươi! Không ngờ lại có dũng khí quay lại!

Sắc mặt của Đường Uy trở nên âm trầm.

- Ta quay lại thì ngươi làm gì được ta?

La Thiên thần nhiên nói.

- Ngươi...

Đường Uy không khỏi giận dữ nói, thế nhưng hắn phải ở phía trước giao đấu với Võ sĩ mặc giáp, nếu không nắm chắc thời gian thì được hiệu của hai viên Linh Đan trong cơ thể sẽ lập tức biến mất.

- La Thiên, ngươi muốn làm gì?

Đường Uy nghiêm mặt nói.

Hắn rất lo lắng việc La Thiên sẽ đột nhiên bộc phát đánh từ phía sau, như vậy thì phiền toái lớn.

- A? Ngươi đang sợ hãi sao?

Về mặt La Thiên có chút nhẹ nhõm, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười nghiền ngẫm.

Hiện giờ hắn không trông chờ vào việc đoạt vị trí thứ nhất cho nên chơi Đường Uy một cái cũng không tệ.

- Nếu như ngươi dám động thủ, ngươi có tin bản hầu sẽ làm cho ngươi không có đất đặt chân ở trong Thánh phủ hay không?

Trong thanh âm của Đường Uy để lộ ra hàn ý khiếp người.

La Thiên thờ ơ, thản nhiên: Nói hay lắm, giống như ta không động thủ thì ngươi sẽ đối xử tử tế với ta khi ở trong Thánh phủ vậy.

Nếu để cho Đường Uy cướp lấy vị trí thứ nhất thì hắn sẽ gặp phiền toái rất lớn.

- Đối phó với đám bại tướng dưới tay như các ngươi, ta cũng lười xuất thủ.

La Thiên khoát tay áo một cái.

Dứt lời, hắn lui về phía sau một khoảng cách.

Ồ!

Đám người Đường Uy có chút ngoài ý muốn, đồng thời cũng thở dài một hơi.

- Dân đen, coi như ngươi thức thời. Chờ ta đoạt được vị trí thứ nhất, nhất định ta sẽ giết chết ngươi ở trong Thánh phủ!

Đường Uy lạnh lẽo nhìn bóng lưng của La Thiên.

Nhưng vào lúc này La Thiên đột nhiên vận chuyển chân khí, la lớn:

- Nam Cung Ngọc!

- Ở đây có Vụ ảnh Võ giả Khai mạch thất trọng, sắp bị Đường Uy đánh chết rồi.

- Nam Cung Ngọc! Nếu như ngươi không đến thì vị trí thứ nhất sẽ là của người ta đó.

...

Thanh âm tích lũy đủ chân khí vang vọng ở trong sơn cốc.

Toàn bộ sơn cốc cũng chỉ có phạm vi hai ba dặm, chỉ cần không phải ở trong góc thì đều có thể nghe thấy được.

- Ngươi... cầm miệng cho ta!

Về mặt Đường Uy tái mét, trong con giận dữ thiếu chút nữa đã tức điên lên.

Tề Hồng, Ngũ Xuyên và những người khác đứng như trời trồng, trong lòng kinh ngạc, không biết làm thế nào.

Nhiều nhất qua mười hơi thở nữa là Đường Uy có thể đánh chết Võ sĩ mặc giáp, sao La Thiên lại gây ra một hành động như thế chứ?

Đúng vậy, La Thiên không động thủ.

Nhưng hành động này so với hắn động thủ còn không xong hơn gấp mười lần!

Suru! Suru!

Rất nhanh, từng thiếu niên thiên tài ở gần đã bị hấp dẫn tới đây.

- Oa! Quả thực có Vụ ảnh Võ giả Khai mạch thất trọng?

- Nếu như đánh chết, có thể có được bao nhiêu ấn ký chứ?

Ánh mắt của những thiếu niên này lập lòe.

Bởi vì nhân số gia tăng cho nên ở gần xuất hiện một lượng lớn Vụ ảnh Võ giả, quá nhiều đến kế hoạch đánh chết Vụ ảnh Võ giả của Đường Uy.

- Đáng giận! La Thiên, sau này đừng rơi xuống tay của ta.

Sắc mặt Đường Uy trở nên tối tăm phiền muộn như có thể chảy ra nước, ánh mắt tràn ngập sát ý xẹt qua La Thiên.

Suru!

Bỗng nhiên một thiếu niên tuấn mỹ, khuôn mặt như ngọc thông dong tới gần khu vực hỗn loạn này.

- Là Nam Cung Ngọc!

- Nam Cung Ngọc cũng tới, có trò hay để nhìn rồi.

Các thiếu niên ở đây nhao nhao tránh ra.

- Quả thực là có Vụ ảnh Võ giả Khai mạch thất trọng, nếu như không để ý thì vị trí thứ nhất đã rơi xuống tay Đường Uy rồi.

Trên mặt Nam Cung Ngọc hiện lên dị sắc, trong lòng có chút may mắn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía La Thiên đang mở miệng ở gần đó, không khỏi gật đầu.

- Không tệ! Nam Cung Ngọc ta thiếu người một nhân tình.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 44: Chỉ một lần đã thành công

Ánh mắt của Nam Cung Ngọc xẹt qua La Thiên, trong mắt có chứa một tia khen ngợi và cảm kích.

Nếu không phải La Thiên lên tiếng thì hắn cũng không biết nơi này có một tên Vụ ảnh Võ giả Khai mạch thất trọng, thiếu chút nữa đã bị lật thuyền trong mương.

- Nam Cung Ngọc! Vụ ảnh Võ giả thất trọng cảnh này là do bản Hầu gia phát hiện ra trước, còn không mau mau thôi lui!

Đường Uy quát lên một tiếng chói tai, sắc mặt rất là khó coi.

- Thử thách của Thánh phủ là dựa vào thực lực cá nhân để quyết định, nào có phân chia trước sau chứ?

Thanh âm réo rắt, không chậm không nhanh của Nam Cung Ngọc vang lên.

Suru suru!

Thân thể thon dài của hắn tạo ra một chuỗi hư ảnh phóng khoáng khó lường, nhanh chóng đến gần Võ sĩ mặc giáp.

Bàn về tốc độ thân pháp, có thể nói là Nam Cung Ngọc khinh thường toàn trường, ngay cả Đường Uy cũng phải cam bái hạ phong.

Có lẽ, chỉ có thân pháp cấp viên mãn của La Thiên thì mới có thể hơn hắn nửa trù ở phương diện linh hoạt.

- Thân pháp Linh cấp, cảnh giới không thấp.

Ánh mắt La Thiên chớp lên, không hổ là người xuất thân từ một trong bảy đại Vũ đạo thế gia của Thương Vân quốc.

- Cút cho ta!

Đường Uy gầm lên, hai tay bắn ra một đạo quyền kinh đô thăm, đánh về phía Nam Cung Ngọc.

Phanh Suru Suru!

Sắc mặt Nam Cung Ngọc lãnh đạm, bàn tay trắng nõn chấn động, bên trên có một tầng sóng khí màu xanh quanh quẩn, sau đó hắn đánh ra công kích, gần như là cách không đánh tới.

Phanh Phanh!

Hai cổ lực lượng gần bằng Khai mạch thất trọng va chạm vào nhau tạo ra một cơn gió lốc, hai ba gã Vụ ảnh Võ giả ở gần đó lập tức bị diệt sát.

- Thật là đáng sợ!

- Mau nhanh tránh ra...

Các thiếu niên ở gần nhao nhao tránh đi.

Nhưng mà, mấy tên thù hạ của Đường Uy là đám người Tề Hồng, Ngũ Xuyên lại không may mắn như vậy.

Bọn hắn luôn công kích Võ sĩ mặc giáp, hiện tại Đường Uy lại phân tâm đi đối phó với Nam Cung Ngọc, làm cho Võ sĩ mặc giáp mất đi không chế.

Suru suru!

Thanh kiếm lớn trong tay Võ sĩ mặc giáp đánh ra vài đạo sóng khí kiếm quang cực lớn, xuyên qua người của mấy người này.

- A a...

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, Ngũ Xuyên đứng mũi chịu sào bị đánh thành hai đoạn.

- Tiểu Hầu gia, cứu mạng ——

Tề Hồng thi triển đao pháp cắt một tay, cố gắng chống cự.

Phốc phốc!

Kết quả, cánh tay còn lại của hắn bị Võ sĩ mặc giáp cách không kích chém đứt.

- Không..

Tề Hồng hoàn toàn sụp đổ, người ngã xuống đất, bị trận pháp cuốn đi.

Tên võ sĩ mặc giáp kia vẫn chưa thỏa mãn mà mang theo thân thể bị thiệt hại nghiêm trọng, vung vẩy thanh kiếm lớn, bắn về phía các thiếu niên ở gần đó.

- Chạy mau!

Các thiếu niên đang xem náo nhiệt đều chạy trời chết.

Giờ phút này, bởi vì nơi này có quá nhiều người hội tụ cho nên đã làm cho trận pháp tự động ngưng tụ ra một lượng lớn Vụ ảnh Võ giả, số lượng nhiều đến gần trăm tên.

- Gây ra nhiều loạn lớn rồi.

Khóe miệng La Thiên khẽ động, có cảm giác như vừa bị đâm. Cảm giác này đến từ bên trên sơn cốc, là ánh mắt không có ý tốt của các đạo sư.

Ban đầu, các đạo sư vì ngăn cản phương pháp nuôi nhốt của La Thiên cho nên mới tạo ra tồn tại như thế.

Thế nhưng bọn họ lại không nghĩ tới nó lại trở thành một miếng bánh ngon, thậm chí lại còn quyết định người đứng thứ nhất.

Nhưng giờ phút này, các đạo sư cũng không thể làm mất mặt mũi của mình, thu hồi Vụ ảnh Võ giả Khai mạch thất trọng được.

Trong sơn cốc, Nam Cung Ngọc và Đường Uy vẫn còn kịch chiến, tiếng va chạm kinh tâm động phách vang vọng.

- Đường Uy, có ta ở đây, ngươi không có khả năng thành công được đâu.

Nam Cung Ngọc cười nhạt nói.

Số lượng ẩn kỹ mà hắn đoạt được là nhiều nhất. Vì vậy không cần đánh chết Võ sĩ, chỉ cần ngăn chặn Đường Uy một lát, đợi đến khi thử thách chấm dứt là hắn có thể đoạt được vị trí thứ nhất.

Đúng lúc này, trong trận pháp lại sinh ra biến số!

Sưu!

Một vị thiếu nữ cao quý mặc cung trang nhẹ nhàng đi đến.

- Vân Tú quận chúa!

Trên mặt các thiếu niên hiện lên vẻ kinh diễm cùng ngưỡng mộ, mọi người tự động tránh ra một con đường.

Giờ phút này, ba đại thiên tài mạnh nhất tề tụ ở đây!

Nàng cũng tới?

Nam Cung Ngọc và Đường Uy lập tức dừng chiến đấu, đề phòng bộ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau, ngư ông đắc lợi.

Trong ba đại thiên tài, bất kỳ người nào chém giết Võ sĩ cũng có thể cướp lấy vinh hạnh đặc biệt là đệ nhất tân sinh của Thánh phủ.

- Tên dân đen này! Nếu không phải hắn kêu to thì hiện giờ ta đã đoạt được vị trí thứ nhất rồi.

Trong lòng Đường Uy rất phẫn nộ, hận La Thiên thấu xương.

Sau khi Vân Tú quận chúa đến, nàng và Nam Cung Ngọc, Đường Uy hình thành cục diện thế chân vạc.

Điểm kỳ quái là, Vân Tú quận chúa xinh đẹp đứng tại chỗ, cũng không tham dự vào tranh đoạt của hai đại thiên tài khác.

Bỗng nhiên, mắt phượng của nàng khẽ đảo, rơi xuống trên người một thiếu niên tuấn tú mặc áo bào xanh.

- Hà?

La Thiên khẽ giật mình, bị ánh mắt không có ý tốt của Vân Tú quận chúa nhìn chằm chằm vào người, hắn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Chẳng lẽ, Vân Tú quận chúa tức giận vì nhận định hồng nhan bạc mệnh của hắn lúc trước hay sao?

Nếu thực sự là như thế, La Thiên cũng đành phải chấp nhận.

Dù sao, lời mà hắn nói lúc trước xem như là bất kính đối với Vân Tú quận chúa, thậm chí là nguyên rửa nàng.

- Nói lung tung mê hoặc người khác, gây ra sóng gió.

Vân Tú quận chúa hừ lạnh một tiếng, hóa thành một đạo bóng trắng uyển chuyển tới gần chỗ La Thiên.

La Thiên bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực, cỗ áp lực này không thua gì Đường Uy.

- Đợi một chút! Tại hạ không có ý định nói như vậy, quận chúa thân phận cao quý, hà tất phải coi đó là thật chứ?

La Thiên phát động Du Thân bộ cấp viên mãn, mượn Vụ ảnh Vô gia ở gần yểm hộ mà giữ một khoảng cách với Vân Tú quận chúa.

- Không có ý định nói như vậy?

Vẻ mặt của Vân Tú quận chúa lạnh như băng, quát to:

- Trận đại loạn này là do người nào tạo ra?

-...

La Thiên trầm mặc.

Quả thực, Võ sĩ mặc giáp bởi vì hắn cho nên mới xuất hiện.

Tình cảnh hỗn loạn này cũng bởi vì hắn mà xuất hiện.

- Sao nào, người không nói được gì nữa đúng không?

Thấy La Thiên ngậm miệng không nói, trong mắt phượng của Vân Tú quận chúa hiện lên vẻ thất vọng.

Nàng xuất thủ là muốn thăm dò hư thật của La Thiên một chút.

- Ta còn tưởng rằng là cao nhân gì đó nhìn ra bệnh nan y trên người ta.

Trong lòng Vân Tú quận chúa thầm thở dài.

Chỉ có điều, đối với loại người nói lung tung mê hoặc người khác như La Thiên, nàng cũng không có ấn tượng tốt.

Suru!

Vân Tú quận chúa quyết định giáo huấn La Thiên một chút, thân thể mềm mại uyển chuyển của nàng nhẹ nhàng nhảy dựng lên, lại lần nữa đuổi giết La Thiên.

- Nữ nhân này, thật sự là có bệnh!

La Thiên thầm nghĩ một tiếng, thân thể linh hoạt giống như cá bơi, sau mấy lần đong đưa đã chuyển hướng, lên vào trong đám Vụ ảnh Vô gia, bỏ qua Vân Tú quận chúa.

- Thân pháp cũng không tệ, chỉ có điều...

Vân Tú quận chúa có chút ngoài ý muốn, trên bờ môi son lại hiện lên nụ cười lạnh.

Phương hướng La Thiên bỏ chạy rất gần với Võ sĩ mặc giáp.

- Không tốt!

Rất nhanh Linh thức của La Thiên đã phát hiện ra điểm này.

Vù vù suru!

Võ sĩ mặc giáp chém ra sóng khí kiếm quang, đảo qua gần người hắn, La Thiên mượn Linh Giác mạnh mẽ mà né tránh trước được.

Nhưng mà, vị Vân Tú quận chúa kia thì lại ngăn chặn đường lui của hắn.

- Tốt! Rất tốt!

Về mặt Đường Uy có chút ác độc, thân thể nhoáng một cái đã ngăn cản một phương hướng khác.

Hiện giờ chính là thời cơ tốt nhất để giết chết La Thiên, thậm chí không cần tự mình xuất thủ, mượn Võ sĩ mặc giáp là đã có thể chém giết được La Thiên rồi.

Trong lúc mơ hồ, Đường Uy, Vân Tú quận chúa, Võ sĩ mặc giáp tạo thành một cái tam giác bao quanh, vây La Thiên vào bên trong.

- Đây là... Các ngươi bức ta đó!

La Thiên hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên sắc bén.

Vù vù Xoạt!

Tay áo của hắn tung bay, thân ảnh linh hoạt mà mau lẹ, chủ động tới gần Võ sĩ mặc giáp.

Cùng một lúc, trong đầu của La Thiên có một cuốn sách hướng dẫn bằng tranh hiển hiện, phía trên có tình trạng của Võ sĩ mặc giáp.

Trên người Võ sĩ mặc giáp ở sách hướng dẫn bằng tranh có mười cái điểm đỏ.

Trong đó, có một điểm lớn nhất là nằm ở vị trí rốn của hắn.

Hoá ra, từ lúc Đường Uy chiến đấu với Võ sĩ mặc giáp thì La Thiên đã để Thiên Thư suy diễn tin tức của Võ sĩ mặc giáp.

Võ sĩ mặc áo giáp là do sương mù trong trận pháp hình thành, trên người có mấy điểm máu chốt chí mạng, chỉ cần bắn trúng chỗ hiểm, đồng thời công kích đủ mạnh mẽ là có thể làm cho nó tán loạn.

Tiểu tử này?

Thấy La Thiên đến gần Võ sĩ mặc áo giáp, mọi người ở đây đều sửng sốt.

- Khả khả! Tên dân đen này, thật sự là tự tìm đường chết!

Về mặt Đường Uy có vẻ tàn nhẫn.

- Đứng! Ngươi mau trở về đây...

Khuôn mặt Vân Tú quận chúa biến sắc, trong mắt để lộ ra một tia không đành lòng.

Vốn nàng chỉ muốn trừng phạt La Thiên một chút chứ không hề nghĩ tới việc dồn hắn vào chỗ chết.

Nhưng không nghĩ tới Đường Uy lại chặn một con đường lui, khác, bức La Thiên vào tuyệt cảnh.

- Đáng tiếc cho một hạt giống tốt.

Trên sơn cốc, mấy tên đạo sư có chút tiếc hận nói.

- Tiểu tử này luôn rất cơ trí, sao lại làm ra chuyện như thiếu thân lao đầu vào lửa vậy chứ?

Lão giả mặc áo bào trắng nhều mày nói.

Bởi vì hắn là người chịu trách nhiệm tiếp dẫn đám người La Thiên cho nên hắn là người tương đối chú ý thiếu niên này.

Vù vù Suru! Suru!

Võ sĩ mặc áo giáp liên tục xuất ra bốn năm đạo sóng khí kiếm quang, trong đó có ba đợt đều là chém về phía La Thiên.



Mỗi một đạo đều có thể giết chết Khai Mạch cảnh ngũ lục trọng trong nháy mắt.

Nhưng mà, dường như La Thiên có thể đoán được phương hướng, thân thể như hóa thành một con cá bơi linh hoạt mà ưu nhã, nhẹ nhàng tránh thoát được ba đạo công kích từ Võ sĩ mặc áo giáp.

Không chỉ như thế, La Thiên còn tiến thêm một bước tới gần Võ sĩ mặc áo giáp nữa.

- Ha ha, thương thể nặng như vậy, thể công và tốc độ đều giảm đi ba thành so với lúc đỉnh phong.

La Thiên nhìn chăm chăm vào Võ sĩ mặc áo giáp đang đứng ở gần trong gang tấc.

Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một ý tưởng, ít nhiều có chút mạo hiểm, nhưng so với trong tưởng tượng của hắn còn thuận lợi hơn không ít.

- Hắn muốn...

Nam Cung Ngọc và Đường Uy, không khỏi biến sắc.

Nhìn ấn ký ở trên đỉnh đầu của La Thiên, số lượng gần với ba đại thiên tài mạnh nhất trong lần khảo hạch này.

Chẳng lẽ, tiểu tử này sẽ làm ra chuyện điên cuồng kia hay sao?

Ở trước mắt ba đại thiên tài, dưới ánh mắt của mọi người, hắn định đoạt thức ăn trước miệng cộp hay sao?

- Hừ! Coi như Võ sĩ mặc áo giáp chỉ còn sáu thành chiến lực thì tên dân đen này cũng không thể nhanh chóng giải quyết được.

Đường Uy phân tích.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn lại có chút bất an.

- Ngưng Tinh Trục Nhật!

La Thiên thúc giục Thần mạch và chân khí, chỉ mang phun ra nuốt vào, dài một thước, sau đó bắn ra bên ngoài, tạo thành một đường vòng cung huyền diệu.

SUU...U...U suru!

Đạo chỉ mang sáng lạn như ngôi sao kia tránh thoát thanh kiếm lớn chặn đường của Võ sĩ mặc áo giáp, sau đó tiếp tục đâm trúng rốn của hắn, không sai một ly.

Lúc này, thời gian như đọng lại.

Thân thể cuồng bạo của Võ sĩ mặc áo giáp lập tức cứng ngắc.

Sắc mặt của Đường Uy còn có chút tàn nhẫn và lạnh lẽo, trong lòng còn thâm nguyện rửa La Thiên sẽ bị một kiếm chém thành hai đoạn.

- Là ta hại hắn...

Vân Tú Quận chúa có chút không đành lòng, hai mắt gần như nhắm lại, thế nhưng lại bị một đạo kiếm chỉ cực hạn và sáng lạn kia hấp dẫn.

Trên mặt của các đạo sư trên sơn cốc hiện lên vẻ nghi hoặc.

- Đó là Ngưng Tinh Kiếm chỉ! Có lẽ sắp tới tầng thứ ba rồi.

- Không đúng! Ngưng Tinh Kiếm chỉ tuyệt đối không thể có được uy lực như thế này...

Nhất là lão giả mặc áo bào trắng kia, trong mắt hắn lóe lên tinh mang, nói:

- Tiểu quỷ này, tất cả mọi người đã đánh giá thấp hắn rồi!

Phốc!

Một chỉ của La Thiên đâm vào rốn, đâm sâu vào mấy tấc.

Nếu như là lúc bình thường, dù hắn có toàn lực ứng phó thì cũng rất khó có thể đột phá phòng ngự của Võ sĩ mặc áo giáp được.

Nhưng mà, lúc Võ sĩ mặc áo giáp chiến đấu với đám người Đường Uy, trên người đã có vô số vết thương chồng chất, áo giáp đã sớm bị đánh cho vỡ tan, sắp không chịu nổi nữa rồi.

Bởi vậy, một chi mà La Thiên điểm ra cứ như vậy thuận lợi đâm vào bên trong.

- Chi đâm trúng một chi, vấn đề không lớn nha.

Đường Uy và Nam Cung Ngọc đều thở phào một hơi.

Nhưng sau một khắc.

Chỉ nghe kết một tiếng, thân thể cứng ngắt của Võ sĩ mặc áo giáp bỗng nhiên chấn động.

Lấy vị trí vết thương ở rốn làm trung tâm, vết nứt lan tràn ra chung quanh, giống như là mạng nhện vậy, trong chớp mắt đã trải rộng toàn thân.

Oanh!

Võ sĩ mặc áo giáp vô cùng uy mãnh kia lập tức hóa thành một đám mây.

Toàn trường yên tĩnh!

Các thiên tài đến từ mười quận trợn mắt há hốc mồm.

- Không! Điều này sao có thể ——

Trong tiếng rống giận dữ của Đường Uy, một mảnh ấn ký sáng lạn bay về phía đỉnh đầu của La Thiên.

SUU...U...U! HUU...U...U! HUU...U...U!

Số lượng ấn ký rất nhiều, xinh đẹp giống như là pháo hoa vậy.

Trong lúc mơ hồ nhìn lại cũng có gần ba mươi đạo ấn ký, từng đạo nhẹ nhàng kéo đến đỉnh đầu của La Thiên.

Ô...ô...n...g!

Ấn ký trên đỉnh đầu của La Thiên trở nên chói mắt, chỉ trong một hô hấp đã đuổi kịp và vượt qua Đường Uy.

- Tên dân đen này, dám trộm thành quả chiến đấu của ta!

Sắc mặt Đường Uy xanh mét, miệng phát ra tiếng gào rú.

Mà như vậy vẫn chưa xong.

Số lượng ấn ký trên đỉnh đầu của La Thiên, sau hơi thở thứ hai lại vượt qua Vân Tú quận chúa.

- Hấn... Không ngờ lại thành công.

Trong đôi mắt phượng của Vân Tú quận chúa hiện lên dị sắc, cũng không có vẻ thất lạc khi bị hấn vượt qua.

Sau hơi thở thứ ba.

Ô...ô...n...g!

Ấn ký trên đỉnh đầu La Thiên trong nháy mắt đã đuổi kịp và vượt qua Nam Cung Ngọc.

- Chuyện này... Làm sao có thể!

Nam Cung Ngọc có cảm giác như nằm mơ, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 45: Ai đứng đầu?

Nam Cung Ngọc sững sờ, hẳn không có cách nào tưởng tượng ra được trong mấy hơi thở ngắn ngủi lại xảy ra biến đổi lớn như thế.

Ba hô hấp trước.

Nam Cung Ngọc vẫn còn giằng co với Đường Uy, Vân Tú quận chúa thì chạy tới đuổi giết La Thiên, cho nên cũng đã bỏ đi giúp hần một đại kinh địch.

Thậm chí, trước đó, lúc La Thiên đến gần Võ sĩ mặc áo giáp, Nam Cung Ngọc cũng không quá lo lắng.

Bởi vì hần chưa từng nghĩ tới, một Võ giả Khai Mạch tứ trọng lại có thể tiêu diệt Võ sĩ mặc áo giáp Khai mạch thất trọng trong nháy mắt như vậy.

Nhưng mà, trong mấy hô hấp kế tiếp.

La Thiên nhẹ nhàng điểm một cái đã làm cho Võ sĩ mặc áo giáp dừng mãnh vô cùng hóa thành mây mù.

Trong hai hô hấp, số lượng ấn ký trên đỉnh đầu La Thiên đã vượt qua một trong ba đại thiên tài là Đường Uy và Vân Tú quận chúa.

Mà giờ khắc này, ấn ký trên đầu của La Thiên cực kỳ chói mắt, thậm chí đã có dấu hiệu vượt qua hần.

- Ngươi...

Nam Cung Ngọc đang muốn nói cái gì đó thì mây mù trong trận bắt đầu khởi động.

Rào Rào Rào!

Mây mù bao phủ toàn bộ sơn cốc nhanh chóng tán loạn.

Trong chốc lát, toàn bộ sơn cốc hiện lên trong mắt mọi người.

Lúc này số lượng thiếu niên còn lại không đến hai trăm, trên đỉnh đầu có số lượng ấn ký không đồng nhất, đồng thời vẻ mặt còn đang có chút mờ mịt.

- Thử thách của Thánh phủ đến đây là kết thúc!

Một đạo thanh âm mạnh mẽ vang vọng toàn trường.

Suru! Suru! Suru!

Bốn năm tên đạo sư của Trục Nhật Thánh phủ xuất hiện ở giữa sân, lên tiếng triệu tập mọi người tới.

- Thử thách của Thánh phủ sẽ chọn một trăm người đứng đầu.

Một gã trung niên béo tốt, vẻ mặt nghiêm khắc, lãnh đạm mở miệng nói.

Vừa mới nói xong...

Suru suru suru suru!

Lại là từng đám từng đám mây mù lớn xuất hiện, cuốn bảy tám mươi tên thiếu niên có số lượng ấn ký ít nhất trên đầu ra bên ngoài sơn cốc.

- Một trăm người còn lại, chúc mừng các ngươi đã trở thành một thành viên của Trục Nhật Thánh phủ.

Vị trung niên béo tốt kia nói.

Cả đám thiếu niên ở bên dưới lập tức phát ra tiếng hoan hô.

Ngoại trừ ba đại thiên tài mạnh nhất và một số ít thiên tài cực hạn ra, đại bộ phận thiếu niên có thể gia nhập Trục Nhật Thánh phủ là dựa vào sự cố gắng, nỗ lực, thông qua chém giết, vô cùng mạo hiểm.

- Nói thật, các ngươi đã trở thành học viên thanh đồng, cũng là tầng thấp nhất của Trục Nhật Thánh phủ.

Một mỹ nữ đạo sư mặc váy dài, mỉm cười bổ sung.

Học viên thanh đồng?

La Thiên nhớ kỹ cách xưng hô này, xem ra tân sinh vừa mới gia nhập đều là học viên thanh đồng.

- Hiện giờ chúng ta sẽ thực hiện hứa hẹn lúc trước. Người đứng thứ nhất thử thách lần này sẽ nhận được một ban thưởng đặc thù.

Lão giả mặc áo bào trắng kia chậm rãi mở miệng nói.

La Thiên lập tức nhận ra, lão giả mặc áo bào trắng này là người tới Lăng Vân quận tiếp dẫn thí sinh.

- Ai là người đứng đầu? Không biết phần thưởng sẽ là gì nha.

- Hẳn là Nam Cung Ngọc nha, người xem ấn ký trên đỉnh đầu hẳn kìa.

Chung quanh vang lên tiếng nghị luận.

Rất nhiều ánh mắt đều dừng lại trên người Nam Cung Ngọc.

- Ô! Người này là ai, không ngờ ấn ký trên đỉnh đầu lại không sai biệt lắm với Nam Cung Ngọc.

Rất nhanh đã có người nhìn thấy La Thiên.

Roạt Roạt!

Mọi người tự động tản ra, để cho Nam Cung Ngọc và La Thiên tự mình chiếm cứ một khoảng đất trống.

- Một cái, hai cái, ba cái..

Các thiếu niên ở đây bắt đầu đếm số lượng ấn ký trên đỉnh đầu hai người.

Nam Cung Ngọc và La Thiên nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy lo lắng.

Trong lúc mơ hồ nhìn lại, ấn ký trên đỉnh đầu của hai người không sai biệt là bao.

Cho dù có chênh lệch, nhiều nhất cũng chỉ chênh lệch một hai cái.

- Trên đầu Nam Cung Ngọc có chín mươi bảy cái ấn ký.

Rất nhanh đã có người lên tiếng nói.

- Không sai, chín mươi bảy cái ấn ký!

- Quả thực là kinh khủng, không biết hẳn đã giết bao nhiêu Vụ ảnh Võ giả a.

- Ta tốn trăm cay nghìn đắng, phải chịu nguy hiểm tới tính mạng mới thu được mười cái ấn ký.

Con số thành tích làm cho trong lòng mọi người nổi lên sóng to gió lớn.

Rồi sau đó, rất nhiều ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu của La Thiên.

- Chín mươi lăm... Chín mươi sáu... Chín mươi bảy!

- Ô! Hai người này đều chín mươi bảy.

Cuối cùng con số thống kê ra làm cho toàn trường được mở rộng tầm mắt.

Chuyện này quả là trùng hợp!

- Giống nhau?

Mấy tên đạo sư ở đây cũng có vẻ ngoài ý muốn.

Vào một khắc cuối cùng.

La Thiên đánh chết Võ sĩ mặc áo giáp, trong nháy mắt đã nhận được hai mươi bảy cái ấn ký.

Đổi lại là bất kỳ người nào trong ba đại thiên tài có được nó đều có thể cướp lấy vị trí thứ nhất, đây là chuyện đương nhiên.

Nhưng mà, số lượng ấn ký của bản thân La Thiên có chút chênh lệch với ba đại thiên tài, so với Nam Cung Ngọc còn chênh lệch hai mươi bảy cái.

- Giống nhau sao?

Nam Cung Ngọc thở dài một hơi, trên mặt hiện lên vẻ tự tin.

Đừng quên!

Lần thử thách này còn có một thử thách ẩn giấu nữa.

Nam Cung Ngọc nhớ rõ, lúc ấy mình là người thứ nhất tỉnh lại, tổng hợp lại, chuyện mình giành lấy vị trí đầu tiên là chuyện không cần phải nghi ngờ.

- Đạo sư, ai là quán quân vậy?

Trần Hạo Phi từ trong đám người lách ra, đi đến bên cạnh La Thiên.

Nhìn thấy ấn ký sáng chói mất trên đỉnh đầu La Thiên, trong lòng Lâm Hạo phi tràn ngập khiếp sợ và khâm phục.

Vốn hẳn cho là La Thiên đã bị đào thải trong thử thách ẩn giấu. Thế nhưng hắn không nghĩ tới, chẳng những La Thiên không bị loại bỏ mà còn trở thành tồn tại số một số hai ở trong thử thách của Thánh phủ.

Ai là quán quân?

Mọi ánh mắt đồng loạt nhìn về phía mấy vị đạo sư trước mặt.

Mấy vị đạo sư nhìn nhau một cái, khóe miệng hiện lên một tia đáng ghét, cuối cùng mới thờ dãi một hơi.

- Người đứng đầu là La Thiên.

Lão giả mặc áo bào trắng kia lãnh đạm mở miệng.

Lão giả mặc áo bào trắng này, La Thiên biết, chính là người đi tới Lăng Vân quận tiếp dẫn mình.

- La Thiên?

- Vì sao không phải là Nam Cung Ngọc? Rõ ràng số lượng ấn ký hai người đoạt được giống nhau mà.

Mọi người kinh hãi, giật mình, không ngừng nghị luận.

Nhưng mà, trên mặt mấy vị đạo sư không có chút biểu cảm, không lên tiếng trả lời bọn họ.

- Cái này... Tại sao lại là hắn được chứ?

Sắc mặt Nam Cung Ngọc thoáng cái thay đổi, mày kiếm giương nhẹ, hắn liếc mắt nhìn mấy vị đạo sư, sau đó lại nhìn về phía La Thiên.

Hắn cũng không che giấu vẻ chất vấn trên mặt mình.

- Nam Cung Ngọc, trong thử thách ẩn giấu, La Thiên tỉnh lại sớm hơn ngươi năm hơi thở.

Mỹ nữ đạo sư mặc váy dài than nhẹ một tiếng, nói.

Mỹ nữ đạo sư này nhìn Nam Cung Ngọc rồi gật đầu, có chút bất đắc dĩ.

- Chuyện này là thật sao?

Thân thể Nam Cung Ngọc chấn động, nhưng lại không thể không tiếp nhận thực tế.

Vị nữ đạo sư này quen biết Nam Cung Ngọc, thậm chí còn có chút sâu xa, cho nên sẽ không gạt hắn.

- Lần thử thách này, vốn ban thưởng đặc thù là thứ dùng để chiêu cố tôn tử Nam Cung Ngọc của Nam Cung trưởng lão, không nghĩ tới...

Trong lòng mỹ nữ đạo sư thầm thở dài.

Ai có thể nghĩ đến trong thử thách lần này lại xuất hiện quái tài như La Thiên a.

Trên thực tế, phương pháp nuôi nhốt của La thị mà La Thiên khai sáng ra để điên cuồng càn quét chiến tích cũng không được tính là ăn gian.

Nhiều nhất chỉ có thể coi như là lợi dụng lỗ hổng của trận pháp mà thôi.

Nhưng mà những đạo sư kia, vì lấy lòng Nam Cung trưởng lão cho nên mới ra tay, tạo ra Võ sĩ mặc áo giáp có tu vi Khai mạch thất trọng.

Nhưng mà, vận mệnh vốn là thứ luôn trôi trên ngời người ta như thế.

Võ sĩ mặc áo giáp bởi vì La Thiên mà sinh ra, cuối cùng cũng bị hắn kết thúc, từ đó cướp lấy vị trí quán quân thử thách của Thánh phủ.

- La huynh, người đứng là một bước lên trời, cướp lấy vị trí quán quân thử thách của Thánh phủ a.

Trần Hạo Phi trợn mắt há hốc mồm, giật mình, có cảm giác như là nằm mơ vậy.

Trong lúc mơ hồ.

Hắn nghĩ đến lúc còn ở Lăng Vân quận, nghĩ tới tình cảnh ở nhà mình.

Lúc ấy, La Thiên đã chủ động chuyển ra ngoài, trước khi đi còn nói cho hắn biết:

- Chúng ta sẽ gặp lại ở Thánh phủ!

Không nghĩ tới, lời nói lần trước nhanh như vậy đã được thực hiện.

La Thiên lại còn sáng tạo ra kỳ tích, không chỉ thành công thi vào Thánh phủ mà còn trở thành quán quân trong đám tân sinh.

- Hắn còn đứng đầu trong thử thách ẩn giấu! Chẳng lẽ người này thật sự có chút bản lĩnh hay sao...

Đôi mắt đẹp của Vân Tú quận chúa khẽ đảo.

Đứng thứ nhất trong thử thách ẩn giấu, kỳ thật so với thử thách ẩn ký còn khó hơn. Không có Tinh Thần lực và ý chí nhất đẳng thì rất khó trở hết tài năng được.

Lúc này, trong lòng nàng sinh ra sự hiếu kỳ đối với thiếu niên này.

Có lẽ, hồng nhan bạc mệnh trong miệng hắn cũng không phải là thuận miệng nói chơi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 46: Khen thưởng đặc thù

Dưới ánh mắt của bao nhiêu người và vẻ lúng túng của các đạo sự, quanh thân La Thiên được ánh sáng bao phủ, trở thành đệ nhất tân sinh của Thánh phủ năm nay!

Hắn không chỉ thu được vị trí thứ nhất trong khảo hạch ẩn ký mà còn đứng đầu trong thử thách ẩn giấu.

Vị trí quán quân, quả thực danh xứng với thực!

- Tên dân đen này! Dám cướp vị trí quán quân của ta, ngươi hãy đợi đây!

Vẻ mặt của Đường Uy âm trầm như nước, lửa giận trong lòng không ngừng gào thét.

Vào một khắc cuối cùng trong thử thách, La Thiên cứng rắn cướp lấy vị trí thứ nhất ở trước mắt của ba đại thiên tài.

- La Thiên! Sau khi tiến vào Thánh phủ, chúng ta sẽ tranh giành cao thấp lại!

Mái tóc dài của Nam Cung Ngọc tung bay theo chiều gió, trong mắt toát ra vẻ không cam lòng và ý chí chiến đấu rất rõ ràng.

La Thiên lập tức cảm nhận được một cỗ áp lực cường đại.

Nam Cung Ngọc này, chiến lực tổng hợp có thể đàn áp Đường Uy, gần như có thể chống lại Khai mạch thất trọng.

Hơn nữa, La Thiên còn có thể mơ hồ cảm ứng được, ở chỗ sâu trong cơ thể của Nam Cung Ngọc có cất giấu một cỗ lực lượng làm cho lòng người kinh hãi.

- Tốt!

La Thiên không nhượng bộ, trong lòng tuôn ra một cỗ chiến ý và hào hùng.

Từ thời khắc mở ra Thần mạch đã định trước đời này của hắn sẽ một bước lên trời.

Đứng thứ nhất thử thách Thánh phủ cũng chỉ là bước đầu tiên mà thôi!

- Chỉ có điều, Nam Cung Ngọc, ngươi không thể quên, ngươi còn thiếu ta một phần nhân tình.

La Thiên mỉm cười nói một tiếng.

Nhân tình?

Nam Cung Ngọc nghe vậy, cơ thể thiếu chút nữa đã lao đảo, trên mặt hiện lên vẻ xoắn xuýt và giãy giụa.

Trên thế gian này lại có người vô liêm sỉ như thế hay sao?

Chiếm vị trí thứ nhất còn chưa nói, không ngờ lại còn nhớ tới việc hấn hứa hẹn một phần nhân tình.

Phải biết rằng

Nếu không có sự nhập của Nam Cung Ngọc gia thì La Thiên rất khó có thể nghịch chuyển được.

Từ trên một trình độ nào đó có thể nói, Nam Cung Ngọc đã bị lợi dụng, lúc ấy hấn còn mừng rỡ hứa hẹn sẽ cho La Thiên một phần nhân tình.

Đây là ví dụ điển hình của tình huống bị người ta bán đi mà còn kiếm tiền giúp người ta.

- Lời hứa của Nam Cung Ngọc ta đáng giá nghìn vàng. Thiếu người một phần nhân tình thì ta sẽ làm một chuyện giúp người ở trong phạm vi hợp lý.

Nam Cung Ngọc hít sâu một hơi, cổ nén xúc động muốn điên cuồng đánh cho La Thiên một trận.

Lần này, đến phiên La Thiên kinh dị.

Hấn chỉ thuận miệng trêu chọc, không nghĩ tới Nam Cung Ngọc lại chấp nhận phần nhân tình này.

Vì thế, La Thiên không khỏi xem trọng Nam Cung Ngọc hơn vài phần.

Có lẽ, Nam Cung Ngọc sẽ là đối thủ, địch nhân trong tương lai của hấn.

Nhưng mà, khác với đám người Đỗ Vân Trình, Đường Uy, Liễu Từ Yên, Nam Cung Ngọc là một đối thủ có nguyên tắc, đáng để kính trọng.

- La Thiên, dựa theo hứa hẹn trước khi thử thách, đây là ban thưởng cho vị trí thứ nhất.

Mỹ nữ đạo sư mặc váy dài kia lấy ra một cái hộp gỗ tinh xảo.

Ban thưởng!

Ban thưởng đặc thù cho vị trí thứ nhất!

Trong lòng La Thiên phấn chấn, kích động.

- Ban thưởng cho vị trí thứ nhất là cái gì vậy?

Gần trăm thiên tài đến từ các quận đều nhìn về phía cái hộp gỗ tinh xảo kia, trong mắt tràn ngập vẻ hiếu kỳ.

Ở dưới ánh mắt của nhiều người.

La Thiên tiếp nhận hộp gỗ, sau đó mở ra.

Ở bên trong hộp gỗ có một khối lệnh bài toàn thân màu trắng bạc, phía trên có khắc họa tiêu chí của Trục Nhật Thánh phủ, tràn ngập khí tức uy nghiêm.

- Đây là lệnh bài thân phận của học viên Bạch ngân.

Mỹ nữ đạo sư nói.

- Ở trong Trục Nhật Thánh phủ, đệ tử có phân chia đẳng cấp rất nghiêm khắc, các người vừa mới gia nhập Thánh phủ cho nên đều là học viên thanh đồng ở tầng thấp nhất.

- Ở phía trên học viên thanh đồng còn có học viên Bạch ngân, học viên Hoàng kim, đẳng cấp khác nhau thì đãi ngộ và tài nguyên được hưởng thụ cũng có khác biệt rất lớn.

Mỹ nữ đạo sư giới thiệu cách phân chia đệ tử của Thánh phủ.

Tiến vào Thánh phủ chỉ là bắt đầu mà thôi.

Trong Thánh phủ cạnh tranh tàn khốc, vượt quá tưởng tượng của mọi người, nếu không thể tranh thủ được tài nguyên và đãi ngộ tốt hơn thì sẽ vĩnh viễn ở

tàng chót nhất, thậm chí sẽ bị loại bỏ và trục xuất ra khỏi Thánh phủ.

Mà La Thiên sau khi thu được ban thưởng đặc thù lại có điểm xuất phát hơn tất cả những tân sinh như bọn họ.

- Đáng chết! Không ngờ lại ban thưởng thân phận học viên Bạch ngân.

Sắc mặt Đường Uy xanh mét, cảm giận rít lên.

Lúc trước, hắn không coi chuyện ban thưởng là quan trọng, hắn muốn đoạt được vị trí thứ nhất chỉ vì vinh quang và ý nghĩa của vàng sáng quán quân mà thôi.

Ai có thể nghĩ đến, vị trí thứ nhất lại trực tiếp tấn thăng lên làm học viên Bạch Ngân!

Đây chính là học viên Bạch Ngân a, nếu là người hiểu rõ Thánh phủ thì sẽ biết, đây là thứ khó có được tới cỡ nào.

Ở trong Thánh phủ, cấp bậc của học viên đại biểu cho địa vị và tài nguyên tương ứng.

Muốn tăng cấp bậc lên thì chỉ có thể dựa vào thực lực, thân phận và bối cảnh không có tác dụng.

Nếu như Đường Uy vừa mới vào Thánh phủ mà đã trở thành học viên Bạch Ngân thì hắn có nắm chắc sẽ bỏ xa Nam Cung Ngọc, Vân Tú quận chúa ở sau lưng mình.

- Ngoại trừ thân phận học viên Bạch ngân ra còn được ban thưởng một nghìn điểm công hiến, cùng với tu luyện ba ngày miễn phí ở trong Linh Trì.

Nữ đạo sư mặc váy dài bỏ sung.

Xoạt!

Gần trăm đệ tử ở đây lập tức sôi trào, đồng thời cũng hâm mộ và ghen ghét La Thiên tới cực điểm.

Ban thưởng cho vị trí thứ nhất, ngoại trừ tấn chức thành học viên Bạch Ngân ra còn có phúc lợi phong phú như thế nữa sao?

- Một nghìn điểm công hiến? Tu luyện ba ngày miễn phí ở trong Linh Trì?

Cơ thể Đường Uy chấn động, khuôn mặt tràn ngập vẻ ghen ghét và không cam lòng.

Hắn có hiểu rõ nhất định về Thánh phủ, cho nên cũng biết rõ hai thứ ban thưởng này có ý vị như thế nào.

- La Thiên! Vị trí thứ nhất vốn thuộc về ta, tên tiểu tặc vô sỉ nhà ngươi, dám trộm chiếm thành quả chiến đấu của ta!

Đường Uy khàn khàn nói, hai mắt đỏ hồng, hận La Thiên thấu xương.

- Đường Uy, một tên gà mờ Thanh đồng như ngươi đang khiêu khích sự uy nghiêm của học viên Bạch Ngân sao?

Về mặt La Thiên có chút nghiêng ngả.

Ở trong Trục Nhật Thánh phủ, đẳng cấp của đệ tử không chỉ liên quan đến tài nguyên và đãi ngộ mà còn móc nối với thân phận và địa vị.

Ở trong một chút hoàn cảnh đặc biệt, thậm chí học viên Bạch Ngân còn có thể ra lệnh cho học viên Thanh đồng mà người sau lại không thể làm trái được.

- Ngươi...

Đường Uy tức nổ phổi, đang muốn phát tác, thế nhưng lại phải cưỡng ép làm cho mình tĩnh táo lại.

Nhìn thấy bộ dáng nghẹn khuất của Đường Uy, trong lòng La Thiên cảm thấy sáng khoái.

Đứng thứ nhất thử thách, trở thành học viên Bạch Ngân, chuyện này đối với hắn chính là một loại bảo đảm, coi như Đường Uy muốn báo thù thì cũng cần phải suy nghĩ một chút.

- Tiểu quỷ này, đắc thế không buông tha người.

Thấy La Thiên khoe khoang, trong lòng mấy vị đạo sư có chút không vui.

Nhất là, nghĩ đến hành động mà La Thiên làm ra ở trong thử thách, lại để cho hắn thu được vị trí thứ nhất, quả thật đúng là làm cho người ta cảm thấy nhức răng mà.

- La Thiên, tuy ngươi là học viên Bạch Ngân, thế nhưng không phù hợp với quy tắc tấn chức bình thường của Thánh phủ.



Vị mỹ nữ đạo sư kia bất thành linh nói.

- Bởi vậy, người có thể bị các học viên thanh đồng khác khiêu chiến, nếu như khiêu chiến thành công, thân phận học viên Bạch Ngân sẽ đổi chủ.

- Sao?

Về mặt La Thiên có chút kinh ngạc, còn có loại chuyện này nữa hay sao?

Vừa nói ra lời này, ánh mắt của đám tân sinh nhìn về phía La Thiên trở nên cực nóng.

Chỉ cần đánh bại La Thiên là bọn họ có thể thay thế thân phận học viên Bạch Ngân của hắn!

Cả đám tân sinh hưng phấn xoa xoa tay, đang rất muốn thử.

- Tốt tốt tốt! Quả thật là trời giúp ta!

Đường Uy chợt cảm thấy hạnh phúc, giống như thân đang ở trong hoàn cảnh khốn khó lại xuất hiện hi vọng, hắn cười ha hả, muốn lập tức khiêu chiến La Thiên.

- Đương nhiên, người cũng có một đoạn thời gian được bảo hộ, mười ngày sau, quy tắc này mới có hiệu lực.

Nữ đạo sư nói tiếp.

Quy tắc khiêu chiến này là kết quả do các lão sư cùng nhau thương nghị mà ra.

- Mười ngày sau sao?

- Xem ra, trong mười ngày kế tiếp, ta phải mau chóng tăng thực lực lên một chút, để bảo đảm thân phận học viên Bạch Ngân.

Lông mày của La Thiên nhíu một cái, nhưng cũng không có vẻ gì là sợ hãi cả.

Nếu như hoàn cảnh quá an nhàn thì cũng không có ý nghĩa gì cả, chỉ có sống ở trong khiêu chiến và các loại áp lực thì mới càng có lợi cho sự trưởng thành của hắn.

- La Thiên, người nên hưởng thụ mười ngày đãi ngộ của học viên Bạch Ngân đi.

Hai mắt Đường Uy nheo lại, cười rất là nham hiểm.

Mười ngày sau, chắc chắn hắn sẽ đoạt lại vinh hạnh đặc biệt vốn thuộc về mình!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 47: Khu bạch ngân

Sau khi ban thưởng, cả đám đạo sư lục tục rời đi.

Cuối cùng chỉ để lại vị mỹ nữ đạo sư kia chịu trách nhiệm tiếp dẫn những tân sinh vừa mới vào Thánh phủ này.

Không bao lâu sau, một trăm học viên ở đây tiến vào một thế giới mây mù lượn quanh, cung điện lầu các mọc lên san sát như rừng.

Trục Nhật Thánh phủ được thành lập ở giữa một ngọn núi có Linh khí nồng đậm.

Phóng mắt nhìn lại, từng tòa tháp cao cung điện mang theo khí thế rộng rãi hiển hiện, lấy làm viên đình đài kết nối với nhau, ngay cả hành lang và nhà Thủy tạ cũng đã thể hiện rõ đại khí của Vô phủ cực hạn.

- Các người đi theo ta!

Vị mỹ nữ đạo sư kia dẫn theo một trăm học viên đi tiếp nhận lệnh bài thân phận của học viên, cùng với phục sức liên quan tới thân phận của họ.

La Thiên phát hiện ra, trừ mình có được lệnh bài màu bạc ra, các tân sinh còn lại đều nhận lệnh bài màu đồng xanh.

- Đến rồi! Nơi này là Vọng Nhật phong, các người tự lựa chọn chỗ ở đi.

Mỹ nữ đạo sư dẫn các đệ tử đi tới chân núi của một ngọn núi.

Ở gần chân núi có từng dãy nhà đá màu vàng xanh nhạt, mỗi một căn đều có diện tích ngang nhau, có vẻ chất phác và đơn sơ.

- Mau vào đi! Chiếm chỗ có Linh khí nồng đậm nhất.

Các thiếu niên đã nghe ngóng qua một chút về quy tắc của Thánh phủ chạy cực nhanh về phía những căn nhà đá màu đồng xanh kia.

Ở Thánh phủ, khắp nơi đều tồn tại sự cạnh tranh.

Trong đó cơ bản nhất chính là chỗ ở và chỗ tu luyện.

Vọng nhật phong này từ thấp đến cao, linh khí thiên địa cũng sẽ được kéo lên từng bước một.

Học viên Thanh đồng, ở tại chân núi có Linh khí kém nhất. Dù vậy, linh khí thiên địa ở nơi này vẫn gấp hai lần bên ngoài.

Suru suru!

Tốc độ của Nam Cung Ngọc nhanh không ai bằng, hần lựa chọn một vị trí ở trên cao nhất.

Theo sát phía sau hần chính là Đường Uy và Vân Tú quận chúa.

- La huynh, sao người không chạy?

Trần Hạo Phi chạy đi được hơn mười thước mới phát hiện ra La Thiên vẫn đứng ở phía sau, không có vẻ gì là muốn hành động.

- Ha ha, tiểu tử này may mắn trở thành học viên Bạch Ngân, sợ rằng trong lòng đang hí hửng nha.

- Đội chúng ta chiếm được mấy căn phòng tốt nhất thì hần cũng chỉ có thể ở trong căn kém cỏi nhất mà thôi!

Mấy tên đệ tử thế gia nhìn thấy vậy có chút hả hê nói.

- Ta là học viên Bạch Ngân, có lẽ sẽ ở trên chỗ cao hơn các người.

La Thiên nhìn trông về phía giữa sườn núi của Vọng Nhật phong, ở chỗ đó có từng tòa lầu các màu trắng cao lớn khí phái.

Những lầu các màu trắng này, mỗi tòa cao hai tầng, có hơn một trăm tòa, toà ra ánh sáng bóng loáng của kim loại, vừa đẹp để mà lại không mất đi sự đại khí.

So sánh với một trăm tòa nhà này, phòng của các học viên thanh đồng kia thật sự quá đơn sơ.

Hai loại phòng giống như nhà dân và khu nhà cấp cao vậy, cực kỳ khác biệt.

- Trần huynh, lúc rảnh rồi cứ tới chỗ ta làm khách.

La Thiên cáo từ với Trần Hạo Phi, ở trong ánh mắt hâm mộ và ghen tỵ của cả đám đệ tử, hần từ từ rời khỏi khu nhà ở dưới chân núi.

Vọng Nhật Phong, giữa sườn núi.

La Thiên đi tới trước mặt một mảnh lầu các màu trắng.

- Linh khí thiên địa ở nơi này ít nhất gấp hai nơi ở của các học viên thanh đồng!

La Thiên hít thở bầu không khí trong lành, tâm tình rất là sáng khoái.

Chỉ riêng khác biệt của chỗ ở đã làm cho hiệu suất tu luyện của học viên Bạch Ngân sẽ hơn xa học viên thanh đồng.

Giờ phút này, ở trước lầu các màu trắng có một ít học viên Bạch Ngân đang nhìn xuống khu vực của học viên thanh đồng ở bên dưới chân núi.

- Các người đã nghe nói chưa, người đứng thứ nhất tân sinh khóa này trực tiếp tấn thăng lên làm học viên Bạch Ngân!

- Tân sinh khóa này đúng là may mắn! Ài, nhớ năm đó trước khi chúng ta trở thành học viên Bạch Ngân đã phải chịu dày vò và ngược đãi ở trong Đấu Linh tháp, ngẫm lại trong lòng vẫn cảm thấy rét run.

- Cũng không biết, ở thử thách khóa này ai là người thắng lớn nhất. Đường Uy, hay là Nam Cung Vân?

- Khả khả! Ta thì hy vọng mỹ nữ như Vân Tú quận chúa sẽ tới đây làm hàng xóm với chúng ta.

...

Đúng lúc này.

Một gã thiếu niên tuấn tú mặc áo bào xanh lả lẫm chậm rãi đi tới.

- Người kia là ai?

- Tại sao lại là Khai Mạch tứ trọng? Chẳng lẽ là người tới làm việc lật vặt?

Mấy vị học viên Bạch Ngân liếc mắt nhìn La Thiên vài lần, cũng không đặt ở trong lòng.

La Thiên cũng đứng tại chỗ dò xét bốn phía.

- Không hổ là Thánh phủ a!

Đập vào mắt hần, những học trưởng Bạch ngân này đều mặc áo bào màu trắng, phía sau lưng có vẽ một cái đồ án mặt trời mới mọc, nhìn qua rất là bất phàm.

Những học trưởng Bạch ngân này, tu vi trung bình đều là Khai mạch thất trọng trở lên.

- Các học trưởng tốt lành.

La Thiên hòa ái tiến lên chào hỏi, chuẩn bị tạo mối quan hệ với những học trưởng, cũng chính là hàng xóm sau này của hần.

Vừa vặn lúc này có một gã học viên Bạch Ngân tóc ngắn đi tới, sau khi nhìn thấy La Thiên, hần nói.

- Ngươi có biết, người đứng đầu thử thách tân sinh hôm nay là ai không?

Tên thanh niên tóc ngắn dùng ánh mắt ngạo nghễ nhìn hần, lại tùy ý mở miệng, dường như đang đối thoại với hạ nhân vậy.

- Đứng đầu sao? Chính là tại hạ.

La Thiên thần nhiên nói.

- Tiểu quý! Ngươi chán sống rồi sao? Không ngờ lại dám đùa giỡn bọn đại gia?

Vẻ hung ác trong mắt của thanh niên tóc ngắn lóe lên, miệng quát lớn.

- Được rồi, ngươi rút đi! Hôm nay nơi này đã được quét dọn qua, không cản trở lại nữa.

Thanh niên tóc ngắn hừ nhẹ một tiếng.

Hần còn có việc cho nên chẳng muốn để ý tới một tên hạ nhân. Nếu như là thường ngày hần đã sớm tát cho đối phương một cái rồi.

La Thiên không khỏi sững sờ, tên học trưởng Bạch ngân này lại nghĩ mình là người giúp việc hay sao?

Dù sao, hần vừa tới Học phủ báo danh, còn chưa thay đổi y phục đặc thù của học viên.

Đệ tử Bạch ngân trên cơ bản đều là Khai mạch thất trọng, thân phận tôn quý.

Trong mắt bọn hần, tu vi của La Thiên quá thấp, lại không mặc y phục của học viên thanh đồng, cho nên mới bị ngộ nhận là người giúp việc.

- Ta bảo ngươi rút, ngươi không nghe thấy sao? Một tên tiểu tử làm việc lật vặt, đừng có lòi kéo làm quen với chúng ta!

Thấy La Thiên không đi, thanh niên tóc ngắn không kiên nhẫn nữa dạy.

- Còn không mau đi! Chọc giận Lệ Hải học trưởng, ngươi không chỉ mất chén cơm mà ngay cả cái mạng nhỏ cũng khó mà bảo đảm được!

Một gã học viên Bạch Ngân bên cạnh có lòng tốt nhắc nhở.

Trong các học viên Bạch Ngân, Lệ Hải nổi danh có tính cách táo bạo, một ít học viên thanh đồng và người giúp việc có ý định xúc phạm hần, dù không chết thì cũng mất một lớp da.

Trước đây đã từng có một tên người giúp việc quét dọn phòng của hần, không cẩn thận làm vỡ một cái ly, sau đó tên người giúp việc này cũng biến mất, chưa từng xuất hiện qua một lần nào nữa.

Giờ khắc này, không ít học viên Bạch Ngân ném ánh mắt thương hại về phía La Thiên.

Một tên người giúp việc hoặc là học viên thanh đồng, nếu như rơi vào tay của Lệ Hải, hậu quả không cần phải nói.

- Nơi ở của ta ở chỗ này, tại sao ta phải đi cơ chứ?

Trong lòng La Thiên thầm buồn cười, lãnh đạm liếc mắt nhìn Lệ Hải, cũng không có ý định nhượng bộ.

Thoáng chốc, toàn trường trở nên yên tĩnh.

Ánh mắt nhìn về phía La Thiên của những học viên Bạch ngân kia tràn ngập vẻ thương hại, giống như đang đánh giá một tên có đầu óc không được bình thường vậy.

- Muốn... Chết!

Trên mặt của Lệ Hải hiện ra một tia dữ tợn, trong cơ thể xuất hiện một cỗ khí tức cuồng bạo như biển, quanh thân xuất hiện một cơn lốc xoáy.

Khí thế đáng sợ kia đủ để làm cho người có tu vi dưới Khai Mạch thất trọng run rẩy vô lực.

Lệ Hải hần không quan tâm cái gì mà lấy mạnh hiếp yếu!

Ở trong Thánh phủ, học viên Bạch Ngân có thân phận tài trí hơn người, lỡ tay giết chết một tên người giúp việc thì cũng sẽ không bị trừng phạt.

- Không hổ là Thánh phủ, một tên học viên Bạch Ngân ở đây cũng có thực lực với lão sư của Võ phủ, Học phủ bình thường!

Trong lòng La Thiên thầm nghĩ, cũng không có vẻ gì là bối rối cả.

Trong Thánh phủ có phân chia giai cấp rất là nghiêm ngặt.

Nếu như hần thực sự là một tên người giúp việc thì tiếp theo sẽ phải để mặc người ta chém giết.

Chỉ tiếc, hần không phải là người giúp việc.

Xoạt!

La Thiên lấy ra một cái lệnh bài màu bạc, không để ý tới Lệ Hải nữa mà trực tiếp đi về phía cung điện.

Không phải là người giúp việc?

Về mặt giận dữ của Lệ Hải cứng đờ, cho dù là học viên thanh đồng thì hần cũng không thể quang minh chính đại đánh giết được.

Đội đã nào...!

Đó là... lệnh bài Bạch ngân?

Lệ Hải gắt gao nhìn chăm chăm vào lệnh bài Bạch ngân trong tay La Thiên, trong mắt hiện lên vẻ khó có thể tin được.

- Lệnh bài bạch ngân!

- Hần là học viên Bạch Ngân? Học viên Bạch Ngân Khai Mạch tứ trọng sao?

Toàn trường vang lên tiếng sợ hãi thán phục.

Thoáng chốc, rất nhiều ánh mắt kinh ngạc hội tụ lên trên người La Thiên.

Bọn hần biết rõ, người đứng đầu thử thách Thánh phủ khóa này sẽ trực tiếp trở thành học viên Bạch Ngân.

Nhưng mà!

Người này lại không phải là Nam Cung Ngọc, Đường Uy, cũng không phải Văn Tú quận chúa, mà là một tên tiểu tử Khai Mạch tứ trọng không biết từ chỗ nào chạy ra?

Rốt cuộc thử thách khóa này của Thánh phủ đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 48: Linh Trì

- Ha ha, hóa ra là sư đệ mới tới, ta còn tưởng rằng là tên hạ nhân không có mắt nào.

Lệ Hải thu khí thế lại, nụ cười có chút cứng ngắc.

Mặc dù hắn không đặt một tên tiểu tử Khai Mạch tứ trọng vào mắt, nhưng đối với phương quả thực là học viên Bạch Ngân, hưởng thụ địa vị và đãi ngộ ở trong Thánh trong phủ bằng hắn.

- Đúng rồi, thử thách lần này thành tích của Tiểu Hầu gia Đường Uy thế nào vậy?

Lệ Hải nghĩ đến cái gì đó mà đột nhiên hỏi.

Phụ thân của hắn là tướng quân thủ hạ của Định Viễn Hầu, mấy ngày trước đã viết thư tới đây dặn dò hắn, ở trong Thánh phủ phải chiều cố Tiểu Hầu gia Đường Uy một chút.

- Hừ! Tiểu Hầu gia sao?

La Thiên vừa nghe đến người này đã tức giận, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Vốn, ấn tượng mà Lệ Hải tạo ra cho hắn đã cực kém, không nghĩ tới người này lại có chút quan hệ với Tiểu Hầu gia.

- Không trả lời ta?

Trong lòng Lệ Hải có chút không vui, nhưng vẫn cố nén cơn giận lại.

- Nhìn ngữ khí và thần thái của tiểu tử này, dường như có chút khinh thường và địch ý với Tiểu Hầu gia?

Lông mày của Lệ Hải hơi nhíu lại.

Phải biết rằng, Đường Uy là nhi tử của Định Viễn Hầu!

Chẳng lẽ.

Tiểu tử tu vi Khai Mạch tứ trọng tứ trọng trước mắt này còn có bối cảnh lớn hơn so với Đường Uy hay sao?

Khai Mạch tứ trọng lại có thể đoạt được vị trí thứ nhất thử thách, trở thành học viên Bạch Ngân, chuyện này quá khác thường!

Thậm chí còn có chút ít quý dị.

Trừ phi, đám người Tiểu Hầu gia, Nam Cung Ngọc, Vân Tú quận chúa đều kiêng kỵ thân phận của kẻ này, cho nên mới dâng tặng vị trí thứ nhất cho hắn?

Chẳng lẽ, tiểu tử này có bối cảnh động trời gì đó?

Nghĩ tới đây, trong lòng Lệ Hải khẽ động, nhìn về phía bóng lưng của thiếu niên kia, trong ánh mắt hiện lên vài phần cẩn thận và kiêng kỵ.

Một mặt khác, La Thiên chọn lựa một cái lầu các Bạch ngân rồi đi vào trong.

- Rất tốt, hai tầng, đại sảnh, phòng tắm rửa, phòng khách, phòng luyện công... Cần cái gì là có cái đó.

La Thiên rất là hài lòng với hoàn cảnh cư trú.

Hắn cũng không biết, sự lãnh đạm và khinh thường để ý tới của mình đã làm cho Khai mạch thất trọng Lệ Hải sinh ra một ít hiểu lầm.

Vào ban đêm.

Tin tức có liên quan tới việc học viên Bạch Ngân Khai Mạch tứ trọng truyền ra trong đám học viên Bạch Ngân.

...

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi La Thiên rửa mặt mới đổi phục sức Bạch ngân của Trục Nhật Thánh phủ, toàn thân có vẻ tuấn tú thon dài.

Rời khỏi lầu các Bạch ngân, La Thiên bắt đầu làm quen hoàn cảnh của Thánh phủ.

Ở bên trong Trục Nhật Thánh phủ là một mảnh non xanh nước biếc, chim hót hoa nở, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần tráng lệ.

Nếu không phải nhìn thấy một ít Diễn Võ trường, Võ Đấu đài ở ven đường, nhất định người không biết rõ tình hình sẽ còn tưởng rằng bản thân đã đi tới một địa điểm du lịch.

Lúc này La Thiên nhìn thấy một tòa tháp cổ hùng vĩ và huyền bí.

Ở bên ngoài có không ít đệ tử tụ tập, rất là náo nhiệt.

- Đấu Linh tháp?

La Thiên nhìn thấy ba chữ bên trên tấm biển, mạnh mẽ có lực, tản mát ra khí tức chiến đấu sắc bén xông tận lên trời.

Ánh mắt vừa chạm vào thì chiến ý mạnh mẽ của La Thiên đã tuôn ra, tim đập và tốc độ máu chảy tăng lên.

Thông qua nghị luận của học viên bốn phía, La Thiên đã biết được Đấu Linh tháp này được xem như là một trong các kiến trúc mang tính tiêu chí của Trục Nhật Thánh phủ.

Đấu Linh tháp có mười tầng.

Xông qua tầng thứ tư thì sẽ tấn chức lên làm học viên Bạch Ngân.

Xông qua tầng thứ sáu sẽ trở thành học viên Hoàng kim.

Muốn trở thành học viên Bạch Ngân cần có thực lực Khai mạch thất trọng mới có thể làm được.

Hơn nữa, vượt Đấu Linh tháp dường như còn có chỗ tốt khác nữa.

- Hoá ra, muốn tăng đẳng cấp đệ tử lên thì nhất định phải tới Đấu Linh tháp vượt ải. Khó trách đạo sư đã nói, thân phận học viên Bạch Ngân của ta là trường hợp ngoại lệ, cho nên mới bị khiêu chiến.

Trong lòng La Thiên hiểu rõ, cũng không có ý định tham dự vào việc vượt tháp.

Việc cấp bách là hắn phải nhanh chóng tăng thực lực lên một chút, giữ vững thân phận học viên Bạch Ngân.

- Đúng rồi, đứng thứ nhất thử thách còn có ban thưởng tu luyện ở trong Linh Trì nữa.

La Thiên nhớ rõ, khi nữ đạo sư tuyên bố điểm ấy, Đường Uy đã ao ước như thế nào.

Sau nửa canh giờ La Thiên đã đi tới dưới một vách đá bị trận pháp to lớn bao phủ, linh khí thiên địa ở gần đó trở nên nồng nặc, có rất nhiều thủ vệ canh gác, đề phòng sâm nghiêm.

- Nơi này chính là chỗ của Linh Trì hay sao?

Nhìn xuyên qua trận pháp có thể mơ hồ thấy được đỉnh đài ao ngọc, mây mù cuộn cuộn, giống như là tiên cảnh vậy.

Hắn đi về phía trước, đưa lệnh bài thân phận lên.

Một tên thủ vệ trong đó ném tới ánh mắt khác thường, nói:

- Có thể tu luyện ba ngày miễn phí ở bên trong Linh Trì!

Xuyên qua trận pháp.

Dưới vách đá có một cái ao to lớn hiện lên, trong ao có dịch thể trong suốt, toả ra Linh khí mênh mông.

Giờ phút này, ở bên trong Linh Trì có hơn mười người đều đang toàn tâm toàn ý tu luyện.

Xoạt! Ọt ọt!

La Thiên thả người nhảy lên, tiến vào bên trong Linh Trì.

Cơ thể ngâm ở bên trong Linh Trì.

La Thiên chợt cảm thấy có một cỗ cảm giác nhồn nhột, từng sợi linh khí thiên địa mát lạnh và tinh thuần tự động chạy vào trong cơ thể của hắn.

- Hiệu quả này quá kinh người, ở bên trong Linh Trì không cần làm cái gì, chỉ là riêng bong bóng bao bọc đã có hiệu quả chẳng khác nào học viên thanh đồng bế quan khổ tu.

La Thiên không khỏi sợ hãi thán phục than.

Thời gian tu luyện tại Linh Trì này quá trân quý!

La Thiên lập tức thúc giục bốn đầu khí mạch trong cơ thể, hấp thu linh khí thiên địa bên trong Linh Trì.

Hắn có Thần mạch cho nên hiệu suất hấp thu linh khí thiên địa cực cao.

Ồ ồ!

Lấy La Thiên làm trung tâm, bốn phía mơ hồ hình thành một cái vòng xoáy, linh khí thiên địa vô tận bị hút vào trong cơ thể.

Cũng may La Thiên đã cố ý tìm một cái chỗ tu luyện nhỏ, không làm cho người khác để ý tới mình.

Suru suru vù vù!

Liên tục không ngừng có linh khí thiên địa trào lên và tiến vào bên trong bốn đầu khí mạch của La Thiên, sau đó nhanh chóng bị luyện hóa.

Vốn, đầu khí mạch thứ tư của La Thiên đã mở được một phần tư.

Giờ phút này ở bên trong Linh Trì, công cuộc khai phá lại tiến triển thần tốc.

Mấy canh giờ sau, rất nhanh đầu thứ tư khí mạch đã được đã thông một đoạn, xây dựng được tới hai phần năm!

La Thiên cảm giác chân khí trong cơ thể bành trướng, mười phần dẻo dai, lúc xây dựng khí mạch rất là thông thuận.

Một ngày sau.

Đầu khí mạch thứ tư đã được xây dựng đến ba phần năm!

La Thiên kinh ngạc vui mừng và thoải mái, tu hiệu quả luyện trong Linh Trì thật sự quá là tốt!

Khai mạch cửu trọng, trọng sau khó hơn trọng trước, càng về sau, khí mạch xây dựng sẽ càng sâu hơn, mà độ khó cũng tăng lên từng bước một.

Nếu tu luyện như bình thường, sợ rằng La Thiên mất mười ngày nửa tháng cũng khó mà có thể đạt tới được hiệu quả như thế này.

Thoáng cái ba ngày đã trôi qua.

Ào ào một tiếng.

Ở bên trong Linh Trì, một gã học viên Bạch Ngân đi ra ngoài.

- Ài, dùng đãi ngộ của học viên Bạch Ngân, một tháng chỉ có thể miễn phí tu luyện một ngày ở bên trong Linh Trì!

Tên học viên này thở dài.

Hắn đang muốn rời đi lại chợt nghe ở trong góc Linh Trì truyền đến một trận sóng nước cuộn cuộn.

- Bốn đầu khí mạch chấn động? Chẳng lẽ là tên tân sinh trong truyền thuyết kia sao?

Linh Trì rất lớn, sương mù nồng đậm cuộn cuộn cho nên hắn không rõ nhìn được dung mạo của La Thiên mà chỉ có thể cảm nhận được bốn đầu khí mạch đang chấn động mà thôi.

- Thật sự là may mắn, Khai Mạch tứ trọng cũng có thể cướp lấy vị trí quán quân thử thách.

Tên học viên này có chút chán nản nói.

Hắn nghe nói, người đứng thứ nhất thử thách khóa này được ban thưởng tu luyện miễn phí ba ngày ở trong Linh Trì.

Học viên Bạch Ngân lâu năm như hắn, một tháng chỉ có thể miễn phí tu luyện một ngày ở bên trong Linh Trì, muốn có thêm thời gian thì cần phải bỏ ra một cái giá rất lớn.

- Nhìn động tĩnh này, e rằng tiểu tử kia sẽ cảm thấy thích thú vì được ngâm trong dòng nước ấm nha.

Nghe thấy tiếng cuồn cuộn của nước ở bên trong Linh Trì thủy, tên học viên Bạch Ngân này không khỏi cười nhạo.

- Làm lãng phí hoàn cảnh tu luyện tuyệt hảo, người cứ chờ sau này khóc không ra nước mắt đi.

Nhưng vào lúc này, ở chỗ sâu trong sương mù dày đặc, bốn đầu khí mạch kia chấn động, đột nhiên trở nên mãnh liệt, thậm chí còn truyền đến từng tiếng gào thét.

- Tiếng động này là?

Bước chân của tên học viên Bạch ngân kia cứng đờ.

Suru suru ô...ô...n...g!

Tiếng gió truyền ra, sương mù ở chỗ hẻm lách kia hình thành một con sóng gió, càn quét ra tứ phương.

- Đột phá?

Tên học viên Bạch ngân kia trừng to mắt, rất là khó coi.

Ở bên trong Linh Trì.

La Thiên mở mắt ra, con mắt sáng rực, mỉm cười nói:

- Đã là tứ trọng đỉnh phong rồi sao?

Chuyện hán đột phá Khai Mạch tứ trọng chỉ là chuyện vài ngày trước mà thôi.

Trong thời gian ba ngày, từ Khai Mạch tứ trọng đạt đến tứ trọng đỉnh phong, tốc độ này quả thực có chút kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 49: Dung hợp vũ kỹ

Ở bên trong Linh Trì.

Ở trong đầu khí mạch thứ tư trong cơ thể La Thiên truyền tới tiếng chân khí chấn động, khí mạch được mở rộng đến cực hạn.

Sau khi đột phá tứ trọng đỉnh phong, La Thiên lại tu luyện một hai canh giờ, mãi tới khi sử dụng hết thời gian tu luyện ở trong Linh Trì.

- Tiếp theo, ngoại trừ củng cố tu vi ra, tốt nhất ta nên lựa chọn một hai môn vũ kỹ cấp cao ở trong Thánh phủ, thông qua tu luyện vũ kỹ có thể củng cố tu vi, tăng cường độ chân khí lên.

La Thiên cũng không vội vã trùng kích Khai mạch ngũ trọng.

Nếu như vội vàng trùng kích ngũ trọng, nội tình không đủ, mặc dù may mắn thành công thì cũng sẽ dẫn đến việc căn cơ bất ổn.

Đi ra khỏi phạm vi trận pháp Linh Trì, La Thiên hỏi thăm thủ vệ mới biết được một ít tình huống của Linh Trì.

Học viên thanh đồng không có tư cách vào Linh Trì tu luyện.

Mà học viên Bạch ngân, một tháng chỉ có thể tu luyện miễn phí ở trong Linh Trì một ngày mà thôi.

Học viên hoàng kim một tháng có thể miễn phí tu luyện ba ngày ở bên trong Linh Trì.

Nói cách khác, đãi ngộ miễn phí tu luyện ba ngày ở trong Linh Trì của La Thiên là tương đương với học viên Hoàng kim!

Sau khi sử dụng hết ba ngày này, mỗi tháng về sau La Thiên chỉ có thể miễn phí tu luyện một ngày ở bên trong Linh Trì mà thôi, trừ phi hắn trở thành học viên Hoàng kim, như vậy số ngày mới có thể gia tăng lên được.

Về phần học viên Hoàng kim?



Đây đã là đệ tử trung tâm của Thánh phủ, cần chiến lực Khai mạch cửu trọng xông qua Đấu Linh tháp tầng thứ sáu thì mới có thể có được tầng thân phận này.

- Học viên Hoàng kim còn có chút xa xôi, việc cấp bách trước mắt đó là ta phải bảo vệ thân phận học viên Bạch Ngân trước đã!

Trong lòng La Thiên thầm nghĩ.

Thân phận học viên Bạch Ngân của hắn, không phù hợp với quy củ tấn chức bình thường, một khi khiêu chiến mà bị đánh bại thì hắn sẽ mất đi tầng thân phận này.

...

Sau khi rời khỏi Linh Trì.

La Thiên đi tới một khác trọng địa của Trục Nhật Thánh phủ là Tầng Vô các!

Từ phía xa xa nhìn lại, Tầng Vô các có phong cách cổ xưa cũ nát, không quá cao lớn, nhưng lại tản mát ra một cỗ khí tức lắng đọng qua năm tháng.

Tầng Vô các có nhiều thủ vệ hơn, tu vi phổ biến là Khai mạch thất bát trọng trở lên, vượt xa thủ vệ đóng giữ ở ngoài Linh Trì.

Đây là lực lượng thủ vệ ở ngoài sáng.

Nhất định mỗi thời mỗi khắc ở bên trong Tầng Vô các đều có các đạo sư tọa trấn.

La Thiên tiến vào Tầng Vô các, phát hiện ra vị đạo sư trấn giữ nơi này chính là người mà mình quen biết, chính là lão giả mặc áo bào trắng đã tiếp dẫn bọn họ ở Lăng Vân quận.

Lão giả mặc áo bào trắng ia cũng chú ý tới La Thiên, hắn bình thản mở miệng nói:

- Học viên Bạch Ngân có thể chọn lựa hai môn vũ kỹ thượng phẩm miễn phí. Có tư cách đòi vũ kỹ Linh cấp, nhưng cần phải có đủ điểm cống hiến.

- Hai môn vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm? Còn có thể đòi được vũ kỹ Linh cấp?

La Thiên hơi giật mình.

Được chọn lựa hai môn vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm miễn phí, Vô phủ bình thường tuyệt đối không hào phóng được như thế.

La Thiên cũng không nghĩ tới được việc mình còn có thể đòi được vũ kỹ Linh cấp ở nơi này!

Ở Thanh Xương thành, vũ kỹ Linh cấp là vũ kỹ trấn tộc của các đại gia tộc.

Ngưng Tinh Kiếm chỉ mà La Thiên tu luyện là vũ kỹ Linh cấp, uy năng của nó hắn hiểu rất rõ.

Nếu không phải có vũ kỹ mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ hắn cũng không thể dễ dàng hóa giải được nguy hiểm như thế.

Đương nhiên, chỉ có học viên cấp Bạch Ngân trở lên mới có thể đòi được vũ kỹ Linh cấp.

Đây cũng là khác biệt về thân phận và đãi ngộ của học viên.

- Ta muốn đòi vũ kỹ Linh cấp thì cần phải có bao nhiêu điểm cống hiến?

La Thiên trực tiếp hỏi.

Lão giả mặc áo bào trắng nhú mày, dường như hắn cảm thấy La Thiên đang nghĩ tới thứ quá xa vời với mình.

Dùng cấp độ bây giờ của La Thiên, vũ kỹ thượng phẩm mới thích hợp nhất với hắn, vũ kỹ Linh cấp quá cao thâm, độ khó khi tu luyện rất lớn, sẽ lãng phí rất nhiều thời gian tu luyện.

- Nếu như ngươi bỏ qua hai môn vũ kỹ Phàm cấp thượng phẩm, lại bỏ ra thêm một nghìn điểm cống hiến thì có thể đòi được một môn vũ kỹ Linh cấp hạ phẩm

Lão giả mặc áo bào trắng dùng vẻ mặt lãnh đạm, chậm rãi nói.

- Nhưng ta khuyên ngươi...

Hắn nói tiếp, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của La Thiên, hắn đã trực tiếp ném đi tâm tư muốn khuyên nhủ đối phương.

- Đi lên lầu hai, tự mình chọn đi.

Lão giả mặc áo bào trắng nói một câu, sau đó mới nhắm hai mắt.

La Thiên đi đến tầng hai của Tầng Võ các.

Số lượng sách ở nơi này giảm đi rất nhiều, chỉ có một số ít học viên Bạch Ngân và học viên Hoàng kim cá biệt ở đây mà thôi.

Không quan tâm quá nhiều tới mọi người, hắn nghiêm túc chọn lựa vũ kỹ Linh cấp hạ phẩm.

Phiên Vân Chuông là chuông pháp xem gió mây biến hóa mà lĩnh ngộ ra, chuông lực tràn ngập mọi nơi, tu luyện tới viên mãn có uy thế thay đổi gió mây.

Lưu Thủy Kiếm Pháp: Kiếm như dòng chảy, âm nhu liên miên, có hàng vạn hàng nghìn biến hóa.

...

Mỗi một môn vũ kỹ ở đây đều có cấp độ như Ngung Tinh Kiếm chỉ, làm cho La Thiên nhìn thấy mà hoa mắt.

Nhưng rất nhanh hắn đã tỉnh táo lại.

- Nếu nói thủ đoạn công kích ta đã có Ngung Tinh Kiếm chỉ, mà vũ kỹ thân pháp Du Thân bộ chỉ là Phàm cấp thượng phẩm, tạm thời đã tu luyện tới đại viên mãn.

Sau khi ánh mắt của La Thiên quét một vòng, cuối cùng cũng rơi vào trên một môn vũ kỹ thân pháp.

Phi Vân bộ: Người nhẹ như lông vũ, có thể nhảy lên trên không như bước trên mây, bàn về tốc độ ở trong Linh cấp hạ phẩm cũng thuộc về hàng ngũ thượng đẳng.

Sau khi lựa chọn, La Thiên đến chỗ lão giả mặc áo bào trắng để đăng ký.

- Phi Vân bộ?

Lão giả mặc áo bào trắng nhú mày, La Thiên không chỉ lựa chọn vũ kỹ Linh cấp có độ khó cao mà còn là Phi Vân bộ rất khó lĩnh ngộ ở trong đó.

Vốn, lão giả mặc áo bào trắng này có chút ấn tượng tốt với La Thiên, cảm thấy có lẽ hắn có thể lợi dụng ban thưởng và đãi ngộ để tu vi đột nhiên tăng mạnh ở trong ngắn hạn, giữ vững được thân phận học viên Bạch Ngân.

Nhưng giờ phút này, hắn lại có chút thất vọng.

- Đạo sư, ở đây có vũ kỹ Linh cấp hạ phẩm không trọn vẹn hay không?

La Thiên đột nhiên hỏi.

Tuy rằng đã đổi Phi Vân bộ, nhưng trước sau hắn vẫn cảm thấy cái giá rất cao.

Hắn có Thiên Thư, coi như là vũ kỹ Linh cấp không trọn vẹn thì nó cũng có thể suy diễn ra được hoàn thiện, giống như Ngung Tinh Kiếm chỉ lúc trước vậy.

Nghe vậy, vẻ mặt của lão giả mặc áo bào trắng có chút cổ quái.

Hắn ở trong Trúc Nhật Thánh phủ làm đạo sư đã được vài chục năm, đây là lần đầu hắn gặp người đi hỏi vũ kỹ không trọn vẹn a.

- Hồ đồ! Võ các Thánh phủ há có thể cất giữ vũ kỹ không trọn vẹn cơ chứ? Nếu như đệ tử tu luyện gặp phải vấn đề thì người nào chịu trách nhiệm đây?

Lão giả mặc áo bào trắng nghiêm khắc quát.

- Đạo sư nói rất đúng.

La Thiên chỉ ôm tâm tư thử xem, cho nên cũng không để chuyện này vào trong lòng.

...

Vọng Nhật Phong, ở khu vực lầu các Bạch ngân.

Ý thức của La Thiên không thể chờ đợi được nữa mà tiến vào trong thiên thư.

Giờ phút này, ở trên tờ thứ nhất của Tạo Hóa Thiên thư tràn ngập ánh sáng; tờ thứ hai cũng được chừng ba bốn thành.

- Thiên Thư, vũ kỹ thân pháp Phi Vân bộ này có thể hoàn thiện và tăng lên hay không?

La Thiên hỏi.

Dưới tình huống bình thường, các vũ kỹ đều tồn tại khuyết điểm nhỏ nhất hoặc là chỗ thiếu hụt, mà Thiên Thư có khả năng hoàn thiện, tăng uy lực của chúng lên.

Vốn phẩm chất của Ngưng Tinh Kiếm chỉ gần tới Linh cấp, nhưng sau khi Thiên Thư hoàn thiện đã hoàn toàn đạt tới Linh cấp.

Đương nhiên. Ngưng Tinh Kiếm chỉ của La Thiên chỉ suy diễn được ba tầng trước, cũng không phải là nguyên vẹn toàn bộ.

- Hao hết tất cả lực lượng chỉ có thể tăng được hai thành uy lực, nhưng không có cách nào tăng cấp bậc vũ kỹ lên được.

Trên thiên thư hiển hiện lên một hàng chữ.

- Chỉ tăng lên được hai thành thôi sao?

La Thiên không vừa lòng, tiêu hao lớn như vậy mà hiệu quả khi tăng lên lại không quá rõ ràng.

Có lẽ là, sau khi vũ kỹ đến Linh cấp, độ khó khi tăng lên sẽ rất lớn, tiêu hao sẽ gia tăng theo bội số.

Ngay lúc đó, trên thiên thư lại hiển hiện lên hàng chữ thứ hai.

- Phi Vân bộ và Du Thân bộ có rất nhiều chỗ tương tự chung, hai môn vũ kỹ thân pháp có khả năng dung hợp và hoàn thiện.

La Thiên không khỏi ngẩn ngơ.

Còn có thể như vậy hay sao?

- Dung hợp!

Không nói hai lời, La Thiên kích động nói.

Suru suru!

Tờ thứ hai của Thiên Thư nhanh chóng ảm đạm, ánh sáng trên tờ thứ nhất cũng nhanh chóng biến mất, cuối cùng cả Thiên Thư đều khép lại.

Lực lượng mà La Thiên tích góp từng tí một trong những ngày qua gần như đã tiêu hao hết không còn một chút nào cả.

Rất nhanh.

Một môn vũ kỹ thân pháp được hoàn thiện tràn vào trong đầu của hắn.

Vân Du Bộ: Vũ kỹ Linh cấp trung phẩm, người nhẹ như lông vũ, lẳng không xua đuổi mây, nhẹ nhàng như tiên, giỏi về mượn lực ở trong các hoàn cảnh phức tạp...

Tu luyện tới cảnh giới tiểu thành còn có thể làm cho người của Võ giả nhẹ như lông vũ, tốc độ và sự linh hoạt tăng lên nhiều, có thể hạ thấp việc thể lực tiêu hao trên đường di chuyển.

Khi đạt tới cảnh giới đại thành thì lại nhanh như kinh hồng, có được năng lực bay vọt rất mạnh mẽ, có thể bước ra một bước ở trong hư không.

Tới cảnh giới viên mãn có thể đạp liền ba bước ở trong hư không, trong hoàn cảnh có gió có thể đáp xuống từ trên vách núi trăm thước mà không bị một chút thương tổn mây may nào cả. Cũng có ý nghĩa là trong hoàn cảnh mượn lực có thể duy trì hiệu quả bay trên trời ngắn ngủi.

- Linh cấp trung phẩm? Có khả năng bay trên trời?

Hai mắt La Thiên lập tức trừng lớn, miệng hít một ngụm khí lạnh.

Không nghĩ tới sau khi hai môn vũ kỹ dung hợp đã trở thành một môn vũ kỹ thân pháp hoàn toàn mới, ngay cả phẩm giai cũng được tăng lên.

Nhất là cảnh giới viên mãn, quả thực quá dọa người. Ở trong hoàn cảnh có gió, có thể nhảy từ trên vách núi trăm thước xuống, có khả năng không bị thương tổn một chút mây may nào sao?

Thậm chí trong hoàn cảnh mượn lực còn có thể duy trì hiệu quả bay trên trời trong giây lát ngắn ngủi.

- Không hổ là Linh cấp trung phẩm! Chỉ sợ phải trở thành học viên Hoàng kim thì mới có tư cách đối được, tạm thời còn không nhất định đối được.

La Thiên bị cảm giác kinh ngạc và vui mừng làm cho không biết làm sao.

## Chương 50: Đồng thời đột phá!

Một lát sau, nỗi lòng của La Thiên mới bình tĩnh trở lại được, hắn trầm tư nói:

- Độ khó tu luyện võ kỹ Linh cấp vốn đã rất lớn, huống chi lại còn là Linh cấp trung phẩm.

Bình thường, võ kỹ Linh cấp tương ứng với cường giả Linh Hải cảnh, chỉ có Võ giả cấp bậc này mới có thể tu luyện một cách thuận lợi được.

Khai mạch tứ ngũ trọng phổ thông, muốn tu luyện võ kỹ Linh cấp trung phẩm tới cảnh giới nhất định, không chừng còn phải trả giá bằng tinh lực suốt đời của mình.

Chính là như vậy cho nên lão giả mặc áo bào trắng kia mới cảm thấy thứ La Thiên theo đuổi quá xa vời.

Không bao lâu sau, La Thiên bắt đầu thử tu luyện.

Xoạt! Suru suru!

Dựa theo miêu tả trên Vân Du bộ, hắn thi triển bộ pháp và kỹ xảo vận khí, nhanh chóng di chuyển ở sàn nhà và vách tường trong phòng.

Thoạt đầu, La Thiên có cảm giác rất tối nghĩa, không kịp thích ứng.

Sau nửa canh giờ, tốc độ của hắn tăng nhanh, bộ pháp của thân thể dần dần trở nên nhẹ nhàng thông thuận hẳn lên.

- Không khó như trong dự liệu của ta!

La Thiên không khỏi mừng rỡ.

Rất nhanh hắn đã hiểu ra, Vân Du Bộ dung hợp với tinh túy của Du Thân bộ, cả hai đều có điểm chung.

Mà Du Thân bộ của La Thiên đã sớm viên mãn, khiến cho độ khó khi tu luyện giảm đi rất nhiều.

Trừ chuyện này ra, hắn tu luyện tạo hóa quyết cho nên cũng làm cho thiên phú và ngộ tính Võ đạo của hắn tăng lên một khoảng lớn.

Căn cứ vào hai điểm này, hắn mới có thể thuận lợi tu luyện Vân Du bộ được như thế.

Nếu không, coi như là một ít Võ giả Khai mạch bát, cửu trọng muốn tu luyện Vân Du bộ cũng hết sức khó khăn.

Nửa ngày sau, trong một chỗ núi hoang rừng rậm của Trục Nhật Thánh phủ.

Nơi này cỏ cây tươi tốt, người ở rất thưa thớt, rất thích hợp để tu luyện Vân Du bộ.

Xoạt suru suru! Suru suru!

La Thiên nhảy dựng lên, nhẹ nhàng đáp lên trên một cành cây, thân thể nhanh chóng nhảy lên, trong khoảnh khắc đã bắn ra được gần mười thước.

Vân Du bộ có năng lực bay vọt rất mạnh, hơn nữa sở trường chính là mượn lực.

Toàn thân La Thiên buông lỏng, dường như đã hóa thành một cái lông nhẹ nhàng phóng khoáng, khoan thai đi lại bay lượn ở trong rừng cây.

Một ngày sau, Vân Du bộ của La Thiên đã thành công nhập môn, thực hành đạt tới sơ thành.

Giờ phút này, hiệu quả của thân pháp này đã mơ hồ vượt qua Du Thân bộ cấp bậc viên mãn.

Sau khi Vân Du bộ sơ thành, rõ ràng độ khó đã tăng lên, thế nhưng vẫn có không gian tăng trưởng.

Thoáng cái đã trôi qua năm ngày.

Vân Du bộ của La Thiên càng như ý hơn nữa, tới gần cảnh giới tiểu thành, uy lực đã vượt xa Du Thân bộ trước đó.

Một ngày nọ, La Thiên giống như thường ngày, sau khi tu luyện thân pháp xong lại trở về Vọng Nhật Phong.

Khi đi ngang qua khu Thanh đồng.

- Chính là tiểu tử này!

- Chỉ còn thời hạn bảo hộ hai ngày nữa! Đến lúc đó nếu như đánh bại hắn là chúng ta có thể trở thành học viên Bạch Ngân!

Cả đám học viên Thanh đồng chà xát tay, ánh mắt tràn ngập chiến ý nhìn về phía La Thiên.

Hả?

Dường như La Thiên đã biến thành một cái bánh ngon, bị từng đạo ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào người.

Người khát vọng với thân phận học viên Bạch Ngân không chỉ có học viên mới, mà còn có rất nhiều học viên cũ kia nữa.

Trong này, La Thiên cảm nhận được vài cỗ khí tức tuyệt đối không thua gì ba đại thiên tài của lớp tân sinh, thậm chí còn cường đại hơn.

- Một ít học viên cũ đã dừng lại ở Khai Mạch lục trọng đỉnh phong đã lâu, không loại trừ có người có chiến lực còn mạnh hơn so với ba đại thiên tài.

Trong lòng La Thiên xiết chặt, cũng không dám khinh địch.

Mấy ngày nay, bản thân La Thiên đã cảm nhận được chỗ tốt của học viên Bạch Ngân, hắn sẽ không chấp tay dâng phần thân phận này cho người ta.

- La Thiên!

Lúc này, hai đạo thân ảnh mang theo sắc mặt không tốt đi tới.

Một thiếu niên trong đó mặc áo bào tím, trên mặt tràn ngập vẻ oán hận và lạnh lùng, chính là Tiểu Hầu gia Đường Uy.

Một người khác là thanh niên tóc ngắn, vẻ mặt hung tàn, phát tán ra khí tức cuồng bạo, là Lê Hải, học viên Bạch Ngân.

Đường Uy? Lê Hải?

Trong lòng La Thiên thầm nói, quả nhiên hai người này là một phe.

- Ngươi thật to gan! Dám giở thủ đoạn tồi tệ trong thư thách, cướp đi vị trí quán quân của Đường Uy!

Lê Hải nổi giận đùng đùng đi tới, trong lời nói tràn ngập mùi thuốc súng.

Thông qua Đường Uy, Lê Hải đã thăm dò được chi tiết của La Thiên.

La Thiên chỉ là một tên dân đen không hề có bối cảnh, không ngờ lại dám sử dụng thủ đoạn hèn hạ tranh đoạt thành quả thắng lợi của Đường Uy.

Một tên bình dân Khai Mạch tứ trọng lại dám hù dọa mình!

Lúc biết được chân tướng, Lê Hải đã nổi trận lôi đình.

- Thì sao? Ngươi muốn đứng ra giúp Đường Uy?

Đối mặt với khí thế cuồng bạo của Khai mạch thất trọng Lê Hải, vẻ mặt của La Thiên rất là bình tĩnh.

Hai người đều là học viên Bạch Ngân, thân phận ngang hàng với nhau.

Ít nhất ở nơi công khai, Lê Hải muốn đối phó với hắn cũng không thể vượt quá quy tắc của Thánh phủ được.

- Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng! Nói thật với đạo sư Thánh phủ, thừa nhận mình đã ăn gian, chủ động dâng vị trí thứ nhất cho Đường Uy, nếu không thì vòng tròn học viên Bạch Ngân này, không có đất cho ngươi dung thân đâu!

Lê Hải giống như là hung thú vậy, sát khí bùng bùng, làm cho toàn thân người ta phát lạnh.

Đổi lại là Khai Mạch tứ trọng bình thường thì đã sớm bị khí thế hung sắc của hắn làm cho sợ tới mức hãi hùng khiếp vía.

Hơn nữa, Lê Hải còn dùng vòng tròn Bạch ngân để uy hiếp La Thiên.

Các học viên Bạch Ngân ở gần đó cười ha hả nhìn vào, cũng có chút ánh mắt không tốt đang dò xét La Thiên.

- Ăn gian? Ngươi đang hoài nghi sự công chính của các đạo sư hay sao? Hay là ngươi cho rằng, ta nhường thứ nhất thì Đường Uy có thể nhận lấy được hay sao?

Trên mặt La Thiên tràn ngập vẻ trào phúng.

Nghe vậy, sắc mặt của Lệ Hải và Tiểu Hầu gia hơi đổi.

Bất kể nói thế nào, La Thiên lấy được vị trí thứ nhất là chuyện đã được các đạo sư nhất trí thông qua và tán đồng.

Nếu như hoài nghi điểm này cũng tương đương với việc chất vấn sự uy nghiêm và công chính của các đạo sư.

Lùi một vạt bước mà nói.

Coi như La Thiên nhường ra vị trí thứ nhất cũng không tới phiên Đường Uy.

Đừng quên!

Số lượng ấn ký mà Nam Cung Ngọc đoạt được vượt qua Đường Uy, hơn nữa nghe nói hắn còn là tôn tử của trưởng lão Thánh phủ.

Ban thưởng hậu hĩnh cho vị trí thứ nhất như vậy vốn là vì muốn chiêu cổ cho Nam Cung Ngọc.

- La Thiên! Ngươi không nên đắc ý quá sớm. Qua hai ngày nữa, bản Hầu gia sẽ đoạt được thân phận Bạch ngân của ngươi.

Nụ cười của Đường Uy rất là lạnh lẽo.

Tiểu Hầu gia và Lệ Hải liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều tự tin gật đầu, có cảm giác như âm mưu đã thành hiện thực, rồi sau đó tách ra rời khỏi nơi này.

...

Trở lại chỗ ở Bạch ngân.

La Thiên lại tu luyện Ngưng Tinh Kiếm chỉ.

Đối với vũ kỹ chủ công phạt này, La Thiên chưa từng thư giãn, chỉ có điều hắn đều tu luyện ở trong phòng mà thôi.

Ngưng Tinh Kiếm chỉ, La Thiên đã sớm luyện đến tầng hai đỉnh phong, nhưng vẫn chậm chạp không có cách nào đột phá được tầng thứ ba.

Tầng thứ ba, có thể tu thành Phá Không Kiếm khí cực kỳ sắc bén, có thể cách không đả thương người, uy lực rất là lớn.

Nếu như có thể tu thành tầng thứ ba này, đừng nói là Khai Mạch lục trọng đỉnh phong, coi như là Khai mạch thất trọng thì La Thiên cũng có lực đánh một trận.

- Trảm!

Giữa ngón tay của La Thiên ngưng tụ ra một đạo kiếm quang màu lam nhạt, dài một hai xích dọc theo người.

Xôn xao suru suru!

Đạo kiếm quang màu lam nhạt kia mới thoát ra khỏi ngón tay không đến một thước đã tán loạn.

Lại thất bại!

- Kiếm chỉ Linh cấp này, lúc trước cũng chỉ hoàn thiện được ba tầng trước, vì sao tầng thứ ba này rất khó đột phá cơ chứ?

La Thiên nhíu mày trầm nói.

Từ khi luyện tạo hóa quyết đến nay, ngộ tính của hắn siêu cao, đây là lần đầu tiên hắn gặp bình chương ở trên vũ kỹ.

La Thiên là một Võ giả bình dân, hắn không giống những đệ tử thế gia kia, có trưởng bối truyền thụ và chỉ điểm, có thể bót đi rất nhiều đường quanh co.

Cũng may, hắn có Tạo Hóa Thiên thư.

Mấy ngày nay, Thiên Thư lại khôi phục được nửa trang lực lượng.

- Thiếu niên, có vấn đề gì cứ tìm bản thân, ta cũng có thể giải quyết được! Hà tất phải lãng phí lực lượng của Thiên Thư cơ chứ?

Một con quạ toàn thân có khói đen bốc lên, đột nhiên thoáng hiện.

- Ngươi có thể làm được sao?

La Thiên khẽ hỏi, mặc dù con chim xấu này có chút năng lực cổ quái, nhưng hẳn cảm giác, cảm thấy nó không đáng tin cậy.

Đương nhiên, nếu con chim xấu này có thể hỗ trợ hẩn tiết kiệm một chút lực lượng Thiên Thư thì cũng không tệ.

- Ngươi nói xem, vì sao ta lại không có cách nào luyện thành được tầng thứ ba Phá Không Kiếm khí của Ngưng Tinh Kiếm chỉ vậy?

- Chuyện này rất đơn giản!

Trên người con quạ đen có khói đen bốc lên, nó ngẩng đầu ngao nghễ nói.

- Chỉ có điều! Thiếu niên ngươi phải thề với Thiên Thư, nếu như lần này ta quyết vấn đề giúp ngươi giải, ngươi phía ta ra ngoài đi bộ vài ngày.

Ô Nha nói một tiếng, lúc này nó đã thông minh hơn trước đó.

Hai lần trước. Nó giúp đỡ La Thiên, cuối cùng La Thiên lại không thực hiện hứa hẹn.

- Được! Ta thề với Thiên Thư, chỉ cần phương pháp của ngươi có thể thành công, đến lúc đó ta sẽ thả ngươi ra ngoài đi bộ ba ngày.

La Thiên đồng ý.

Nghe vậy, con quạ đen cười cạc cạc, hưng phấn không thôi, hiển nhiên nó đã bị nhốt bên trong sắp hỏng tới nơi rồi.

- Thiếu niên nghe cho kỹ đây!

- Ngươi không có cách nào luyện ra phá Không Kiếm khí là vì tu vi không đủ cao, chân khí không đủ ngưng luyện. Tăng tu vi lên là có thể gia tăng xác suất thành công.

Con quạ đen kia rung đuôi đặc ý nói.

Nghe vậy, La Thiên hơi suy tư, lập tức hiểu ra.

Tầng thứ ba của Ngưng Tinh Kiếm chỉ chính là Khai mạch thất trọng trở lên, Khai mạch thất bát trọng bình thường cũng không dễ dàng luyện thành được nó.

Tuy rằng hẩn dùng Thần mạch để tiến giai, chất lượng và cường độ chân khí hơn xa người thường, nhưng mà muốn dùng tu vi Khai Mạch tứ trọng luyện được phá Không Kiếm khí, quả thật là chuyện quá không thực tế.

- Cũng tốt, những ngày ngày tu vi và khí mạch của ta cũng đã được củng cố đến mức tận cùng rồi.

La Thiên quyết định.

Thời hạn bảo hộ giúp hẩn không bị khiêu chiến chỉ còn lại hai ngày mà thôi.

La Thiên định lợi dụng hai ngày cuối cùng này toàn lực trùng kích Khai mạch ngũ trọng!

Ở bên trong phòng luyện công.

La Thiên khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền, một lòng tu luyện.

A... suru suru

Bốn đầu khí mạch trong cơ thể hẩn, chân khí trào lên và lưu chuyển, bên trong mơ hồ truyền đến thanh âm như sấm rền.

Trải qua tu luyện và tu luyện, củng cố vũ kỹ những ngày qua, khí mạch của hẩn đã bành trướng đến mức tận cùng, khó có thể mở rộng thêm được nữa.

Phốc! Phốc!

La Thiên thúc giục chân khí, không ngừng trùng kích cái khí mạch thứ năm.

Một ngày sau.

Hình dáng của cái khí mạch thứ năm đã có thể thấy được quá rõ ràng, dường như nó đã buông lỏng đi một chút.

Lại nửa ngày sau.

Tạch...!

Từng đạo chân khí sắc nhọn, sau trăm ngàn lần trùng kích, cuối cùng cũng đã tạo thành một cái vết cắt nhỏ ở trên cái khí mạch thứ năm.

- Oanh!

Toàn thân La Thiên chấn động, chân khí tràn vào cái khí mạch thứ năm.

Ở chỗ sâu trong cơ thể cùng với ở bên trong Thần mạch của hắn có từng cỗ lực lượng tiềm năng, theo cái khí mạch thứ năm mở ra bắt đầu chảy qua xương cốt và tứ chi, chảy vào bên trong cái khí mạch thứ năm.

- Khai mạch ngũ trọng!

Chất và lượng chân khí của La Thiên tăng lên trên phạm vi lớn, ngày càng trở nên tinh thuần và ngưng luyện.

Mấy canh giờ sau.

Ngày khi trời vừa sáng.

Trảm!

La Thiên bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, tay điểm ra một chỉ.

Sưu SƯU...U...U!

Một đạo kiếm quang màu lam nhạt dài hơn nửa thước phá không mà đi, cắt cái bàn cách đó vài thước thành hai nửa.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 51: Uy nghiêm của Bạch ngân!

Ngày mới vừa tới.

Ở bên ngoài chỗ ở của La Thiên truyền đến một mảnh tiếng ồn ào, náo động.

Trước cửa có mấy chục tên học viên thanh đồng, phần lớn đều là lão sinh Khai Mạch lục trọng trở lên, ánh mắt của từng người một đều rất nóng bỏng, ý chí chiến đấu sục sôi.

Kể từ hôm nay, kỳ hạn bảo hộ mười ngày của La Thiên sẽ chấm dứt, bất kỳ một vị học viên thanh đồng nào cũng có thể thông qua khiêu chiến, đánh bại hắn rồi trở thành học viên Bạch Ngân.

- La Thiên, còn chưa cút ra ngoài sao? Hôm nay bản Hầu gia muốn lột thân phận Bạch ngân của ngươi đi!

Đường Uy khoanh tròn hai tay, vẻ mặt ngạo nghễ.

Phía sau của hắn có mười tên học viên thanh đồng đứng thành một hàng, đều là tiểu đệ mà gần đây hắn thu, trong đó lại có không ít học viên cũ Khai Mạch lục trọng.

Không chỉ có như thế, bên cạnh Đường Uy còn có một tên học viên Bạch Ngân đang đứng, chính là Lê Hải!

Có học viên Bạch Ngân làm chỗ dựa, lại thêm mười tên tiểu đệ, sự phô trương và uy thế của Đường Uy rất lớn.

Vèo! Vèo! Vèo!

Các học viên thanh đồng chạy tới càng ngày càng nhiều, rất nhanh nơi này đã có gần trăm người tụ tập.

- Tào Dương đến rồi!

Bỗng nhiên, một tên thiếu niên cao gầy xuất hiện làm cho sắc mặt của các học viên thanh đồng ở đây đại biến, cả đám ăn ý nhường ra một con đường.

- Tào Dương là bá chủ khu thanh đồng, chiếm được vị trí tốt nhất trong thời gian rất dài ở khu bên dưới!

Rất nhiều học viên thanh đồng kính sợ, nhao nhao né tránh.

Ở khu thanh đồng.



Tào Dương được công nhận là người mạnh nhất, không thể chiến thắng.

Hắn là học viên cũ hai khóa trước, đã bồi hồi ở Khai Mạch lục trọng đỉnh phong rất lâu, thực lực sâu không lường được.

Vài ngày trước.

Nam Cung Ngọc phát ra lời khiêu chiến với Tào Dương, hai người đánh mấy trăm chiêu, cuối cùng lại không giải quyết được gì, thắng bại không ai biết.

Chỉ có điều, cuối cùng Nam Cung Ngọc lại đi bê quan tu luyện, từ đó tới nay chưa từng xuất hiện.

- Tào mỗ muốn mở mang kiến thức một chút, xem tiêu chuẩn của đệ nhất tân sinh năm này là gì.

Tào Dương có dáng người gầy gò, hai mắt hẹp dài, bên trong ẩn chứa một tia phẫn chấn và kỳ vọng.

Mục tiêu của vị đại lão khu thanh đồng này trực chỉ La Thiên!

Bỗng nhiên!

Một đạo ánh mắt lạnh như băng quét về phía Tào Dương.

- Lệ Hải!

Sắc mặt của Tào Dương thoáng chốc biến đổi.

Lệ Hải đứng ở bên cạnh Tiểu Hầu gia, phát ra lời cảnh cáo với hắn.

Rất hiển nhiên.

Lệ Hải không cho phép Tào Dương nhúng tay vào việc này, thân phận học viên Bạch Ngân này đã định trước thuộc về Đường Uy từ lâu!

- Đáng chết! Tên Lệ Hải này thật quá mức!

Sắc mặt Tào Dương âm trầm, cường chế lửa giận trong lòng.

Ở khu thanh đồng, hắn là người mạnh nhất, thế nhưng đối mặt với Lệ Hải có thực lực đáng sợ, địa vị cao hơn thì lại gần như không có lực chống lại.

Đúng lúc này.

Kết..!

Cửa lầu các mở ra, có một thiếu niên tuấn tú đi ra.

- Sáng sớm ra đã quá nhiều mộng đẹp của người khác, các ngươi còn chuyên nghiệp hơn gà trống báo sáng nha.

La Thiên lười biếng nói.

Lời nói trào phúng của hắn làm cho vẻ mặt của mọi người ở đây trở nên xấu xí.

- La Thiên, ngươi đừng có lắm miệng! Đợi lát nữa ta cướp được thân phận học viên Bạch Ngân của ngươi, khi đó đừng có quỳ xuống đất cầu xin ta tha thứ.

Đường Uy hừ lạnh, trong đáy mắt thoáng hiện lên một tia âm tàn.

- La Thiên! Thời hạn bảo hộ đã qua, bây giờ ngươi cầu xin tha thứ cũng vô dụng, còn không mau tiếp nhận khiêu chiến?

Ánh mắt Lệ Hải âm lãnh, dường như đang nhìn một người sắp chết vậy.

- Khiêu chiến? Cũng tốt!

La Thiên đưa tầm mắt nhìn qua gần trăm học viên thanh đồng ở đây, sau đó khẽ gật đầu hài lòng.

- Hôm nay có nhiều người tới như vậy sao, vậy thì vừa vặn giải quyết một lần a.

Nếu như về sau mỗi ngày đều bị người ta khiêu chiến, chính La Thiên cũng sẽ ngại phiền.

- Tiểu nhi cuồng vọng!

- May mắn đoạt được vị trí thứ nhất tân sinh mà thôi, nói khoác mà không biết ngượng.

Cả đám học viên thanh đồng ở đây, tức giận quá lớn.

Ngay cả đại lão khu thanh đồng như Tào Dương cũng không khỏi nổi giận.

Tên tân sinh này đúng là không phải cường bình thường!

Vọng Nhật phong là nơi học viên cư trú và tu luyện, có rất nhiều Diễn Võ trường và luận võ đài.

Rất nhanh, mọi người đã tìm được một cái Diễn Võ trường ở gần đây.

- Ai lên trước?

La Thiên đứng ở chính giữa Diễn Võ trường, ở dưới ánh mắt của gần trăm tên học viên thanh đồng nhìn chăm chăm vẫn rất bình thản ung dung.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, roi xuống trên người Đường Uy, trong mắt lộ ra một tia chiến ý.

Ở trong thử thách Thánh phủ, hắn từng từ bị thương trong tay Đường Uy rồi rút đi, lúc ấy quả thực hắn không có phần thắng.

- Khả khả! Tiểu Hầu gia, không phải là người mà ngươi có thể khiêu chiến một cách đơn giản được, phải qua cửa ải của ta trước đã.

Ở sau lưng Đường Uy, một gã thiếu niên mặt khí tu vì Khai Mạch lực trọng nề nộ cười xấu xa đi ra ngoài.

Đường Uy ngao ngễ đứng tại chỗ, mặt cười nhạt, cũng không ngăn hắn lại.

Đường Uy đã từng giao thủ qua với La Thiên, hắn biết rõ chiến lực của đối phương, thắng được Khai Mạch lực trọng bình thường.

Huống hồ bây giờ, La Thiên trở thành học viên Bạch Ngân, nhất định trong mười ngày này hắn đã lợi dụng ưu thế tài nguyên để làm cho thực lực tăng lên không ít.

Có thể để cho thủ hạ thăm dò hư thật, thuận tiện lại làm cho La Thiên tiêu hao một chút cũng tốt.

Một khi Đường Uy xuất thủ phải dùng tư thái cường thế tuyệt đối, nghiền ép và đánh bại La Thiên!

- Đường Uy này thật là giỏi tính toán!

- Trước hết làm cho thủ hạ tiêu hao La Thiên, sau đó hắn lại một lần hành động rồi chiến thắng, tính toán thực sự rất tốt.

Không ít người đã nhìn ra dụng ý của Đường Uy.

- Một chiêu này của Đường Uy đúng là đủ vô sỉ, nhưng quả thực rất ổn thỏa!

Về mặt Tào Dương có chút không cam lòng.

Vốn hắn nghĩ, nếu như Đường Uy thất bại thì mình còn có cơ hội ra tay.

Nhưng không ngờ, Đường Uy lại dùng thủ đoạn hèn hạ như thế.

- Xa luân chiến sao?

La Thiên khẽ giật mình, rồi sau đó lộ mang trong mắt lóe lên.

- Ta cũng muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu thủ hạ dám can đảm liều lĩnh vì ngươi.

Đối mặt với tình huống xa luân chiến, La Thiên bình thản tự nhiên không sợ hãi.

- Sao nào? Đường đường là học viên Bạch Ngân, không dám chiến một trận cùng ta hay sao?

Tên thiếu niên mặt khí kia tiến vào Diễn Võ trường, mỉa mai cười cười.

Cũng không đợi La Thiên đáp lại.

Xôn xao suu suu!

Sáu cái khí mạch trong cơ thể hắn được thúc giục, ngưng tụ trên hai bàn tay, sau đó bộc phát rất là mãnh liệt.

- Khai Bi chương!

Hai tay của thiếu niên mặt khi hóa thành màu xanh thẫm, ánh sáng lạnh như kim loại hiện lên, ẩn chứa lực lượng nặng nề và khổng lồ.

Một chưởng này có uy lực mạnh mẽ, phá vỡ đất đá rất dễ dàng.

- Khai Bi chưởng chính là thứ lấy lực đè người, rất thích hợp để tiêu hao, cũng có thể tìm kiếm hư thật của hân.

Đường Uy âm thầm gật đầu.

Diễn Võ trường.

Đối mặt với một chưởng kia, La Thiên vẫn rất nhẹ nhàng, không có ý định lùi bước.

Dùng tạo nghệ thần pháp bây giờ của hân, muốn tránh khỏi một chưởng này quá là dễ dàng.

Chỉ là, hân khinh thường đi trốn, thậm chí ngay cả Ngưng Tinh Kiếm chỉ cũng lười sử dụng.

Vù vù Phan!

La Thiên đột nhiên đánh ra một chưởng, giống như một đám mưa đá rét lạnh thấu xương, chặn đứng một chưởng của thiếu niên mặt khi kia.

Phan!

Hai chưởng chạm vào nhau tạo ra một đám gió lạnh.

La Thiên đứng lặng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Đập đập!

Trái lại thiếu niên mặt khi kia lại kêu lên một tiếng buồn bực, rút lui ra ngoài.

- Cổ lực lượng này...

Sắc mặt thiếu niên mặt khi kia trắng bệch, chỉ cảm thấy cánh tay của mình bị một cổ Hàn lực ăn mòn, máu và chân khí vận chuyển chậm lại.

- Tiếp tục!

La Thiên cười nhạt một tiếng, lần này hân là người xuất chưởng trước.

- Khai Bi Chưởng của ra thiên chính diện ngạnh kháng! Ta không tin hân có thể chịu đựng được, nếu không thì cũng có thể tiêu hao hân một chút.

Trong lòng thiếu niên mặt khi bình tĩnh lại.

Vù vù Phan~!

Hai đạo thân ảnh giao phong mạnh mẽ ở trên Diễn Võ trường, trong không khí liên tục có tiếng rạn nứt vang lên.

- Gia hỏa này, lực lượng và chân khí thật là bá đạo!

Thiếu niên mặt khi hoàn toàn bị áp chế, không thở nổi.

Trong lúc va chạm, cánh tay của hân truyền đến cảm giác đau nhức kịch liệt, rồi sau đó là cứng lạnh.

Trái lại, La Thiên càng xuất thủ lại càng có vẻ nhàn nhã.

Thông qua lần lượt va chạm với Khai Bi chưởng của đối phương, chân khí ở trong khí mạch của hân bị kích phát làm cho chấn động, ngày càng trở nên thông thuận.

Hoá ra, La Thiên vừa mới đột phá Khai mạch ngũ trọng, cảnh giới bất ổn, hân đang dùng đối phương làm đá mài đao, cùng cố tu vi và chân khí.

Trong khoảnh khắc, hai người giao phong và giằng co đã được mấy chục chiêu.

Thế trạng của thiếu niên mặt khi liên tục giảm, trên trán chảy ra mồ hôi to như hạt đậu, lực đạo và tốc độ xuất chưởng đều giảm mạnh xuống vài phần.

Trên cánh tay của hân có một tầng sương lạnh xuất hiện, gần như đã mất đi trực giác.

Đám ở bên ngoài đều có thể nhìn ra, đại thế của thiếu niên mặt khi đã mất.

- Hẳn là có thể tiêu hao tiểu tử này một chút.

Đường Uy mỉm cười thâm nói.

Cho dù La Thiên đã tấn chức Khai mạch ngũ trọng, thế nhưng thực lực thể hiện ra còn không được hấn đặt ở trong lòng.

- Chấm dứt thôi!

La Thiên khẽ quát một tiếng, bỗng nhiên hấn bắn tới gần, tay vỗ ra một chưởng trúng cánh tay của thiếu niên mặt khi.

Phanh~! Rắc rắc!

Một cỗ man lực lạnh lẽo kéo tới, toàn bộ cánh tay của thiếu niên mặt khi nổ tung.

- A...

Thiếu niên mặt khi kêu thảm một tiếng, cơ thể bay ra ngoài.

- Ngươi thật là ác độc! Chỉ là luận bàn, không ngờ lại phế bỏ một cánh tay của ta.

Thiếu niên mặt khi thống khổ tru lên.

- Hôm nay, phạm là người khiêu chiến ta, tất cả đều bị phế bỏ một tay!

La Thiên dùng ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn ra bên ngoài.

- Đây chính là cái giá khi các ngươi dùng thân phận thanh đồng khiêu chiến sự uy nghiêm của học viên Bạch Ngân!

Hít!

Ở gần Diễn Võ trường, các thiếu niên hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhất là sau lưng Đường Uy, vẻ mặt của những tiểu đệ của hấn trắng bệnh, không còn một chút máu nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52: Người còn bao nhiêu tên thuộc hạ?

Bên ngoài Diễn Võ trường rơi vào tình trạng tĩnh lặng trong ngẩn ngui.

Thật sự là độc ác!

Tất cả người khiêu chiến, chỉ cần bại trận đều bị phế bỏ một cánh tay!

Đánh một trận xong.

La Thiên đã để lại hình tượng lãnh khốc và bá đạo trong lòng mọi người.

Cách làm của hấn, lại nằm trong phạm vi quy tắc của Thánh phủ.

Ở trong Trục Nhật Thánh phủ, trật tự của các đệ tử rất là nghiêm ngặt, đệ tử thân phận thấp khiêu chiến đệ tử thân phận cao, bản thân việc này đã là một loại bất kính.

Chỉ cần La Thiên không cố ý đã thương tới tính mạng của người khác mà chỉ phế bỏ một cánh tay coi như là khiển trách thì dù có bẩm báo Chấp Pháp đường của Thánh phủ thì hấn cũng không bị làm sao cả.

- Người kế tiếp.

La Thiên chấp tay mà đứng, ánh mắt lãnh đạm liếc nhìn ra bên ngoài Diễn Võ trường.

A!

Ánh mắt kia ẩn chứa áp bách vô hình trên phương diện tinh thần, làm cho không ít học viên thanh đồng kinh hãi và khiếp sợ, bỏ cuộc nửa đường, không còn chiến ý như lúc đến nữa.

- Người lên!

Ánh mắt Đường Uy trầm xuống, đưa tay chọn một tên thiếu niên mặt đen, người sau giật mình một cái.

- Mặc kệ thắng thua, ta sẽ ban thưởng người ba khóa Luyện Khí đan trung phẩm.

Đường Uy bổ sung.

- Tốt!

Sắc mặt thiếu niên mặt đen vui vẻ, tay cầm một cái gậy sắt đi đến Diễn Võ trường.

Nếu có được ba khóa Luyện Khí đan trung phẩm thì hắn sẽ có cơ hội đột phá Khai mạch thất trọng trong hai tháng.

Hắn trầm nghĩ, coi như không địch lại được La Thiên thì cũng có thể thừa thế chuồn đi, không cho đối phương có thời gian phé cánh tay của mình.

Hoành Linh Thập Tam còn!

Thiếu niên mặt đen hét lớn một tiếng, quét ra từng đạo cơn ảnh nặng nề.

Bản về thực lực, hắn còn hơi thắng thiếu niên mặt khi lúc trước một chút.

- Không biết tốt xấu!

La Thiên lắc đầu cười cười, hơi thi triển Vân Du bộ, cơ thể giống như một sợi lông chim cắt vào bên trong từng đạo cơn ảnh kia.

Thiếu niên mặt đen biến sắc, sau khi bị La Thiên tới gần người, hắn lập tức luống cuống tay chân.

Sau mấy lần đối mặt.

Bành Phanh~!

La Thiên hiện thân ở bên lưng của thiếu niên mặt đen, tay đánh ra một chưởng làm cho hắn phun máu.

Chạy mau!

Trong lòng thiếu niên mặt đen trầm xuống, không chút nghĩ ngợi lập tức chạy ra ngoài Diễn Võ trường.

Nhưng mà, gió lạnh lóe lên bên người, cánh tay của hắn bị một cánh tay lạnh lẽo nắm lấy, khí huyết và chân khí gần như cứng lại.

- Không... Không được!

Trên mặt thiếu niên mặt đen hiện lên vẻ sợ hãi.

Rắc rắc một tiếng, cánh tay của hắn đã gãy thành hai đoạn.

- Ta đã nói rồi, tất cả người khiêu chiến, tất cả đều bị phế bỏ một cánh tay.

La Thiên chấp tay mà đứng, vẻ mặt lãnh đạm.

Ánh mắt của hắn lạnh như băng quét về phía những tiểu đệ sau lưng Tiểu Hào gia.

- Tiểu Hào gia, bụng ta có chút không thoải mái, ta đi tiểu tiện một chút!

- A! Ta đột nhiên nhớ ra gần đây có một nhiệm vụ mà Thánh phủ mới phát ra, ta còn phải đi hoàn thành nó đã.

Sau lưng Đường Uy, sắc mặt mấy tên tiểu đệ mới thu trắng bệch, cả đám nhao nhao kiếm cơ chuồn đi.

- Hừ! Một đám phế vật!

Ánh mắt âm tàn của Đường Uy đảo qua mấy tên tiểu đệ mượn cơ chạy đi này, tên của bọn họ hắn sẽ ghi nhớ.

- Tiểu Hào gia, cứ để cho ta tới đi.

Một thiếu niên cao gầy có mày kiếm lãnh đạm mở miệng.

- Hồ Phi! Người đừng có khinh thường, cứ làm tiêu hao hần một phen là được rồi.

Đường Uy khẽ gật đầu.

Hồ Phi là một trong những người có thực lực mạnh nhất ở trong đám thủ hạ của hắn, là lão sinh thanh đồng Khai Mạch lực trọng đĩnh phong.

Vốn, Hồ Phi không có ý định lên sân khấu nhanh như vậy.

Nhưng thực lực và bản lĩnh của La Thiên so với trong tưởng tượng của hắn còn đáng sợ hơn, Khai Mạch lực trọng bình thản không chống đỡ được mấy chiêu của hắn.

Suru suru Xoạt!

Thiếu niên mày kiếm này giống như chim yến, tung người một cái đã hạ xuống Diễm Võ trường.

- Là Hồ Phi! Người có thể xếp vào mười thứ hạng đầu trong các học viên thanh đồng!

- Trên thực tế sở trường của Hồ Phi là thân pháp, chỉ tính tốc độ đơn thuần, hắn có thể đứng vào ba thứ hạng đầu trong các học viên thanh đồng.

- Thật không nghĩ tới, người như vậy lại trở thành chó săn của Đường Uy.

Cả đám đệ tử bên ngoài bàn luận, có người sợ hãi thán phục hoặc là không cam lòng.

Có nhân vật như vậy đứng ra làm La Thiên tiêu hao, cuối cùng thân phận học viên Bạch Ngân kia sẽ rơi xuống trong tay Tiểu Hầu gia a.

- La Thiên, mặc kệ người giãy giụa ra sao, kết cục cuối cùng cũng sẽ không thay đổi!

Hồ Phi dùng âm thanh lạnh lùng nói.

- Kết cục của người cũng như thế, cùng kết cục với tên học viên vừa rồi!

La Thiên không chút quan tâm nói.

- Tiểu nhi cuồng ngạo, đợi lát nữa đừng có cầu xin tha thứ!

Sắc mặt Hồ Phi lạnh lùng nghiêm nghị, ở chỗ sâu trong mắt hiện lên một tia tham vọng và chiến ý.

Người khác mừng hắn là chó săn của Tiểu Hầu gia.

Nhưng mà chính hắn cũng đang lợi dụng Tiểu Hầu gia.

- Chỉ cần ta chiến thắng kẻ này, một khi trở thành học viên Bạch Ngân, sao ta phải sợ hãi Đường Uy nữa chứ.

Trong lòng Hồ Phi phấn chấn, chiến ý bộc phát.

Suru suru phanh!

Hồ Phi biến mất tại chỗ, người hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh như kinh hồng tới gần La Thiên.

Thân pháp của hắn hết sức tinh diệu, hắn đã sớm tu luyện võ kỹ Phàm cấp thượng phẩm đạt tới cảnh giới đại thành, thậm chí nửa chân đã giẫm vào cảnh giới viên mãn.

Nếu chỉ tính tốc độ đơn thuần, Hồ Phi so với Du Thân bộ viên mãn của La Thiên lúc trước còn nhanh hơn vài phần, dù sao hắn cũng có ưu thế tu vi.

Phanh!

Tàn ảnh vừa lướt, Hồ Phi đột nhiên lẩn đến gần vai trái của La Thiên, hần giờ vuốt đánh tới, cảm giác lạnh lẽo rét thấu xương xuất hiện.

- Thân pháp cũng không tệ.

La Thiên đứng ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, trên mặt nở một nụ cười.

Phản phật!

Bỗng nhiên Hồ Phi biến mất từ bên trái, hành động vừa rồi của hắn chỉ là giả mà thôi.

Ồ!

Hồ Phi có chút ngoài ý muốn.

Thường thường, loại hư chiêu này xuất hiện là muốn dụ dỗ, bức sơ hở của đối phương hiện ra.

Nhất là hấn dùng tốc độ nhanh như vậy để ra chiêu, trong đám người có tu vi cùng giai, hiếm có người nào có thể động đậy kịp được.

- A! Mau nhìn!

Các đệ tử bên ngoài không khỏi kinh hô.

Hư ảnh nhoáng một cái!

Thân thể của Hồ Phi đã lẳng không nhảy tới đỉnh đầu bên mặt lưng của La Thiên.

Điểm càn vi diệu hơn chính là, lúc này vừa vặn có ánh mặt trời chiếu lên trên mặt La Thiên, hai mắt chớp chớp, trong lúc vô thức nheo mắt lại.

- Châm dứt thôi! Thân phận Bạch ngân thuộc về ta!

Hồ Phi phóng tới bên lưng La Thiên, khoe miệng nhếch lên, nở một nụ cười tự tin.

- Tính toán thật là tốt!

- Thân pháp cao siêu phối hợp đối với hoàn cảnh địa lý!

Không ít người bên ngoài không khỏi vỗ tay tán dương.

Ngay cả đại lão Tào Dương khu thanh đồng cũng phải âm thầm gật đầu.

Suru suru oành!

Người Hồ Phi ở trên không trung nhấc chân mạnh mẽ đá ra, tạo ra tiếng nổ mạnh mẽ ở trong hư không.

Uy lực của một cước này hơn xa hai gã thiếu niên lúc trước, cho dù là sắt đá cũng có thể bị đá nổ tung.

Thân pháp cực hạn, tăng thêm lợi dụng hoàn cảnh địa lý làm cho chiêu này của hấn trở thành tuyệt sát!

Phốc!

Cơ thể của La Thiên bị đá nổ tung, tiêu tan không thấy đâu nữa, từ bên ngoài truyền đến một ít tiếng hò hét.

- Không đúng, đó là tàn ảnh!

Nụ cười trên mặt của Hồ Phi động lại.

La Thiên này bỏ chạy? Một cước tuyệt sát, phối hợp với thiên thời địa lợi nhân hòa mà hấn khổ tâm thiết kế lại thất bại?

Vù vù!

Bên lưng hấn có một con gió lạnh kéo tới.

Hồ Phi không chút nghĩ ngợi, chân đá ra sau lưng, quét ngang con gió lúc đột nhiên xuất hiện.

Nhưng mà, tàn ảnh biến mất, cước này lại rơi vào khoảng không.

Phanh!

Thân thể La Thiên khẽ nhoáng một cái đã trở lại chỗ cũ, chính là chỗ lúc hai người bắt đầu giao phong.

- Thân pháp của ngươi...

Thể xác và tinh thần của Hồ Phi chấn động, vẻ mặt khó có thể tin được.

La Thiên dùng tư thế nhẹ nhàng liên tục tránh thoát hai đạo công kích của hấn, còn trở lại tại chỗ.

Chuyện này với hấn mà nói, giống như là một loại trào phúng vậy.

- Cũng không phải chỉ có ngươi mới thạo thân pháp.

La Thiên lạnh nhạt nói.

- Vậy thì độ sức một phen, không phân cao thấp.

Lệ mạng trong mắt Hồ Phi lóe lên, khơi dậy ý chí chiến đấu trong lòng.

Vù vù Xoạt! Suru!

Vừa mới nói xong, hai đạo thân ảnh hoặc là bay vọt, hoặc là giao thoa, hoặc là vòng qua vòng lại rồi lướt ngang ở bên trong Diễn Võ trường.

Thân pháp thật là tinh diệu!

Tất cả mọi người ở bên ngoài, có một ít người có tu vi thấp thậm chí còn không thấy rõ chi tiết giao thủ cụ thể.

- Thứ La Thiên này tu luyện hình như là thân pháp Phi Vân bộ Linh cấp vậy.

Hai mắt Lệ Hải híp lại.

- Phi Vân bộ? Thân pháp Linh cấp?

Về mặt Đường Uy rất là âm trầm, hẳn có thể đoán được, nhất định La Thiên đã lợi dụng ban thưởng cho quán quân thử thách để đổi được thân pháp Linh giai.

Bởi vì, học viên Bạch Ngân mới tấn cấp bình thường sẽ không đổi được vũ kỹ Linh cấp.

Nhưng mà, Đường Uy và Lệ Hải sao có thể biết rõ thân pháp của La Thiên là thông qua dung hợp giữa Phi Vân bộ và Du Thân bộ đã được hoàn thiện, sau đó trở thành vũ kỹ Linh cấp trung phẩm cao hơn.

...

Trên Diễn Võ trường.

Một hai chục chiêu qua đi.

Hai đạo thân ảnh bên trong bay nhảy, càng ngày càng nhanh hơn.

La Thiên bình tĩnh, thân pháp nhanh nhẹn như gió, lại có một loại phóng khoáng và linh động.

Trái lại Hồ Phi thì lại không ngừng thở dốc, mồ hôi đầm đìa.

- Đáng hận! Tiểu tử này lại tu thành thân pháp Linh cấp, cảnh giới cũng không quá thấp...

Hồ Phi dùng hết toàn lực, thế nhưng lại bị thân pháp của La Thiên áp chế.

Trong lúc mơ hồ, hẳn cảm giác đã La Thiên đã thành thạo, cũng chưa từng bộc phát ra toàn lực.

Không sai, sau khi La Thiên tu luyện thành Vân Du bộ hẳn lại đang lợi dụng Hồ Phi để luyện tay.

Trải qua một phen thực chiến và giao thủ.

Từ trong thân pháp của đối phương, La Thiên đã học được không ít, cũng có thêm một ít lĩnh ngộ đối với Vân Du bộ.

Tin rằng không cần bao nhiêu thời gian thì thân pháp của La Thiên sẽ có thể đạt tới cảnh giới tiểu thành.

- Chấm dứt thôi.

Một đạo thanh âm lạnh nhạt vang lên bên tai của Hồ Phi.

Trong chớp lát, tốc độ thân thể của La Thiên đột nhiên tăng lên, chuyển động một cái đã tránh thoát một chân của Hồ Phi, sau đó tới gần người đối phương, không đến nửa thước.

- Không tốt!

Một chân của Hồ Phi thất bại, mất lực.

- Để lại một cánh tay!



La Thiên đưa tay vịn một cái, rắc rắc một tiếng hán đã bẻ gãy một cánh tay của người sau.

A!

Hồ Phi kêu thảm một tiếng, mặt không còn một chút máu nào cả.

Xoạt!

Bên ngoài vang lên tiếng kinh sợ, một ít học viên thanh đồng lúc trước bắt đầu sinh ra thoái ý, trong lòng còn sợ hãi, sợ hãi không hiểu.

- Tên này thật là bá đạo!

- Người thua, tất cả đều bị phế bỏ một tay.

Lúc này, người còn có tâm khiêu chiến đã không còn mấy người nữa.

- Còn có ai nữa?

Ánh mắt lạnh lùng của La Thiên lần nữa liếc nhìn ra xung quanh, rất nhiều học viên thanh đồng nhao nhao né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt của hán.

Rồi sau đó, ánh mắt của hán xoay chuyển, có chút nghiêng ngả nhìn về phía Đường Uy:

- Tiểu Hầu gia, ngươi còn có bao nhiêu thuộc hạ nữa, La Thiên ta sẽ tiếp toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 53: Nghiền ép Tiểu Hầu gia

Sau khi La Thiên phế liên một lúc ba người.

Sắc mặt vài tên tiểu đệ còn sót lại sau lưng Đường Uy trắng bệch, không dám lên đài nữa.

Đường Uy trầm mặt xuống, kẻ sách xa luân chiến của hán đã thất bại.

Những thuộc hạ mà hán tuyển chọn dù sao cũng không phải là tử sĩ, cam tâm tình nguyện tàn phế để lên đài.

- Tiểu Hầu gia, tiểu tử này đã chiến đấu liên tục ba trận, đều là vượt cấp tác chiến. Dùng tu vi mới vào Khai mạch ngũ trọng, chắc là tiêu hao cũng không nhỏ.

Lệ Hải cười nhẹ nói.

- Được rồi, bản lĩnh của hán ta đã nắm rõ rồi.

Đường Uy nói, ra vẻ như đã tính trước.

Chỉ cần đề phòng thân pháp và kiếm chí của La Thiên, nếu như chính diện tác chiến, càng kéo dài thì phần thắng của hán sẽ càng lớn.

- La Thiên! Ngươi vừa mới đột phá Khai mạch ngũ trọng lại đòi vũ kỹ thân pháp Linh cấp, đây chính là điều giúp của ngươi tự tin như vậy hay sao?

Đường Uy ngạo nghễ cười, tiến vào trong Diễn Võ trường.

Vù vù Suru!

Sáu cái khí mạch của Đường Uy chấn động, trên người có một tầng sóng khí bốc lên, giống như biển lửa muốn nhào ra ngoài vậy.

Cổ uy thế nóng bỏng này kéo hướng lên tới Khai mạch thất trọng!

- Khí thế thật là mạnh!

- Tu vi của Tiểu Hầu gia đã bước nửa cái chân vào thất trọng rồi.

Một ít tân sinh ở đây không khỏi sợ hãi thán phục.

Nộ Vân chưởng!

Đường Uy đập ra một chưởng, một cổ gió lốc màu đỏ thẫm dâng lên, bộc phát ra sóng khí nổ vang kinh tâm động phách.

Nghiễm nhiên, Nộ Vân chưởng có tiếng là lấy lực bộc phát đã được bị Đường Uy tu luyện tới cảnh giới cao hơn.

Nhớ ngày đó, La Thiên đã chịu thiệt dưới môn vũ kỹ Linh cấp này.

Giờ phút này, bất kể là tu vi hay là vũ kỹ của Đường Uy đều tiến thêm một tầng so với ngày đó.

- Đến rất tốt!

Trong mắt La Thiên hiện lên chiến ý, chân khí trong năm đầu khí mạch của cơ thể gào thét, lao ra ngoài, ngưng tụ ở trên ngón tay.

Ngưng Tinh Kiếm chỉ!

Một đạo khí mang kiếm chỉ màu xanh lam, lạnh lẽo giống như cực quang mùa đông bình thường va chạm với cơn gió lốc màu đỏ kia.

Suru suru oanh!

Cả hai nổ tung, hai cổ lực lượng đáng sợ đan vào một chỗ, bụi đất bắn tứ tung.

Điểm kinh người chính là có một đám mây bụi màu trắng hình nấm xuất hiện ở trên đỉnh đầu hai người.

- Uy lực thật là đáng sợ!

- Công kích của hai người này đều gần đạt tới Khai mạch thất trọng rồi.

Ở bên ngoài Diễn Võ trường, cả đám học viên thanh đồng đều hãi hùng khiếp vía.

Đối mặt với công kích như vậy, Khai Mạch lục trọng bình thường không ngăn được nổi một chiêu.

- Lúc trước chiến đấu, La Thiên chưa dùng toàn lực.

Ánh mắt Tào Dương lóe lên.

Khó trách, Tiểu Hầu gia thực lực mạnh mẽ cũng không tiếc dùng xa luân chiến để làm La Thiên tiêu hao.

Thực lực của kẻ này rất mạnh mẽ, che giấu vô cùng sâu!

Có thể lực áp ba đại thiên tài ở trong thử thách của Thánh phủ, tranh đoạt vị trí quán quân, há có thể là người bình thường cơ chứ?

Suru~

Quá trình La Thiên và Đường Uy chiến đấu, hơi nước trên đỉnh đầu bốc lên cao bằng hai tầng lầu.

- Cứng rắn va chạm với ta?

Khóe miệng Đường Uy nhếch lên nở một nụ cười tự tin.

Nộ Vân chưởng của hắn có tiếng là lấy lực bộc phát, thứ hắn không sợ nhất chính là cứng đối cứng.

- Thua cho ta!

Trên bàn tay của Đường Uy bắn ra một đạo chưởng ảnh mạnh mẽ hơn, trong lúc mơ hồ nuốt hết khí mang kiếm chỉ của La Thiên.

Giờ khắc này.

Đường Uy nhận thấy mình đang chiếm thế thượng phong, nụ cười trên mặt của hắn ngày càng sáng lạn hơn nữa.

Có lẽ, không cần chờ đến lúc La Thiên hao hết chân khí thì mình cũng đã có thể chiến thắng được rồi.

- Không ngờ lại dám liều mạng với Tiểu Hầu gia, đầu của tiểu tử này ứng nước hay sao?

Lệ Hải giật mình, vẻ mặt nhệ nhỡm.

Nếu như La Thiên dùng thân pháp di chuyển rồi chiến đấu, tìm cơ hội phản kích, như vậy còn có một đường hy vọng.

Chỉ tiếc, thứ hấn lựa chọn không phải là phương án thức thòi nhất.

- Đáng tiếc.

Tào Dương thầm thở dài trong lòng, có hơi thất vọng và tiếc hận.

Hắn rất hy vọng La Thiên có thể sáng tạo ra kỳ tích, chiến thắng Đường Uy. Như vậy mình mới có hi vọng, tiếp tục khiêu chiến.

- Không nên cao hứng quá sớm!

La Thiên điềm tĩnh, khẽ cười một tiếng, hơi dung nhập một tia Thần mạch chi lực vào trong chỉ mang.

Suru!

Trên đầu ngón tay xuất hiện kiếm quang phun ra nuốt vào, khí tức lạnh lẽo tỏa ra, trực tiếp đâm vỡ tan chướng ảnh màu đỏ.

Kiểm chỉ mang theo lực xuyên thấu kinh người, gần như muốn đâm vào bàn tay của Đường Uy.

- Đừng mơ!

Đường Uy biến sắc, bàn tay bắn ra chân khí màu đỏ thẫm, sáng lạn giống như là mây trời vậy.

Oanh!

Hai cỗ lực lượng phá vỡ sự cân bằng, tạo ra một cái hố ở tại chỗ, sóng nhiệt và gió lạnh mang theo bụi bặm lan tràn ra bốn phía.

Thân thể của La Thiên và Đường Uy đồng thời lui lại mấy thước.

Suru suru! Suru suru!

Cơ hồ là đồng thời, hai người dùng tốc độ kinh người tới gần nhau, lần nữa va chạm vào nhau.

Hai tay của Đường Uy liên tục đánh ra, đánh ra tầng tầng lớp lớp sóng nhiệt màu đỏ thẫm.

Tổng cộng có ba lớp sóng nhiệt màu đỏ, lớp sóng sau so với lớp sóng trước còn cao hơn, uy lực liên tục được kéo lên.

Ngưng Tinh Trảm Nguyệt!

Kiểm quang màu xanh lam xuất hiện trên đầu ngón tay của La Thiên, dài một xích, ngày càng trở nên sắc bén đáng sợ, vẽ ra từng đạo khí mang hình vòng cung.

Oanh! Phốc suru suru!

Tuyệt chiêu của hai người va chạm rồi biến mất, sau đó lại không ngừng sinh ra, liên miên không ngừng.

Trên mặt đất của Diễn Võ trường xuất hiện cái hố, còn có từng cái rãnh sâu lan tràn ra chung quanh.

- La Thiên này rất mạnh, có thể chính diện va chạm với Đường Uy mà không thua.

- Chỉ có điều, lúc trước La Thiên đã chiến đấu hai trận, tiêu hao không nhỏ, hiện tại lại luân phiên cứng rắn va chạm, nếu cứ tiếp tục kéo dài, chỉ sợ không tốt.

Đám người bên ngoài nghị luận.

Trên mặt Lệ Hải hiện lên một tia ngưng trọng, khá tốt trước đó đã có hai người làm tiêu hao thực lực của La Thiên.

Ai có thể ngờ tới.

Thực lực chân chính của La Thiên lại khủng bố như vậy, vượt cấp đánh cân sức ngang tài với Tiểu Hầu gia.

Hiện tại, thứ duy nhất uy hiếp hắn, có khả năng chính là thể lực.

Khai mạch ngũ trọng vượt cấp tác chiến, lại bộc phát ra chiến lực như thế, tiêu hao sẽ rất lớn, khó có thể kéo dài được.

Nhưng mà, mười mấy chiêu qua đi, La Thiên không có dấu hiệu lực lượng dự trữ bị hao hết, trái lại còn rất nhẹ nhàng.

Đường Uy thì hít thở dồn dập, tâm tình có chút nóng nảy.

- Tiểu tử này! Sao có thể kiên trì lâu như vậy được chứ...

Đường Uy cắn răng, cảm thấy vương tay chân.

Tuy rằng Nộ Vân chương của hắn có lực bộc phát mạnh mẽ, thế nhưng cũng bị từng đạo chỉ mang của La Thiên chính diện đâm rách và chém vỡ.

Quả thực, hai trận chiến trước đó La Thiên có chút tiêu hao, nhưng cũng không phải là tiêu hao lớn như trong tưởng tượng của người ngoài.

Hai trận chiến đầu trước đó hắn không dùng hết toàn lực, tất cả đều là dùng đối thủ làm đá mài dao, hoặc là luyện tay.

Loại chiến đấu này, so với việc nói tiêu hao còn không bằng nói là tập thể dục.

Hơn nữa, thân thể của La Thiên có Thần mạch, khí mạch thâm sâu, tốc độ khôi phục hơn xa Võ giả cùng giai.

- Đường Uy, nếu như ngươi chỉ có chút bản sự ấy thì trận chiến này sắp kết thúc rồi.

Trong chiến đấu, La Thiên còn thông dong lên tiếng.

Xùy SUU...U...U!

Kiểm quang giữa đầu ngón tay của hắn đột nhiên bắn ra, dài một hai xích, ngưng luyện mà sắc bén, uy lực còn tăng lên vài phần.

Giờ khắc này, Ngưng Tinh Kiếm chỉ đã gần như được thôi phát đến tầng thứ ba.

Oanh phốc phốc!

Kiểm chỉ sắc bén vô cùng kia đã làm cho Nộ Vân chương của Đường Uy vỡ nát.

- Không! Sao có thể...

Thân thể của Đường Uy nhanh chóng lùi lại, trên bàn tay xuất hiện một đạo vết máu, trên y phục cũng có mấy chỗ vỡ tan.

May mắn hắn có nhuyễn giáp là Bảo khí hạ phẩm hộ thể, nếu không thì tuyệt đối không chỉ có chút vết thương nhỏ ấy được.

Cái gì!

Bên ngoài, sắc mặt Lê Hải đại biến, trong mắt hiện lên một tia lo lắng và sầu lo.

- Kiếm chỉ này thật là mạnh!

- Đường Uy không ngăn được hắn nữa rồi...

Rất nhiều học viên thanh đồng lên tiếng kinh hô, tâm trạng bay bổng, nhiệt huyết phấn khởi.

Về mặt Tào Dương có chút kinh dị, khó có thể tin được.

La Thiên này, quả thực là sâu không lường được!

Hắn đã chiến ba trận mà còn có thể chính diện tranh phong với Tiểu Hầu gia, chuyện này làm cho người ta không khỏi sợ hãi thán phục.

Ai ngờ được, hắn không những không mệt mỏi thua trận mà còn càng đánh càng hăng, giờ phút này còn trực tiếp nghiền ép Đường Uy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 54: Phá không kiếm khí!

Xùy! Đỉnh đĩnh đĩnh!

Kiểm chỉ của La Thiên bắn ra khỏi người hai thước, kiếm quang lạnh lẽo sắc bén vô cùng lần lượt chém lên trên người Đường Uy, đại bộ phận tổn thương đều bị nhuyễn giáp Bảo khí hạ phẩm ngăn cản.

Nhưng mà, Bảo khí phòng ngự hạ phẩm cũng không phải là vạn năng.

Ở dưới kiếm chi liên miên không dứt công kích đến, từng cỗ Hàn lực sắc bén xuyên vào trong cơ thể của hắn.

Huống chi, trên người của Đường Uy còn có tay, chân, đầu là chỗ không được Bảo khí bảo vệ.

- Chết cho ta!

Đường Uy thúc giục chân khí đến cực hạn, hai tay đánh ra từng đạo chương ảnh đỏ thẫm rít gào, cố gắng lấy tổn thương để đổi lấy tổn thương.

La Thiên mỉm cười, người thi triển Vân Du bộ, cơ thể nhẹ nhàng như lông chim chuyển hướng, tiến hành công kích từ bốn phương tám hướng, bao gồm cả không trung cũng không ngoại lệ.

Trên người hắn có mặc Bảo khí hạ phẩm Kim Tỏa giáp, thứ này có thể bảo vệ lục phủ ngũ tạng trong thân thể.

Nhưng mà, La Thiên không quan tâm tới kiện Bảo khí hạ phẩm này.

- Không! Ta tuyệt đối không thể thua được...

Hai mắt Đường Uy đỏ lên, vẻ mặt dữ tợn, vết thương trên người của hắn càng ngày càng nhiều hơn.

Phẩm chất của nhuyễn giáp Bảo khí trên người hắn rất tốt, có thể bảo vệ thân thể và tứ chi, so với nhuyễn giáp nửa người mà La Thiên có được từ chỗ Đỗ Văn Trình còn toàn diện hơn, mà giá cả cũng cao hơn gấp hai ba lần.

Nhưng mà, ở dưới công kích liên tục của kiếm chi, bên trên Bảo khí hạ phẩm trên người hắn đã xuất hiện những vết rách rất nhỏ.

Từng cỗ hàn ý đáng sợ thẩm thấu qua cánh tay của hắn, ăn mòn máu và lục phủ ngũ tạng.

Từ khi Thần mạch của La Thiên hấp thu kịch độc của Liễu Tử Yên, thiên phú Hàn lực của hắn cũng có lực ăn mòn rất mạnh.

Loại thiên phú Hàn lực ăn mòn này có hiệu quả cực tốt đối với người mặc nhuyễn giáp Bảo khí như Đường Uy.

Trong lúc bất tri bất giác, thể công của Đường Uy đại giảm, trong lúc công kích và di chuyển đều có vẻ cứng nhắc, thể thua đã định.

- Để lại một cánh tay!

Lệ mang trong mắt La Thiên lóe lên, thân thể nhẹ nhàng như lông vũ đi tới bên cạnh người của Đường Uy.

Phanh~!

Hắn tự tay nắm lấy cánh tay của Đường Uy, muốn vận lực, bẻ gãy nó.

- La Thiên! Dừng tay cho ta!

Ở bên ngoài Diễn Võ trường, một tiếng hét lớn như sấm mùa xuân truyền đến.

Vù vù Suru! Oanh!

Bảy cái khí mạch trong cơ thể Lệ Hải bộc phát, tạo ra một cơn gió lốc cuồng bạo, lăng không bay vọt về phía Diễn Võ trường.

Trong nháy mắt, rất nhiều học viên thanh đồng ở đây đều hít thở không thông, còn cảm nhận được một cỗ áp lực khổng lồ.

Nguồn gốc của cảm giác này chính là khoảng cách to lớn giữa Khai mạch thất trọng và lục trọng.

Ở trước mắt cỗ áp lực này.

La Thiên vẫn thờ ơ, dùng sức vận cánh tay của Đường Uy ra sau lưng.

Bởi vì Đường Uy mặc nhuyễn giáp Bảo khí, ngay cả tứ chi cũng được bảo hộ, cho nên hắn chỉ có thể thông qua loại phương pháp này để phế bỏ một tay của đối phương mà thôi.

- La Thiên! Cho ta mặt mũi, không được làm tổn thương Tiểu Hài gia.

Lệ Hải ở trên không trung kinh sợ hét lớn, vẻ mặt lo lắng.

Phụ thân hắn là tướng quân thuộc hạ của Định Viễn Hầu, trước đó đã thông báo bảo hắn nên chiếu cố cho Tiểu Hài gia.

- Ta quen ngươi sao? Dựa vào cái gì mà ta phải cho ngươi mặt mũi?

La Thiên cười lạnh, tay đột nhiên dùng sức.

Rắc rắc!

Đường Uy kêu thảm một tiếng, cánh tay bị hấn mạnh mẽ bẻ gãy, lập tức ngắt tại chỗ.

Bịch!

La Thiên hát lên tay, ném Đường Uy vết thương chồng chất ra ngoài Diễn Võ trường.

- Ngươi... Ngươi dám bẻ gãy tay Tiểu Hầu gia?

Lệ Hải giận dữ ngập trời, giống như một ngọn núi lửa muốn bộc phát, toả ra khí tức làm cho người ta kinh hãi.

Cả đám học viên thanh đồng ở đây không dám thở mạnh, cảm giác cực kỳ ngột ngạt.

Ngay cả học viên thanh đồng mạnh nhất như Tào Dương cũng không dám nhìn thẳng vào cổ khí thế cuồng bạo này.

- Một tên học viên thanh đồng hèn mọn khiêu chiến sự uy nghiêm của học viên Bạch Ngân, bị phế một tay thì sao chứ?

La Thiên không nhanh không chậm, lãnh đạm nói.

Luận đạo lý, chuyện La Thiên ra tay hoàn toàn phù hợp với quy tắc của Thánh phủ.

Tuy rằng Đường Uy là nhi tử của Vương Hầu, nhưng ở trong Thánh phủ cũng phải tuân thủ quy luật đẳng cấp khác biệt.

- Đừng vội sinh miệng lưỡi! Tiếp của ta một chưởng!

Lệ Hải nổi giận gầm lên một tiếng, bay vọt vào trong Diễn Võ trường, bảy cái khí mạch trong cơ thể bắt đầu khởi động.

Dù là đuoái lý thì hấn cũng phải hung hấn xuất thủ.

Oanh!

Một đạo chỉ mang màu đen âm u như biển mang theo uy thế vô cùng vượt qua khoảng không bỏ tới, không khí bốn phía có vẻ đè nén.

Đây là thủ đoạn cách không công kích mà chỉ Khai mạch thất trọng mới có!

Áp lực cường đại vọt tới!

Lệ mang trong mắt La Thiên lóe lên, nhưng đã sớm có chuẩn bị, ngón tay của hấn chậm rãi đẩy ra, trên đầu ngón tay xuất hiện chân khí và Hàn lực của Thần mạch.

Giờ khắc này, quanh người hấn mơ hồ có sương mù lạnh lẽo bốc lên, trên mặt đất có một tầng sương lạnh mới được ngưng kết ra.

Trước đây trong chiến đấu, ngay cả một nửa uy năng từ Thần mạch chỉ lực hấn cũng không phát huy ra được.

- Trảm cho ta!

Trên ngón tay của La Thiên ngưng tụ ra một đạo kiếm quang màu xanh có chiều dài hơn nửa thước, toả ra khí tức sắc bén rét lạnh thấu xương. Đạo kiếm quang này bắn ra, chém trúng một chỉ màu đen của Lệ Hải.

Ầm ầm!

Giữa không trung vang lên một tiếng nổ vang, đạo kiếm quang màu lam sắc bén vô cùng kia cắt một chỉ màu đen kia thành hai nửa, một mảnh sóng khí cuồng bạo cuộn cuộn lan tràn ra chung quanh, cuốn sạch tất cả mọi thứ trong vòng hơn mười thước xung quanh.

- Thứ kia... Đó là Phá Không Kiếm khí!

Rất nhiều học viên thanh đồng bên ng oài hải hùng khiếp vía, ánh mắt ngây ngốc.

- Làm sao có thể... Cỗ Phá Không Kiếm khí kia! Chẳng lẽ La Thiên đã đột phá đến Khai mạch thất trọng rồi hay sao?

Tào Dương ghen ngào kinh hãi, nói năng có chút lộn xộn.

Cách không công kích!

Đây là bản lĩnh chỉ có Khai mạch thất trọng trở lên mới có a.

Nhưng ở dưới cảm giác của hắn.

Trong cơ thể của La Thiên chỉ có năm đầu khí mạch chấn động, vẫn là Khai Mạch cảnh ngũ trọng, làm sao có khả năng liên tục đột phá được hai trọng cơ chứ.

Nhưng sự thực lại đặt ở trước mắt hắn.

Khai mạch thất trọng cách không đánh ra một chương lại bị La lấy Phá Không Kiếm khí chính diện hóa giải?

- Chuyện này... Làm sao có thể... Hắn lại luyện thành Phá Không Kiếm khí?

Hai mắt của Lê Hải ngưng tụ, trong lòng nhắc lên một mảnh sóng to gió lớn.

Phá Không Kiếm khí, đây chính là thứ ngưng luyện sắc bén hơn so với cách không công kích bình thường.

Sưu sưu oanh!

Hai cổ lực lượng cách không công kích, kinh phong đáng sợ lan tràn ra chung quanh, cuốn tung bụi bặm chung quanh hai người.

Vân Du bộ của La Thiên có sở trường là mượn lực, giống như nhảy múa vậy.

Phanh! Đạp đạp!

Lê Hải gấp rút không kịp xuống, bị đánh bay ra khỏi Diễn Võ trường.

Theo góc độ từ bên ngoài nhìn vào.

Khai mạch thất trọng như Lê Hải ôm hận xuất thủ lại bị Phá Không Kiếm khí của La Thiên bức ra khỏi Diễn Võ trường.

Đây quả thực là chuyện kinh thế hãi tục!

- A a... Đáng hận...

Lê Hải bị buộc rời khỏi Diễn Võ trường, sắc mặt xanh mét, vừa giận lại có chút ghen khuất.

Vừa rồi, dưới tình huống đuối lý cho nên Lê Hải nén giận xuất thủ, chuẩn bị giáo huấn La Thiên một chút. Sau đó mới đi ra bên ngoài cứu chữa cho Tiểu Hầu gia, hy vọng có thể kịp thời chữa được cánh tay cho Đường Uy.

Cho nên một chương này cũng không dùng hết toàn lực.

Nhưng mà, hắn lại không nghĩ tới, một chương cách không này lại bị La Thiên cường thể hóa giải, còn bức mình ra khỏi Diễn Võ trường.

Vù vù Sưu!

Ở bên trên Diễn Võ trường, bụi bặm tán đi.

Một người áo bào màu trắng tuấn tú bay vọt lên trên hơn mười thước, hiện thân từ một chỗ khác trong Diễn Võ trường.

- Còn có ai nữa không?

Lông tóc trên người La Thiên không bị tổn thương một chút nào, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn những học viên thanh đồng dùng danh nghĩa khiêu chiến mà đến kia.

Giờ khắc này.

Rất nhiều đệ tử vẫn còn ở trong kinh hãi, ngây ngốc.

Ở dưới ánh mắt lạnh lùng và nghiêm nghị của hắn.

Ngay cả Tào Dương được công nhận là mạnh nhất trong các học viên thanh đồng cũng cúi đầu xuống, xấu hổ và kinh hoàng.

Nói thực lực.

Tào Dương chỉ mạnh chứ không yếu hơn so với Đường Uy.

Vốn, trong lòng của hắn rất là chờ đợi, chờ đợi La Thiên sáng tạo ra kỳ tích, đánh bại Đường Uy, như vậy hắn sẽ có thời cơ, tiếp tục khiêu chiến kẻ.

Kết quả.

Đúng là hắn đã chờ được tới lúc La Thiên thắng lợi.

Nhưng mà, hóa ra hắn lại chờ được một tồn tại như Đại ma vương xuất hiện, đó là La Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 55: Quận chúa mời

- Còn có ai nữa không?

Ở bên ngoài Diễn Võ trường vừa yên tĩnh vừa nặng nề.

Cả đám học viên thanh đồng bên ngoài kinh hãi không một tiếng động, mồ hôi lạnh trên trán chảy đầm đìa, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của La Thiên.

Ngay cả người được công nhận mạnh nhất trong các học viên thanh đồng là Tào Dương cũng phải cúi đầu, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kỵ và sợ hãi.

Cuộc chiến ngày hôm nay.

La Thiên liên tiếp thắng bốn trận, đối thủ có tu vi thấp nhất cũng là Khai Mạch lục trọng, trong đó có hai người là Khai Mạch lục trọng đỉnh phong.

Mấy người thất bại đều bị phế bỏ một tay!

Ngay cả Tiểu Hầu gia có thực lực bối cảnh mạnh mẽ cũng không thoát khỏi vận rủi.

Cuối cùng, La Thiên còn dùng Phá Không Kiếm khí đánh lui Khai mạch thất trọng là Lệ Hải, chấn nhiếp toàn trường.

Đây quả thực là Đại Ma vương mà!

Thậm chí có một chút người còn cho rằng La Thiên đã đột phá Khai mạch thất trọng.

Không hề có gì ngoài ý muốn.

La Thiên đã có được thực lực của học viên Bạch Ngân.

Bắt đầu từ lúc này, không có bất kỳ một gã học viên thanh đồng nào dám đến khiêu chiến sự uy nghiêm của La Thiên nữa.

- Tên này... Quả thực rất lợi hại!

Trong đám người, con mắt của Mục Vũ Yến lấp lờ, bắn ra những ngôi sao nhỏ.

Đặc biệt là vào một khắc cuối cùng.

La Thiên cường thế và bá đạo dùng Phá Không Kiếm khí chính diện đối cứng một kích của Lệ Hải đã làm cho tâm hồn thiếu nữ của nàng rung động, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Lúc này La Thiên như đang tỏa sáng, to lớn tuần tú, có thể hấp lấy hồn của nàng!

- Đúng thứ nhất khảo hạch Võ phủ, trong thử thách Thánh phủ cũng hoàn toàn xứng đáng với vị trí thứ nhất, lúc trước mấy đại gia tộc phái ra nhiều cao thủ mai phục như vậy mà hắn vẫn có thể toàn thân đi ra được!

Trong lòng Mục Vũ Yến thầm đếm chiến tích của La Thiên, ngày càng cảm thấy La Thiên bất phàm, vượt qua các thiên tài tuần kiệt mà nàng biết.

Đây hiển nhiên là một đời thiên kiều quật khởi!

- Cứ theo đà này, chẳng phải La Thiên sẽ có hi vọng vượt qua Tử Yên tỷ hay sao?



Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Vũ Yến đỏ hồng, hưng phấn không thôi.

Nhưng ngay sau đó, nàng đã ý thức được có chút không đúng.

Liễu Từ Yên là bằng hữu của nàng, hơn nữa còn một lòng muốn đối phó với La Thiên.

Vừa rồi, nàng mém tí nữa quên mất điểm ấy, lại còn kỳ vọng La Thiên một đường leo lên, siêu việt các thiên tài cùng thế hệ, thậm chí còn cả Liễu Từ Yên nữa chứ.

Ở phía sau đám người.

Vân Tú quận chúa mặc một thân y phục cao quý vừa mới đến hiện trường, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ khiếp sợ, trong đôi mắt tràn ngập các loại màu sắc.

Vốn, nàng đến nơi nào cũng được vạn chúng chú mục.

Nhưng giờ phút này, các học viên chú ý tới nàng cũng không nhiều.

- Đạo Phá Không Kiếm khí vừa rồi...

Vân Tú quận chúa không khỏi nỉ non thầm nói.

Lúc nàng chạy đến vừa vặn trông thấy La Thiên và Lệ Hải giao phong một chiêu.

Lực lượng của Phá không kiếm khí làm cho nàng rung động.

Khai mạch ngũ trọng thi triển ra Phá Không Kiếm khí, chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng được nổi!

Ở một bên khác của Diễn Võ trường còn có mấy vị học viên thanh đồng tàn tật, có cả Tiểu Hầu gia Đường Uy cũng đã hôn mê.

Rất rõ ràng, La Thiên đã liên tiếp đánh bại mấy vị đối thủ mạnh mẽ.

- La Thiên này rất thần bí, có thể nói là thâm tàng bất lộ!

Vân Tú quận chúa nhớ lại thời khắc cuối cùng trong thử thách Thánh phủ, La Thiên dùng phương thức không thể tưởng tượng được nổi nghịch chuyển, giành lấy vị trí quán quân.

Thiếu niên nhiều lần tạo ra kỳ tích, sâu không lường được này chỉ bằng một câu hồng nhan bạc mệnh đã chỉ ra nỗi khổ, vận mệnh của nàng.

Giờ khắc này, thậm chí Vân Tú quận chúa đã có thể xác định được, lúc ấy La Thiên nói vậy tuyệt không phải là ăn nói lung tung, có khả năng hắn đã thực sự nhìn ra bệnh nan y ở trong thân thể của mình.

- La Thiên! Người dám phế bỏ cánh tay của Tiểu Hầu gia, người sẽ phải hối hận!

Ở bên ngoài Diễn Võ trường, Lệ Hải gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn chăm chăm về phía La Thiên, muốn chém hắn thành vạn đoạn.

Nhưng Lệ Hải cũng không mất đi lý trí.

Phá Không Kiếm khí của La Thiên có uy lực địch nổi Khai mạch thất trọng, vừa rồi hắn cường ép những tay vào chiến đấu trên Diễn Võ trường là đã vượt qua quy tắc của Thánh phủ.

Quan trọng là... thương thế của Tiểu Hầu gia không thể để kéo dài được, phải mau chóng cứu chữa.

Suru!

Lệ Hải ôm Tiểu Hầu gia tàn phế, khẽ lướt đi.

- Nếu như còn chấp mê bất ngộ, người hối hận sẽ là các người!

La Thiên nhìn chăm chú vào bóng lưng rời đi của Lệ Hải, ánh mắt lạnh như băng.

Suru suru!

Hắn đi xuống Diễn Võ trường, đám người tự động tách ra, nhường cho La Thiên một con đường.

Đám học viên thanh đồng, trong ánh mắt hoặc là vẻ kiêng kỵ, hoặc là vẻ sợ hãi, cũng có không ít người sùng bái hắn.

Ba trận chiến vừa rồi, tăng thêm đạo Phá Không Kiếm khí cuối cùng đã làm cho hình tượng của La Thiên trong đầu các học viên thanh đồng trở nên cao lớn và bá đạo.

La Thiên âm thầm gật đầu.

Trận chiến ngày hôm nay cũng xem như hắn đã thành công lập uy, có thể tránh việc ngày sau liên tục bị khiêu chiến.

Đúng lúc này, một bóng hình xinh đẹp cao quý xuất hiện ở trước mắt của La Thiên, đôi mắt phượng long lanh, rạng rỡ dò xét hắn.

- Vân Tú quận chúa?

La Thiên hơi nhú mày.

Trong thư thách Thánh phủ hắn nhất thời nói lỡ, đã vô tình đắc tội với vị quận chúa có thân phận cao quý này, thế nên đã làm cho nàng tự mình ra tay với hắn.

- Không phải trong lòng Vân Tú quận chúa này vẫn còn ghi hận, đây dựa không tha với ta đó chứ?

La Thiên thầm suy đoán trong lòng, người lại giữ một khoảng cách với quận chúa.

Vân Tú quận chúa là tôn nữ ruột của Thương Vân quốc chủ, xinh đẹp nho nhã tuyệt luân, thiên phú bất phàm, nói thân thế và bối cảnh còn hơn cả Đường Uy, cũng rất khó đối phó.

Thấy bộ dáng cảnh giác của La Thiên, Vân Tú quận chúa vừa bực mình vừa buồn cười.

Nếu đổi lại là những thiếu niên tầm thường, tất cả đều ước gì được kết giao với nàng, nào có người nào ra vẻ xa cách như thế chứ.

- La Thiên, trong thư thách của Thánh phủ Vân Tú nhất thời xúc động, cho nên đã xuất thủ với ngươi, mong ngươi tha thứ cho ta.

Vân Tú quận chúa cười cười, trên khuôn mặt xuất hiện hai cái lúm đồng tiền xinh đẹp.

Nàng đang xin lỗi?

Hai mắt La Thiên tròn to, có chút ngoài ý muốn.

Nói tư sắc, trong những người mà bình sinh hắn chứng kiến, Vân Tú quận chúa là người gần với Ninh Tuyết Dao nhất, khí chất cũng ưu nhã cao quý.

- Quận chúa có gì chỉ giáo?

La Thiên ngạc nhiên nói.

- Đã để La học trưởng chê cười rồi, Vân Tú có chút việc tư, muốn tìm người nói chuyện riêng một chút.

Trên khuôn mặt ngọc trắng như tuyết của Vân Tú quận chúa nổi lên một rặng mây đỏ, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Thân là quận chúa, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hẹn ước với một thiếu niên.

Không phải nàng có ý với La Thiên, mà là chuyện nàng định nói quá riêng tư, cho nên chỉ có thể nói riêng mà thôi.

Nói chuyện riêng?

Trong lòng La Thiên hết sức kinh ngạc?

Vị quận chúa xinh đẹp nho nhã tuyệt luân kia lúc này lại giống như một thiếu nữ nhà bên, làm cho người ta không khỏi cảm thấy kinh diễm.

Cả đám đệ tử ở gần đó ngây ra như phỗng.

- Không phải Vân Tú quận chúa vừa ý La Thiên rồi đó chứ?

- Không có khả năng! Tuy rằng thực lực của La Thiên rất mạnh, nhưng thân phận so với Vân Tú quận chúa lại chênh lệch xa quá lớn, chỉ riêng trong Trục Nhật Thánh phủ đã có vài vị học viên Bạch Ngân, thậm chí là học viên Hoàng kim đang theo đuổi nàng.

Cho dù các đệ tử không tin, thế nhưng vẫn có chút người thích thú và ngưỡng mộ ghen ghét, có người trong giọng nói còn có vẻ chua chát.

Nếu như La Thiên thật sự có thể thu được tâm hồn thiếu nữ của Vân Tú quận chúa, như vậy hắn sẽ có thể với tới hoàng thất của Thương Vân quốc, từ đây coi như cá chép vượt Long môn, thành tựu tương lai không thể lường trước được.

- Quận chúa có lời mời, đương nhiên La mỗ sẽ không cự tuyệt.

La Thiên cười sang sảng.

Mặc kệ ở Lăng Vân quận hay là Thánh trong phủ hấn cũng gây ra không ít thù hằn.

Vị Vân Tú quận chúa này, nếu có thể không đắc tội là một chuyện tốt.

- La Thiên! Chúc mừng ngươi đã giữ được thân phận học viên Bạch Ngân.

Lúc này, Mục Vũ Yến cười hì hì đi tới.

Nhìn thấy nàng ta, La Thiên lại càng cảm thấy cổ quái, không phải nàng là hảo hữu của Liễu Từ Yên hay sao?

- Ồ? Sao ta không thấy Trần Hạo Phi đâu cả?

La Thiên nhìn qua bốn phía.

Bắt đầu từ Lăng Vân quận một đường đi đến nơi này, Trần Hạo Phi được xem như là bằng hữu duy nhất của La Thiên.

Nếu như hấn biết rõ chuyện La Thiên bị khiêu chiến, nhất định hấn sẽ đến đây.

- Ngươi nói Trần Hạo Phi sao? Hấn ở trong khu thanh đồng cũng không được tốt lắm, hai ngày trước vừa bị đánh, hiện giờ có lẽ vẫn còn đang dưỡng thương.

Đôi mắt đẹp của Mục Vũ Yến khẽ chuyển, chủ động giải đáp câu hỏi của hấn.

- Cái gì? Hấn bị đánh sao?

La Thiên nghe vậy, vẻ mặt tức thì trầm xuống.

- Quận chúa, tại hạ có việc, ta cáo từ trước, sau đó ta sẽ lại đăng môn viếng thăm Quận chúa.

La Thiên bắn về phía trước, đi thẳng đến khu vực của học viên thanh đồng.

- Này! Ngươi chờ ta một chút...

Mục Vũ Yến hô to một tiếng, đuổi theo phía sau.

Hai người rời đi.

Toàn trường yên tĩnh, vẻ mặt của đám đệ tử ngây ngốc, mê man.

Rõ ràng Vân Tú quận chúa đã chủ động hẹn ước với La Thiên, thế nhưng người sau lại đi cùng Mục Vũ Yến, bỏ Quận chúa hiu quạnh một mình.

Đây chẳng lẽ là cuộc tình tay ba trong truyền thuyết hay sao?

Mọi người ngoài suy đoán ra thì trong lòng lại có thêm chút chua xót và hâm mộ.

- La Thiên, ngươi...

Vân Tú quận chúa nhìn thân ảnh phóng khoáng của La Thiên đã đi xa, nàng không khỏi dậm chân, trong lòng tức giận không có chỗ phát tiết.

Tuy rằng nàng không có ý với La Thiên.

Thế nhưng tốt xấu gì đây cũng là lần đầu tiên nàng chủ động hẹn một thiếu niên, không ngờ nàng lại bị đối phương gạt qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Chi Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.